

2008

JOHN GRISHAM
TUZAK

Tarama: bilinmiyor
Düzeltilti: ?
E-Tasarım: efrasiyab
E-Yayın: Ayraç Sanal Yayın, 2008
<http://ayrac.org>
ayrac.org@gmail.com

WILLIAM HENRY HARRISON DIŞINDA (görevi alıőından otuz bir gün sonra öldü) tarihçilerin en az ilgilenecekleri başkanlardan biri olacak olan Arthur Morgan, geriye kalan son dostuyla Oval Ofis'te baş başa vermiş, son kararını düşünüyordu. O anda, son dört yılda pek başarılı olamadığını, iyi kararlar alamadığını ve görev süresinin sonuna geldiğinde artık hatalarını düzeltmeyeceğini düşünmekteydi. Dostu da böyle düşünüyordu ama her zamanki gibi çok az konuşuyor, sadece Başkanın duymak istediklerini söylüyordu.

Konu hırsızlar, zimmete para geçirenler, yalancılar ve benzerleri için çıkarılması düşünülen af yasasıydı. Bunlardan bazıları hapisteydi. Bazıları ise, ceza almamış olsalar da isimlerine sürülen lekenin temizlenmesini ve haklarının çiğnenmemesini istiyorlardı. Bu adamların hepsi dost, arkadaş, arkadaşların arkadaşı, ya da hep Başkanı destekleyenler olduklarını söylüyorlardı, ama şimdiye kadar hiçbiri desteğini gösterme fırsatını bulamamıştı. Özgür dünya liderliğinde geçen karmaőa dolu dört yıldan sonra elinde sadece bir sürü ahlaksızın af talebinden başka bir şey kalmamış olması çok acıydı doğrusu. Hangi hırsızların yeniden çalmasına izin vermeliydi? Görevinin bitmesine pek az bir süre kalmışken Başkanın önündeki önemli soru şimdi buydu işte.

Başkanın yanında kalan son dostu, Morgan'ın Cornell'deki öğrencilik yıllarından beri en iyi arkadaşı olan Critz'di. O zamanlar Morgan öğrenci derneği başkanlığı yapar, Critz de seçimlerde oy sandıklarını onun lehine sahte oylarla doldururdu. Son dört yıl içinde Critz basın sözcülüğü, personel şefliği, ulusal güvenlik danışmanlığı, hatta dışişleri bakanlığı görevlerinde bulunmuş, ama bakanlığı sadece üç ay sürmüştü, çünkü Critz'in kendine has diplomasisinin 3. Dünya Savaőını çıkarmasına ramak kalmıştı. Critz'in son ataması seçim çalışmasının son haftalarında, Ekim ayında yapılmıştı. Kamuoyu anketlerinde Başkan Morgan'ın en azından kırk eyalette gerilediğini gören Critz, seçim kampanyasının kontrolünü eline almış, ama ne yazık ki Alaska dışında geri kalan eyaletlerde de oyların düşmesine neden olmuştu.

Tarihi bir seçim olmuştu bu, halen görevde olan bir başkanın ikinci dönem seçimlerinde bu kadar az oy aldığı daha önce hiç görülmemişti. Alaska'dan üç seçim bölgesinin oylarını almıştı Başkan Morgan, üstelik Critz'in tavsiyesi üzerine ziyaret etmediği tek eyalet de Alaska'ydı. Rakibine beş yüz otuz beş, Başkan Morgan'a ise üç bölge oy verdi. Rakibinin bu kadar büyük bir üstünlük sağlaması inanılacak gibi değildi.

Oylar sayıldığında rakibi, danışmanların tavsiyesiyle Alaska'daki sonuca itiraz etti. Neden beş yüz otuz sekiz seçim bölgesinin tamamını almasını ki? Bir başkanlık seçimini rakibine hiç oy kaptırmadan kazanma fırsatı bir daha hiçbir başkan adayının eline geçmezdi. Alaska'da davalar sürerken Başkan altı hafta süresince acı çekip durdu. Ama Yüksek Mahkeme sonuçta üç bölgenin oyunu Morgan'a verince, Critz'le birlikte bir şişe şampanya açtılar ve bunu sessizce kutladılar.

Başkan Morgan Alaska'da rakibinden sadece on yedi oy fazla alabilmiş olsa da bu eyaleti çok sevdi. Keşke gitmediğim eyalet sayısı daha fazla olsaydı, diye düşünüyordu.

Bir zamanlar aydın seçmenlerinin oylarıyla sekiz harika yıl valilik yaptığı kendi eyaleti Delaware'de bile kaybetmişti seçimi. Onun Alaska'ya gidecek zaman bulamaması gibi, rakibi de Delaware'i unutmuş, ne bir organizasyon kurmuş, ne televizyon reklamı yapmış, ne de seçim çalışması yürütmüőtü. Yine de oyların yüzde 52'sini almıştı.

Critz rahat bir deri koltuğa oturdu ve hemen yapılması gereken işlerin listesini içeren not defterini eline aldı. Ağır ağır bir pencereden ötekine giderek dikkatle gecenin karanlığına bakan ve olabilecekleri hayal eden başkan gözledi. Adam depresyon geçiriyordu, aşağılanmıştı. Elli sekiz yaşında hayatı bitmiş, kariyeri mahvolmuştu, evliliği çökmek üzereydi. Bayan Morgan Wilmington'a dönmüştü, Alaska'da bir dağ köőkünde yaşama fikrine gülüyordu. Critz arkadaşının, ömrünün sonuna kadar avlanıp balık tutarak yaşayabileceğinden kuşkuluydu ama en azından Bayan Morgan'dan iki yüz mil uzakta yaşamak ona çekici geliyordu. Kampanya sırasında aristokrat First Leydi futbol takımından "Oklahomaspor" diye söz etmeseydi belki de Nebraska'da kazanabileceklerdi.

Nebraska Oklahomaspor!

Morgan'ın oyları bir gece içinde Nebraska ve Oklahoma'da o kadar düştü ki bir daha kendini toparlayamadı.

Başkanın karısı Teksas'ta da ödül kazanmış, kuru fasulyeden bir lokma almış ve kusmuştu. Hemen hastaneye götürülürken, yüzüne uzatılan bir mikrofonu şu sözleri söylediği duyuldu: "Siz geri kalmış insanlar bu kokmuş şeyi nasıl yiyebiliyorsunuz?" Hâlâ konuşuluyordu bu sözler.

Nebraska'da beş, Teksas'ta otuz dört seçim bölgesi vardı. Bölge futbol takımına hakaret etmek hataydı ama bunu telafi edebilirlerdi. Ama Teksas'ın ünlü kuru fasulyesine bu şekilde hakaret etmek, bir başkan adayının kolayca telafi edemeyeceği bir davranıştı.

Ne seçim kampanyasıydı ama! Critz bu konuda bir kitap yazmayı düşünüyordu. Birinin bu felaketi yazması gerekiyordu.

Yaklaşık kırk yıllık arkadaşlıklarının sonu geliyordu. Critz bir savunma sanayii firmasında yıllık 200.000 dolar ücretle kendine bir iş ayarlamıştı ve ona para verecek kadar umutsuz kalanlar çıkarsa, 50.000 dolar için de istenen her yerde konuşma yapabilecekti. Hayatını kamu hizmetinde geçirdiği için parasızdı ve yaşlanıyordu, artık biraz para kazanmasının zamanı gelmişti.

Başkan Georgetown'daki güzel evini iyi bir fiyata satmış, halkın kendisini sevdiğini sandığı Alaska'da kendine küçük bir çiftlik satın almıştı. Hayatının geriye kalan yıllarını avlanarak, balık tutarak ve anılarını yazarak orada geçirecekti. Alaska'da yapacaklarının Washington'daki politikayla en küçük bir ilgisi olmayacaktı. Yaşlı devlet adamı, herhangi bir partinin akıl hocası ya da deneyimin vakur sesi olmayı düşünmüyordu. Veda turları, konferans konuşmaları, siyaset bilimiyle ilgili vakıf başkanlıkları gibi şeyler olmayacaktı. Başkanlık kütüphanesini de istemiyordu, insanlar net ve yüksek sesle konuşmuşlardı. Onlar onu istemiyorsa, o da onlar olmadan sürdürebilirdi yaşamını.

Critz, "Cuccinello konusunda bir karar vermeliyiz," derken Başkan pencerenin önünde durmuş karanlığa bakıyor, hâlâ Delaware'i düşünüyordu. "Kim dedin?"

"Figgy Cuccinello, genç bir yıldızla cinsel ilişkiye giren şu sinema yönetmeni."

"Ne kadar genç bu kız?"

"Sanırım on beş yaşındaymış."

"Evet, çok gençmiş."

"Evet öyle. Adam on yıl yaşadığı Arjantin'e kaçmış, ama geri dönmek ve yine o berbat filmlerini yapmak istiyor. Dediğine göre sanatı onu geri çağırıyormuş."

"Onu geri çağırınlar sakın genç kızlar olmasın!"

"O da olabilir elbet."

"Kız on yedisinde olsa hadi neyse diyelim, ama on beş yaş çok küçük."

"Beş milyona kadar teklifi var."

Başkan birden geri döndü ve Critz'e baktı. "Affedilmek için beş milyon mu teklif ediyor yani?"

"Evet. Ve bunun hızlı olmasını istiyor. Para İsviçre'den çıkarılacakmış. Orada şimdi sabahın üçü."

"Nereye gidecek bu para?"

"Kıyı bankalarında hesaplarımız var. Kolay iş."

"Medya ne diyecek peki?"

"Çirkin yayınlar olacak elbette."

"Yayınlar her zaman çirkindi zaten."

"Ama bu kez çok daha çirkin olacaktır."

Morgan, "Medya umurumda bile değil," dedi.

Critz içinden, 'O zaman neden soruyorsun peki?' diye söylendi.

Başkan, "Paranın izi sürülebilir mi?" diye sordu ve tekrar pencereye döndü.

"Hayır."

Başkan her güç kararda yaptığı gibi sağ eliyle yine ensesini kaşdı. On dakika önce neredeyse Kuzey Kore'ye atom bombası atmaya karar verecekti, ensesini öyle sert kaşmıştı ki kanatmıştı. Bir süre sonra, "Buna cevabım hayır olacak," dedi. "On beş yaş çok küçük."

O sırada kapı vurulmadan açıldı ve Başkanın oğlu Artie Morgan koşar adımlarla içeri girdi, bir elinde Heineken marka bir kutu bira, diğerinde ise bazı kâğıtlar vardı. Rahat bir tavırla, “Biraz önce CIA ile konuştum,” dedi. Soluk mavi bir blucin giymişti ve ayaklarında çorap yoktu. “Maynard geliyor,” dedikten sonra elindeki kâğıtları masaya bıraktı ve yine geldiği gibi çıkarak kapıyı arkasından hızla kapadı.

Critz’e göre, kızın yaşı kaç olursa olsun, Artie o beş milyonu hiç düşünmeden alırdı. On beş yaş Artie için hiç de çok genç sayılmazdı. Artie, bir Topeka motelinde, en büyükleri on yedi yaşında olan üç amigo kızla birlikte yakalanmasaydı belki de Kansas’ta seçimi alacaklardı. Seçimden iki gün sonra kızların üçü de Artie ile cinsel ilişkiye girmediklerini söyleyip yeminli ifade verince savcı suçlamayı geri çekmişti. Aslında kızlardan birinin annesi birkaç dakika önce motele gelip onları yakalamamış olsaydı, odada büyük bir cümbüş ve seks partisi başlamış olacaktı.

Başkan salıncaklı koltuğuna oturdu ve önündeki kâğıtları karıştırır gibi yaparak, “Backman’in son durumu ne?” diye sordu.

* * *

ON SEKİZ YILDAN BERİ CIA BAŞKANI OLAN Teddy Maynard Beyaz Saraya on kereden az gitmişti. Tüm yemek davetlerini sağlığını bahane ederek reddetmiş, hiçbir yabancı devlet büyüğü için de gitmemişti oraya. Yürüyebildiği günlerde de Beyaz Saraya birkaç kez gitmiş, o dönemin başkanı ve belki bazı danışmanlarıyla görüşmüştü. Şimdi, tekerlekli sandalyeye bağlandığı günden beri, Beyaz Saray’la görüşmelerini sadece telefonla yapıyordu. Maynard’la görüşmek isteyen başkan yardımcılarını iki kez Langley’e gitmişlerdi.

Tekerlekli sandalyede oturmanın tek avantajı, insana istediği yere gitme, istemediğine gitmeme ya da canının çektiğini yapma olanağı sağlamasıydı. Hiç kimse yaşlı ve sakat bir adamı bir şeyi yapması için zorlayamıyordu.

Yaklaşık elli yıl casusluk yapmış bir adam olarak Maynard şimdi bir yere giderken arkasını rahatça kollama lüksüne sahipti. Gideceği yerlere, üstünde hiçbir işaret olmayan beyaz renkli, zırhlı, camları kurşun geçirmez, kapalı bir kamyonetle gidiyordu, sürücünün arkasında iki silahlı koruması vardı, tekerlekli sandalyesi arkada, yere takılı, sabit olarak duruyor ve Maynard, aracın içini göstermeyen camdan, dışarıdaki trafiği rahatça görebiliyordu. Aracın arkasından iki kamyonet daha geliyordu ve CIA başkanına yaklaşmak isteyen biri ya da bir araç anında durdurulurdu. Ama böyle bir saldırı asla beklenmezdi. Onu tanıyanların büyük çoğunluğu Teddy Maynard’ın ya öldüğünü, ya da eski casusların gönderildiği gizli bir bakımevinde ömrünün son günlerini yaşadığını sanıyordu.

Teddy Maynard kendisi istemişti böyle olmasını.

Teddy kalın bir yorgana sarınmıştı. Sadık yardımcısı Hoby de her zamanki gibi yanındaydı. Kamyonet saatte altmış millik sabit bir hızla Beltway’de yol alırken, Teddy Hoby’nin bir termostan bardağına koyduğu yeşil çayını yudumluyor ve arka camdan dışarıyı gözlüyordu. Hoby tekerlekli sandalyenin hemen yanında onun için özel yapılmış deri kaplı taburede oturuyordu.

Teddy çayından bir yudum aldı ve, “Backman şu anda nerede?” diye sordu.

Hoby, “Hücresinde,” diye cevap verdi.

“Pekâlâ, bizimkiler müdürün yanında mı?”

“Onun odasında oturuyor ve bekliyorlar.”

İki eliyle kavradığı karton bardaktan bir yudum daha çay aldı. Teddy’nin elleri iyice zayıf ve damarlıydı, neredeyse süt beyazıydı, elleri sanki ölmüş de vücudun geri kalanını bekliyor gibiydi. “Onu ülkeden çıkarmak ne kadar sürecek?”

“Yaklaşık dört saat.”

“Plan uygulanıyor, değil mi?”

“Her şey tamam. Yeşil ışığı bekliyoruz.”
“Umarım bu sersem de olayı benim gibi görür.”

* * *

CRITZ VE SERSEM, OVAL OFİSİN duvarlarına bakıyor, arada bir de Joel Backman hakkında bir-iki şey söylüyorlardı. Bir şey konuşmak zorundaydılar, çünkü her ikisi de aslında aklından geçeni söyleyemezdi.

Bu gerçek olabilir miydi?

Sonunda her şey bitiyor muydu?

Cornell'den Oval Ofise kadar geçen kırk yıl. Son o kadar ani gelmişti ki buna uygun biçimde hazırlanma zamanını bile bulamamışlardı. İkisi de Beyaz Saray'da dört yıl daha kalacaklarını ummuşlardı. Anlı şanlı bir dört yıldan sonra ceplerini doldurmuş olarak buradan rahatça ayrılabilirlerdi.

Vakit epeyce geçti ama dışarıyı onlara daha da karanlıkmiş gibi geliyordu. Gül Bahçesine bakan pencereler simsiyahtı. Her taraf öylesine sessizdi ki şöminenin üstündeki saatin tik takları rahatça duyuluyordu.

Başkan kim bilir kaçınıcı kez olarak, “Backman’i affedersek medya ne yapar?” diye sordu.

“Çıldıracaktır.”

“Eğlenceli olabilir bu.”

“Sen buralarda olmayacaksın nasıl olsa.”

“Hayır, olmayacağım.” Ertesi gün öğle vakti görev tesliminden sonra bir petrol şirketinin özel jet uçağıyla Washington'dan ayrılacak ve Barbados adasında eski bir arkadaşının villasına gidecekti. Morgan'ın talimatıyla villadaki tüm televizyonlar kaldırılmış, telefonlar kesilmişti, ayrıca villaya gazete ve dergi getirilmeyecekti. Morgan en az bir ay süreyle Critz ve özellikle Bayan Morgan dahil olmak üzere hiç kimseyle görüşmeyecekti. Washington yansa bile umurunda değildi. Zaten içinden, keşke yansa diye düşünüyordu.

Barbados'tan sonra gizlice Alaska'daki villasına gidecek, dünyada neler olduğuna hiç aldırılmadan kışı orada geçirecek, baharın gelmesini bekleyecekti.

Başkan, “Onu affetmeli miyiz sence?” diye sordu.

Critz, “Muhtemelen,” dedi.

Başkan hoş olmayan bir karar alacağı zamanlar yaptığı gibi yine “biz” diye konuşmuştu. Ama kolay kararlarda daima “ben” derdi. Bir desteğe ihtiyaç duyduğunda, özellikle de bir günah keçisi aradığında karar verme sürecini başlatır ve Critz'i de işe dahil ederdi.

Critz günah keçiliği görevini kırk yıldan beri yapıyordu ama buna alışmasına karşın artık bıkmıştı. “Joel Backman konusu olmasaydı biz de zaten büyük olasılıkla şu anda burada olmazdık,” dedi.

Başkan, “Bak bunda haklı olabilirsin,” dedi. Başkan seçilmesinin nedenleri, her zaman söylediği gibi, parlak seçim kampanyası, karizmatik kişiliği, meseleleri çok iyi kavraması ve net bir Amerika vizyonuna sahip olmasıydı. Sonunda Joel Backman'e borçlu olduğunu kabul etmesi doğrusu şoke edici bir şeydi.

Fakat Critz artık şoke olamayacak kadar nasırlaşmış, çok yorulmuştu.

Backman skandalı altı yıl önce Washington'ın büyük bir kısmını sarsmış, sonunda Beyaz Sarayı da lekelemişti. Popüler bir başkanın başı üzerinde kara bulutlar oluşmuş, bu da Arthur Morgan'ın, sendeleyerek de olsa Beyaz Saraya girmesine yol açmıştı.

Morgan şimdi yine sendeleyerek Beyaz Saraydan çıkarken, dört yıldır kendisinden uzak duran Washington kodamanlarına son bir tokat atmanın zevkini çıkarmak istiyordu. Joel Backman'in cezasını geçici olarak ertelemek şehirdeki tüm kurum ve kuruluşları sarsacak, medyayı çılgına

çevirecekti. Morgan sevmiştii bu fikri. Kendisi Barbados'ta güneşlenirken şehir karışacak, kongre üyeleri ve savcılar soruşturmalara uğraşıp televizyonlara röportaj vermek durumunda kalacaklardı.

Başkan karanlığa bakarak kendi kendine gülümsedi.

* * *

POTOMAC NEHRİ ÜSTÜNDEKİ Arlington Memorial Köprüsünden geçerlerken Hobby CIA başkanının karton bardağına tekrar yeşil çay doldurdu. Teddy hafif sesle, "Teşekkür ederim," dedi. Bir yudum çay içti ve, "Adamımız yarın oradan ayrılınca ne yapacak?" diye sordu.

"Ülkeden kaçacak elbette."

"Bunu daha önce yapması gerekirdi."

"Bir ay kadar Karayipler'de kalmayı planlıyor, yaralarını saracak, dünyayı unutacak, küsecek ve birilerinin çıkıp onunla ilgilenmesini bekleyecek."

"Ya Bayan Morgan?"

"O zaten Delaware'ye gitti. Arkadaşlarıyla briç oynuyor."

"Ayrılıyorlar mı yoksa?"

"Eğer akıllıysa öyle yapar Başkan. Kim bilir?"

Teddy bardağını dudaklarına götürürken, "Pekâlâ, Morgan direnirse ne yapacağız?" dedi.

"Direnip engellemeye kalkacağını sanmam. Ön konuşmalar iyi gitti. Critz bizden yana görünüyor. O şimdi her şeyi Morgan'dan daha iyi görüp hissediyor. Backman skandalı olmasaydı onlar asla Oval Ofisi göremezlerdi, Critz bunu çok iyi biliyor."

"Dediğim gibi, engelleme olursa ne yaparız?"

"Hiçbir şey. O adam bir ahmak ama dürüst biri."

Bir süre sonra Constitution Caddesi'nden On Sekizinci Sokağa girdiler ve Beyaz Sarayın doğu girişine vardılar. Karanlığın içinden ellerinde otomatik silah olan adamlar çıktı, sonra siyah trençkotlu Gizli Servis ajanları kamyoneti durdurdular. Şifreli sözcükler kullanıldı, telsizlerde konuşmalar oldu ve birkaç dakika sonra Teddy kamyonetten indirildi. İçerde gelişigüzel aranan tekerlekli sandalyede doğal olarak yaşlı ve sakat bir adamdan başka bir şey bulunamadı.

* * *

ARTIE, BU KEZ ELİNDE HEINEKEN bira kutusu olmadan yine kapıyı aniden, vurmada açtı ve, "Maynard geldi," dedi.

Başkan, "Demek yaşıyor ha," dedi.

"Yaşıyor gibi."

"O halde getirin içeri."

Hobby ile Priddy adlı ajan tekerlekli sandalyeyi iterek Oval Ofise soktular. Başkanla Critz onlara hoş geldin dedikten sonra şöminenin önüne götürdüler. Maynard Beyaz Saray'a gelmekten hoşlanmazdı ama Ajan Priddy adeta orada görevliydi ve Başkana her sabah istihbarat brifingi verirdi.

Herkes yerine oturduktan sonra Teddy sanki dinleme cihazları arıyormuş gibi dikkatle etrafına bakındı. Ama burada öyle bir şey olmadığına emindi, bu uygulama Watergate'ten sonra son bulmuştu. Nicon Beyaz Sarayın her yanına dinleme cihazları koydurmuş, ama bunun cezasını da çekmişti. Ama Teddy'de bir dinleme cihazı vardı, gelişigüzel aranan tekerlekli sandalyenin

dingilinin biraz yukarısında, kolayca bulunamayacak bir noktada güçlü bir dinleme ve kayıt cihazı bulunuyordu ve bu cihaz yarım saatlik konuşma sırasında söylenecek her kelimeyi kaydedecekti.

CIA Başkanı, Başkan Morgan'a gülümsedi, ama sanki, 'Tanıdığım en kısıtlı politikacısın, senin gibi bir sersem ancak Amerika'da buralara gelebilir,' demek ister gibiydi.

Başkan Morgan da Teddy Maynard'a gülümsedi, o da içinden, 'Seni dört yıl önce işten atmalydım. Senin teşkilatın bu ülkenin başına hep belalar açtı,' diyordu sanki.

Teddy içinden şöyle dedi, 'On yedi oy fazla alarak bir tek eyalette seçimi alman bile şoke etti beni.'

Morgan ise, 'Bir terörist reklamını yapsa bile yakalayamazsın sen onu,' diye düşündü.

Teddy: Rastgele. Balığın bol olsun. Ama aldığın oy kadar bile balık tutamazsın sen.

Morgan: Herkesin söylediği gibi neden geberip gitmedin sen?

Teddy: Başkanlar gelir gider ama ben hep yerimdeyim.

Morgan: Seni orada tutmak isteyen Critz'di. İşinden atılmadığın için ona teşekkür et. Ben göreve geldikten iki hafta sonra seni kovmayı düşündüm.

İkisi böyle karşılıklı sessizce tartışıp birbirlerine içlerinden adeta küfrederken Critz yüksek sesle, "Kahve isteyen var mı?" diye seslendi.

Teddy, "Hayır," dedikten sonra Hoby ile Priddy de kahve istemediler. CIA istemediği için Başkan Morgan inadına, "Evet, sütsüz iki şekerli," dedi. Critz yarı açık bir yan kapıya döndü ve orada bekleyen sekretere başıyla işaret etti.

Sonra diğerlerine bakıp, "Fazla zamanımız yok," dedi.

Teddy hiç beklemeden, "Ben buraya Joel Backman konusunu konuşmaya geldim," dedi.

Başkan, "Evet, bunun için buradasın," diyerek doğruladı onu.

Teddy, Başkan sanki orada değilmiş gibi, "Bildiğiniz gibi Bay Backman tek kelime etmeden hapse girdi," diye devam etti. "Adamda hâlâ bazı sırlar var ve bunlar ulusal güvenliğimizi tehlikeye atabilir."

Critz birden atıldı. "Onu öldüremezsiniz."

"Biz Amerikan vatandaşlarını hedef olarak seçmeyiz Bay Critz. Yasalara aykırıdır bu. Biz bu işi başkalarının yapmasını yeğleriz."

Başkan, "Anlayamadım," diyerek araya girdi.

"Plan şu. Eğer Bay Backman'i affederseniz ve o da bunu kabul ederse, biz de onu birkaç saat içinde ülke dışına çıkarırız. Bu durumda ömrünün sonuna kadar gizlenerek yaşamayı kabul etmesi gerekir. Bunun bir sorun olacağını sanmam, çünkü onu ölü olarak görmek isteyen çok sayıda insan var ve bunu kendisi de biliyor. Onu bir başka ülkeye, büyük olasılıkla da rahatça gözleyebileceğimiz bir Avrupa ülkesine götürürüz. Yeni bir kimliği olur, rahatça yaşar ve insanlar da zamanla Joel Backman'i unuturlar."

Critz, "Hikâyenin sonu bu değil," dedi.

"Hayır, değil elbette. Belki bir yıl kadar bekler, sonra gereken yerlere haber sızdırırız. Onlar Bay Backman'i bulup öldürürler ve bizim birçok sorunumuz çözülmüş olur."

Teddy önce Critz'e, sonra da Başkana bakarken odada derin bir sessizlik oldu. Teddy onların kafalarını karıştırdığını anlayınca, "Bu çok basit bir plan baylar," diye devam etti. "Burada soru, onu kimin öldüreceği sorusu."

Critz, "Demek onu gözleyeceksiniz, öyle mi?" diye sordu.

"Hem de çok yakından."

Başkan, "Onun peşinde olanlar kim peki?" diye sordu.

Teddy damarlı zayıf ellerini tekrar kenetledi ve ilkokul üçüncü sınıf öğrencilerine bakan bir öğretmen gibi burnunun ucundan onlara baktı. "Belki Ruslar, belki de Çinliler, ya da israililer. Başkaları da olabilir."

Elbette başkaları da olacaktı ama hiç kimse Teddy'nin tüm bildiklerini orada anlatmasını beklemiyordu. Başkan kim olursa olsun, Oval Ofiste ne kadar zamanı kalırsa kalsın, Teddy hiçbir zaman tüm bildiklerini açıklamazdı. Başkanlar bazen dört, bazen de sekiz yıl kalır, sonra

giderlerdi. Bazıları casusluğu sever, bazıları da sadece en son yapılan kamuoyu anketlerini izlerdi. Morgan en çok da dış politikada beceriksizdi ve gitmesine birkaç saat kalmışken Teddy ona gereğinden fazla bilgi verecek değildi.

Critz, “Peki ama Backman böyle bir anlaşmayı neden kabul etsin?” diye sordu.

Teddy, “Etmeyebilir,” diye cevap verdi. “Ama altı yıldır bir hücrede tek başına yaşıyor, sadece bir saat güneşe çıkabiliyor. Haftada üç duş alabiliyor, yemekleri berbat, adamın yirmi beş kilo verdiğini söylüyorlar. Duyduğuma göre durumu hiç de iyi değilmiş.”

İki ay kadar önce, seçimlerden sonra Teddy Maynard bu af planını tasarladığı zaman birkaç yerle temasa geçmiş ve Backman’ın hücredeki durumu biraz daha berbatlaşmıştı. Hücre sıcaklığı biraz daha düşürülmüştü, adam bir aydır öksürüyordu. Zaten iyi olmayan yemekleri iyice soğuk olarak veriliyordu ve adamın bağırsakları bozulmuştu. Gardiyan gece vakti belirli aralıklarla onu uyandırıyor, rahatsız ediyordu. Telefon hakkı iyice kısıtlanmıştı. Haftada iki kez kütüphaneye gidebilirken bu hakkı elinden alınmıştı. Avukat olan Backman haklarını biliyor ve cezaevi yönetimiyle hükümete dava açacağını söylüyordu, ama bunu yapabilmesi kolay değildi. Mücadele edecek gücü yoktu. Artık uyku ilacı ve Prozac istiyordu.

Başkan, “Joel Backman öldürülsün diye mi onu affetmemi istiyorsunuz yani?” diye sordu.

Teddy açıkça, “Evet,” diye cevap verdi. “Ama bunu biz yapmayacağız.”

“Ama sonuçta olacak.”

“Evet.”

“Ve onun ölümü bizim ulusal güvenliğimiz açısından iyi olacak, öyle mi?”

“Bence kesinlikle öyle.”

* * *

RUDLEY FEDERAL CEZAEVİNİN TECRİT kanadında hepsi birbirinin aynı olan kırk tane küçük tecrit hücresi vardı, bunların penceresi, demir parmaklıkları yoktu, duvarları cüruf bloklarından yapılmış, beton zemin yeşile boyanmıştı, metal kapının altında yemek tepsisinin geçebileceği kadar daracık bir yarık, üstte de gardiyanın içeriye görmesi için bir göz deliği bulunuyordu. Bu hücrelere devletten bilgi sızdıranlar, uyuşturucu suçluları, Mafya babaları, birkaç casus gibi diğer mahkûmlardan ayrı tutulması gereken suçlular konurdu, çünkü bunların boğazını kesmek isteyen mahkûm sayısı oldukça çoktu. Burada kalan kırk suçlunun çoğu I kanadında kalmayı kendisi istemişti.

Joel Backman uyumaya çalışıyordu ki iki gardiyan kapısını gürültüyle açıp hücrenin ışığını yaktılar. Gardiyanlardan biri sadece, “Müdür Bey seni görmek istiyor,” dedi, başka bir açıklama yapılmadı. Buz gibi Oklahoma gecesinde bir mahkûm nakil arabasına bindiler ve korunması o kadar önemli olmayan mahkûmların kaldığı diğer binaları geçip yönetim binasına geldiler. Hiç gereği yokken Backman’ın elleri kelepçelendi, onu iki kat yukarı çıkardılar ve uzun bir koridordan geçirip büyük bir ofise getirdiler. Burada tüm ışıklar yanmıştı ve önemli bir şeyler oluyor gibiydi. Duvardaki saat 11’e geliyordu.

Backman cezaevi müdürünü daha önce hiç görmemişti ama çok doğaldı bu. Müdürün cezaevi içinde herkesin içine çıkması, dolaşması için zaten bir neden olamazdı. Bir seçime girmeyecek, polis ve gardiyanları motive etmeyecekti, herkes görevini biliyordu. Müdürün yanında ciddi görünüşlü üç adam daha vardı. Devlet dairelerinde sigara içmek yasaktı, ama buradaki kül tablası izmarit doluydu ve sigara dumanı her yanı kaplamıştı.

Cezaevi müdürü ona bakarak, “Şuraya oturun Bay Backman,” dedi.

Backman diğer adamlara baktı, “Sizinle tanıştığıma sevindim beyler,” dedi. “Buraya neden getirildiğimi sorabilir miyim acaba?”

“Bunu konuşacağız.”

“Şu kelepçeleri çıkarır mısınız lütfen? Kimseyi öldürmeyeceğime söz veriyorum.”

Müdürün bir gardiyana işaret etmesiyle Backman’ın kelepçeleri hemen çıkarıldı. Gardiyan kelepçeyi alıp dışarı çıktı ve kapıyı arkasından gürültüyle kapayınca müdür sinirlenip kaşlarını çattı.

Odadaki adamlardan birini gösteren müdür, “Bu bey FBI’dan Özel Ajan Adair,” dedi. “Bu bey Adalet Bakanlığında Bay Knabe, bu bey de Washington’dan Bay Sizemore.”

Üç adam ondan yana dönmemişlerdi bile. Backman şaşkın gözlerle hâlâ onlara bakıyordu. Kibarlık olsun diye gönülsüzce başıyla selam verdi. Ama çabasının karşılığını alamadı.

Onun hâlâ ayakta durduğunu gören müdür, “Lütfen oturun,” deyince Backman bir sandalye çekip oturdu. “Teşekkür ederim. Bildiğiniz gibi yeni Başkan yakında yemin ederek göreve başlayacak Bay Backman. Başkan Morgan artık gidiyor. Şu anda sizin için af yetkisini kullanıp kullanmama konusunu düşünüyor.”

Backman hem hücreesindeki soğuk havanın, hem de o anda duyduğu af sözcüğünün etkisiyle olacak, birden korkunç bir öksürük krizine tutuldu.

Adalet Bakanlığında Bay Knabe ona bir şişe su uzattı. Backman birkaç yudum su içtikten ve derin nefes aldıktan sonra öksürüğü kesmeyi başardı. Sonra da, “Af mı?” diye sordu.

“Bazı özel koşullarla birlikte kapsamlı bir af.”

“Peki ama neden?”

“Neden olduğunu bilmiyorum Bay Backman, neler olduğunu anlamak da bana düşmez. Ben sadece bir sözcüyüm, haberciyim.”

Ne iş yaptığı belirtilmeyen, sadece Washington’dan olduğu söylenen Bay Sizemore, “Bu bir anlaşma Bay Backman,” diye konuştu. “Bu af karşılığında ülkeden ayrılmayı, bir daha geri dönmeyi ve yeni bir kimlikle sizi kimsenin bulamayacağı bir yerde yaşamayı kabul etmeniz gerekiyor.”

Backman, bunda bir sorun yok, diye düşündü. O zaten bulunmak istemiyordu.

Tekrar, “Peki ama neden?” diye mırıldanırken sol elindeki su şişesi titriyordu.

Bay Sizemore gözlerini Joel Backman’ın titreyen elinden çekip kısa kesilmiş kır saçlarına, ucuz spor ayakkabılarına, siyah renkli cezaevi çoraplarına baktı ve adamın hapse düşmeden önceki halini hatırladı. Joel Backman’i bir dergi kapağında görmüştü, adam terzi elinden çıkmış çok şık, siyah renkli bir İtalyan takım elbise içinde kendini beğenmiş bir tavırla poz vermişti. Saçları daha uzun ve siyahtı, yakışıklı adamdı, yüzünde hiç kırışıklık yoktu ve uzun iş yemeklerinde çok güzel şeyler yediği kilosundan belli oluyordu. Backman şaraptan, kadınlardan ve spor arabalardan hoşlanıyordu. Özel bir jet uçağı, bir yatı, Vail’de bir yeri vardı ve bunlardan söz etmeyi seviyordu. Resmin üstünde şu yazı vardı: KOMİSYONCU –WASHINGTON’IN EN GÜÇLÜ İKİNCİ ADAMI BU MU?

Bu dergi de Joel Backman hakkındaki kalın dosyayla birlikte Sizemore’un çantasında duruyordu. Washington’dan Tulsa’ya uçtuğu uçaktan almıştı dergiyi.

Dergideki yazıya bakılırsa röportajın yapıldığı sırada Backman’ın yıllık geliri 10 milyon doların üstündeydi, ama tabii muhabire nazlanmış da olabilirdi. Backman’ın hukuk firmasında iki yüz avukat çalışıyordu, Washington standartlarına göre bu pek büyük sayılmazdı ama hiç kuşkusuz politik çevrelerde çok güçlü bir firmaydı. Bu firma aslında avukatların dava peşinde koştuğu bir yer değil, bir lobi şirketi idi. Daha çok, zengin şirketler ve yabancı hükümetler için çalışan bir geneleve benziyordu.

Bay Sizemore onun titreyen eline bakarken, bu adam nasıl oldu da bu kadar düştü diye düşünmekten kendini alamadı.

Backman, “Anlamıyorum,” diye mırıldandı.

Bay Sizemore, “Bunu açıklayacak zamanımız yok,” dedi. “Hızlı bir anlaşma bu Bay Backman. Ne yazık ki fazla düşünecek zamanınız yok. Hızlı karar vermeniz gerekiyor. Evet ya da hayır. Burada mı kalmak istiyorsunuz, yoksa başka bir kimlikle dünyanın başka bir yerinde yaşamak mı?”

“Nerede?”

“Bunu Şu anda bilmiyoruz, ama yakında bir yer buluruz.”

“Güvende olacak mıyım peki?”

“Siz sadece sorulan soruya cevap verin Bay Backman.”

Backman düşünürken elinin titremesi de arttı.

Bir süre sonra hafif bir sesle, “Ne zaman gideceğim?” diye sordu. Sesi Şimdi biraz daha güçlenmiŐ gibiydi, ama her an yeni bir öksürük krizine yakalanabilirdi.

Cezaevi Müdürü, FBI ve Adalet Bakanlığı temsilcilerini seyirci durumuna düşürmüŐ, görüşmenin kontrolünü eline almıştı. “Hemen,” diye cevap verdi.

“Yani hemen Şimdi mi?”

“Hücrenize dönmeyeceksiniz.”

Backman, “Vay canına!” diye mırıldanınca diğerleri kendilerini tutamayıp gülümsediler.

Cezaevi Müdürü, “Hücrende bir gardiyan bekliyor,” dedi. “Oradan her istediğini getirecek.”

Backman, “Benim hücremi bekleyen bir gardiyan her zaman var,” dedi. “Eğer Şu anda orada bekleyen gardiyan Şu sadist küçük piç kurusu Sloan ise söyleyin ona, jiletimi alsın ve bileklerini kessin.”

Adamlar yutkundular ve öfkeli adamın söylediklerini sindirmeye çalıştılar. Bu sözler odanın pis havası içinde bir süre dolaşıp durdu.

Bay Sizemore oturduğu yerde hafifçe kıpırdanarak, “Oval Ofiste bekleyen bazı kişiler var Bay Backman,” diye devam etti. “Bu anlamayı kabul edecek misiniz?”

“Bay Başkan benim kararımı mı bekliyor yani?”

“Öyle diyebilirsiniz.”

“O bana borçlu. Onu oraya ben getirdim.”

Bay Sizemore sakin bir tavırla, “Şimdi bunları tartışmanın zamanı değil Bay Backman,” dedi.

“Benim iyiliğime mi karşılık veriyor yani?”

“Başkanın aklından geçenleri ben bilemem.”

“Yani siz onun düşünebildiğini kabul ediyorsunuz.”

“O halde oraya telefon ederek cevabınızın hayır olduğunu bildireyim.”

“Durun.”

Backman Őişedeki suyu içip bitirdi ve bir Şişe daha istedi. Ağzını giysisinin koluna silip, “Tanık koruma programı gibi bir Şey mi bu yoksa?” diye sordu.

“Bu resmi bir program değil Bay Backman. Ama biz zaman zaman bazı insanları gizlemek durumunda kalırız.”

“Kaybettikleriniz de olur mu?”

“Pek sık olmaz.”

“Pek sık olmaz mı? O halde güvenliğim garanti altında değil.”

“Hiçbir Şey garantili değildir. Ama sizin şansınız yüksek.”

Backman Cezaevi Müdürüne bakıp, “Burada kaç yıl daha kalırım Lester?” diye sordu.

Lester adeta yerinden sıçradı. Bu isimden nefret ederdi ve kimse ona Lester diye hitap etmezdi. Masasındaki isim levhasında L. Howard Cass yazıyordu. “On dört yıl. Ayrıca bana Müdür Cass diye hitap edebilirsin.”

“Sikeyim Cass’ini! Üç yıl içinde ölürüm ben burada. Kötü beslenme, soğuk ve bakımsızlıktan fazla yaşamam. Bu Lester burada çok sıkı bir hapishane yönetiyor beyler.”

Bay Sizemore, “Devam edebilir miyiz?” diye sordu.

Backman, “Elbette kabul ediyorum anlamayı,” dedi. “Hangi aptal reddeder bunu?”

Adalet Bakanlığı temsilcisi Bay Knabe bunu duyunca hafifçe kımlıdadı. Çantasını açtı, “Belgeler burada,” dedi.

Backman Sizemore’a bakıp, “Siz kimin için çalışıyorsunuz?” diye sordu.

“Amerika Birleşik Devletleri Başkanı için.”

“Söyleyin ona, ben burada olduğum için oy veremedim. Ama böyle bir fırsatım olsaydı elbette verirdim. Ayrıca kendisine teşekkür ettiğimi de söyleyin, tamam mı?”

“Elbette.”

* * *

HOBY BİR BARDAK DAHA YEŞİL ÇAY HAZIRLAYIP, battaniyeye sarınmış arka camdan trafiği seyreden Teddy'ye uzattı, vakit gece yarısına yaklaştığı için bu çay kafeinsizdi. O anda şehir merkezinden çıkıyorlardı, Constitution Caddesi üzerindeydiler ve Roosevelt Köprüsüne yaklaşıyorlardı. Yaşlı adam çayından bir yudum alıp, "Morgan af satamayacak kadar aptal bir adam," dedi. "Fakat Critz endişelendiriyor beni."

Hoby, "Nevis adasında yeni bir hesap var," dedi. "Bir hafta önce Floyd Dunlap adında birinin kuşkulu şirketi adına açılan bir hesap bu."

"Kim bu adam?"

"Morgan'ın fonuna para bulanlardan biri."

"Neden Nevis peki?"

"Bugünlerde fayı bankacılığının geçerli olduğu bir yer."

"İzliyor muyuz orayı peki?"

"Hem de sürekli. Gelecek sekiz saat içinde yapılacak tüm transferler izleniyor."

Teddy başını salladı ve gözlerini hafifçe sola çevirip bir kısmı görünen Kennedy Center'a baktı. "Backman nerede?"

"Cezaevinden ayrılıyor."

Teddy gülümsedi ve çayını yudumladı. Köprüyü konuşmadan geçtiler ve Potomac Nehri arkada kaldığında Teddy, "Kim alacak onu?" diye sordu.

"Önemli mi bu?"

"Hayır, değil. Ama mücadeleyi seyretmek oldukça zevkli olacak."

* * *

JOEL BACKMAN ESKİ AMA KOLALANIP ÜTÜLENMİŞ, üstündeki tüm şerit ve madalyaları çıkarılmış haki bir asker elbisesi, boyalı asker botları, kalın bir bahriyeli parkası giymiş, kukuletaı başına geçirmiş olarak Rudley Federal Cezaevinden gece yarısını beş gece ve tahliye tarihinden on dört yıl önce çıktı. Altı yılını burada tek başına, küçük bir hücrede geçirmişti ve şimdi yanında sadece, içinde birkaç kitap ve fotoğraf olan çadır bezi bir torbadan başka bir şey yoktu. Arkasına dönüp bakmadı.

Elli iki yaşındaydı, karısından ayrılmıştı, parasızdı, üç çocuğundan ikisine tamamen yabancıydı ve tüm dostları tarafından unutulmuştu. Cezaevindeki ilk yılında birkaç mektup almıştı ama daha sonra hepsi unutulmuştu onu. Lüks bürolarında kovaladığı bir sürü sekreterden biri olan eski bir sevgilisi ona on ay boyunca mektup yazmış, ama The Washington Post'ta çıkan bir haberden sonra o da yazmayı bırakmıştı. Haberde FBI soruşturmasının sonucundan söz ediliyordu ve rapora göre Joel Backman'ın, söylendiği gibi şirketinin ve müşterilerinin milyonlarca dolarını çalmış olması mümkün değildi. Kadın da onun parasız olduğunu öğrenince cezaevine yazmaktan vazgeçmişti.

Annesi arada bir yazıyordu ona ama o da doksan bir yaşındaydı ve Oakland'da ucuz bir yaşlılar evinde yaşıyordu, günleri sayılıydı. Backman annesine haftada bir yazdıysa da yaşlı kadının bunları okuyabildiğini ve oradaki görevlilerin ona bu konuda yardımcı olduklarını sanmıyordu. Annesi ona yazdığı mektuplarda, "Yazdığın için teşekkürler," diyor, ama yazdıklarından hiç söz etmiyordu. Özel günlerde annesine kart gönderiyordu. Yaşlı kadın bir mektubunda, "Kimse benim doğum günümü hatırlamıyor artık," diye şikâyetinde bulunmuştu.

Backman ayaklarındaki botların ağırlığını hissediyordu. Kaldırımında yürürken hücresinde

geçirdiği altı yılın büyük kısmını ayakkabısız, sadece çorapla geçirmiş olduğunu düşündü, insan böyle ani değişiklik durumlarında garip şeyler düşünüyordu nedense. En son ne zaman bot giymişti ayaklarına? Bu lanet şeyleri ayaklarından ne zaman çıkaracaktı acaba?

Bir süre sonra biraz durdu ve gökyüzüne baktı. Her gün hücresinin dışındaki küçük bir çayırdaki bir saat yürümesine izin veriyorlardı. Hayatında kimseye ateş etmemiş bu eski avukat Joel Backman sanki birden öfkelenip birilerine zarar verecekmiş gibi, her zaman gardiyan gözetimindeydi, hiç yalnız bırakılmazdı. Yürüyüş yaptığı bahçe üç metre yüksekliğinde bir çitle çevriliydi ve çitin üstünde de dikenli teller vardı. Daha ilerde kuru bir kanalizasyon kanalı vardı, onun ötesinde de, Teksas'a kadar, göz alabildiğine uzayan ağaçsız, kuru araziler başlıyordu galiba.

Bay Sizemore ve Ajan Adair ona refakat ediyorlardı. Onu koyu yeşil renkli spor bir arabaya götürdüler, arabada hiçbir işaret yoktu, ama hükümet malı olduğu hemen belli oluyordu. Joel arka koltuğa yalnız başına oturdu ve dua etmeye başladı. Gözlerini kapadı, dişlerini sıktı ve arabanın bir an önce çalışması, hareket etmesi, cezaevi kapılarının açılması ve kâğıt işlerinin artık bitmesi için Tanrı'ya yakardı. 'Lütfen Tanrım, bu kadar işkence yeter' diye dua etti.

Yirmi dakika kadar sonra Sizemore, "Şey, Bay Backman aç mısınız?" diye sordu.

Bay Backman dua etmeyi bırakmış, ağlamaya başlamıştı. Araba hep hareket halindeydi ama Backman gözlerini açmıyordu. Arka koltuğa uzanmış, duygularıyla savaşıyor, ama savaşı kaybediyordu.

"Elbette açım," diyebilirdi ve doğrulup camdan dışarı baktı. Eyaletler arası yoldaydılar, o sırada Perry Çıkışı yazan bir levhayı geçtiler. Ana yoldan yaklaşık çeyrek mil içerde bir gözlemcinin otoparkına girdiler. İlerde büyük kamyonlar vardı, dizel motorlarının sesi buradan bile duyuluyordu. Joel bir süre bu motor seslerini dinleyip koca kamyonlara baktı. Başını tekrar gökyüzüne kaldırdığında yarım bir ay gördü.

Restorana girerlerken Sizemore, "Acelelerimiz var mı?" diye sordu.

Arkadaşı, "Programa göre gidiyoruz," diye cevap verdi.

Cam önündeki bir masaya oturdular, Joel dışarı baktı, sonra bir tost istedi, ağır şeyler yiyerek yıllardır işkence çeken midesini tekrar hasta etmek istemiyordu, iki hükümet memuru pek fazla konuşmuyor, sohbetten de hoşlanmıyorlardı. Ama Joel de onlarla konuşmak niyetinde değildi zaten.

Joel gülümsememeye çalışıyordu. Sizemore'un daha sonra yazdığı rapora göre Joel Backman arada bir restoranın kapısına bakmış, diğer müşterileri gözlemişti. Hiç de korkmuş gibi görünmüyordu, aksine çok rahat gibiydi. Bir süre sonra şoktan kurtulmuş ve kendini toparlayıp çevreye uyum sağlamıştı, iki tabak tost yedi ve dört kupa sade kahve içti.

* * *

SAAT SABAHIN 4'ÜNÜ BİRKAÇ DAKİKA geçerken Brinkley, Teksas yakınlarında Fort Summit nizamiyesinden içeri girdiler. Backman üssün hastanesine götürüldü ve iki doktor tarafından muayene edildi. Soğuk algınlığı, öksürük ve vücudun zayıf düşmesi dışında pek ciddi bir rahatsızlığı görülüyordu. Onu daha sonra bir hangara götürüp Albay Gantner'la tanıştırdılar. Albay ona çok iyi davrandı, hemen dost oldular. Gantner'ın emriyle ona yeşil bir ordu tulumu getirdiler, sağ cebin üstünde gazlı kalemle yazılmış HERZOG adı vardı. Joel bu isme bakarak, "Ben miyim bu?" diye sordu.

Gartner, "Önümüzdeki kırk sekiz saat için senin adın bu," diye cevap verdi.

"Ya rütbem?"

"Binbaşı."

"Fena sayılmaz."

Bu hızlı brifingin bir yerinde, Washington temsilcisi Bay Sizemore ile Ajan Adair ortadan

kayboldular, Joel Backman'le bir daha bir arada görünmemek ister gibi bir halleri vardı. Güneşin ilk ışıklarıyla beraber Joel bir C-130 kargo uçağının arka kapağında içeri girdi ve Gantner'ı izleyerek bir üst kata, ranzalı küçük bir kabine çıktı, burada altı asker uzun bir uçuşa hazırlanıyorlardı.

Gantner ona alt kat ranzalardan birini gösterip, "Şu ranzayı al," dedi.

Joel, "Nereye gittiğimizi sorabilir miyim?" diye fısıldadı.

"Sorabilirsin ama ben cevap veremem."

"Sadece merak ettim."

"İnişten önce sana bilgi vereceğim."

"Ne zaman ineceğiz peki?"

"Yaklaşık on dört saat sonra."

Etrafta pencere de olmadığı için Joel ranzasına uzandı, battaniyeyi başının üstüne kadar çekti. Uçak kalkarken horlamaya başlamıştı bile.

* * *

CRITZ BİRKAÇ SAAT UYUDU ve görev devri töreni başlamadan çok önce evinden ayrıldı. Güneş doğduktan birkaç dakika sonra o ve karısı, Critz'in yeni patronunun birkaç özel jetinden biriyle gizlice Londra'ya uçuruldular. Critz Londra'da iki hafta kalacak, sonra yeni bir lobici olarak Belway'in öğütücü dişleri arasına dönerek çok eski bir oyunu oynamaya başlayacaktı. Bu fikirden nefret ediyordu. Yıllar boyu, kaybedenlerin karşı tarafa geçip eski dostlarının kollarını büktüğünü, ruhlarını, güç ve nüfuz satın alacak kadar zengin olan başka insanlara sattığını görmüştü. Böyle çürümüş bir işti bu. Aslında politika yaşamından bıkmıştı ama başka hiçbir şey bilmiyordu.

Konuşmalar yapar, belki bir kitap yazar ve birileri onu hatırlar umuduyla birkaç yıl dayanabilirdi. Ama Washington'da bir zamanlar güçlü olan insanların ne kadar çabuk unutulduğunu çok iyi biliyordu Critz.

Başkan Morgan ve CIA Başkanı Maynard, Backman hikâyesi konusunda görev devri tamamlanincaya kadar, yirmi dört saat süreyle açıklama yapmama kararı almışlardı. Morgan'ın umurunu değildi bu, o zaten Barbados'ta olacaktı. Fakat Critz herhangi bir anlaşmaya, özellikle de Teddy Maynard gibi biriyle yapılmış bir anlaşmaya bağlı değildi. Uzun süren bir akşam yemeği ve birkaç bardak şaraptan sonra, Londra'da saat sabahın 2'siyken CBS'in Beyaz Saray muhabirine telefon açtı, Backman'in af olayını ona sızdırdı. Beklediği oldu ve CBS sabah haberlerinde olayı duyurdu. Sabahın 8'i olduğunda haber tüm şehre yayılmıştı.

Joel Backman'e saat on birde tam ve şartsız bir af getirilmişti!

Adamın serbest bırakılması hakkında hiçbir ayrıntı yoktu. Alınan son haberlere göre Oklahoma'da azami güvenlik önlemlerinin alındığı bir tesise götürülmüştü.

Sinirleri iyice gerilmiş olan şehirde o gün, af haberinin yeni Başkan'ın göreve başlaması haberleriyle rekabet ettiği bir gün olarak başladı.

* * *

İFLAS ETMİŞ OLAN HUKUK FİRMASI Pratt & Bolling şimdi Dupont Circle'ın dört blok kuzeyinde, Massachusetts Caddesi üzerindeydi, yer fena sayılmazdı ama New York Caddesi üzerindeki eski büroları kadar güzel, şatafatlı değildi elbette. Birkaç yıl önce şirketin başında Joel

Backman vardı –o zaman şirketin adı Backman, Pratt & Bolling idi– ve Backman, sekizinci kattaki büyük ofisinin geniş pencerelerinden Beyaz Saray’a tepeden bakmak için şehrin en pahalı ofisini kiralamalarını istemişti.

Artık Beyaz Saray görünmüyordu pencerelerden, güzel manzaralı büyük bürolar yoktu ve bina sekiz değil, sadece üç katlıydı. Firmada şimdi iki yüz yüksek ücretli avukat yerine düşük ücretle çalışan yaklaşık otuz avukat vardı. Bürolarda Backman I dedikleri birinci iflasta, şirket iyice küçülmüş, ama bir mucize eseri ortaklarını hapisten kurtarmayı başarmıştı. Backman II’nin nedeni, kurtulanlar arasında üç yıl süren davalar ve mücadelelerdi. Şirketin rakipleri, Pratt & Bolling’in müvekkil davaları yerine kendi iç davalarıyla uğraştığını söylüyordu.

Fakat o sabahın erken saatlerinde rakipler sessizdi. Joel Backman artık özgür bir adamdı. Komisyoncu serbestti artık. Geri gelir miydi acaba? Washington’a döner miydi? Söylenenler doğru muydu? Elbette olamazdı.

Kim Bolling bir özel klinikte alkol tedavisi görüyordu, ondan sonra da bir akıl hastanesine gönderilecek, orada da yıllarca kalacaktı. Son altı yılın stresi adamı artık eski sağlığına kavuşamayacağı kadar hasta etmişti. Joel Backman’dan geriye kalan en büyük kâbusla uğraşmak da Cari Pratt’a kalmıştı.

Backman yirmi iki yıl önce ikisinin küçük firmalarını birleştirmeyi önerdiğinde Pratt bu teklife hiç düşünmeden “evet” demişti.

On altı yıl boyunca firma büyür, büyük ücretler gelir ve tüm etik sınırlar aşılrken, Backman’ın arkasındaki pislikleri temizlemek Pratt’e kalmış, en çok o çalışmıştı isimlerini temize çıkarabilmek için. Pratt her hafta ortağıyla tartışır, kavga eder, ama diğeri, başarılarının meyvelerini yemekten zevk alırdı.

Fakat Cari Pratt suçlanıp federal mahkemeye çıkarılmak üzereyken Joel Backman ortaya çıkmış ve kahramanca tüm suçun kendisinde olduğunu açıklamıştı. Backman’ın tüm firma suçlarını üstlenmesi ve diğerk ortakların temize çıkarılması konusunda yapılan anlaşma firmaya 10 milyon dolarlık bir cezaya mal olmuş ve birinci iflas –yani Backman I– yaşanmıştı.

Fakat Pratt her gün, iflasın hapse girmekten çok daha iyi olduğunu hatırlatıyordu kendine. O sabah ofisinde sinirli adımlarla dolaşp kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, duyduğu haberlerin doğru olmadığına inanmak istiyordu. Küçük ofisinin penceresine gitti, karşıdaki gri tuğla binaya baktı ve bunun nasıl olabileceğini sordu kendine. Beş parasız, barodan atılmış, aşağılanmış bir eski avukat/lobici nasıl olur da görevi devretmek üzere olan bir eski başkan tarafından son dakikada affedilirdi?

Joel Backman hapse girdiğinde, muhtemelen Amerika’nın en ünlü beyaz–yakalı suçlusuydu. Herkes onu idam sehpasında asılırken görmek istiyordu.

Pratt düşündü ve sonunda, böyle bir mucizeyi de ancak Joel Backman gibi bir adam gerçekleştirebilir, diyerek olanları kabul etti.

Pratt birkaç yere telefon etti, Washington’da her şeyi bilen birkaç kişiyi aradı. Yönetim Bölümünde çalışan ve dört başkan değişmesine karşın işini sürdüren eski bir dostu ona haberin doğru olduğunu söyledi.

“Peki adam nerde şimdi?” Pratt, Backman sanki birden Washington’da ortaya çıkıverecekmiş gibi korkuyordu.

Arkadaşı, “Bunu kimse bilmiyor,” diye cevap verdi.

Pratt bürosunun kapısını kilitledi ve küçük büfesindeki votka şişesini açtı. Dostu şartlı tahliye hakkı olmadan yirmi yıl hapis cezası alıp cezaevine girdiğinde Pratt kırk dokuz yaşındaydı ve sık sık, Backman hapisten çıktığında altmış dokuz yaşında olacağım, o zaman ne yapacağım acaba, diye düşünmüştü.

Pratt o anda kendisini, on dört yıl konusunda aldatılmış bir adam gibi hissediyordu.

* * *

DURUŞMA SALONU ÖYLE KALABALIKTI Ki, yargıç salonun boşaltılması ve sadece davayla ilgili kişilerin içeri alınması için oturumu iki saat ertelemiştir. Ülkenin tüm medyası kendilerine bir yer verilmesi için söylenip duruyordu. Adalet Bakanlığı, FBI, Pentagon, CIA, NSA, Beyaz Saray ve Kongre temsilcileri kendilerine iyi yerler verilmesini istiyor, Joel Backman'ın linç edilmesini görmekle çıkarlarının korunacağını söylüyorlardı, iki saat sonra davalı gergin duruşma salonuna girdiğinde içerde derin bir sessizlik olmuştu, sadece makinesini hazırlayan stenografin sesi duyuluyordu.

Backman davalı masasına götürülmüş ve sanki bir yerlerden üzerine ateş açılacakmış gibi çevresi bir anda küçük bir avukatlar ordusu tarafından sarılmıştı. Aslında davalıya kurşun sıkılması hiç de sürpriz olmazdı ama alınan güvenlik önlemleri bir başkan için alınanları aratmıyordu. Savunma masasının arkasındaki ilk sırada Cari Pratt ve Backman'ın yaklaşık bir düzine ortağı ya da yakında eski ortağı olacak avukatlar oturuyordu. Salona girerken onların üstleri de sıkıca aranmıştı ve bunun iyi bir nedeni vardı. Backman'den nefret ediyorlardı ama aynı zamanda merak içindeydiler. Bir son dakika haberi ya da itirazı sonucu dava düşerse haklarında yeni davalar açılacağına kuşkuları yoktu.

Ama ortaklar en azından savunma masasında değil, izleyiciler arasında oturuyorlardı. En azından yaşıyorlardı. En parlak ortaklardan biri olan Jacy Hubbard sekiz gün önce Arlington Milli Mezarlığında ölü bulunmuş, adamın intihar ettiği söylenmişti, ama kimse inanmıyordu buna. Hubbard eski bir Teksas senatörüydü ve yirmi dört yıldan beri oturduğu koltuğunu, bir ihalede en yüksek teklifi veren şirkete desteklediği için feda etmişti. Joel Backman böyle büyük bir balığın ağından kaçmasına izin veremezdi elbette, böylece istediği zaman Oval Ofise girebilen Senatör Hubbard yıllık bir milyon dolar ücretle Backman, Pratt & Bolling'e alınmıştı.

Hubbard'ın ölümü üzerine Backman, hükümetin bakış açısını daha iyi görebilmişti. Dava görüşmelerini geciktiren engel birden ortadan kalkmıştı. Backman yirmi yılı kabul etti ve kararın çabuk çıkmasını istedi. Hapse girip kendini güvende hissetmek istiyordu!

O günkü savcı Adalet Bakanlığının kıdemli hukuk adamlarından biriydi ve salonda böyle büyük ve değerli bir izleyici kalabalığı olunca şovunu yapacaktı elbette. Üç kelime edebilecekken tekiyle yetinemezdi, salonda büyük kalabalık vardı. Uzun ve sıkıcı bir kariyerden sonra nadir bir andı bu onun için, artık sahnede idi. Davalıyla ilgili suçlamasını okurken seyirci önünde yeteneksiz olduğunu da belli etti, çok uğraşmasına rağmen rol yapmayı beceremiyordu. Sekiz dakika sonra gözlüğünün üzerinden ona bakan yargıç, "Lütfen biraz çabuk olur musunuz Sayın Savcı," dedi. "Hem sesinizi de biraz alçaltın."

Backman casusluktan vatan hainliğine kadar değişen on sekiz suçla suçlanıyordu. Tüm suçları okunduğunda Joel Backman öylesine kötülenmişti ki, adeta Hitler gibi bir adam olmuştu. Avukatı hemen ayağa kalktı ve mahkemeye, bu suçlamalardan hiçbirinin henüz kanıtlanmadığını, sadece söylentilerden ibaret olduğunu belirtti, savcılık her şeyi çarpıtıyordu. Müvekkili on sekiz suçlamadan sadece dördünü kabul edecekti ki bu da bazı askeri belgelere izinsiz olarak sahip olmaktı. Yargıç davayla ilgili uzun anlaşma yazısını okudu ve yirmi dakika hiçbir şey söylenmedi. Ön sırada oturan ressamlar büyük bir hızla resimler yapıyorlardı, ama yaptıklarının çoğu gerçeğe benzemiyordu.

Joel'in büyük oğlu Neal Backman arka sırada yabancılar arasında gizlenmiş olarak oturuyordu. O sırada hâlâ Backman, Pratt & Bolling'in ortaklarından biriydi ama çok geçmeden değişecekti bu durum. Bir zamanlar çok güçlü bir adam olan babasının bazı suçlamaları kabul ettiğini ve federal bir cezaevine gireceğini dinlerken kulaklarına inanamıyordu.

Davalı sonuçta yargıcın önüne götürüldü ve mümkün olduğunca gururlu görünmeye çalışarak dimdik durdu. Avukatlarının her iki kulağına fısıldadıklarını dinleyerek dört suçu kabul ettiğini söyledi, sonra tekrar savunma masasına döndü. Salondaki dinleyicilerle göz göze gelmemek için elinden geleni yapmıştı.

Karar bir ay sonra verilecekti. Backman elleri tekrar kelepçelenip götürülürken, ona bakanlar bildiği sırları asla açıklamayacağını ve uzun süreli hapis cezası alarak kendini unutturacağını düşünüyorlardı. Kalabalık yavaşça dağıldı ve medya mensupları istedikleri hikâyenin ancak

yarısını alabildiler. Devlet kuruluşlarının, temsilcilerinden bazıları sırların korunmasına sevinirken, bazıları da işlenen suçların cezasız kaldığını düşünerek sinirleniyordu. Cari Pratt ve onu yalnız bırakmayan diğer ortaklar adliye binasından çıkıp doğruca en yakındaki bara gitmişlerdi.

* * *

İLK MUHABİR SAAT 9'A DOĞRU telefon etti büroya. Pratt sekreterine bu tür telefonların geleceğini belirtmiş ve arayanlara, uzun bir davayla ilgili olarak mahkemede olduğunu söylemesini istemişti. Bir süre sonra hukuk bürosunun tüm telefon hatları çalışmaya başladı ve bütün bir çalışma günü mahvoldu. Hukuk firmasındaki tüm avukat ve diğer çalışanlar her işi bırakıp, arayanlara Backman'la ilgili haberleri vermeye başladılar. Bazıları bunu yaparken sanki Backman'ın hayaleti gelecekmiş gibi kapiya bakıp duruyordu.

Pratt kilitli kapısının arkasında domates sulu votkasını içiyor ve kablolu televizyonda haberleri izliyordu. Joel Backman tüm haberlerin önüne geçmek üzereydi, ama daha sonra Filipinler'de kaçırılan bir otobüs dolusu turist haberi kısa bir süre için de olsa onu bastırdı. Ama hemen tüm TV kanalları Backman'ın suçlarıyla ilgili uzmanları tutup stüdyolarına getirmiş, onun hakkında şovlara başlamışlardı bile.

Pentagon'dan eski bir üst rütbeli subay, Backman'ın affının ulusal güvenlik açısından potansiyel bir tehdit olduğunu söylüyordu. Doksan yaşlarında görünen emekli bir federal yargıç ise affı "adaletin kürtaj edilmesi" olarak niteledi. Vermont'tan yeni bir senatör, Backman skandalıyla ilgili fazla bilgisi olmadığını, ama canlı yayına çıktığı için sevindiğini ve bu konuyla ilgili bir soruşturma açtıracakını söyledi. Adı verilmeyen bir Beyaz Saray yetkilisi yeni Başkanın aftan rahatsız olduğunu ve ne demekse, bunu tekrar gözden geçireceğini açıkladı.

Konuşmalar bu şekilde uzayıp giderken Pratt kendine bir içki daha hazırladı.

O sırada ekrana çıkan bir muhabir Senatör Jacy Hubbard'la ilgili bir şeyler söyleyince Pratt uzaktan kumandayı eline aldı ve TV'nin sesini biraz yükseltti. Ekranda resmi verilen eski senatör, Backman'ın suçu kabul etmesinden bir hafta önce başına sıkılan bir kurşunla öldürülmüş olarak bulunmuştu. Önce intihar sanılan ölümün cinayet olduğu anlaşılmış, ama katille ilgili hiçbir ipucu bulunamamıştı. Tabancada hiçbir işaret yoktu ve büyük olasılıkla çalıntı bir silahtı. Hubbard iyi bir avcıydı ama hiçbir zaman tabanca kullanmamıştı. Sağ elindeki barut izi kuşku uyandırmıştı. Yapılan otopside uyku ilacı ve alkol aldığı anlaşılmıştı. Alkol anlaşılabilirdi ama Hubbard hiç uyku ilacı ya da sakinleştirici kullanmazdı. Ölümünden birkaç saat önce güzel bir kadınla bir Georgetown barında görülmüştü ki bu da doğaldı onun için.

Uzman görüşüne göre kadın ona ilaç vermiş, sonra da kiralık katillere teslim etmişti. Senatör mezarlığa götürülmüş ve orada başından vurularak öldürülmüştü. Cesedi madalyalı bir Vietnam kahramanı olan kardeşinin mezarı üstünde bulunmuştu. Onu iyi tanıyanlar ailesinden nadiren söz ettiğini söylemişlerdi, çoğu da ölen savaş kahramanı kardeşi hakkında bir şey bilmiyordu.

Ama açıkça söylenmeyen bir teoriye göre, Hubbard'ı öldürenler, Joel Backman'i vurmak isteyenlerle aynı kişilerdi. Ve Cari Pratt'le Kim Bolling de adlarının aynı listede olabileceği korkusuyla, ondan sonra yıllarca yanlarında korumalarla dolaşmışlardı. Ama herhalde onlar o listede yoktu. Backman'i hapse düşüren ve Hubbard'ı öldüren olayların ayrıntıları bu iki ortak tarafından incelendi ve Pratt uzunca bir zaman sonra çevresindeki güvenlik önlemlerini azalttı, yine de bir yerlere giderken üzerinde bir Ruger taşımayı ihmal etmedi.

* * *

AMA BACKMAN ARTIK UZAKLARDAYDI ve aradaki mesafe her geçen dakika biraz daha artıyordu. Gariptir ama o da Jacy Hubbard'ı ve onu öldürebilecek kişileri düşünüyordu. Aslında düşünecek çok zamanı vardı onun, gürültülü bir kargo uçağında, katlanabilir bir ranzada yatarak on dört saat uçmak normal bir insanın en azından duygularını köreltirdi. Ama altı yıl tek başına bir hücrede yattıktan sonra özgür kalmış eski bir mahkûm için rahatlatıcı bir şeydi uçuş.

Jacy Hubbard'ı öldüren katil hiç kuşkusuz Joel Backman'i de öldürmek isteyecekti ve Backman 24.000 feet irtifada sarsılarak uçarken bazı ciddi sorular sordu kendine. Onun affını ayarlayan kimdi acaba? Onu nerede saklayacaklardı? Ve kimdi bu adamlar?

Bunlar gerçekten de güzel sorulardı. Oysa yirmi dört saatten daha az bir zaman önce kendine sorduğu sorular şunlardı. Bu adamlar beni aılıktan öldürmek mi istiyor? Soğuktan ölmemi mi bekliyorlar? Bu küçücük hücrede yavaş yavaş aklımı mı yitiriyorum? Yoksa hızla deliriyor muyum? Ölmeden önce torunlarımı görebilecek miyim? Onları görmek istiyor muyum?

Yeni sorular kafasını karıştırıyordu ama onları daha çok beğenmişti. En azından herhangi bir yerde bir sokakta yürüyebilecek, temiz hava alabilecek, güneşi görecektir ve belki canı istediğinde bir kafeye girip bir kahve içebilecekti.

Bir zamanlar narkotığın tuzağına düşmüş zengin bir kokain ithalatçısı müvekkili vardı. Adam çok değerli bir bilgi kaynağıydı ve Federaller ona, Kolombiyalı uyuşturucu çeteleri hakkında bilgi verirse yeni bir kimlik ve yüzle, yeni bir yaşam sözü vermişlerdi. Adam konuşmuş ve yüzüne yapılan plastik ameliyattan sonra Chicago'nun kuzeyinde küçük bir kitapçı dükkânı açarak yeni bir yaşama başlamıştı. Joel yıllar sonra bir gün onu ziyarete gitmiş ve keçi sakalı, piposu, entelektüel görünüşüyle zor tanımıştı. Adam yeniden evlenmiş, üç çocuğu evlat edinmişti ve Kolombiyalıları onun izini asla bulamadılar.

Dünya çok büyüktü ve herhangi bir ülkede gizlenmek hiç de zor değildi.

Joel gözlerini kapadı, dört motorun uğultusunu dinledi bir süre, ama gittiği yerde bir kaçak gibi yaşamamaya kararlıydı. Çevreye uyum sağlayacak, yaşamını devam ettirecek ve korkusuz yaşayacaktı.

İki ranza aşağıda iki asker, birbirlerine çıktıkları kızlar ve aşk yaşamlarıyla ilgili hikâyeler anlatıyorlardı. O anda Joel dört yıl boyunca yanındaki hücrede kalan çete gammazcısı Mo'yu hatırladı, günün yirmi iki saatinde konuşabildiği tek insan o olmuştu. Onu göremiyordu ama bir delikten birbirlerini duyabiliyorlardı. Mo ailesini, arkadaşlarını, komşularını, güzel yemekleri, içkileri ya da güneşi hiç özlemezdi. Onun konuştuğu tek konu seksti. Maceralarıyla ilgili uzun hikâyeler anlatır, açık saçık espriler yapardı. Hatta aşk maceraları, kadın ilişkileri ve fantezileriyle ilgili şiirler bile yazıyordu adam.

Ama Joel Mo'yu ve onun hikâyelerini özlemiyordu.

Bunları düşünürken hiç istemediği halde yine uykuya daldı.

Albay Gantner'in hafifçe sarsmasıyla gözlerini açtı, Albay, "Binbaşı Herzog, Binbaşı Herzog, konuşmamız gerekiyor," diye fısıldadı. Backman ranzasından kalktı ve onun peşine takılıp yürüdü, kokpitin arkasında küçük bir kabine girdiler. Gantner, "Otur," dedi. Küçük metal bir masanın etrafına karşılıklı oturdular.

Gantner elindeki dosyayı göstererek, "Anlaşma şu," diye başladı. "Yaklaşık bir saat sonra iniyoruz. Plana göre sen hasta olacaksın ve uçak indiğinde bir ambulans alacak seni. İtalyan yetkililer gerekli işlemleri yapacaklar, seni gerçekten muayene de edebilirler. Ama belki de etmezler. Bir ABD üssünde olacağız, etrafta bir sürü asker göreceksin. Pasaportun bende, İtalyanlarla ben konuşacağım, sonra seni ambulansla hastaneye götürecekler."

"İtalyanlar mı?"

"Evet. Aviano Hava Üssünü duydun mu hiç?"

"Hayır."

"Ben de duymuş olacağımı sanmıyordum zaten. Bu üs 1945'te Almanları buralardan kovduğumuzdan beri bizim elimizde. İtalya'nın kuzeydoğusunda, Alplere yakın bir yerde."

"Kulağa hoş geliyor."

"Güzeldir buraları, ama sonuçta bir üs işte."

“Ne kadar kalacağım burada?”

“Bunun kararını ben veremem. Benim görevim seni uçaktan alıp hastaneye kadar götürmek. Ondan sonra görevi bir başkası devralacak. Her ihtimale karşı şu Binbaşı Herzog’un özgeçmişine bir göz at bakalım.”

Joel sahte kimliği olan Binbaşı Herzog’la ilgili bilgileri birkaç dakika içinde okudu ve sahte pasaporttaki bilgileri ezberledi.

Gantner, “Unutma sakın,” dedi. “Hastasın ve sakinleştirici ilaç aldın. Komadaymış gibi rol yapmalısın.”

“Altı yıldır zaten komadaydım.”

“Biraz kahve ister misin?”

“İneceğimiz yerde saat kaç olacak?”

Gantner saatine baktı ve yerel saati hemen hesapladı. “Gece yarısından sonra saat bire doğru ineceğiz.”

“Evet, şimdi biraz kahve alırım.”

Gantner ona bir karton bardakla bir termos verdi ve ortadan kayboldu.

Joel iki bardak kahve içtikten sonra motor seslerinin azaldığını duydu, pilotlar gaz kesiyordu. Ranzasına döndü ve gözlerini kapamaya çalıştı.

* * *

C-130 APRONA GELİP MOTORLARI durdurunca bir hava kuvvetleri ambulansı gelip arka kapağın yan tarafında beklemeye başladı. Çoğu hâlâ tam olarak uyanmamış birkaç asker sağa sola koşular. Binbaşı Herzog’u taşıyan sedye uçaktan yavaş yavaş indirilip ambulansa kondu. Bir Amerikan cipinin içinde oturan bir İtalyan yetkilisi isteksiz bir tavırla olanları izliyor, bir yandan da ısınmaya çalışıyordu. Ambulans fazla acele etmeden uçağın yanından ayrıldı ve Binbaşı Herzog beş dakika sonra küçük üs hastanesine taşınarak, kapısında iki inzibat erinin beklediği ikinci kattaki bir odaya götürüldü.

* * *

BACKMAN BİLMİYORDU VE BİLSE de aldırılmazdı ama, Başkan Morgan gitmesine on bir saat kala, ülkeden kaçarak hapse girmekten kurtulan yaşlı bir milyarderin cezasını da affetmişti ve Backman’ın şanslıydı bu. Bir Slav ülkesinden Amerika’ya göç etmiş olan milyarder, onlarca yıl önce bu ülkeye geldiğinde adını Dük Mongo olarak değiştirmişti. İşte bu Dük, Morgan’ın seçim kampanyasında vagon dolusu paralar harcamıştı. Adamın hayatı boyunca vergi kaçırarak yaşadığı anlaşıldığında, Beyaz Saray’da Lincoln Yatak Odasında birkaç gece kaldığı ve Başkanla içki içerek suçlanmadan kurtulma çareleri aradığı da ortaya çıkmıştı. O sırada bu içkili gece sohbetlerinde Dük’ün beşinci karısı olarak bulunan genç bir fahişeye göre, Başkan Dük’ü maliyenin takibinden kurtaracağına söz vermişti. Ama yapamadı bunu. Adamı suçlayan belgeler otuz sekiz sayfa tutuyordu, fakat bu belgeler daha basılmadan milyarder beşinci karısını bile yanına almadan ülkeden kaçmış, Uruguay’a gitmiş ve yakında altıncı karısı olacak bir başka güzelle bir sarayda

yaşamaya başlamıştı, ama gözü yine de kuzeydeydi.

Milyarder şimdi ülkeye dönüp şerefli bir insan ve gerçek bir vatansever gibi ölmek, Lexington, Kentucky dışındaki muhteşem çiftliğine gömülmek istiyordu. Belgeleri Critz hazırladı ve Başkan Morgan, Joel Backman'ın affını imzaladıktan birkaç dakika sonra Dük Mongo'nun af belgelerini de imzalayıp gönderdi.

Haberlerin sızması bir gün aldı –cezaları affedilenler bazı nedenlerle Beyaz Saray tarafından açıklanmazdı– ve medya çılgına döndü. Yirmi yıllık bir süre içerisinde federal hükümetten 600 milyon dolar vergi kaçırmış bir adam, ömür boyu hapse atılması gereken bir ahlaksız affediliyor ve koca jetiyle ülkeye dönerek lüks içinde yaşamını sürdürmeye hazırlanıyordu. Backman hikâyesi de büyük ilgi çekiyordu ama şimdi karşısında, kaçırılan Danimarkalı turistler ve ülkenin en büyük vergi kaçakçısı gibi rakipleri vardı.

Fakat Doğu Kıyısının büyük günlük gazeteleri yine “Komisyoncu”nun resimlerini birinci sayfaya koyuyor, Backman'i gündemden düşürmüyorlardı. Gazetelerin çoğu skandaldan, onun suçu kabul edişinden, şimdi de affedildiğinden söz ediyorlardı.

Cari Pratt tüm bu haberleri kuzeybatı Washington'daki garajı üstünde bulunan büyük ve karmakarışık bürosunda İnternette okuyup izliyordu. Bu büroyu şirket içi kavgalardan ve tahammül edemediği ortaklardan kaçmak için kullanırdı. Orada içkisini de rahatça içebiliyor, kimse işine karışmıyordu. Burada öfkeli olduğunda eline geçeni istediği yere fırlatıyor, duvarlara küfrediyor, istediği gibi davranabiliyordu, burası onun sığınağıydı.

Backman dosyası bir dolapta gizlediği büyük bir karton kutunun içinde dururdu. Şimdi dosyayı çıkarmış, yıllardan beri ilk kez olarak incelemeye başlamıştı. Olayla ilgili gazete kupürleri, fotoğraflar, ofisler arası notlar, kendi aldığı hassas notlar, suçlamaların kopyaları ve Jacy Hubbard'ın otopsi raporu, hepsi bu dosyadaydı.

Sefil bir hikâyeydi bu.

* * *

OCAK 1996'DA PAKİSTANLI ÜÇ GENÇ bilgisayar uzmanı şaşırtıcı bir keşif yaptılar. Karaçi'nin banliyölerinden birinde bir apartmanın üst katındaki sıcak, küçük bir dairede çalışan bu üç bilgisayarçı, hükümet bağışıyla satın aldıkları birkaç Hewlett–Packard bilgisayarı online olarak birbirlerine bağladılar. Onların bu yeni “süper bilgisayarı” yine hükümetin sağladığı karmaşık bir askeri uydu telefonuna bağlandı. Tüm operasyon gizliydi ve silahlı kuvvetler tarafından gizlice destekleniyordu. Hedefleri basitti, Pakistan semalarında, üç yüz mil irtifada dolaşan yeni bir Hindistan casus uydusunun yerini saptamak ve onunla bağlantı kurmak istiyorlardı. Eğer uyduya bağlanabilirlerse onun gözetleme çalışmalarını izleyebileceklerdi, ikinci hayalleri ise uyduyu yönetmeye çalışmaktı.

Çalınan bilgiler önce heyecan yarattı ama daha sonra bunların tamamen yararsız olduğu anlaşıldı. Hindistan'ın yeni “gözleri” eski sistemlerin on yıldan beri yaptığı şeyleri yapıyor, aynı askeri tesislerin binlerce fotoğrafını çekiyordu. Pakistan uyduları da yine on yıldan beri Hindistan ordu üslerinin ve birlik intikallerinin fotoğraflarını çekip merkeze gönderiyordu, iki ülke anlaşır birbirlerine fotoğraf verseler bile bir şey öğrenemezlerdi.

Fakat bu çalışmalar sırasında bir rastlantı sonucu başka bir uydu keşfedildi, sonra bir başkası, derken bir başkası daha bulundu. Bunlar ne Pakistan, ne de Hindistan uydusuydu ve buldukları yerlerde olmamaları gerekiyordu. Her biri yerden üç yüz mil irtifada, saatte 120 mil hızla kuzey–kuzeydoğu yönünde hareket ediyordu ve aralarında dört yüz mil mesafe vardı. Çok heyecanlanan bilgisayar uzmanları, on günden fazla süren gözlemleri süresince en azından altı farklı uydunun hareketlerini izlediler, hepsi de aynı sisteme ait gibi görünüyordu ve Arabistan Yarımadası'ndan gelip, Afganistan ve Pakistan semalarını geçiyor, batı Çin'e doğru gidiyorlardı.

Bilgisayar mühendisleri kimseye bir şey söylemediler, sadece Hindistan uydularıyla ilgili bir işlemi bitirmek için daha güçlü bir uydu telefonuna ihtiyaçları olduğunu silahlı kuvvetlere bildirmekle yetindiler. Bir ay süren ve yirmi dört saat devam eden düzenli bir izleme sonucunda hepsi birbirine bağlı dokuz benzer uydu buldular, uyduların hepsi yabancılar tarafından kolayca görülemeyecek şekilde dizayn edilmişti.

Bilgisayarçılar bu keşiflerine Neptün kod adını verdiler.

Bu üç bilgisayar sihirbazı ABD’de eğitilmişlerdi. Liderleri eski bir Stanford mezunuydu ve bir süre, uydu sistemleri konusunda uzman bir savunma sanayii firması olan Breedin Corp.’da çalışan Safi Mirza idi. Fazıl Şerif Georgia Üniversitesi’nde bilgisayar okumuştü ve yüksek lisans sahibiydi.

Neptün grubunun üçüncü ve en genç üyesi Faruk Han’dı, ilk Neptün uydusuyla bağlantı kuran yazılımı yazan da o oldu. Faruk bilgisayar sistemine girince o kadar hassas bilgiler indirmeye başladı ki, üç arkadaş yasak bölgelere girdiklerini anladılar. Gelen bilgiler ve resimler arasında, Afganistan’daki terörist eğitim kamplarının renkli fotoğraflarından, Pekin’deki hükümet limuzinlerine kadar çok çeşitli resimler bulunuyordu. Neptün, yirmi bin feet irtifada uçan Çinli savaş pilotlarının konuşmalarını dinleyebiliyor, Yemen’deki kuşku bir balıkçı teknesini izleyebiliyordu. Üç kafadar istediklerinde, büyük olasılıkla Castro’ya ait bir zırhlı aracı Havana sokaklarında takip edebiliyorlardı. Hatta bir ara üçünü de şoke eden bir resim gördüler, Arafat Gazze’deki karargâhında sokağa çıktı ve bir sigara yaktı.

Üç arkadaş iki gün hiç uyumadan, Pakistan üzerinden geçerken uyduların içlerini incelediler. Yazılım İngilizceydi, Neptün sistemi Ortadoğu, Asya ve Çin bölgelerini incelediğine göre sistem ABD’ye ait olacaktı, belki İngiltere ve İsrail katkısı da olabilirdi. Belki de bir ABD–İsrail ortak sırrıydı bu.

Üç bilgisayarçı iki günlük izleme çalışmasından sonra sistemlerini alıp apartmandan ayrıldılar ve küçük hücrelerini Karaçi’nin on mil dışında bir arkadaş çiftliğinde kurdular. Keşifleri heyecan vericiydi ama onlar, özellikle de Safi bir adım daha ileri gitmek istiyordu. Genç bilgisayar sihirbazı sistemi yönetebileceğine inanmaktaydı.

İlk başarısı, gazete okuyan Fazıl Şerifi gözetlemek oldu. Buldukları yerin gizliliğini korumak için Fazıl otobüsle Karaçi’ye gitti, yeşil bir şapkası ve güneş gözlüğü vardı, bir gazete aldı ve belirli bir bölgede bir park bankına oturdu. Faruk’un ayarlanmış bir uydu telefonuyla verdiği komutlarla harekete geçen Neptün uydusu Fazıl’ı buldu, elindeki gazetenin başlıklarını okuyabilecek kadar zum yaptı ve resmi, çiftlikte ekranı izleyen şaşkın arkadaşlarına gönderdi.

Dünyaya gönderilen elektro–optik görüntülerin çözülümü o günün teknolojisine göre bilinen en yüksek değerlerdeydi, dört feet’e kadar netlik veriyordu ki bu da ABD askeri keşif uydularının ürettiği görüntülerin netliğine eşitti, üstelik en iyi Amerikan ve Avrupa ticari uydularının çözülümünden iki kat daha güçlüydü.

Üç bilgisayarçı aylarca uğraştılar ve keşifleriyle ilgili yazılım gerçekleştirmeye çalıştılar. Yazdıklarının çoğunu attılar ama başarılı programlarından emin olup son ayarlarını yaptıktan sonra Neptün’ün sağladığı olanaklara daha çok şaşırdılar.

Neptün’ü keşfettikten on sekiz ay sonra üç bilgisayarçı, dört adet Jaz 2–gigabyte diske yazdıkları bir yazılım programı sayesinde, Neptün’ün yerdeki çeşitli istasyonlarla olan iletişim hızını artırdıkları gibi, yörüngede bulunan birçok navigasyon, iletişim ve keşif uydusunun çalışmalarını da bozmayı başardılar. Programa daha iyi bir kod adı bulamadıkları için JAM dediler.

Neptün adını verdikleri uydu sistemi başkalarına aitti ama üç bilgisayarçı onu kontrol edip yönetebiliyor, hatta istediklerinde yararsız hale getirebiliyorlardı. Bir süre sonra üç kafadar arasında bir anlaşmazlık çıktı. Safi ve Fazıl JAM sistemini en büyük parayı verene satmak istiyorlardı. Ama Faruk bu keşiflerinin başlarına sorun çıkaracağını, sistemi Pakistan ordusuna verip geri çekilmenin çok daha iyi olacağını söylüyordu.

Safi ve Fazıl Eylül 1998’de Washington’a uçtular ve bir ay süreyle uğraşıp Pakistan yetkilileri kanalıyla askeri haber almaya erişmeye çalıştılar. Bir gün bir arkadaşları onlara Joel

Backman'den söz etti, ona göre bu adamın Washington'da açamayacağı kapı yoktu.

Fakat Backman'e ulaşmak kolay değildi, adamın çok önemli müşterileri vardı ve herkes onunla görüşmek için yarışlıyordu. Adamın yeni bir müşteriyle bir saat görüşmesi için istediği para 5000 dolardı ve o da ancak kendisi vakit bulup görüşmeyi kabul ettiğinde mümkün oluyordu. Safi Chicago'daki amcasından 2000 dolar borç aldı ve paranın gerisini Backman'e doksan gün içinde ödeyeceğine dair söz verdi. Daha sonra mahkeme belgelerinde, ilk görüşmelerinin 24 Ekim 1998'de Backman, Pratt & Bolling ofislerinde gerçekleştiği öğrenildi. Bu görüşme sonuçta, o toplantıya katılan herkesin hayatını mahvedecekti.

Backman JAM sisteminin inanılmaz yeteneğine önce kuşkulu baktı. Belki de sistemin potansiyelini hemen anladı ama yeni müşterileriyle biraz kurnazca oynamak istedi. Safi ve Fazıl sistemi Pentagon'a bir servet karşılığında satmayı düşünüyorlardı. Ve Washington'da JAM sistemi için servet isteyebilecek tek kişi de Bay Joel Backman'di.

Backman, hâlâ Başkan'la haftada bir golf oynayan ve Capitol Hill'in kodamanlarıyla barlara giden bir milyon dolar ücretli adamı Jacy Hubbard'ı da aramıştı. Hubbard renkli bir adamdı, yırtıcıydı, üç kez boşanmıştı ve pahalı viskiye düşkündü, özellikle de lobicilerin ikramı ise. ABD Senatosu tarihinin en pis kampanyacısı olarak ün yaptığı için politik yaşamını sürdürebilmişti. Yahudi düşmanı olarak tanınırdı ve kariyeri süresince Suudilerle yakın ilişkiler içinde olmuştu. Etik soruşturmalarda bir prensin, onun seçim kampanyası için 1 milyon dolarlık bir bağış yaptığı ortaya çıkmıştı ve Hubbard bu prensle beraber Avusturya'ya kayak yapmaya gitmişti.

Hubbard ve Backman başlangıçta JAM sisteminin pazarlanması konusunda fikir alışverişinde bulundular. Hubbard bu sistemi Suudilere 1 milyar dolara satabileceğini söyledi. Fakat Backman böyle tehlikeli bir sistemin ABD'de kalmasının daha iyi olacağını düşünüyordu. Hubbard sistemi Suudilere şartlı satabileceklerini söyledi, onlardan, sistemin asla müttefikleri ABD'ye karşı kullanılmayacağına dair söz alabilirler, anlaşma yaparlardı. Backman İsraililer'den korkuyordu, onların ABD'de güçlü dostları vardı, silahlı kuvvetleri ve en önemlisi, gizli casus sistemleri çok güçlüydü.

O dönemde Backman, Pratt & Bolling, birçok yabancı firmayı ve hükümeti temsil ediyordu. Aslında firma, Washington'da destek arayan herkesin geldiği ilk adrestti. İstedikleri korkunç ücreti ödeyen herkes hedefine rahatça ulaşabiliyordu. Sonu gelmeyen müşteriler listesinde Japon çelik endüstrisi, Güney Kore hükümeti, Suudiler, Karayip bankaları, Panama'daki yeni rejim, sadece kokain üreten bir Bolivya çiftçiler kooperatifi de dahil olmak üzere pek çok ünlü isim vardı. Pek çok yasal müşteri olduğu gibi, temiz olmayanlar da çoktu.

JAM sistemi hakkındaki bilgiler yavaşça etrafa sızmaya başladı. Firmaya en büyük parayı kazandıracak bir iş olabilirdi bu. Haftalar geçip giderken firmadaki diğer bazı ortaklar da sistemin satışıyla ilgili çeşitli teklifler getirdiler. JAM'in satışında vatansızlık kavramı yavaşça unutuluyordu. İşin içinde çok büyük paralar vardı! Firma, Çin Hava Kuvvetlerine uçak donanımı ve elektronik aletler üreten bir Hollanda şirketini de temsil ediyordu ve onlar kanalıyla Pekin hükümetiyle bir anlaşma yapılabilirdi. Güney Kore, kuzeyde neler olduğunu bilirse çok daha rahat edebilirdi. Suriye, İsrail silahlı kuvvetlerinin haberleşmesini önleyebilecek bir sistem için milyarlar ödeyebilirdi. Bazı uyuşturucu kartelleri narkotik engellerini izleyebilecek bir sistem için milyarlar ödeyebilirdi.

Joel Backman ve aç gözlü avukatları her geçen gün biraz daha zengin oluyorlardı. Firmanın büyük ve lüks bürolarında en çok konuşulan konu paraydı.

* * *

DOKTOR BİRAZ KABA BİRİYDİ ve yeni hastasına ayıracak zamanı yok gibi görünüyordu.

Burası sadece küçük bir askeri hastaneydi. Hiç konuşmadan hastanın nabzını, kalbini, akciğerlerini, kan basıncını, reflekslerini kontrol etti, sonra hiç düşünmeden, “Sanırım sizin vücudunuz susuz kalmış,” dedi.

Backman, “Nasıl yani?” diye sordu.

“Uzun uçuşlarda hep olur bu. Size biraz serum verelim, yirmi dört saatte bir şeyiniz kalmaz.”

“Yani damara iğne mi sokacaksınız?”

“Evet, öyle.”

“Ben iğne istemem.”

“Efendim?”

“Söyledim ya, iğnelerden hoşlanmam.”

“Ama damardan kan örneğinizi aldık.”

“Evet ama o zaman kanım dışarı çıktı, içeri giren bir şey olmadı. Boş verin Doktor, ben başka iğne yemek istemiyorum.”

“Fakat vücut susuz kalmış.”

“Ben susuzluk hissetmiyorum.”

“Burada doktor olan benim ve sizin susuz kaldığınızı söylüyorum.”

“O zaman bana bir bardak su verin.”

Yarım saat sonra bir hemşire gülümseyerek içeri girdi, elinde bir sürü ilaç vardı. Joel uyku hapına hayır dedi ve kadın elindeki enjeksiyonu gösterince, “Nedir bu?” diye sordu.

“Ryax.”

“Nedir bu lanet Ryax?”

“Kas gevşetici.”

“Pekâlâ, kaslarım şu anda tamamen gevşemiş durumda. Benim kasılmış kaslardan şikâyetim yok, hiçbir doktor da bana böyle bir tanı koymadı. Kimse bana kaslarımın gevşek olup olmadığını da sormadı. Onun için bu Ryax’ı alıp kendi popona batır ve ikimiz de gevşeyip mutlu olalım.”

Hemşire az kalsın elindeki şırıngayı düşürüyordu. Bir süre ne söyleyeceğini bilemeden durup onun yüzüne baktı, sonra, “Pekâlâ, gidip doktora anlatayım durumu,” dedi.

“Evet, iyi olur. Aslına bakarsan bu iğneyi neden onun şişko poposuna batırmıyorsun sen? Gevşemesi gereken kişi asıl o doktor.” Ama hemşire onu duymadı, dışarı çıkmıştı bile.

Üssün diğer ucunda Çavuş McAuliffe bilgisayarın başına oturmuş, Pentagona mesaj gönderiyordu. Mesaj oradan hemen Langley’e gönderildi ve CIA Başkanı Maynard’ın Backman dosyasına bakması için atadığı Julia Javier adlı ajan mesajı okudu. Ryax olayından on dakika kadar sonra Bayan Javier monitörüne baktı, “Lanet olsun,” diye mırıldandı ve üst kata koştu.

Teddy Maynard her zamanki gibi battaniyeye sarılı olarak uzun masanın başına oturmuş, her saat masasına yığılan raporları okumakla meşgûldü.

Bayan Javier, “Aviano’dan mesaj geldi efendim,” dedi. “Adamımız tüm ilaçları reddetmiş. Ne iğne istiyor ne de hap.”

Teddy alçak sesle, “Yemeğine bir şey katamıyorlar mı peki?” diye sordu.

“Bir şey yemiyormuş.”

“Neden peki? Ne diyormuş?”

“Midesi bulanıyormuş.”

“Olabilir mi bu?”

“Tuvalete de pek gitmiyormuş. Bunu bilmek zor.”

“Sıvı alıyor muymuş peki?”

“Bir bardak su vermişler onu da istememiş. Sadece kapalı şişe suyu istiyormuş. Şişe suyu verdiklerinde de kapağında bir şey var mı diye iyice kontrol etmiş.”

Teddy önündeki raporu kenara itti ve gözlerini ovaladı. İlk plana göre Backman’i hastanede yatıştırıcı ilaçlarla rahatlatıp iki gün süreyle yarı baygın halde tutacaklar, sonra en yeni ve güncel uyuşturucularla yavaşça kendine getireceklerdi. Backman birkaç gün uyuşturucu etkisinde kaldıktan sonra ona sodyum pentotal, yani gerçek serumu verilecek ve uzmanlar tarafından sorgulanarak istenen bilgiler sağlanacaktı.

İlk plan kolay ve kusursuzdu. İkinci plan ise aylarca devam edebilirdi ve sonucu da garantili değildi.

Teddy, “O adamda büyük sırlar var, değil mi?” dedi.

“Hiç kuşkim yok.”

“Ama biz bunun böyle olacağını biliyorduk, değil mi?”

“Evet, biliyorduk.”

* * *

JOEL BACKMAN'İN ÜÇ ÇOCUĞUNDAN ikisi skandal patladığında onu terk etmişti. En büyük oğlu Neal babasına ayda en az iki mektup yazıyordu ama cezanın başladığı ilk günlerde mektup yazmak hiç kolay değildi.

Babası hapse girdiğinde Neal firmada çalışan yirmi beş yaşında genç bir avukattı. JAM ve Neptün konusunda fazla bir şey bilmediği halde FBI tarafından taciz edildi, bir süre sonra da federal savcılar tarafından suçlandı.

Joel'in suçu kabul etmesinde Jacy Hubbard'ın başına gelenlerin büyük etkisi olmuştu, ama aynı şey oğlunun rahat bırakılmasını da sağladı. Yapılan anlaşma sonucu Neal hakkındaki suçlamalardan vazgeçildi. Babası yirmi yıl hapis cezası alıp cezaevine girerken Neal, Cari Pratt tarafından işten uzaklaştırıldı ve ofisten silahlı korumalar tarafından alınıp götürüldü. Backman adı bir lanetti ve firmanın Washington'da iş yapması olanaksızdı. Neal'in hukuk fakültesinden bir arkadaşının emekli yargıç bir amcası vardı. Neal onların yardımı sayesinde Virginia'nın Culpeper adlı küçük bir kasabasında beş kişilik küçük bir hukuk firmasında iş bularak çalışmaya başladı.

Genç avukat kimsenin kendisini tanımamasını istemiyordu, bir ara soyadını değiştirmeyi düşündü. Babasıyla ilgili konuşmayı reddediyordu. Vasiyetname yazıyor, tapu işleriyle uğraşiyor, küçük işler yapıyor ve kasaba yaşamına gittikçe alışıyor. Neal bir süre sonra kasabadan bir kızla evlendi, bir kız babası oldu, Joel'in ikinci torunuydu bu ve sadece onun resmi vardı yanında.

Neal babasının affedilip hapisten çıktığını Post gazetesinde okudu. Bunu karısına, daha sonra da kısaca firmadaki arkadaşlarına anlattı. Bu haber Washington'da fırtınalar yaratıyor olabilirdi ama Culpeper'de pek ilgilenen yoktu bu tür haberlerle. Genç avukat orada Joel Backman'in oğlu değil, sadece Neal Backman'di, küçük bir Güney kasabasında çalışan avukatlardan biriydi.

Bir gün adliyede bir yargıç duruşmadan sonra onu bir kenara çekip, “Senin ihtiyarı nerde saklıyorlar?” diye sordu.

Neal onun bu sorusuna saygılı bir ifadeyle, “Bu benim konuşmak istemediğim bir konu Sayın Yargıç,” diye cevap verdi ve konuşma orada son buldu.

Culpeper'de görünüşte değişen bir şey yoktu. Neal kendi işine bakıyordu, sanki affedilen onun babası değil de tanımadığı bir başkasıydı. Babasından gelebilecek telefonu bekliyordu, babası günün birinde onu elbette arayacaktı.

* * *

BİRKAÇ KEZ TEKRARLANAN TALEPTEN SONRA gözetim hemşiresi arkadaşlarından üç dolara yakın bozuk para topladı. Parayı hâlâ Binbaşı Herzog diye hitap ettikleri huysuz adama verdi, adamın durumu açıklık yüzünden gittikçe kötüye gidiyordu. Binbaşı Herzog parayı alıp ikinci katta gördüğü satış makinelerine gitti, üç küçük paket patates cipsi, iki şişe de gazoz aldı. Hepsini birkaç dakika içinde yiyip içti, bitirdi, bir saat sonra da ishal olup tuvalete koştu.

Ama en azından artık eskisi kadar aç değildi, sakinleştirici ilaç da almamıştı ve söylememesi gereken şeyleri söylemiyordu.

Teknik olarak özgür bir adam sayılırdı, cezası tamamen affedilmişti, ama hâlâ bir hükümet tesisindeydi ve yine Rudley'deki gibi küçük bir hücrede kalıyordu. Cezaevinde yemekler berbattı ama en azından uyutulma korkusu olmadan yiyebiliyordu onları. Şimdi ise patates cipsleri ve sodayla yaşıyordu. Buradaki hemşireler de cezaevindeki gardiyanlara benziyordu, biraz daha yumuşak davranışlar da yeterince nazik değildiler. Doktorlar onu uyutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı, yukardan emir vardı mutlaka. Yakınlarda küçük bir işkence odası olacaktı ve onu uyuşturucularla yola getirip oraya sokmak için sabırsızlanıyorlardı.

Temiz havayı, güneşi, güzel yemekleri özlemişti, üniforması olmayan insanlarla konuşmak istiyordu, iki uzun gün sonra istediğine kavuştu.

Üçüncü gün odasına Stennett adında ifadesiz suratlı genç bir adam geldi ve nazik bir tavırla, "Pekâlâ Backman," dedi. "İşte anlaşma, benim adım Stennett."

Elindeki bir dosyayı Joel'in bacaklarındaki battaniyenin üstüne, üç kez okunmuş olan eski dergilerin yanına attı. Joel dosyayı alıp açtı, "Marco Lazzeri mi?" diye sordu.

"Bu sensin dostum, artık tam bir İtalyansın. işte bu senin doğum belgen ve kimlik kartın. Bu bilgileri mümkün olduğunca çabuk ezberle."

"Ezberlemek mi? Ben bunu okuyamıyorum bile."

"O halde öğren. Yaklaşık üç saat sonra gidiyoruz. Yakındaki bir kente gideceğiz, orada birkaç gün süreyle elini tutacak olan en yakın dostunla tanışacaksın."

"Birkaç gün mü?"

"Belki de bir ay, geçiş sürecini ne kadar iyi yapacağına bağlı bu."

Joel dosyayı bıraktı ve Stennett'in yüzüne baktı. "Kim için çalışıyorsun sen?"

"Eğer bunu söylersem seni öldürmek zorunda kalırım."

"Çok komik. CIA mi?"

"ABD diyelim, hepsi bu. Senin bilmen gereken de bu kadar."

Joel metal çerçeveli ve üzerinde kilit bulunan pencereye bakarak, "Dosyada pasaport göremedim," dedi.

"Evet, şey, pasaporta ihtiyacın yok senin Marco, çünkü hiçbir yere gitmiyorsun. Sakin bir yaşamın olacak. Komşuların senin Milano'da doğduğunu, ama Kanada'da büyüdüğünü sanacaklar, İtalyanca bilmemenin nedeni de bu olacak. Eğer bir yerlere gitmek istersen başına dert açmış olursun, tehlikeli olur bu."

"Tehlikeli mi?"

"Hadi Marco, benimle oyun oynama. Bu dünyada seni bulmak isteyen çok kötü insanlar var. Dediklerimi yaparsan bulamazlar seni."

"Peki ama hiç İtalyanca bilmiyorum."

"Bir şeyler bilirsin canım... Pizza, spagetti, kafe latte, bravo, opera, mamma mia. Bu dili ne kadar çabuk ve iyi öğrenirsen senin için o kadar iyi olur. Bir öğretmenin olacak."

"Hiç param yok."

"Onlar da böyle söylüyor. Yani sende para bulamamışlar." Stennett cebinden birkaç banknot çıkarıp dosyanın üstüne bıraktı. "Sen içerdeyken İtalya lireti bırakıp avroya geçti. Burada yüz avro var, bir avro yaklaşık bir dolar ediyor. Bir saat sonra sana giysi getireceğim. Dosyada küçük bir sözlük var, İtalyancada en çok ihtiyacın olabilecek iki yüz sözcük. Hemen çalışmaya başlasan iyi edersin."

Stennett bir saat sonra ona bir gömlek, pantolon, ceket, bir çift ayakkabı ve çorap getirdi, hepsi İtalyan malıydı. Onları bırakıp, "Buon giorno," dedi.

Backman, "Sana da iyi günler," diye karşılık verdi.

"Araba nasıl deniyor?"

"Macchina."

"Güzel, Marco. Şimdi macchinaya bineceğiz."

Küçük Fiat arabanın direksiyonunda yine çok az konuşan bir adam vardı. Joel tüm eşyalarını

koyduğu torbayı kucağına alıp arka koltuğa oturdu. Stennett sürücünün yanına oturmuştu. Hava soğuk ve nemliydi, yerde ince bir kar tabakası vardı. Aviano üssünün nizamiyesinden çıktıklarında Joel Backman ilk özgürlük rüzgârını hissetti, ama hem heyecanlı, hem de endişeliydi.

Joel yol levhalarına dikkatle bakarken önde oturanlar hiç konuşmuyordu, iki şeritli 251 No.lu yolda galiba güneye doğru gidiyorlardı. Pordenone şehrine yaklaştıklarında trafik birden yoğunlaştı.

Joel arabadaki sessizliği bozup, “Pordenone’nin nüfusu ne kadar?” diye sordu.

Stennett, “Elli bin,” diye cevap verdi.

“Kuzey İtalya’dayız, değil mi?”

“Kuzeydoğu.”

“Alpler ne kadar uzakta?”

Stennett başıyla sağ tarafı göstererek, “Şu tarafta, yaklaşık kırk mil mesafede,” diye cevap verdi. “Açık bir havada onları görebilirsin.”

Joel, “Bir yerde durup kahve içebilir miyiz acaba?” diye sordu.

“Hayır, şey, durmamız istenmiyor.”

Şoför hiç söze karışmıyor, dilsizmiş gibi sadece arabayı sürüyordu.

Şehrin kuzey sınırından geçip bir süre sonra dört şeritli A28 yoluna çıktılar, kamyon şoförleri dışında herkes işine geç kalmış gibi acele ediyor, hızlı gidiyordu. Onlar saatte yüz kilometre hızla giderken küçük arabalar yanlarından hızla geçip gidiyorlardı. Stennett İtalyan gazetesi La Repubblica’yı açtı ve ön camın yarısını onunla kapadı.

Joel sessizce yol almaktan ve etraftaki manzarayı seyretmekten memnundu. Arazi verimli gibi görünüyordu ama Ocak ayının sonlarıydı ve tarlalar bomboştu. Arada sırada teraslı yamaçlarda eski bir villa görüyorlardı.

Joel de bir zamanlar böyle bir villa kiralamıştı. On yıldan fazla bir zaman önce ikinci karısı uzun bir tatil yapmak istemiş ve Joel onu bir yere götürmezse ondan ayrılacağını söylemişti. Joel o zamanlar haftada seksen saat çalışıyor ve daha fazla çalışmak istiyordu. Evde işler pek iyi gitmediği için bürosunda yaşamayı yeğliyordu. Fakat boşanmak pahalıya mal olacaktı. Bu nedenle Joel de arkadaşlarına, sevgili karısıyla beraber Toskana’da bir ay tatil yapacağını söyledi. Herkese bunun kendi fikri olduğunu anlatıyor, “Chianti ülkesinde bir ay şarap içip güzel İtalyan yemekleri yiyeceğim,” diyordu.

Ortaçağ köyü Gimignano yakınlarında bir on dördüncü yüzyıl manastırı bulmuşlardı, binada hizmetçi, aşçı, hatta şoför bile vardı. Ama maceranın dördüncü gününde Joel berbat bir haber aldı, Senato Tahsisat Komisyonunun almayı düşündüğü bir iptal kararıyla, Savunma Sanayii alanında çalışan müşterilerinden birinin 2 milyar dolarlık bir siparişi tehlikeye girebilecekti. Joel hemen küçük bir jet kiralayıp ülkeye döndü ve Senatoda işleri yoluna koymak için çalışmaya başladı. İkinci karısı orada kalmıştı. Joel sonradan onun oradaki genç şoförle ilişki yaşadığını öğrendi. Bir hafta boyunca karısına telefon edip kısa zamanda geleceğini ve tatili tamamlayacağını söyledi ama karısı ikinci haftadan sonra onun telefonlarına cevap vermedi.

Tahsisat Komisyonu işi yoluna girdi ve sipariş onaylandı.

Bir ay sonra karısı boşanma davası açtı ve bu boşanmanın ona maliyeti yaklaşık üç milyon dolar oldu.

Üç karısı içinde en çok ikinciye sevmişti Joel. Ama artık hiçbiri yoktu yanında. İlk iki çocuğunun annesi olan ilk karısı, Joel’den sonra iki kez daha evlenmiş, şimdiki kocası üçüncü dünya ülkelerine sıvı kimyasal gübre satarak zengin olmuştu. Joel hapisteyken kadın ona bir mektup göndermiş ve adalet sisteminin sonunda en büyük ahlaksızlardan birini cezalandırdığını söylemişti.

Ama ilk karısını suçlayamazdı elbet. Kadın onu, daha sonra ikinci karısı olacak güzel sekreterle yakalamış ve hemen kaçmıştı evden.

Üçüncü karısı da Joel mahkûm olduktan kısa bir süre sonra terk etti onu.

Ne rezil bir yaşam, diye düşündü. Elli iki yaşındaydı ama hayatının büyük bölümü

müşterilerini kandırıp dolandırmakla, sekreter peşinde koşmakla, kaypak küçük politikacılara baskı yapmakla, haftada yedi gün çalışarak üç iyi ve güzel çocuğu ihmal etmekle, kamuoyu yaratmaya çalışmakla, sonsuz bencillikle ve hiç durmadan para peşinde koşmakla geçmişti. Büyük Amerikan rüyasının peşinde koşarak ne elde etmişti sonunda?

Altı yıl hapiste kalmış, şimdi de gerçek adı çok tehlikeli olduğu için sahte bir isimle yaşamaya mahkûm olmuştu. Cebinde de sadece yaklaşık yüz dolar parası vardı.

Marco mu? Her sabah aynada kendine bakarak nasıl “Buon giorno, Marco” diyebilecekti ki?

Elbette, “Günaydın Bay Suçlu” demekten biraz daha iyiydi bu.

Stennett elindeki gazeteyi okumuyor, onunla adeta boğuşuyordu. Gazeteyi durmadan karıştırıp katlıyor, açıyor, hışırdatıyor, direksiyondaki arkadaşı da ona ters ters bakıp duruyordu.

Joel bir yol levhasında Venedik’in güneyde ve altmış kilometre mesafede olduğunu okuyunca sessizliği bozmayı düşündü. “Beyaz Saray sakınca görmezse Venedik’te yaşamak isterim doğrusu,” dedi.

Şoför suratını buruşturdu ve Stennett elindeki gazeteyi aşağı indirdi. Arabanın içinde kısa bir gerginlik oldu. Sonra Stennett omuzlarını silkip bir şeyler homurdandı ve, “Üzgünüm,” dedi.

Joel, “Gerçekten sıkıştım, çişim var,” dedi. “Kısa bir duraklama için yetkinizi kullanabilir misiniz acaba?”

Az sonra Conegliano kasabasının kuzeyinde modern bir benzin istasyonunda durdular. Stennett herkese birer plastik bardak espresso aldı. Joel bardağını alıp dükkânın ön camına gitti ve gelip geçen arabalarla, İtalyanca tartışan genç bir çifti seyretti bir süre. Ama duyduğu sözcüklerden hiçbiri, ezberlemeye uğraştığı o iki yüz sözcüğe benzemiyordu. Bu işi nasıl becereceğini bilemiyordu doğrusu.

Stennett biraz sonra yanına geldi ve trafiği seyrederken, “Daha önce buldun mu İtalya’da?” diye sordu.

“Bir zamanlar Toskana’da bir ay kadar kaldım.”

“Gerçekten mi? Bir ay ha? Herhalde çok zevkli olmuştur.”

“Aslında ben dört gün kaldım da karım bir ay kaldı. Orada bazı arkadaşlar edindi. Ya sen? Buralarda mı dolaşırsın hep?”

“Ben hep hareket halindeyim.” Genç adamın yüzü gibi sözleri de ifadesizdi. Bardağından küçük bir yudum alıp, “Conegliano, Prosecco’su ile ünlüdür,” dedi.

Joel, “İtalyan şampanyası,” diyerek ona baktı.

“Evet. içmekten hoşlanan biri olmalısın.”

“Altı yıldır ağzıma içki koymadım.”

“Hapiste içki vermiyorlar mı?”

“Hayır.”

“Ya şimdi?”

“Az bir şeyler içerim. Bir zamanlar kötü alışkanlık olmuştu.”

“Artık gitsek iyi olacak.”

“Daha ne kadar gideceğiz?”

“Çok yolumuz kalmadı.”

Stennett kapıya yönelince Joel onu durdurdu. “Hey, baksana, karnım aç benim. Yolda yemek için bir sandviç alabilir miyim?”

Stennett rafta dizili hazır paninilere bakarak, “Elbette,” dedi.

“İki tane alsam?”

“Sorun yok, alabilirsin.”

A27 yolu güneye, Treviso’ya gidiyordu ve şehri geçip gitmeyecekleri belli olunca Joel yolculuğun bitmek üzere olduğunu anladı.

Şoför yavaşladı, iki çıkış yaptı ve bir süre sonra kentin dar sokaklarında hopyaya zıplaya gitmeye başladılar.

Joel, “Treviso’nun nüfusu ne kadar?” diye sordu.

“Seksen beş bin kadar.”

“Bu kent hakkında neler biliyorsun?”

“Beş yüz yıldan beri pek fazla değişmemiş oldukça zengin bir küçük kenttir. Tarihte kentler birbirleriyle savaşırken bu kent Venedik’in sadık bir müttefikiymiş. Ama biz ikinci Dünya Savaşında burayı da bombaladık. Güzel yerdir, fazla turist gelmez.”

Joel, saklanmak için güzel bir yer, diye düşündü. “Burada mı kalacağım?”

“Olabilir.”

Uzakta, kentin merkezinde yüksek bir saat kulesi, trafiği Piazza del Signori’ye doğru davet eder gibiydi. Motosikletler ve motorlu bisikletler küçük arabaların arasından vızır vızır geçip gidiyorlardı, araç kullananlar hiç korkmuyordu burada. Joel hoş ve küçük dükkânları hayranlıkla seyrediyordu, kapısının önünde gazeteler dizili tütün, sigara dükkânları, önünde yeşil haç işareti olan eczane, vitrininde her türlü et ve salam, sosis gibi et ürünleri asılı olan kasaplar ve hiç kuşkusuz insanların saatlerce oturup kahve yudumlayarak sohbet ettikleri kaldırım kahveleri çok hoşuna gitti. Saat öğleye doğru 11’e geliyordu. Öğle yemeğinden bir saat önce kahve molası veren bu insanlar ne iş yapıyorlardı acaba?

Bunu çok merak etti ve öğrenmeye karar verdi.

Adını bile bilmediği şoför uygun bir yer bulup arabayı park etti. Stennett cep telefonunda birkaç rakam tuşladı, biraz bekledi, sonra hızlı bir İtalyanca ile konuştu. Konuşması bitince ön camdan ilerdeki bir yeri göstererek, “Şuradaki kafeyi görüyorsun, değil mi?” dedi. “Kırmızı beyaz tenteli Kafe Donati.”

Joel arka koltuktan öne doğru uzanıp baktı ve, “Evet, gördüm,” dedi.

“İçeri gir, sağdaki barın önünden geçip arka taraftaki sekiz masadan birine otur, bir kahve iste ve bekle.”

“Neyi bekleyeceğim?”

“Yaklaşık on dakika sonra bir adam gelecek yanına. Onun söylediklerini yapacaksın.”

“Ya yapmazsam?”

“Oyun oynamayı bırak Bay Backman. Seni gözleyeceğiz.”

“Kim bu adam?”

“Yeni ve en iyi dostun olacak o adam. Onu izlersen büyük olasılıkla yaşayacaksın. Ama aptalca bir şey yapmaya kalkarsan bir ay dayanamazsın, bunu da söyleyeyim sana.” Stennett bunu, sanki zavallı Marco ile dalga geçmekten zevk alır gibi, kibirli bir tavırla söylemişti.

Joel torbasını alıp, “Demek veda etme vaktimiz geldi ha?” dedi.

“Arrivederci Marco, veda değil bu. Belgelerin yanında mı?”

“Evet.”

“O halde arrivederci.”

Joel arabadan indi ve ağır adımlarla yürümeye başladı. Koruyucusu Stennett’in hâlâ orada olup kendisini izleyip izlemediğini görmek için omzunun üzerinden bakmak istedi ama tuttu kendini. Elindeki çadır bezi torbayı kaldırdı ve mümkün olduğunca normal görünmeye çalışarak gösterilen kafeye doğru yürüdü, Treviso’nun merkezinde onun gibi torba taşıyan başka kimse yoktu.

Stennett hiç kuşkusuz gözlüyordu onu. Yeni ve iyi dostu olacak adam da mutlaka bir yerlerden izliyordu onu, belki de bir gazetenin arkasına gizlenmiş, Stennett’e ve başkalarına işaret veriyordu. Joel bir an bir sigara bayinin önünde durdu ve İtalyan gazetelerinin başlıklarına göz attı, ama tek kelime anlayamadı. Durdu, çünkü artık özgür bir adamdı, istediği yerde durabiliyor, istediği zaman yürüyebiliyordu.

Kafe Donati’ye girdi ve barı silen genç adam tarafından yumuşak bir “Buon giorno” ile karşılandı.

“Buon giorno,” diye cevap verdi, ilk kez gerçek bir İtalyana İtalyanca bir şey söylüyordu. Daha fazla konuşmaya meydan vermemek için yoluna devam etti, barı, ikinci kata çıkan merdiveni, üstünde pastalar, kekler dizili olan geniş tezgâhı geçti. Salonun arka tarafı loştu ve yoğun sigara dumanı her yanı sarmıştı. Boş olan iki masadan birine oturdu. Diğer müşterilerin meraklı bakışlarına aldırmadı. Garsondan, bir şey sipariş etmek için konuşmaktan ve insanların ona

merak içinde bakmalarından korkuyordu, onun için hiç sesini çıkarmadı, başını önüne eğdi ve yeni kimliğiyle ilgili belgeleri okumaya başladı.

Bir süre sonra yanına gelen genç kadın, “Buon giorno,” dedi.

Joel toparlandı ve, “Buon giorno,” diye cevap verdi. Kadın mönü konusunda bir şeyler söylemeden önce, aceleyle, “Espresso,” dedi. Genç kadın gülümsedi, ona anlayamadığı bir şeyler söyledi. Joel, “Hayır,” dedi.

Hayır cevabı işe yaradı, kadın gitti ve Joel sevindi, onun için büyük başarıydı bu. Artık hiç kimse ona aptal bir yabancıymış gibi bakmıyordu. Kadın espressoyu getirdiğinde Joel çok hafif sesle, “Grazie,” dedi ve kadın yine gülümsedi. Kahvesinin hemen bitmesini istemiyordu, yine bir şey istemek zorunda kalmamak için küçük bir yudum aldı.

Etraftaki müşteriler hızlı bir İtalyancayla hiç durmadan konuşuyorlardı. Acaba İngilizce konuşmalar da onlara böyle hızlı mı geliyordu? Belki de öyleydi. İtalyancayı, bu kadar hızlı konuşanları anlayabilecek kadar iyi öğrenmesi mümkün değilmiş gibi geliyordu ona. İki yüz İtalyanca sözcükten ibaret olan listesine baktı ve konuşanları birkaç dakika dikkatle dinleyerek bu sözcüklerden birinin geçip geçmediğini anlamaya çalıştı.

Garson kadın tekrar gelip bir şeyler söyledi, Joel yine, “Hayır,” dedi ve cevap bu kez de işe yaradı.

Joel Backman şu anda kuzeydoğu İtalya’da, Treviso’nun merkezinde, Piazza del Signori’de, Via Verde’deki küçük bir kafede espresso içerken, eski dostları Rudley Federal Cezaevinde küçük hücrelerinde kapalı oturuyor, berbat yemekler yiyor, su gibi kahveler içiyor, sadist gardiyanlar ve saçma kurallarla yaşamaya çalışıyor ve daha yıllarca orada kalacaklarını düşünüyorlardı.

Eski planlar geçersizdi artık, Joel Backman Rudley’nin demir parmaklıkları arkasında ölmeyecekti. Zihni, bedeni ve ruhu eriyip kaybolmayacaktı. Kendisine işkence yapanlara on dört yıllık bir kazık atmıştı ve şimdi Venedik’e bir saatlik mesafede güzel bir kafede zincirsiz olarak rahatça oturuyordu.

Neden hep cezaevini düşünüyordu peki? Çünkü insan altı yıl sürekli olarak yaşadığı işkenceden bir anda kurtulamıyordu. Geçmiş ne kadar berbat olursa olsun, insan o geçmişin bir kısmını beraberinde taşımak zorundaydı. Cezaevinin dehşeti, onun böyle aniden özgür kalışının zevkini daha da artırıyordu. Bu acı anılardan kurtulması zaman alacaktı. Ve şu anda sadece günceli yaşamalıydı. Geleceği bile düşünmemeliydi.

Etrafındaki sesleri, arkadaş konuşmalarını, gülüşmeleri dinlemeli, cep telefonuna fısıldayan genç adamı, mutfağa seslenen güzel garson kadını seyretmeliydi. Sigara dumanını, taze kahve ve pasta kokularını, insanların yüzyıllardır buluşup konuştukları bu küçük salonun havasını içine çekmeliydi.

Bir süre sonra, belki yüzüncü kez olarak, neden burada olduğunu sordu kendine. Neden cezaevinden aceleyle çıkarılmış ve ülke dışına kaçırılmıştı acaba? Cezasının affedilmesi önemliydi elbette, ama neden uluslararası bir kaçış planlamışlardı ona? Neden ona da af belgelerini verip diğer affedilenler gibi kendi yaşamına devam etmesini istememişlerdi?

Bir şeyler sezer gibiydi. Aslında oldukça doğru bir tahminde bulunabilirdi.

Ve bu da onu dehşete düşürdü.

Luigi aniden ortaya çıkıverdi.

* * *

LUIGI OTUZLU YAŞLARIN BAŞINDA, kara gözlü bir adamdı, siyah saçları kulaklarının yarısını örtmüştü ve yüzünde en azından dört günlük sakal vardı. Çiftlik işçilerinin giydiği türden kalın bir ceket giymiş, tıraşlı yüzüyle tam bir yakışıklı köylü olmuştu. Garsondan bir espresso istedi, hep gülümsüyordu. Elleri ve tırnakları temiz, dişleri muntazamdı. Kalın köylü ceketini ve

sakallı yüzü rolü gereği idi. Luigi Harvard mezunu olabilirdi.

Luigi'nin İngilizcesi mükemmeldi ama hafif aksanlı konuşması onun aslında İtalyan olduğunu gösteriyordu. Milanoluydu, İtalyan olan babası, Amerikalı karısı ve iki çocuğuyla beraber birçok yabancı ülkede devlet görevi yapmıştı. Luigi onun hakkında çok şey biliyor olmalıydı, onun için Joel de yeni kontrol memuruyla ilgili bir şeyler öğrenmek istiyordu.

Ama genç adam hakkında pek fazla şey öğrenemedi. Luigi bekardı, liseyi ve ilk üniversite yıllarını Bolonya'da okumuş, daha sonra ABD'de, Ortabatıda bir yerlerde devam etmişti. Hükümete çalışıyordu ama hangi hükümet için çalıştığını söylemedi. Cevap vermek istemediği bir soru sorulduğunda hemen gülümsüyordu. Joel karşısındaki adamın bir profesyonel olduğunu hemen anladı.

Joel ona, "Herhalde benim hakkımda epey şey biliyorsunuzdur, değil mi?" diye sordu.

Luigi yine gülümsedi ve bembeyaz dişlerini gösterdi. Gülümsediği zaman o kederli bakan gözleri adeta tamamen kapanıyordu. Kadınlar onun peşinden koşuyor olmalıydı. Joel'in sorusuna, "Dosyayı gördüm," diye cevap verdi.

"Dosyayı mı? Esas dosyam bu salona bile sığmaz."

"Dosyayı gördüm."

"Pekâlâ, Jacy Hubbard kaç yıl senatörlük yaptı?"

"Oldukça uzun zaman diyebilirim. Bak Marco, biz geçmişi yaşamayacağız burada. Şimdi yapılacak çok işimiz var."

"Bana başka bir isim bulamaz mısınız? Marco adı pek hoşuma gitmiyor."

"Bu benim seçimim değil."

"Kim buldu bu Marco adını peki?"

"Bilmiyorum, ama ben bulmadım. Çok saçma sorular soruyorsun."

"Yirmi beş yıl avukatlık yaptım, eski bir huy bu."

Luigi kahvesini bitirdi, masanın üstüne birkaç avro bıraktı ve ayağa kalkarak, "Hadi biraz yürüyelim," dedi.

Joel torbasını yerden alıp onun arkasından dışarı çıktı. Trafiği daha az olan bir yan sokağa saptılar. Kısa bir süre yürüdükten sonra Luigi, Albergo Campeol'un önünde durdu ye, "İlk kalacağın yer burası olacak," dedi.

Joel, "Nedir burası?" diye sordu. İki bina arasına sıkışmış, ön cephesi sıvalı, dört katlı bir binaydı burası. Kapısının üstüne rengârenk bayraklar takılmıştı.

"Küçük, güzel bir otel. Albergo otel demektir. İstersen otel sözcüğünü de kullanabilirsin ama böyle küçük yerlerde insanlar albergo demeyi yeğler."

Joel büyük olasılıkla yeni mahallesi olacak gibi görünen sokağın sağına soluna bakarak, "O halde kolay bir dil bu," dedi.

"İngilizceden daha kolaydır."

"Göreceğiz bakalım. Sen kaç yabancı dil biliyorsun?"

"Beş ya da altı diyebilirim."

Binaya girip küçük lobiden geçtiler ve Luigi resepsiyondaki genci tanıyormuş gibi başıyla selamladı. Joel hemen, "Buon giorno" dedi ama daha fazla konuşmak zorunda kalmamak için yoluna devam etti. Üçüncü kata çıktılar ve dar koridorun sonundaki odanın önünde durdular. 30 numaralı oda basit döşenmiş ama tertemiz bir yerdi, üç yanında pencereler vardı ve aşağıda kanal görünüyordu.

Luigi, "En güzel yer burası," dedi. "Pek lüks sayılmaz ama yeterli sanırım."

Joel torbasını yatağın üstüne atıp perdeleri açarken, "Sen benim son odamı görseydin," dedi.

Luigi küçük gardırobu açıp, "Burada hepsi senin ölçüne uygun dört gömlek, dört pantolon, iki ceket, iki çift ayakkabı var. Ayrıca bir de kalın yün pardösün var, Treviso'da kışın çok soğuk olur," dedi. Gardıroptaki giysilerin hepsi düzgünce asılmıştı, tertemiz ve ütülüydü, Joel onları istediği zaman kullanabilecekti. Renkler yumuşaktı, her gömlek her pantolon ve ceketle giyilebilirdi. Joel onlara bir süre baktıktan sonra omuz silkti ve, "Teşekkür ederim," dedi.

"Şuradaki çekmecedeki kemer, çoraplar, iç çamaşırları gibi ihtiyacın olan her şey var. Banyo

odasına da tüm temizlik ve tuvalet malzemeleri kondu.”

“Ne diyebilirim ki?”

Luigi, “Masanın üstünde iki de gözlük var,” diyerek gözlüklerden birini aldı ve ışığa tuttu. Küçük, metal ve dikdörtgen çerçeveli gözlükler Avrupa modasına uygundu. Luigi gururlu bir ifadeyle, “Bunlar Armani’dir,” dedi.

“Okuma gözlüğü mü?”

“Hem evet, hem hayır. Bu odadan çıkarken bunları hep kullanmanı tavsiye ederim sana. Bu gözlükler yeni kimliğinin bir parçası olacak Marco.”

“Sen eski kimliğimi görecektin.”

“İstemem, teşekkür ederim. Dış görünüş İtalyanlar için çok önemlidir, özellikle de biz kuzey İtalyalılar için. Kıyafetlerin, gözlüklerin, saç tıraşın, her şeyin yerinde olmalı, yoksa hemen dikkati çekersin.”

Joel birden, sanki halinden utanır gibi oldu, ama sonra boş ver dedi. Yıllardan beri cezaevi kıyafeti giymişti. Oysa eski muhteşem günlerinde bir takım elbiseye 3000 dolar verirdi.

Luigi, “Şort, beyaz çorap ve lastik spor ayakkabı, polyester pantolon, golf gömleği giymek yok,” diye devam etti. “Ve lütfen kilo alıp şişmanlama.”

“İtalyanca ‘Popomu öp’ nasıl deniyor?”

“Bunu daha sonra öğrenirsin, insanın alışkanlıkları önemlidir. Bunlar kolay öğrenilir ve zevklidir. Örneğin sabah on buçuktan sonra asla cappuccino içme. Ama espressoyu günün her saatinde içebilirsin. Biliyor muydun bunu?”

“Hayır.”

“Öğle ya da akşam yemeğinden sonra sadece turistler cappuccino içerler. Utanç verici bir şey. Dolu mideye onca süt.” Luigi bunu söylerken sanki midesi bulanmış gibi yüzünü ekşitti.

Joel sağ elini kaldırıp, “Bunu asla yapmayacağıma yemin ederim,” dedi.

Luigi eliyle masadaki iki sandalyeyi göstererek, “Lütfen otur,” dedi. Karşı karşıya geçip oturdular ve genç adam, “Önce odayı konuşalım,” diye devam etti. “Oda benim adıma ayrıldı ama otel çalışanları burada Kanadalı bir işadınının birkaç hafta kalacağını sanıyorlar.”

“Birkaç hafta mı?”

“Evet, daha sonra yer değiştireceğiz.” Luigi bunu sanki Joel’in peşinde kiralık katiller varmış gibi meşum bir ifadeyle söyledi. “Şu andan itibaren arkanda hep iz bırakacaksın. Sakın unutma, yaptığın her şeyde, konuştuğun her insanda senden bir iz kalacaktır. Yaşamını sürdürmek istiyorsan arkanda mümkün olduğunca az iz bırakmaya çalış. Otel çalışanları da dahil olmak üzere mümkün olduğunca az sayıda insanla konuşmaya gayret et. Otel personeli müşterileri hep gözetler ve hafızaları da güçlüdür. Altı ay sonra buraya biri gelip senin hakkında sorular sorabilir. Elinde senin resmin olabilir, adam rüşvet verebilir ve resepsiyon memuru birden, hiç İtalyanca bilmeyen seni hatırlayabilir.”

“Bir sorum var.”

“Cevaplarım çok kısıtlıdır.”

“Beni neden dilini bilmediğim bir ülkeye getirdiniz? Neden İngiltere, ya da Avustralya gibi kendimi daha çabuk unutturabileceğim bir ülkeye götürmediniz?”

“Bu kararı ben değil, başka biri verdi Marco.”

“Ben de öyle tahmin ettim zaten.”

“O halde neden soruyorsun?”

“Bilmiyorum. Başka bir ülkeye naklimi isteyebilir miyim acaba?”

“Bu da yararsız bir soru işte.”

“Kötü bir soru değil, kötü bir şaka sadece.”

“Devam edebilir miyiz?”

“Evet.”

“İlk birkaç gün seni öğle ve akşam yemeklerine götüreceğim. Değişik yerlere gideceğiz. Treviso güzel bir kenttir ve çok güzel restoranları, kafeleri vardır, hepsini deneyebiliriz. Ama yalnız kalacağın günleri şimdiden düşünmeye başlamalısın. Kiminle tanışıp konuştuğuna çok dikkat et.”

“Bir sorum daha var.”

“Evet Marco?”

“Para konusu. Parasız kalmaktan nefret ederim, siz çocuklar bana bir haftalık, aylık filan verecek misiniz acaba? Arabanı yıkar ya da başka işlerini yapabilirim.”

“Haftalık ve aylık mı? Nedir o?”

“Nakit para, tamam mı? Cebimdeki para yani.”

“Para konusunda endişen olmasın. Masrafları şimdilik ben ödeyeceğim, korkma, aç kalmazsın.”

“Pekâlâ.”

Luigi köylü ceketinin cebinden bir cep telefonu çıkardı ve ona uzattı. “Bu senin.”

“Peki ama kimi arayacağım bununla?”

“Bir ihtiyacın olduğunda beni arayacaksın. Numaram telefonun arkasında yazılı.”

Joel telefonu alıp masaya bıraktı. “Karnım aç. İtalyan hamur işleri, şarap ve tatlıdan oluşan güzel bir yemeğin hayalini kuruyorum ne zamandır. Ve elbette espresso da olacak, bu saatte cappuccino içecek değiliz ya, değil mi? Ondan sonra da biraz uzanıp kestiririz. Dört gündür İtalya’dayım ama sandviç ve mısır cipsinden başka bir şey yiyemedim henüz.”

Luigi saatine baktı. “Yakında iyi bir yer biliyorum, ama önce biraz daha iş konuşalım. Sen İtalyanca bilmiyorsun, değil mi?”

Joel gözlerini devirdi ve derin bir iç çekti, sinirlenmişti. Sonra gülümsemeye çalışarak, “Hayır,” dedi. “İtalyanca, Fransızca ya da Almanca öğrenecek zamanım olmadı. Ben bir Amerikalıyım, tamam mı Luigi? Benim ülkem tüm Avrupa kıtasından büyüktür ve orada sadece İngilizce yeterlidir.”

“Kanadalı olduğunu unutma sakın.”

“Pekâlâ, her neyse, ama biz izole edilmişiz, sadece Amerikalılar var orada.”

“Benim görevim senin güvenliğini sağlamak.”

“Teşekkür ederim.”

“Ve benim işimi kolaylaştırmak için senin de en kısa zamanda İtalyanca öğrenmen gerekiyor.”

“Anlıyorum.”

“Sana Ermanno adında genç bir öğretmen vereceğiz, bir öğrenci o. Sabah ve öğleden sonraları onunla çalışacaksın. Zor bir çalışma olacak bu.”

“Ne kadar sürecek peki?”

“Bu sana bağlı, eğer sıkı çalışırsan üç dört ay sonra kendine yetecek kadar İtalyanca öğrenmiş olursun.”

“Sen İngilizceyi ne kadar zamanda öğrendin?”

“Benim annem Amerikalı, evde İngilizce, dışarıda İtalyanca konuşurduk.”

“Aldatmaca yani. Başka hangi yabancı dilleri konuşuyorsun?”

“İspanyolca, Fransızca ve birkaç dil daha. Ermanno çok iyi bir öğretmendir. Dershane sokağın biraz ilerisinde.”

“Yani dersler burada, otelde olmayacak mı?”

“Hayır, hayır Marco. Arkanda bırakacağın izleri düşünmelisin. Bir delikanlı her gün odana gelip dört saat kalırsa ne düşünür otel çalışanları?”

“Tanrı korusun!”

“Temizlikçi kadın kapını dinleyip İtalyanca dersi aldığımı duyacak ve diğer çalışanlara söyleyecektir. Bir iki gün sonra tüm otel çalışanları Kanadalı işadamının büyük bir ciddiyetle İtalyanca öğrenmeye çalıştığını öğrenecektir. Günde dört saat lisan çalışman şaşırtacaktır onları.”

“Anlıyorum seni. Gelelim yemek konusuna.”

Otelden çıkarlarken Joel resepsiyon memuruna, komiye ve kapıcıya hafifçe gülümsedi ve hiçbir şey söylemeden selamladı onları. Bir blok yürüdüktan sonra Treviso’nun merkezine, Piazza del Signori’ye geldiler, meydanın çevresi kapalı pasajlar ve kafelerle doluydu. Öğle vaktiydi ve kaldırımlar yemeğe giden yayalarla doluydu. Hava soğuyordu ama Joel yün astarlı yeni pardösüsüyle rahattı. Bir İtalyan gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu.

Luigi, “İçerde mi yemek istersin, dışarıda mı?” diye sordu.

Joel, “İçerde,” dedi. Meydana bakan Kafe Beltrame’ye girdiler. Salonu bir tuğla fırın ısıtıyor, arka taraftan nefis kokular geliyordu. Luigi ve şef garson aynı anda konuşmaya başlayınca güldüler ve pencere önünde bir masa bulundu onlara.

Pardösülerini çıkarıp otururken Luigi, “Şansımız varmış,” dedi. “Bugünün özel yemeği faraona con polenta imiş.”

“Nedir o peki?”

“Afrika tavuğu ile polenta.”

“Başka ne var?”

Luigi tavan kirişlerinden birinden sarkan küçük kara tahtaları incelerken, “Panzerotti di funghi al burro, kızarmış mantarlı börek,” dedi. “Conchiglie con cavalfioru, karnabaharlı börek. Spiedino di carne mistro alla griglia, karışık ızgara ve şiş kebab.”

“Hepsinden istiyorum.”

“Buranın özel şarabı da iyidir.”

“Kırmızı şarap severim.”

Kısa bir süre sonra kafe tamamen doldu. Müşterilerin hepsi birbirini tanır gibiydi. Önünde kirli beyaz önlüğü olan kısa boylu, güleç yüzlü bir adam koşar adım masaya geldi. Bir an durup Joel ile göz göze geldikten sonra, Luigi’nin siparişlerini not etmeden sadece dinlemekle yetindi. Restoranın özel şarabıyla dolu bir sürahi, bir kâse ılık zeytinyağı, bir tabak dilimlenmiş focaccia geldi ve Joel hemen yemeğe başladı. Luigi ise ona kahvaltılık ve öğle yemeğindeki incelikleri, gelenek ve görenekleri anlatıyor, kendilerini İtalyan gibi göstermek isteyen turistlerin yaptıkları hataları açıklıyordu.

Luigi’ye göre her şey yeni bir tecrübeydi ve öğrenilmesi gerekiyordu.

Joel ilk şarap bardağını yeni bitirmişti ama alkol beynini sanki uyuşturmuş gibiydi. Tüm vücudu gevşemiş, rahatlamıştı. Cezası bitmeden çok önce, yıllar önce özgür kalmıştı ve hiç duymadığı bir İtalyan kentinde küçük bir restoranda çok güzel bölge şarabı içiyor, iştah açıcı yemek kokularını içine çekiyordu. Hâlâ bir şeyler anlatan Luigi’ye bakarak gülümsedi, ama bir süre sonra sanki başka dünyalarda dolaşıyordu.

* * *

ERMANNNO YIRMI ÜÇ YAŞINDA OLDUĞUNU söylüyordu ama ancak on altısında gösteriyordu. Uzun boylu, çok zayıf bir çocuktü, kumral saçları ve ela gözleriyle İtalyandan çok Alman benziyordu. Çocuk aynı zamanda utangaçtı, tedirginmiş gibi bir havası vardı ve Joel onun bu görünüşünden pek hoşlanmadı.

Ermanno ile buluşmak için, Joel’in otelinden altı blok mesafede eski bir binanın üçüncü katındaki küçük dairesine gittiler. Dairede yatak odası, mutfak ve oturma odası olmak üzere üç oda vardı, eşya azdı, ama Ermanno bir öğrenci olduğu için bunlar doğaldı. Fakat Ermanno sanki buraya yeni taşınmış ya da bir süre sonra çıkıp gidecekmiş gibi bir hava vardı evde.

Oturma odasının ortasındaki masaya oturdular. Evde televizyon yoktu. Oda küçük bir ampulle aydınlatılmıştı, soğuktü ve Joel kendini kaçakların saklanıp sonra çeşitli yerlere gönderildiği bir yeraltı hücreindeymiş gibi hissetti. İki saat süren öğle yemeğinin sıcaklığını yavaş yavaş kaybeder gibiydi.

İtalyanca öğretmenin sinirli ve tedirgin hali de canını sıkıyordu.

Ermanno bir süre sonra ne yapacağını bilemiyormuş gibi şaşkın bir halde kalınca Luigi hemen araya girdi ve onlara hemen bir çalışma programı yaptı; sabahları saat 9’da başlayıp 11’e kadar çalışacaklar, iki saat öğle paydosu yapacaklar, saat 1.30’a doğru da derse başlayıp yoruluncaya kadar çalışacaklardı. Bu program Joel ve Ermanno için uygundu, fakat Joel öğrenci olan bu

çocuğun ona nasıl olup da bütün gün ders verebileceğini bir türlü anlayamadı. Ama bunu daha sonra da sorabilirdi.

Zaten sormak istediği o kadar çok soru vardı ki.

Ermanno bir süre sonra rahatladı ve dil kursu konusunda onlara bilgi verdi. Delikanlı ağır konuştuğunda İngilizcesi güzel anlaşılıyordu, ama hızlı konuştuğu zaman sanki İtalyanca konuşur gibiydi, söyledikleri pek anlaşılmıyordu. Hatta bir ara Luigi, “Ermanno, en azından ilk günlerde çok ağır konuşmalısın,” diyerek uyardı onu.

Joel de bunu bekliyormuş gibi, “Teşekkür ederim,” dedi.

Ermanno’nun yüzü birden kızardı ve utangaç bir tavırla, “Özür dilerim,” dedi.

Sonra onlara kursun birinci kitabıyla küçük bir kasetçalar, iki de kaset verdi. Ağır ağır konuşarak, “Kasetler bu kitaba aittir,” dedi. “Bu gece birinci bölümü çalışır ve iki kaseti de birkaç kez dinlersiniz. Yarın oradan başlarız.”

Luigi de, “Yoğun bir çalışma olacak,” diyerek baskısını biraz daha artırdı.

Joel, “İngilizceyi nerede öğrendin?” diye sordu.

Ermanno, “Bolonya’da, üniversitede,” diye cevap verdi.

“Yani Amerika’da eğitim almadın, öyle mi?”

Delikanlı bir an Luigi’nin yüzüne bakıp, “Aldım tabii,” dedi, ama Amerika’da yaşadıklarından söz etmek istemiyormuş gibi bir hali vardı. Ermanno, Luigi gibi bir profesyonel değildi herhalde, onu okumak kolaydı.

Joel ondan bir şeyler öğrenebilme umuduyla, “Nerede okudun?” diye sordu.

Ermanno, “Furman,” dedi. “Güney Carolina’da küçük bir okul.”

“Ne zaman oradaydın?”

Fakat Luigi boğazını temizleyip araya girdi. “Bu tür sohbetler için daha sonra çok zamanınız olacak. İngilizce konuşmaman gerekir Marco, bugünden itibaren İtalyan dünyasında yaşayacaksın. Dokunduğun her şeyin bir İtalyanca adı var. Düşündüğün her şeyi tercüme etmelisin. Bir hafta sonra restoranda istediğin yemeği söyleyebileceksin, iki hafta sonra rüyalarını İtalyanca olarak görmeye başlayacaksın. Kendini tamamen bu dile, bu kültüre vermelisin, artık geriye dönüş yok.”

Ermanno, “Derse sabah sekizde başlayabilir miyiz?” diye sordu.

Joel ona bakıp bir an düşündü, sonra, “Belki sekiz buçukta başlayabiliriz,” dedi.

“Güzel, o halde sabah sekiz buçukta burada olacağım.”

Evden çıktılar ve Piazza dei Signori’ye doğru yürüdüler. Öğleden sonra araç trafiği biraz azalmış, kaldırımlar adeta boşalmıştı. Luigi, Trattoria del Monte’nin önünde durdu ve kapıyı göstererek, “Akşam yemeği için sekizde burada buluşuruz, tamam mı?” dedi.

“Tamam.”

“Otelinin yerini biliyorsun, değil mi?”

“Evet, albergo.”

“Şehrin haritası da yanında mı?”

“Evet.”

Luigi, “Güzel, o halde artık tek başınasın Marco,” dedi ve daracık bir sokağa dalıp gözden kayboldu. Joel birkaç saniye onun arkasından baktı, sonra meydana doğru yürüdü.

Birden kendini yapayalnız hissetti. Rudley’den ayrıldıktan dört gün sonra yalnızdı, özgürdü, belki de gözetlenmiyordu ama bundan kuşkusu vardı. Bir an, sanki hiç kimse tarafından gözetlenmiyormuş gibi canının istediği yere gitmeyi düşündü. Deri giysiler satan küçük bir dükkânın vitrini önünde durdu ve ömrünün sonuna kadar omzunun üstünden geriye bakarak yaşamak istemediğine karar verdi.

Onu bulamayacaklardı.

Bir süre yürüdü ve kendini Piazza San Vito’da buldu, bu küçük meydanda yedi yüz yıllık iki kilise vardı. Santa Lucia ve San Vito adlarındaki iki kilise de kapalıydı, ama kapılarındaki eski pirinç levhalara göre saat 4’le 6 arasında açık olacaklardı. Kiliselerin saat dörde kadar neden kapalı olduğunu anlayamadı Joel.

Barlar kapalı değildi ama boştu. Bir süre sonra cesaretini toplayıp bir bara girdi. Taburelerden birine oturdu ve barmen kendisine yaklaşınca, “Birra,” dedi.

Barmen barın arkasına doğru seslendi, cevap bekledi ve Joel bir an kalkıp gitmeyi düşündü. Ama bira musluğunu gördü, barmene gösterdi ve ne istediğini belirtti, barmen geri döndü ve boş bir bira bardağı aldı.

Altı yıldan beri ilk birasını içiyordu Joel. Bira soğuktü, lezzetliydi ve kulplu büyük bardağı son damlasına kadar boşalttı. Barın arka tarafındaki televizyonda bir pembe dizi oynuyordu. Joel İtalyanca konuşmaları hiç anlamadan dinledi ve bu dili kısa zamanda öğreneceğine inandırdı kendini. Bardan çıkıp oteline dönmeyi düşünürken bir ara ön camdan dışarı baktı.

Stennett oradan geçiyordu.

Joel bir bira daha istedi barmenden.

* * *

BACKMAN OLAYI WASHINGTON POST’un tecrübeli muhabiri Dan Sandberg tarafından çok yakından izlenmiş, sürekli haber yapılmıştı. Sandberg 1998’de Pentagon’dan izinsiz çıkarılan bazı gizli belgeleri haber yapmış, heyecan yaratmıştı. Bu olaydan sonra hemen başlatılan FBI soruşturması gazeteciye altı ay meşgul etmiş, bu süreçte Sandberg, çoğu birinci sayfa haberi olmak üzere on sekiz yazı yazmıştı. CIA ve FBI’da güvenilir haber kaynakları vardı tecrübeli gazetecinin. Backman, Pratt & Bolling hukuk firmasının ortaklarını tanıyor ve onları bürolarında ziyaret ediyordu. Adalet Bakanlığı da onun haber aldığı yerlerden biriydi. Backman suçlamayı kabul ederek ortadan kaybolduğu gün o da mahkemedeydi.

Sandberg bir yıl sonra skandalla ilgili iki kitaptan birini yazdı. Onun ciltli kitabı 24000 satarken diğer kitap onun ancak yarısı kadar satabildi.

Sandberg çalışma hayatında çok iyi haber kaynakları edinmişti. Bunlardan biri hiç beklenmedik bir anda çok değerli bir kaynak olduğunu kanıtladı. Jacy Hubbard’ın ölümünden bir ay önce, hukuk firmasının diğer büyük ortaklarından çoğu gibi suçlanan Cari Pratt, Sandberg’le görüşmek istedi. Skandal devam ederken gazeteciyle Pratt on kereden fazla buluştular ve daha sonraki yıllarda içki arkadaşı oldular. Yılda en az iki kez gizlice buluşup dedikodu yapıyorlardı.

Af haberi duyulduktan üç gün sonra Sandberg Pratt’i aradı ve sık gittikleri bir yer olan Georgetown Üniversitesi yakınındaki bir barda buluşmalarını istedi.

Pratt sanki günlerdir içiyormuş gibi korkunç görünüyordu. Pratt votkasını yudumlarken Sandberg bira içmeye başladı.

Sandberg sırtarak arkadaşına bakıp, “Ee, adamınız nerelerde bakalım?” diye sordu.

Pratt votkasından büyük bir yudum daha aldı ve, “Artık hapiste değil, eminim bundan,” diye cevap verdi.

“Kimseyle temas etmedi mi yani?”

“Hayır, ne benimle, ne de firmadaki diğer ortaklarla temas etti.”

“Seni arar ya da gelip bulursa şaşırır mısın?”

“Hem evet hem hayır. Backman söz konusu olduğunda hiçbir şey şaşırtmaz beni. Artık Washington’da görünmezse de şaşırmam. Yarın ortaya çıkar ve yeni bir hukuk firması kurduğunu söylerse yine şaşırmam.”

“Ama affedilmesi şaşırttı seni.”

“Evet, ama Backman’ın işi değildi bu.”

“Ben kuşkuluyum.” O sırada barın önünden bir üniversiteli kız geçti ve Sandberg ona baktı. İki kez boşanmıştı ve her zaman kadın kız peşindeydi. Birasından bir yudum alıp, “Avukatlık yapamaz değil mi? Avukatlık belgesini elinden aldılar sanırım,” dedi.

“Backman’i durduramaz bu. Yaptığı işe, ‘hükümet ilişkileri’ ya da ‘danışmanlık’ gibi bir ad

bulur. Adamın işi lobicilik ve bunun için de avukatlık lisansına ihtiyacı yok. Aslında bu şehirdeki avukatların yarısı en yakınındaki mahkemenin yolunu bile bulamaz. Ama Kongre Binasının yolunu hiç kuşkusuz çok iyi bilirler.”

“Müvekkillerden ne haber?”

“Öyle bir şey olmayacak. Backman Washington’a dönmeyecek. Tabii sen farklı bir şeyler duymadınsa.”

“Ben bir şey duymadım, adam kayıp. Cezaevinde kimse konuşmuyor, onlardan tek kelime alamadım.”

Pratt votkasını bitirdi ve yeni bir tane istemeye hazırlanırken, “Senin fikrin ne bu konuda peki?” diye sordu.

“Aydın on dokuzunda Teddy Maynard’ın Beyaz Saray’a gittiğini bugün öğrendim. Morgan’dan sadece Teddy Maynard gibi bir adam bir şeyler öğrenebilir. Backman büyük olasılıkla bir refakatçiyle beraber hapisten çıktı ve ortadan kayboldu.”

“Tanık koruma mı?”

“Onun gibi bir şey. CIA daha önce de insan sakladı. Bunu yapmak zorundalar. Kitapta böyle şeyler yok ama bunu yapacak kaynakları var.”

“Backman’i niye saklasınlar ki?”

“İntikam. CIA tarihindeki en büyük köstebek Aldrich Ames’in hikâyesini biliyorsun, değil mi?”

“Elbette.”

“Şimdi bir federal hapisanede kilit altında. CIA’in onu ele geçirip sorgulamaktan büyük zevk alacağı belli. Ama bunu yapamıyorlar çünkü yasalara aykırı. Bir ABD vatandaşını hedef alamıyorlar, burada ya da ülke dışında.”

“Backman bir CIA köstebeği değil ki. Adam Teddy Maynard’dan nefret ederdi, Maynard da ondan tabii.”

“Maynard öldürmeyecek onu. O sadece sahneyi hazırlayacak, o işi başkaları yapacak.”

Pratt ayağa kalkıp, “Bir bira daha ister misin?” diye sordu.

“Belki daha sonra.” Sandberg büyük bira bardağını aldı ve bir yudum içti.

Pratt duble votkayla dönüp yerine oturdu. “Yani sence Backman’ın günleri sayılı mı?” diye sordu.

“Fikrimi sordun, ben de söyledim. Peki sen ne düşünüyorsun?”

Pratt votkasından bir yudum alıp, “Sonuç aynı,” dedi. “Ama biraz farklı bir açıdan.” Parmağını içkisine sokup karıştırdı, sonra çıkarıp emdi ve biraz düşündü. “Kayıt dışı, tamam mı?”

“Elbette.”

Yıllardan beri o kadar çok konuşmuşlardı ki söyledikleri her şey kayıt dışıydı.

“Hubbard’ın ölümüyle Backman’in suçu kabul etmesi arasında sekiz günlük bir ara vardı. Korkutucu bir süreçti bu. Kim Bollick ve ben FBI koruması altındaydık. Aslında çok garip. FBI bir yandan bizi ömür boyu hapse tıkmak için uğraşiyor, bir yandan da koruyordu.” Durdu ve etrafta kendilerini dinleyen bir üniversite öğrencisi olup olmadığını kontrol etti. “Jacy Hubbard’ı öldürenlerden gelen ciddi tehditler vardı. Backman içeri girdikten ve etraf sakinleştikten aylar sonra FBI bizimle konuştu. Kendimizi biraz daha güvende hissediyorduk artık, yine de Bolling ve ben iki yıl boyunca silahlı korumalarla dolaştık. Ben hâlâ dikiz aynasında arkama bakıyorum. Zavallı Kim ise kafayı yedi.”

“Tehdit edenler kimdi?”

“Joel Backman’i arayan adamlar.”

“Kim?”

“Backman ve Hubbard ellerindeki sistemi Suudilere çok büyük paralara satmak üzere anlaşma yapmışlardı. Çok pahalıydı ama yeni bir uydu sistemi kurmaktan ucuza geliyordu. Fakat iş yürümedi. Hubbard öldürüldü, Backman hapse girdi. Suudiler bu işe bozuldular. İsraililer de öfkeliydi, çünkü onlar da bir anlaşma peşindeydiler. Ayrıca Hubbard ile Backman’in Suudilerle anlaşmasına çok sinirlenmişlerdi.” Durdu ve hikâyesini bitirmek için cesaret almak ister gibi votka yudumladı. “Elbette işin içinde sistemi yapanlar da var.”

“Ruslar mı?”

“Pek sanmıyorum. Jacy Hubbard Asyalı kızlardan hoşlanırdı. Son görüldüğünde bir bardan çıkıyordu ve yanında uzun siyah saçlı, yuvarlak yüzlü ve dünyanın diğer ucundan olduğu belli olan müthiş bir güzel vardı. Kızıl Çin burada bilgi toplamak için binlerce ajan kullanıyor. ABD’deki Çinli öğrenciler, işadamları ve diplomatlar etrafımızda dolanıp duruyorlar. Ayrıca haber alma örgütlerinin çok etkili ajanları var. Böyle bir iş için Hubbard ve Backman’ın peşinden gitmeleri çok doğal.”

“Bu işte Kızıl Çin parmağı olduğundan emin misin sen?”

“Hiç kimse emin değil, tamam mı? Belki Backman biliyordu ama kimseye bir şey söylemedi. Unutma, CIA bu sistemi bilmiyordu bile. Çok gafil avlandılar ve ihtiyar Teddy hâlâ kendini toparlamaya çalışıyor.”

“Teddy’ye eğlence çıktı desene!”

“Kesinlikle. Morgan’a bir ulusal güvenlik oltası attı, Morgan da hemen düştü tuzağa. Backman toz oldu. Teddy onu ülkeden kaçırdı, şimdi de tetiği kim çekecek diye merak içinde bekliyor. Sonuçta kazanan Teddy olacak tabii.”

“Parlak bir plan bu.”

“Parlaktan da öte bu Dan. Düşünsene, Backman işini bitirecek olanla karşılaştığında kimse bilmeyecek bunu. Şu anda onun nerede olduğu kimse bilmiyor. Cesedi bulunduğu da kimse onun kimliğini bilmeyecek.”

“Eğer bulunursa tabii.”

“Evet, öyle.”

“Backman durumunu biliyor mu peki?”

Pratt içkisini bitirdi ve ağzını ceketinin koluna sildi, kaşlarını çatmıştı. “Backman aptal bir adam değil. Ama biz birçok şeyi onun kayboluşundan sonra öğrendik. Adam hapiste altı yıl yaşamayı başardı, belki artık her şeyi atlatabileceğini düşünüyor.”

* * *

CRITZ LONDRA’DA CONNAUGHT OTEL yakınlarındaki bir bara daldı. Yağmur başlamıştı ve ıslanmamak için bir yere girmesi gerekiyordu. Karısı yeni patronlarına ait olan küçük bir dairedeydi ve Critz kimsenin kendisini tanımadığı kalabalık bir barda biraz oturup bir şeyler içebilecekti. Londra’ya bir hafta önce gelmişlerdi, bir hafta daha kalacak, sonra tekrar Washington’a dönecekler ve Critz pis bir işe başlayacaktı. Çalıştığı savunma sanayii firmasının ürettiği füzeler hatalı olmasına karşın Pentagon tarafından satın alınacaktı, çünkü firma çok iyi ve etkili lobiciler kullanıyordu, Critz de bu lobicilerden biriydi.

Bardaki sigara dumanından ancak yarısı görünen boş bir loca bulup oturdu ve birasını yudumlamaya başladı. Kimsenin kendisini tanımadığı ve bir gevezenin yanına gelip, “Hey Critz, şu Berman vetosu konusunda siz sersemeler neler düşünüyorsunuz bakalım?” gibi saçma sapan sorular soramayacağı bir yerde yalnız başına oturup içkisini yudumlamak çok güzel bir şeydi doğrusu.

Bara girip çıkan ve yan taraflarda oturan İngilizlerin konuşmalarını dinlemeye başladı, sigara dumanı bile rahatsız etmiyordu onu artık. Burada yalnızdı, onu kimse tanımiyordu ve bunun tadını çıkarmalıydı.

Fakat burada da onu tanıyan birileri vardı aslında. Başında eski bir gemici kasketi olan kısa boylu bir adam birden ortaya çıktı ve locaya girip masaya oturdu. Critz şaşırılmıştı.

Gemici, sararmış dişlerini göstererek sırttı. “Size katılabilir miyim Bay Critz?” dedi. Critz bu pis dişleri hatırlıyordu.

Adama dikkatle bakarak, “Otur bakalım,” dedi. “Adın neydi senin?”

“Ben.” Konuşmasından İngiliz olmadığı belliydi adamın. Ben otuzlu yaşlarda, siyah saçlı, koyu kahverengi gözlü, uzun sivri burunlu bir adamdı ve Yunanlıya benziyordu.

Critz birasından bir yudum alıp, “Soyadın yok mu yani?” dedi. “Benim adımı nereden biliyorsun?”

“Senin hakkında her şeyi biliyorum.”

“Bu kadar ünlü olduğumu bilmiyordum doğrusu.”

“Ben olsam buna şöhret demezdim Bay Critz. Kısa konuşacağım. Joel Backman’i bulmayı çok isteyen adamlar için çalışıyorum. Büyük para ödeyecekler. İsviçre bankasında ya da başka yerde nakit para olarak ödeyecekler. Para transferi birkaç saat içinde gerçekleşebilir. Bize onun yerini söyle, bir milyon doları hemen al, kimse bilmeyecek bunu.”

“Beni nasıl buldun sen?”

“Bu kolay oldu Bay Critz. Bizler profesyoneliz.”

“Caus mu yani?”

“Orası önemli değil. Kim olursak olalım, er ya da geç bulacağız Bay Backman’i. Sen bu milyon doları istiyor musun, istemiyor musun?”

“Onun nerde olduğunu bilmiyorum.”

“Ama öğrenebilirsin.”

“Belki.”

“İş yapmak istiyor musun sen?”

“Bir milyon dolar için istemem.”

“Ne kadar peki?”

“Bunu düşünmem gerek.”

“O halde çabuk düşün.”

“Ya öğrenemezsem?”

“O zaman biz de seni bir daha görmeyiz. Burada bile görüşmemiş oluruz, iş bu kadar basit işte.”

Critz birasından büyük bir yudum alarak bir süre düşündü, sonra, “Pekâlâ,” dedi. “Diyelim ki bu bilgiyi almayı başardım, pek iyimser değilim bu konuda ama şansım yaver gitti ve başardım diyelim. O zaman ne olacak?”

“Lufthansa’dan birinci mevki bir uçak bileti alıp Dulles’dan Amsterdam’a uçarsın. Biddenham Sokağındaki Amstel Otele gidersin. Biz burada nasıl bulduysak orada da buluruz seni.”

Critz adamın söylediklerini zihnine iyice yerleştirdi, sonra, “Ne zaman?” diye sordu.

“Mümkün olan en kısa zamanda Bay Critz. Onu arayan başkaları da var.”

Ben bunu söyledikten sonra geldiği gibi aniden yok oldu ortadan. Critz onun arkasından bakarken acaba rüya mı gördüm diye düşündü. Bir saat sonra bardan çıktı. Yüzünü şemsiyesinin altına saklarken kendisini izlediklerinden emindi.

Acaba Washington’da da izleyecekler miydi onu? Bunu yapacaklarından emin gibiydi ve bu his rahatsız ediyordu onu.

* * *

ÖĞLEDEN SONRA UYKUSU İÇİN yattı ama uyuyamadı. Öğle yemeğinde içtiği şarapla daha sonraki iki biranın da yararı olmamıştı. Düşüneceği çok şey vardı, kafası çok meşguldü.

Ayrıca bedeni biraz fazla dinlenmişti, sisteminde çok fazla uyku vardı. Altı yıl boyunca bir hücrede tek başına yaşayan bir insan öylesine hareketsiz kalıyordu ki, en büyük aktivitesi uyku oluyordu. Rudley’deki ilk birkaç aydan sonra Joel geceleri sekiz saat uyuyor, öğle yemeğinden sonra da birkaç saat kestiriyordu, ama doğaldı bu, çünkü daha önceki yirmi yıl boyunca ülkeyi kurtaran oymuş gibi gündüzlerini hep çalışarak, gecelerini de kadınlarla geçirmişti. Hapiste bir yıl

sonra günde dokuz on saat uyuyordu. Okumak ve televizyon seyretmekten başka yapacağı bir şey yoktu. Bir gün canı sıkıldığı için bir anket yaptı ve gardiyanların kestirdiği saatlerde soru kâğıdını hücreden hücreye geçirerek o kanattaki mahkûmlara uyku sürelerini sordu, gelen otuz yedi cevaptan, herkesin günde ortalama on bir saat uyuduğunu anlaşıyordu. Mafya babası Mo günde on altı saat uyuduğunu yazmıştı, zaten öğle saatlerinde onun horultusu duyulurdu hep. Çılgın Cow Miller ise sadece üç saat uyuduğunu belirtmişti, ama zavallı adam yıllar önce aklını yitirmişti ve Joel onun cevabını anket dışında tutmuştu.

Joel'in uykusuz geçen pek çok gecesi de olmuştu, öyle gecelerde saatlerce karanlığa bakar, hatalarını, çocuklarını ve torunlarını, geçmişte yaşadığı aşağılanmaları ve gelecek korkusunu düşünür, uyuyamazdı. Ona uyku hapı verdikleri haftalar da olmuştu ama bunlar bile işe yaramamıştı.

Ama daha sonra altı yıl boyunca çok fazla uyumuştur. Şimdi bedeninin fazla dinlenmiş olduğunu hissediyordu. Zihni fazla çalışmaya başlamıştı.

Joel bir saattir uzanıp gözlerini kapamadan yattığı yataktan yavaşça doğrulup kalktı, küçük masaya gidip Luigi'nin verdiği cep telefonunu aldı. Pencere önüne giderek telefonun arkasında yazılı olan numarayı tuşladı ve biraz bekledikten sonra tanıdığı sesi duydu.

“Ciao, Marco. Come stai?”

Joel, “Sadece telefonun çalışıp çalışmadığını kontrol etmek istedim,” dedi.

Luigi, “Sana bozuk telefon verdiğimi mi sandın yoksa?” diye sordu.

“Yok canım, öyle düşünmedim elbette.”

“İyi kestirdin mi bari?”

“Şey, evet, akşam yemeğinde görüşürüz.”

“Ciao.”

Luigi neredeydi acaba? Yakınlarda bir yerde Joel'in onu telefonla aramasını mı bekliyordu yoksa? Oteli mi gözetliyordu? Eğer Stennett'le şoför de hâlâ Treviso'daysalar Luigi ve Ermanno ile birlikte onu gözetleyen “dostların” sayısı dörde çıkmış oluyordu.

Telefonu elinde sıkı ve bu konuşmasını başka kimlerin dinlediğini düşündü. Pencereden aşağı bakıp kuşku birini aradı. Onu gözetleyen sadece Luigi miydi yoksa?

Sonra bunu düşünmeyi bıraktı ve masaya oturdu. Biraz kahve istedi canı, duble bir espresso iyi olacaktı, bu saatte cappuccino isteyemezdi elbette, ama telefonla kahve isteyecek kadar hazır değildi henüz. Belki “Merhaba” ve “kahve” sözcüklerini becerebilirdi ama başka bir şey söyleyemezdi.

Sert bir kahve olmadan ne yapacaktı şimdi? Bir zamanlar sevgili sekreteri haftanın altı günü sabahın tam altı buçuğunda ona sert Türk kahvesini getirirdi. Neredeyse evlenecekti onunla. Her sabah saat on olduğunda Joel o kadar gergin olurdu ki, arayan senatörler hatta bekletilirken o, eline geçeni sağa sola fırlatır, yardımcılara bağırır ve aynı anda üç telefona birden cevap yetiştirirdi.

Geçmişini hatırlamak hoşuna gitmedi, zaten hiç gitmezdi.

Böyle günleri çok olmuştu ve altı yıllık hücre yaşamı süresince bunları kafasından çıkarıp atmak için büyük mücadele vermişti.

Canı kahve istiyordu ama İtalyanca bilmediği için istemeye korkuyordu. Fakat Joel Backman şimdiye kadar hiçbir şeyden korkmamıştı, eğer Kongre'de çalışması yapılan üç yüz yasa tasarısını izleyip günde takvime ya da saatine bakmadan yüz telefon ettiyse, kahve isteyebilecek kadar İtalyancayı da öğrenecekti mutlaka. Ermanno'nun verdiği ders malzemesini masaya koydu ve bir süre onlara baktı. Küçük kasetçaların pillerini ve kasetleri kontrol etti. Dersin ilk sayfasında, anne, baba, çocuklardan oluşan ve televizyon izleyen bir ailenin yaşadığı oturma odasının basit ve renkli bir resmi vardı. Her şey hem İngilizce hem de İtalyanca adlarıyla yazılıydı, kapı ve porta, sedir ve sofa, pencere ve finestra, resim ve quadro ve benzerleri vardı. Erkek çocuk ragazzo, anne madre, köşedeki bastonlu ihtiyar da dede ya da il nonno idi.

Daha sonraki sayfalarda mutfak, yatak odası ve banyo vardı. Joel bir saat sonra, hâlâ kahvesiz olarak odanın içinde dolaşiyor, gördüğü eşyaların İtalyanca adlarını kendi kendine

mırıldanıyordu: yatak, letto; lamba, lambada; saat, orologio; sabun, sapone idi. Araya bazı fiiller de konmuştu, konuşmak, parlare; yemek yemek, mangiare; içmek, bere; düşünmek pensare'ydi. Banyoya (bagno) gidip aynanın (specchio) önünde durdu ve kendini gerçekten Marco olduğuna ikna etmeye çalıştı. Artık Marco Lazzeri'ydi o. "Sono Marco, sono Marco," diye tekrarladı. Ben Marco'yum. Ben Marco'yum. Önce komik geldi bu iş ona, ama bunu ciddiye almalıydı. Ölümüne neden olabilecek eski adını kullanması çok tehlikeliydi. Eğer Marco olmak hayatını kurtaracaksa o da Marco olurdu elbette.

Marco. Marco. Marco.

Resimde olmayan sözcükler aramaya başladı. Yeni sözlüğünden tuvalet kâğıdının carta igienica, yastığın guancia, oda tavanının da soffitto olduğunu öğrendi. Artık odasında gördüğü her eşyanın yeni bir adı vardı, o anda gördüğü her şey yeniydi onun için. Her şeye bakıyor ve onun İtalyanca adını mırıldanıyordu.

Peki ama kendisiyle ilgili şeyleri de öğrenmeliydi. Onun bir beyni, yani cervello'su vardı. El, mano; kol, braccio; bacak, gamba'ydı. Nefes almak, respirare; görmek, vedere; dokunmak, toccare; duymak, sentire; uyumak, dormire; rüya görmek, sognare'ydi. Ama konu dışına çıkmaya başlamıştı, fazla ileri gitmemeliydi. Yarın Ermanno birinci derse başlayacaktı, önce selamlaşmayı, birkaç nazik söz, yüze kadar sayıları, günleri, ayları ve alfabeyi öğrenecekti. Olmak (essere) ve sahip olmak (avere) fiilleri şimdiki zaman, -di'li geçmiş ve gelecek zamanlarda çekiliyordu.

Akşam yemeği saati geldiğinde Marco ilk dersi iyice ezberlemiş, bu dersin kasetini on kez dinlemişti. Sokağa çıktı ve serin gece havasında Trattoria del Monte'ye doğru yürümeye başladı. Mutluydu ve Luigi'nin onu iyi bir masada beklediğini biliyordu, yine güzel şeyler yiyecekti. Ezberlediklerini tekrarlayarak sokakta yürürken, geçip giden bir motosiklete, bisiklete, ikiz kız kardeşlere baktı ve bunların hiçbirinin İtalyancasını bilmediğini düşündü.

Ama sözlüğünü ne yazık ki otel odasında bırakmıştı.

Fakat yemeğe geç kalmamalıydı, adımlarını hızlandırdı ve içinden, saygın bir İtalyan olacaksın sen Marco, diye söylendi. Restorana girip bir köşe masasında oturan Luigi'yi gösterişli bir tavırla, "Buona sera, signore, come sta?" diyerek selamladı.

Luigi de ona gülümseyerek, "Sto bene, grazie, e tu?" diye karşılık verdi, iyiyim, teşekkür ederim, ya sen?

Marco, "Molto bene, grazie," dedi. Çok iyiyim, teşekkür ederim.

Luigi, "Demek epey çalıştın ha?" dedi.

"Evet, zaten yapılacak başka işim yoktu."

Marco peçetesini alıp açmaya hazırlanırken bir garson gelip hasır kaplı kırmızı şarap sürahisini getirdi, iki kadehi doldurdu, sonra sürahiyi masaya bırakıp çekildi. Luigi, "Ermanno çok iyi bir öğretmendir," dedi.

Marco ona bakmadan, "Onu daha önce de kullandınız mı?" diye sordu.

"Evet."

"Benim gibileri buralara getirip İtalyana çevirme işini sık yapar mısınız?"

Luigi gülümseyerek, "Arada sırada yaparız," dedi.

"İnanılacak gibi değil."

"Neye istiyorsan ona inan Marco. Tüm bunlar bir kurgudur."

"Bir casus gibi konuşuyorsun."

Luigi buna cevap vermedi, omuzlarını silkmekle yetindi.

"Kimin için çalışıyorsun Luigi?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

"CIA, FBI, NSA gibi örgütlerden biri olmalı. Ya da askeri haber almanın pek bilinmeyen bir örgütü."

Luigi onu sanki duymamış gibi, "Böyle küçük restoranlarda benimle buluşup yemek yemek hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.

"Başka seçeneğim var mı sanki?"

"Evet, bu tür sorularına devam edersen artık buluşmayacağız seninle. Ve benimle

buluşmazsan zaten tehlikede olan yaşamın daha da zorlaşacaktır.”

“Görevinin beni korumak, yaşamamı sağlamak olduğunu sanıyordum.”

“Aslında öyle, ama bu tür sorulardan vazgeç artık. Bunlara asla yanıt alamazsın.”

Garson tam o sırada, sanki konuştuklarını biliyormuş da konuyu değiştirmek istiyormuş gibi geldi ve önlerine büyük birer mönü bıraktı. Marco mönüye bir göz attı ve tanıdığı bir İtalyanca sözcük aradı, hemen hiç yoktu tabii. Sadece listenin altındaki *caffè*, *vino* ve *birra* sözcüklerini tanıdı.

“Hangisi güzel?” diye sordu.

“Buranın şefi Siena’lıdır. O nedenle Toskana yemeklerini sever. Önce *porcini* mantarlı *risotto* yiyebiliriz. Burada *florentine* *pirzolası* yemiştim, harikaydı.”

Marco mönüyü kapadı ve mutfaktan gelen kokuları içine çekti. “Ben ikisinden de yiyeceğim.”

Luigi garsonu çağırıp siparişlerini verdi. Bir süre hiç konuşmadan şaraplarını yudumladılar. Luigi, “Birkaç yıl önce bir sabah İstanbul’da küçük bir otel odasında gözlerimi açtım,” diye anlatmaya başladı, “Yalnızdım ve cebimde beş yüz dolarla sahte bir pasaport vardı, tek kelime Türkçe bilmiyordum. Bana yardım edecek kişi şehirdeydi, ama onunla temas edersem kendime yeni bir iş bulmam gerekecekti. On ay sonra aynı otele dönüp bir dostla buluşmam gerekiyordu, o dost beni ülkeden çıkaracaktı.”

“CIA’in temel eğitimini andırıyor bu.”

Luigi, “Burada yanıldın işte,” diyerek şarabından bir yudum aldı ve devam etti, “Güzel yemekleri severim ve yaşamımı sürdürmeyi öğrendim. Ülkenin dilini, kültürünü, çevremdeki her şeyi öğrendim. On ay sonra dostumla buluştuğumda cebimde bin dolardan fazla param vardı.”

“İtalyanca, İngilizce, Fransızca, İspanyolca, Türkçe... Başka hangi dil var?”

“Rusça. Bir yıl Stanlingrad’da bıraktılar beni.”

Marco kim bıraktı diye sormak istedi ama hemen vazgeçti. Buna cevap alamayacağını biliyor, zaten cevabı tahmin edebiliyordu.

Marco, “Yani şimdi de beni mi bıraktılar buraya?” diye sordu.

Garson küçük bir sepet içinde birkaç çeşit ekmekle küçük bir kâse zeytinyağı getirdi. Luigi ekmeğini zeytinyağına batırıp yemeye başladı ve soru da unutuldu. Biraz sonra masaya zeytinle salam çeşitleri geldi ve konuşma kesildi. Luigi bir casus, bir ajan, her işi yapabilen bir istihbaratçı olabilirdi ama her şeyden önce gerçek bir İtalyandı. Masanın üstünde güzel yiyecekler varken hiçbir şey onun dikkatini başka yere çekemezdi.

Yemek devam ederken konu değişti ve Luigi ona İtalyan yemekleri hakkında bilgi vermeye başladı. Önce *anitpasta*, yani karışık soğuk etler gelirdi. Sonra gelen ilk yemek genelde hamur işi, pilav, çorba ya da *polenta* olurdu ki bunların amacı midneyi ana yemeğe hazırlamaktı, ana yemek dana eti, balık, domuz eti, piliç ya da kuzu eti olabilirdi. Luigi bunları anlattıktan sonra etrafa bakınıp garsonun yakında olmadığını görünce, tatlılarda dikkatli olmasını söyledi ona. Söylediğine göre iyi restoranların çoğu tatlıları başka yerlerden alıyorlar ve bunların içindeki fazla şekerle ucuz likörler insanın dişlerini mahvediyordu.

Marco bunu duyunca yeterince şoke olmuş gibi görünmeye çalıştı.

Luigi, “Şimdi ‘gelato’ demeyi öğren,” dedi.

Marco, “Dondurma,” diyerek gülümsedi.

“Bravo. Dünyanın en güzel dondurması bu ülkededir. Sokağın biraz aşağısında bir *gelateria* vardır, yemekten sonra oraya gideriz.”

* * *

ODA SERVİSİ GECE YARISI BİTİYORDU. Marco saat 11.55’te telefonu aldı ve dört rakamını iki kez tuşladı. Derin bir nefes alıp bekledi. Konuşmayı son otuz dakikadır kendi kendine

tekrarlayıp provasını yapıyordu.

Telefon birkaç kez çaldı ve Marco iki kez kapamayı düşündü, ama sonunda uykulu bir ses, “Buona sera,” diye cevap verdi.

Marco gözlerini kapadı ve tüm cesaretini toplayıp, “Buona sera,” dedi. “Vorrei un caffè per favore. Un espresso doppio.”

“Sì, latte e zucchero?” Süt ve şeker?

“No, senza latte e zucchero.”

“Sì, cinque minuti.”

“Grazie.” Marco daha fazla konuşmak zorunda kalmamak için telefonu hemen kapadı ama karşıdaki adam da konuşmaya pek istekli değil gibiydi zaten. İlk İtalyanca konuşmasını başarıyla tamamlamıştı, sevinçle ayağa kalktı ve yumruğunu havaya kaldırdı. Hiç aksama olmamıştı konuşmasında. İki taraf da birbirini gayet iyi anlamıştı.

Gece yarısından sonra saat 1’de, artık soğumuş olmasına karşın duble espressosunu zevkle yudumluyordu. Üçüncü dersin ortasına gelmişti ve uyku aklına bile gelmediği için Ermanno’nun ilk kitabını bitirmeyi bile düşünüyordu.

* * *

DAİRENİN KAPISINI ON DAKİKA ÖNCE VURDU. Bunu kontrol için yapıyordu. Eski huylarını unutmak için gayret ediyor, ama elinde olmadan, aynı şeyleri yapmaktan kendini alamıyordu. Dersin başlama saatini saptayan kişi kendisi olmalıydı. On dakika önce ya da yirmi dakika sonra, zaman önemli değildi, kararı o vermeliydi. Dar koridorda beklerken, bir gün muazzam toplantı odasında ev sahipliği yaptığı bir toplantıyı hatırladı. Birçok büyük şirket yöneticisiyle bazı hükümet kuruluşlarının başlarını çağırmıştı toplantıya. Toplantı odasıyla bürosu arasında elli adımlık bir mesafe vardı, ama o yine yirmi dakika geç gitmiş ve özür dileyip küçük bir ülkenin başbakanıyla telefon konuşması yaptığını söylemişti.

Böyle küçük oyunlar oynamak nedense hoşuna giderdi hep.

Fakat Ermanno bundan pek etkilenmemiş gibiydi. Öğrencisini kapıda beş dakika kadar bekletti, sonra mahcup bir gülümsemeyle kapıyı açarak, “Buon giorno, Signor Lazzeri,” dedi.

“Buon giorno, Ermanno. Come stai?”

“Molto bene, grazie, e tu?”

“Molto bene, grazie.”

Ermanno kapıyı iyice açtı ve eliyle onu davet ederek, “Prego,” dedi. Lütfen girin.

Marco içeri girdi. Eşyaların azlığına ve dağınıklığına tekrar şaşırdı. Elindekileri ön odadaki masanın üstüne bıraktı. Üstündeki pardösüyü çıkarmadı. Dışarıda hava soğuktu ama evin içi de pek sıcak sayılmazdı.

Ermanno, “Vorrebbe un caffè?” diye sordu. Kahve ister misiniz?

“Sì, grazie.” Marco sabahın dördünden altısına kadar iki saat uyumuş, duşunu alıp giyinmiş ve Treviso’nun sokaklarında biraz dolaştıktan sonra erken açılan bir kafeye girmişti, burada bir sürü yaşlı adam sabah espressolarını yudumlayıp hep bir ağızdan konuşuyorlardı. Canı yine kahve içmek istiyordu ama karnı da acıkmıştı. Bir tost ya da çörek gibi bir şey bulsa iyi olurdu ama bu tür şeylerin adlarını henüz öğrenmemişti. Sonunda öğle yemeğine kadar dayanmaya karar verdi, nasıl olsa Luigi ile buluşup yine leziz İtalyan mutfağına bir dalış daha yapacaklardı.

Ermanno elinde iki kahve fincanıyla mutfaktan çıkınca, “Sen öğrencisin, değil mi?” diye sordu.

“Non inglese Marco, non inglese.”

Ve bu sözler İngilizce konuşmanın sonu oldu. Ana diline aniden veda etmiş, burada onu konuşmaya son vermişti. Masaya karşılıklı oturdular ve saat tam sekiz buçukta birinci dersin birinci sayfasına başladılar. Marco ilk İtalyanca diyalogu okurken Ermanno nazikçe bazı

düzeltilmeler yaptı, ama öğrencisinin hazırlık çalışması etkilemişti onu. Marco sözcükleri iyi ezberlemişti ama aksanının düzeltilmeye ihtiyacı vardı. Bir saat sonra Ermanno ona odadaki halı, kitap, sandalye, battaniye, perde, radyo, döşeme, duvar, sırt çantası gibi bir sürü şey gösterdi ve Marco hepsinin İtalyanca adlarını rahatça söyledi. Bir süre sonra aksanını biraz daha düzelterek iyi günler, nasılsınız, iyiyim, teşekkür ederim, lütfen, görüşelim, iyi geceler ve benzeri gibi birçok sözü rahatça tekrarladı. Haftanın günlerini ve ay isimlerini saydı. Birinci ders sadece iki saat içinde bitmişti ve Ermanno ona ara vermek isteyip istemediğini sordu. Marco, “Hayır,” deyince ikinci derse başladılar. Marco buradaki sözcükleri de iyice ezberlemişti ve bu dersin diyaloglarını da hiç zorlanmadan tekrarladı.

Ermanno İngilizce olarak, “İyi çalışmışsın,” diye mırıldandı.

Marco, “Non inglese Ermanno, non inglese,” dedi. Oyun başlamıştı ve kim bundan daha iyi çalışabilirdi ki? Öğle vakti geldiğinde öğretmen yorulmuştu ve bir ara vermek üzereyken kapının vurulduğunu duydular. Gelen Luigi’ydi ve içeri girdiğinde ikisini masa başında sıkı bir çalışmanın içinde olduklarını gösteren bir pozda gördü.

Luigi, “Come va?” diye sordu. Nasıl gidiyor?

Ermanno ona yorgun bir ifadeyle bakarak, “Molto intenso,” dedi. Çok yoğun.

Marco, “Vorrei pranzare,” diyerek ayağa kalktı. Yemek yemek istiyorum.

Marco biraz rahatlamak ve duyduğu her sözcüğü tercüme etmek zorunda kalmadan güzel bir yemek yemeyi hayal ediyordu. Fakat Luigi, Ermanno’dan onun çok iyi çalıştığını duyunca İngilizce konuşmaktan vazgeçti ve onu yine İtalyanca ile zorladı. Mönüde tek kelime İngilizce yoktu ve Luigi ona yemekleri hızlı ve anlaşılmaz bir İtalyancayla açıklamaya kalkınca Marco sonunda ellerini kaldırıp pes etti. “Tamam dostum,” dedi. “Şu andan itibaren en azından bir saat süreyle İtalyanca konuşmak ve dinlemek istemiyorum.”

“Ne yemek istiyorsun peki?”

“Seninkinden yiyeceğim.” Marco şarabından bir yudum aldı ve rahatlamaya çalıştı.

“Pekâlâ, sanırım bir saat için İngilizceyle idare edebiliriz.”

Marco boş bulunup, “Grazie,” deyiverdi.

* * *

ERTESİ SABAH DERS SIRASINDA Marco birden konuyu değiştirdi. Sıkıcı bir diyalogun ortasında birden İtalyancayı bıraktı ve İngilizce konuşarak, “Sen öğrenci değilsin,” dedi.

Ermanno gözlerini kitaptan kaldırdı, bir an düşündü, sonra, “Non inglese Marco,” dedi. “Soltanto Italiano.” Sadece İtalyanca.

“Şu anda İtalyancadan bıktım, tamam mı? Sen öğrenci değilsin.”

Ermanno kolayca yalan söyleyemiyordu, uzunca bir süre düşündü, sonra pek inandırıcı olmayan bir ifadeyle, “Öğrenciyim,” dedi.

“Hayır, hiç sanmıyorum. Senin okula devam etmediğin açıkça belli, okula gitseydin bütün gün bana böyle ders veremezdin.”

“Gece kurslarına gidemez miyim yani? Bunu neden önemsiyorsun bu kadar?”

“Sen kursa falan da gitmiyorsun. Burada hiç kitap, öğrenci gazetesi ya da öğrencilerin normal olarak sahip olduğu şeyler görünmüyor.”

“Belki diğer odadalar.”

“Göster o zaman bana.”

“Neden? Neden önemli bu?”

“Çünkü sen de Luigi’yle birlikte aynı örgüt için çalışıyorsun, eminim bundan.”

“Çalışsam ne olacak yani?”

“Onların kim olduğunu bilmek istiyorum.”

“Ya bilmiyorsam? Neden ilgileniyorsun bununla? Senin görevin İtalyanca öğrenmek.”

“Ne zamandan beri yaşıyorsun bu dairede?”

“Sorularına cevap vermek zorunda değilim.”

“Elbette, buraya belki de bir hafta önce girdin, burası bir tür güvenli ev, sen de söylediğin kişi değilsin.”

“Böylece ikimiz de aynı şey oluyoruz.” Ermanno birden ayağa kalktı ve dairenin arka bölümündeki mutfağa gitti. Biraz sonra elinde bazı belgelerle geri döndü ve onları Marco'nun önüne bıraktı. Bolonya Üniversitesi kayıt belgeleriydi bunlar, Ermanno Rosconi adınaydı ve belgelerdeki adres de halen buldukları evdi.

Ermanno, “Derse biraz sonra tekrar başlayacağız,” dedi. “Biraz daha kahve ister misin?”

Marco belgelere baktı ve onun vermek istediği mesajı alır gibi oldu. “Evet, lütfen,” dedi. Bu belgeler sahte de olabilirdi ama eğer öyleyse çok iyi hazırlanmıştı. Ermanno mutfağa gitti ve biraz sonra musluktan akan suyun sesi duyuldu.

Marco sandalyesini geri iterek kalktı, “Ben dışarı çıkıp biraz yürüyeceğim,” dedi. “Kafamı toparlamam gerekiyor.”

* * *

AKŞAM YEMEĞİNDE PROGRAMDA değişiklik oldu. Luigi onunla Piazza del Signori'deki bir sigara bayinin önünde buluştu ve kapanmakta olan dükkânların bulunduğu kalabalık bir sokağa girdiler. Hava kararmıştı, soğuktu ve iyi giyimli çalışanlar şapkalarını başlarına geçirmiş, atkılarını boyunlarına sarmış, hızlı adımlarla evlerine dönüyorlardı.

Luigi eldivenli ellerini diz boyu kabanın ceplerine sokmuştu, bu kaban ona dedesinden kalmış olabilirdi, ya da belki bir hafta önce Milano'da pahalı bir butikten satın alınmıştı. Ama genç adam giydiklerini kendine yakıştırmamasını iyi biliyordu.

Luigi'nin acelesi yok gibiydi, sanki soğuk hava hoşuna gidiyordu. Birkaç İtalyanca kelime söyledi ama Marco'nun canı oyun oynamak istemiyordu. “İngilizce konuş Luigi,” dedi. “Şu anda başka dille uğraşacak halim yok.”

“Pekâlâ, ikinci ders günü nasıl geçti?”

“İyi geçti. Ermanno iyi bir çocuk. Espri duygusu pek yok ama öğretmen olarak yeterli.”

“İlerleme kaydediyorsun, değil mi?”

“Etmemek mümkün mü?”

“Ermanno'nun söylediğine göre yabancı dil öğrenmek için iyi bir kulağın varmış.”

“Ermanno insanı aldatmayı pek beceremiyor, sen de biliyorsun bunu. Çok çalışıyorum çünkü pek çok şey buna bağlı. Günde altı saat onunla, geceleri de üç saat yalnız başıma çalışıyorum, ilerleme kaydetmemek imkânsız.”

Luigi, “Evet, çok çalışıyorsun,” dedi ve birden, mezeciye benzer bir dükkânın önünde durdu. “İşte akşam yemeği, Marco.”

Marco dükkânı beğenmemiş gibi yüzünü buruşturdu, cephesi beş metre kadar olan bir yerdin burası. Camın önündeki üç masa da doluydu ve içerisi oldukça kalabalık görünüyordu. Luigi'ye bakarak, “Emin misin?” diye sordu.

“Evet, çok iyidir burası. Hafif sandviçler ve benzeri şeyler. Sen yalnız başına yiyeceksin, ben gelmiyorum.”

Marco birden şaşırıp onun yüzüne baktı, itiraz etmek istedi ama sonra bu meydan okumayı kabul ediyormuş gibi gülümsedi.

“Mönü kasanın üstünde, duvardaki tahtada yazılıdır, İngilizce yok. Siparişini ver, paramı öde ve yiyeceğini tezgâhın sonundan alarak kendine yer ara. Boş bir tabure bulursan iyi bir yerdir. Bahşış de ödemenin içindedir.”

Marco, “Pekâlâ, buranın özel yemeği nedir?” diye sordu.

“Jambonlu enginarlı pizzası çok güzeldir. Panini de lezzetlidir. Bir saat sonra seni şu karşıdaki çeşmenin önünde bekleyeceğim.”

Marco dişlerini sıktı ve yalnız başına girdi kafeye. Sıraya girip iki genç kadının arkasında beklerken yiyeceklerin yazılı olduğu levhaya umutsuzca baktı, tanıdığı, bildiği bir yemek adı arıyordu, lezzetsiz de olsa razıydı. Onun için önemli olan sipariş verip ödemeyi yapabilmektir. Kasadaki orta yaşlı kadın gülümsemekten hoşlanan biriydi. Marco ona samimi bir gülümsemeyle baktı, “Buona sera,” dedi ve konuşmasına fırsat vermeden bir “panino prosciutto e for-maggio” – peynirli jambonlu sandviç– bir de Coca Cola istedi.

Sevgili Coca Cola, adı her ülkede aynıydı, hiç değişmezdi.

Kadın kasayı çalıştırdı ve ona bir şeyler söyledi ama Marco hiçbir şey anlamadı. Gülümsedi, “Si,” diyerek kadına yirmi avroluk bir banknot uzattı, bu para herhalde alacağını fazlasıyla karşılar, geriye de biraz bozuk para gelirdi. Kadın ona paranın üstüyle birlikte küçük bir fiş verdi ve, “Numero sessantasette,” dedi. Numarası altmış yediydi.

Fişi aldı ve tezgâh boyunca mutfâğa doğru ağır adımlarla ilerledi. Hiç kimse merak edip bakmıyordu ona, normal bir müşteriydi o da. Gerçekten de bir İtalyana benziyor muydu acaba? Yoksa onun bir yabancı olduğunu biliyor, ama bunu doğal mı karşılıyorlardı? Diğer erkeklerin kıyafetlerine bakınca kendini de onlardan biri gibi görmeye başladı. Luigi’nin söylediği gibi, kuzey İtalya erkekleri kıyafetlerine Amerikalılardan daha çok dikkat ediyorlardı. Çoğu erkeğin sırtında ceket, kumaş pantolon vardı, süveter giyiyor ve kravat takıyorlardı. Kot pantolon ve tişört gibi spor kıyafet giyenler pek az görülüyordu.

Luigi ya da Amerikan vergi mükelleflerinin paralarını harcayarak onun gardırobunu düzenleyen kişi her kimse, iyi bir iş çıkarmıştı doğrusu. Altı yıl boyunca tek tip cezaevi kıyafeti giymiş olan Marco, İtalyan kıyafetlerine çok çabuk uyum sağlamıştı.

İlerlerken ızgara yakınında tezgâha gelen yiyecek tabaklarını daha yakından görmeye başladı. On dakika kadar sonra tezgâhın üzerine içinde büyük bir sandviç olan bir tabak geldi, tezgâh arkasındaki adam tabaktaki fişi alıp, “Numero sessantasette,” diye seslendi. Marco sessizce ilerleyip elindeki fişi uzattı ve o anda gelen Cola ile birlikte sandviç tabağını aldı. Küçük bir köşe masasında boş bir tabure buldu ve yalnız başına yemenin zevkini çıkararak sandviçini yemeye başladı. Burası bir semt kahvesi olduğu için gelenlerin çoğu birbirini tanıyordu ve içerisi oldukça gürültülüydü. Birbirlerini tanıyanlar kucaklaşıp öpüşüyor, ayrılırken de uzun uzun konuşuyorlardı. Siparişini vermek için kuyrukta bekleyen İtalyanlar birbirlerine karşı saygılı davranıyor, kimse ses çıkarmıyordu. Oysa Amerika’da böyle yerlerde müşterilerden, hatta kasadardan küfürler duyabilirdiniz.

Üç yüz yıllık binaların yeni sayıldığı bir ülkede zaman kavramı da değişik bir anlam taşıyordu. Birkaç masası olan böyle küçük bir yerde bile, yenen yemeğin tadını çıkarmak, ondan zevk almak gerekiyordu. Joel’e yakın oturanlar pizza ya da sandviçlerini ağır ağır ve zevkini çıkararak, uzun sürede yiyorlardı. Sadece konuşmaları hiç bitmiyordu!

Beyin çalışmasını öldüren cezaevi yaşamı Joel’in hemen tüm duygularını köreltmış gibiydi. Çıldırılmamak için haftada sekiz kitap okumuştur ama bunu bile bir şeyler öğrenmek, zevk almak için değil, bir şeyleri unutmak için yapmıştı, iki gün süreyle hiç durmadan bir şeyler ezberlemek, okuyup anlamaya çalışmak ve büyük bir dikkatle dinlemek yormuştu kafasını.

Etraftaki İtalyanca uğultuları, anlamaya çalışmadan öylece dinliyordu. Sohbetlerin ritmi, akışı ve gülüşmeler hoşuna gidiyordu. Birbirlerini selamlayan ya da ayrılanların birkaç sözcüğünü anladığında sevinliyordu. Ailelerin ve arkadaşların karşılaşması ona yalnızlığını hatırlatıyordu, ama bunu düşünmemeye karar verdi. Yalnızlık aslında günün yirmi üç saatini bir hücrede geçirmek, çok az mektup almak, dost olarak da sadece ucuz bir kitaba sahip olmaktı. Yalnızlığı çok yaşamıştı o, şimdiki haline yalnızlık denemezdi.

Jambonlu peynirli sandviçiyle biraz daha uzun süre oyalanmak istedi ama bunu ancak belirli bir süre için yapabildi. Gelecek sefere buraya gelirse kızartma bir şeyler istemeyi düşündü, çünkü kızartmalar ya da ızgaralar soğuduktan sonra bile uzun süre yenebiliyor, yemek süreci

uzatılabiliyordu. Masadan istemeyerek kalktı ve kafeye girişinden yaklaşık bir saat sonra çıkarak, suyu donmasını diye kesilmiş olan fiskiyeli havuza doğru yürüdü. Luigi de birkaç dakika sonra karanlıkların içinde çıkıp geldi ve dondurma yemelerini teklif etti, ama Marco üşüyordu. Otele kadar yürüdüler ve birbirlerine iyi geceler dileyerek ayrıldılar.

* * *

LUIGI'NİN PATRONU OLAN ADAM, Milano'daki ABD konsoloslukunda çalışan ve diplomatik dokunulmazlığı olan biriydi. Adamın adı Whitaker'dı ve Backman onun önemseydiği, öncelikli konularından biri değildi. Backman istihbarat ya da karşı istihbarat konularında çalışan biri değildi, bu alanda çalışan Whitaker'ın İtalya'ya kaçırılmış eski bir Washington lobicisiyle uğraşacak fazla zamanı yoktu. Yine de günlük raporlarını itinayla hazırlayıp Langley'e gönderiyordu. Backman'la ilgili raporlar doğrudan Julia Javier'ye geliyor, Maynard'la dolaysız temasta olan bu kadın tarafından inceleniyordu. Whitaker'ın Milano'da bu raporlar konusunda titizlikle çalışmasının nedeni aslında Bayan Javier'nin bu konuda çok hassas olmasıydı. Yoksa Whitaker bu raporları o kadar önemsemeyecekti.

Teddy bir briefing istedi.

Bayan Javier, Langley'de herkesin "Teddy Katı" olarak bildiği yedinci kattaki büroya çağırıldı. Kadın Teddy'nin "istasyon" denmesini istediği bürosuna girdiğinde onu yine her zamanki gibi yükseltilmiş tekerlekli sandalyesinde, göğsünden aşağısı battaniyeye sarılmış olarak, büyük toplantı masasının başında, önünde bir sürü belgeyle otururken buldu. Teddy'nin üzerinde yine o standart siyah takım elbisesi vardı ve Hoby de yeşil çayını tazelemek için başında bekliyordu. Teddy'ye bakılırsa onu yaşatan da bu yeşil çaydı.

Adam öldü ölecek gibi görünüyordu ama Julia Javier onun yıllardan beri böyle olduğunu biliyordu.

Julia kahve içmezdi, çay da sevmediği için kadına hiçbir şey ikram edilmedi. Julia Teddy'nin sağındaki sandalyeye oturdu, sağ kulağı daha iyi duyduğu için Teddy yanına çağırıldığı kişileri hep sağına alırdı ve yorgun bir sesle, "Merhaba Julia," dedi.

Hoby de her zamanki gibi kadının karşısına oturdu ve not almaya hazırlandı. "İstasyon"da konuşulan her kelime modern teknoloji ürünü olan cihazlarla kayda alınıyordu ama Hoby yine de konuşulanları not etmekten geri kalmazdı.

Teddy, "Backman hakkında bilgi ver bana," dedi. Bu tür sözlü raporların kısa ve özlü olması beklenirdi, gereksiz tek kelimeye bile yer yoktu bu raporlarda.

Julia notlarına baktı, boğazını temizledi ve gizli kayıt cihazları tarafından alınacak sözlerine başladı, "Backman kuzey İtalya'da Treviso adında küçük bir şehirde. Üç gündür orada ve çevreye uyum sağlamış görünüyor. Ajanımız onunla sürekli temasta. Dil öğretmeni de oranın yerlisi olan bir elemanımız, çok iyi çalışıyor. Backman'ın parası ve pasaportu yok. Şimdiye kadar ajandan hemen hiç ayrılmadı. Odasındaki telefonu hiç kullanmadı ve ajanımızın verdiği cep telefonunu da sadece onunla konuşmak için kullandı. Etrafı dolaşp keşfetme konusunda istekli görünmüyor. Hapiste edindiği alışkanlıklardan vazgeçmesi kolay değil elbette. Otelinden pek uzaklaşmıyor. Derse ya da yemeğe gitmediği zamanlar odasında kalıp İtalyanca çalışıyor."

"Lisan durumu nasıl?"

"Fena sayılmaz. Adam elli iki yaşında, onun için çabuk olmaz bu iş."

Teddy, sanki altmış yaşını yüzyıl önce yaşamış gibi gururlu bir ifadeyle, "Ben altmış yaşında Arapça öğrendim," dedi.

"Biliyorum." Langley'de herkes biliyordu bunu zaten. "Çok sıkı çalışıyor ve ilerleme kaydediyor, ama daha üç gün oldu dil derslerine başlayalı. Öğretmeni çok etkilenmiş."

"Nelerden söz ediyormuş?"

“Geçmiş yaşamından, eski dost ve düşmanlarından hiç söz etmemiş. Bizimle ilgili hiçbir konuda konuşmamış. En azından şimdilik, geçmiş yaşamını unutmaya çalışıyor gibi görünüyor. Konuşmaları daha çok yeni ülkesi, oranın kültürü ve diliyle ilgili.”

“Ruhsal durumu nasıl peki?”

“Cezasını bitirmeden on dört yıl önce affedildi, hapisten çıktı, güzel yemekler yiyor, iyi şaraplar içiyor, oldukça mutlu. Ülkesini özlemiş gibi görünmüyor ama zaten ülkesi yok sayılır. Ailesi hakkında hiç konuşmuyor.”

“Sağlığı?”

“İyi görünüyor. Öksürüğü kesilmiş, rahat uyuyabiliyormuş, şikâyeti yokmuş.”

“Çok içiyor mu?”

“Bu konuda dikkatli. Öğle ve akşam yemeklerinde şarap, arada bir de yakındaki bir barda bira içiyor, ama aşırı alkol almıyor.”

“Biraz fazla içirmeye bakalım ona. Bakalım biraz daha konuşkan olacak mı?”

“Bizim planımız da bu zaten.”

“Güvenlik durumu nasıl?”

“Telefonu, odası, lisan dersleri, öğle ve akşam yemekleri sürekli olarak dinleniyor. Ayakkabılarında bile dinleme cihazı var, her iki çiftinde de. Pardösüsünün astarında bir Peak 30 dikili. Nereye giderse gitsin izleyebiliyoruz onu.”

“Yani onu asla kaybetmeyiz, değil mi?”

“O bir avukat, casus değil. Şu anda özgürlüğün tadını çıkarıyor ve söylenenleri yapıyor.”

“Ama o bir aptal değil Julia, bunu sakın unutma. Backman peşinde çok berbat adamlar olduğunu çok iyi biliyor.”

“Doğru ama şu anda annesinin eteğine yapışmış yeni yürüyen bir çocuğa benziyor.”

“Yani kendini güvende mi hissediyor?”

“Bu koşullarda evet.”

“O halde biraz korkutalım onu.”

“Şimdi mi?”

“Evet.” Teddy gözlerini ovaladı ve bir yudum çay aldı. “Oğlundan ne haber?”

“Üçüncü seviye izlemeye. Ama Culpeper, Virginia’da pek bir hareket yok. Eğer Backman biriyle temasa geçmek isterse bu kişi Neal Backman olacaktır. Ama öyle bir şey olursa bunu Culpeper’den önce İtalya’dan öğreneceğiz.”

Teddy, “Tek güvendiği kişi oğlu zaten,” diyerek Julia’nın kaç kez söylediği şeyi tekrar dile getirdi.

“Doğru.”

Teddy bir süre düşündü, sonra, “Başka bir şey var mı Julia?” diye sordu.

“Oakland’daki annesine bir mektup yazıyor.”

Teddy hafifçe gülümsedi, “Ne kadar güzel. Bizde var mı bu mektup?”

“Evet, ajanımız mektubun resmini dün çekti, kopyayı bugün aldık. Backman mektubu odasındaki yerel bir turizm dergisinin içine saklamış.”

“Mektup uzun mu?”

“Oldukça uzun iki paragraf. Anlaşılan daha tamamlanmamış.”

Teddy başını tekerlekli sandalyesinin yüksek arkalığına yasladı, gözlerini kapadı ve, “Oku onu bana,” dedi.

Julia kâğıdı çıkardı, okuma gözlüğünü düzelttikten sonra, “Mektupta tarih yok, elle yazılmış, ama zorluk çekmiş olmalı çünkü Backman’ın el yazısı berbat,” diye başladı. “Şöyle diyor, ‘Sevgili anneciğim. Bu mektubu ne zaman alacağımı ya da alıp alamayacağımı bilemiyorum. Bunu postaya verebileceğimden bile emin değilim. Her neyse, artık hapiste değilim, özgürüm ve iyiyim. Son mektubumda sana Oklahoma’nın düzlüklerinde işlerin iyi gittiğini yazmıştım. O zaman Başkan tarafından affedileceğimi bilmiyordum elbette. Öyle çabuk oldu ki hâlâ inanamıyorum.’ İkinci paragrafı okuyorum. ‘Dünyanın diğer ucunda yaşıyorum, nerede olduğumu söyleyemem çünkü bazı insanların canları sıkılabilir. Amerika’da yaşamayı yeğlerdim elbette ama şimdilik imkânsız

bu. Benim arzuma bağı değil bu. Şahane bir yaşam olmasa da bir hafta önceki yaşamıma göre çok iyi. Mektuplarımda sana yazdığım gibi çok iyi değildim ben, hapiste ölebilirdim. Seni üzmem istemedim. Şimdi sokaklarda yürüyebiliyorum, istediğim yerde yemek yiyorum, istediğim gibi gidip geliyorum ve hemen hemen her istediğimi yapabiliyorum. Yıllardır özgürlük hayali kuruyor ve bunun imkânsız olduğunu düşünüyordum anne.’ “

Julia mektubu bırakıp, “Şimdilik bu kadar yazmış,” dedi. Teddy gözlerini açtı ve, “Annesine mektup gönderecek kadar aptal olabilir mi bu adam sence?” diye sordu.

“Hayır. Ama uzun zamandır haftada bir yazıyordu annesine. Bu onda bir alışkanlık haline gelmiş ve bunu bir tür terapi kabul ediyor olmalı. Biriyle konuşmak, dertleşmek zorunda.”

“Annesinin mektuplarını hâlâ izliyor muyuz?”

“Evet, çok az mektup alıyor ama yine de izliyoruz.”

“Güzel. Onu korkutun ve durumu bana bildir.”

Julia, “Tamam efendim,” diyerek kâğıtlarını topladı ve çıktı.

Teddy eline bir kâğıt aldı ve gözlüğünü düzeltti. Hoby yakındaki mutfağa gitti.

Backman’ın annesinin yaşlılar evindeki odasında dinleme cihazları vardı ama şimdiye kadar bir şey öğrenilememişti oradan. Backman’ın affı duyulduktan sonra kadına iki eski arkadaşı telefon edip bir sürü soru sormuş ve zorlanarak kutlamışlardı onu, ama yaşlı kadın fazla heyecanlanmış, verilen ilaçlarla uzun süre uyutulmuştu. Joel’in değişik eşlerinden olan üç çocuğu da babaannelerini son altı ay içinde hiç aramamışlardı.

Lydia Backman iki kalp krizi geçirmiş, tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuştu. Oğlu zirvedeyken yaşlı kadın lüks bir dairede ve bütün gün hizmetinde olan bir hemşireyle birlikte rahat bir yaşam sürmüştü. Ama Backman hapse girdikten sonra bu lüks yaşam son bulmuş, Lydia Backman de yüz kadar yaşının yaşadığı bir bakımevine gitmek zorunda kalmıştı.

Backman hiç kuşkusuz annesiyle temas etmekten kaçınacaktı.

* * *

CRITZ PARAYI BİRKAÇ GÜN düşündükten sonra, en azından zihninde harcamaya başladı. O kadar parası olduktan sonra adi bir savunma sanayii firması için çalışmak ya da kalabalıklar önüne çıkıp konuşmak zorunda kalmayacaktı. (Aslında konuşmaları ayarlayan ajansının söylediklerine rağmen, onu dinlemek için para verecek insanların pek fazla olmayacağını düşünüyordu.)

Critz emekli olmayı düşünüyordu. Washington’dan ve oradaki düşmanlarından uzakta, bir sahil kasabasında yaşayacak ve teknesi de iskelede onu bekleyecekti. Belki de İsviçre’ye, yeni bankasında yatan vergi dışı ve her gün biraz daha artan parasının yakınına giderdi.

Telefon etti ve Londra’daki dairede birkaç gün daha kalacağını bildirdi. Karısına, istediklerini alabileceğini söyledi. Bayan Critz de Washington’dan bıkmıştı ve sakin, rahat bir yaşam istiyordu.

Biraz aç gözlülüğünden, biraz doğal beceriksizliğinden, biraz da istihbarat alanındaki zayıflığından dolayı daha işin başında hatalar yaptı Critz. Washington’daki oyunlara alışık olması gereken bir adamın bu tür hatalar yapması affedilir gibi değildi.

İlk hatası ödünç aldığı evin telefonunu kullanması oldu, böylece nerede olduğunu bazı kişilere belli etti. Son dört yıldır Beyaz Saray’da CIA irtibat ajanı olarak çalışan Jeb Priddy’yi aradı. Priddy hâlâ yerindeydi ama çok yakında Langley’ye geri çağrılacaktı. Yeni Başkan Beyaz Saray’a yerleşiyordu, ortalık karıştı ve Priddy onun telefonundan rahatsız olmuş gibiydi. Critz ile Priddy zaten pek yakın dost değillerdi ve Priddy onun bir şeyler öğrenmeye çalıştığını anlamıştı. Critz ona bir zamanlar birlikte golf oynadığı, bir CIA analizcisi olan eski bir dostunu aradığını söyledi. Adamın adı Addison Daly idi ve görevle Asya’da bir yerlere atanmıştı. Acaba Priddy onun nerede olduğunu biliyor muydu?

Addison Daly o sırada Langley’de görevliydi ve Priddy onu iyi tanıyordu. “Bu adı biliyorum,” dedi. “Belki bulabilirim onu. Seni nerede bulabilirim?”

Critz ona dairenin numarasını verdi. Priddy Addison Daly’yi aradı ve ona kuşkularından söz etti. Daly kayıt cihazını açıp güvenli hattan Londra’yı aradı. Critz telefona cevap verdi ve eski dostunun sesini duyunca çok sevindi. Ona Beyaz Saray yaşamından, yıllarca siyasi oyunlar oynadıktan sonra, şimdi sade bir vatandaş olarak çok rahat bir yaşamı olduğundan filan söz etti. Onunla yine eskisi gibi dost olup golf oynamak istediğini söyledi.

Daly onu rahatça, sözünü kesmeden uzun süre dinledi. O da yaklaşık otuz yıllık bir görev hayatından sonra emekli olmak ve rahat yaşamak istiyordu artık.

Critz ona Teddy’nin nasıl olduğunu sordu. Yeni Başkan iyi biri miydi? Washington yeni yönetim hakkında neler düşünüyor, yapıyordu?

Daly ona fazla bir şeyin değişmediğini, bir başka aptallar grubunun geldiğini ima eden bir şeyler söyledi. Peki, eski Başkan Morgan nerelerdeydi, neler yapıyordu?

Critz onun nerede olduğunu bilmiyordu, ayrıldıktan sonra onunla hiç konuşmamıştı ve belki daha haftalarca konuşamayacaktı. Bir süre daha konuştuğundan sonra Critz güldü ve, “Herhalde Joel Backman’i gören yoktur, değil mi?” diye sordu.

Daly de güldü, “Hayır,” dedi. “Sanırım adam iyi bir yerlere saklandı.”
“Öyle olması gerekir.”

Critz Washington’a döner dönmez onu arayacağını söyledi. Golf kulüplerinden birine gidip on sekiz delik oynar, bir şeyler içip eski günleri anarlardı!

Daly telefonu kapadı ve kendi kendine, “Hangi eski günler?” diye mırıldandı.

Kayda alınan bu telefon konuşmasını bir saat sonra Teddy Maynard dinledi.

Critz ilk iki telefon konuşmasından cesaret alarak araştırmasına devam etti. Zaten telefonla çalışmayı çok sevdi. Herkese telefon edip az da olsa bir şeyler öğrenebileceğini düşünüyordu. Plan yavaş yavaş yerine oturmaya başlıyordu. Critz’in eski arkadaşlarından biri, bir zamanlar Senato istihbarat Komisyonu başkanının yardımcılarında biriydi ve şimdi de CIA ile iyi bağlantıları olan etkin bir lobiciydi.

Critz onunla politika ve golf konusunda konuştuğundan sonra arkadaşı ona, Başkan Morgan’ın, Amerikan tarihinin en büyük vergi kaçakçısı olan Dük Mongo’yu neden affettiğini sordu. Critz ona bu affa karşı çıktığını söyledi ve konuyu değiştirerek, “Backman konusunda neler diyorlar?” diye sordu.

Arkadaşı, “Sen de oradaydın,” dedi.

“Evet ama mesele Maynard’ın onu nerede gizlediği. En büyük soru bu şimdi.”

Arkadaşı, “Yani bu bir CIA işi mi?” diye sordu.

Critz otoritenin sesi olarak, “Elbette,” diye cevap verdi. “Gece yarısı başka kim kaçırabilir onu ülkeden?”

Arkadaşı, “Çok ilginç,” dedi ve sustu. Critz onu bir hafta sonra yemeğe davet etti ve konuşma böyle bitti.

Critz telefonlarına devam ediyor, çevresinin geniş olması işine yarıyordu. Bir zamanlar güçlü olmanın yararını görüyordu işte.

* * *

JOEL YA DA MARCO AKŞAMA DOĞRU saat beş buçukta ayrıldı Ermanno’nun evinden, üç saat durmadan İtalyanca çalışmış, ikisi de yorulmuşlardı.

Treviso’nun dar sokaklarında yürürken soğuk hava kafasını toplamasına yardım etti. İkinci kez olarak bir köşe barına girip bir bira istedi. Pencere önüne oturdu ve bazıları evlerine, bazıları da alışverişe giden insanları seyretmeye başladı. Barın içi sıcak ve sigara dumanı doluydu ve

Marco yine hapishane günlerini düşünmeye başladı. Elinde değildi bu, değişim çok büyük ve ani olmuş, özgürlük çok hızlı gelmişti. Gözlerini açıp rüyadan uyanmaktan ve uzaktan biri ona gülerken kendisini tekrar hücrelerinde bulmaktan korkuyordu.

Biradan sonra bir espresso içti ve karanlık sokağa çıkıp ellerini cebine sokarak yürümeye başladı. Köşeyi dönüp otelini gördüğünde Luigi'yi de gördü, kaldırımında sigara içerek sinirli adımlarla doluyordu. Otelin olduğu tarafa geçerken Luigi koşarak yanına gelip, "Hemen gidiyoruz buradan," dedi.

Marco kötü adamları arayarak etrafa bakınırken, "Neden?" diye sordu.

"Sonra anlatırım. Yatağının üstünde bir seyahat torbası var. Hemen eşyalarını topla, seni burada bekliyorum."

Marco, "Ya gitmek istemiyorsam?" diye sordu.

Luigi onun sol bileğini yakaladı, bir an düşündü, sonra garip bir gülümsemeyle onun yüzüne bakarak meşum bir ifadeyle, "O zaman yirmi dört saat bile yaşayamazsın," dedi. "Lütfen güven bana."

Marco koşar adamlarla merdiveni çıktı, koridoru geçti ve kapısının önüne geldiğinde midesinin hızlı solumaktan değil, korkudan ağrıdığını anladı.

Neler oluyordu? Luigi ne görmüş ya da ne duymuştu, ne söylemişlerdi ona? Her şeyden önce Luigi kimdi ve emirlerini kimden alıyordu? Marco dolaptaki giysilerini çıkarıp yatağın üstüne atarken kendine durmadan sorular soruyordu. Eşyalarını torbaya koyduktan sonra biraz oturdu ve kafasını toplamaya çalıştı. Derin nefesler alıp yavaşça verdi ve olanların oyunun bir parçasını olduğunu söyledi kendine.

Ölene kadar kaçacak mıydı böyle? Hep böyle aceleyle toplanıp bir yerden başka bir yere mi gidecekti yani? Bu yine hapiste yatmaktan iyiydi elbette, ama zamanla bu tür yaşam da yıpratıcı olacaktı.

Ayrıca kim bu kadar kısa zamanda yerini saptayabilir, bulabilirdi ki onu? Treviso'ya geleli henüz dört gün olmuştu.

Kendini toparladıktan sonra odadan çıkıp merdivenden indi ve şaşkın gözlerle ona bakan resepsiyon memurunu başıyla hafifçe selamlayarak, hiçbir şey söylemeden çıktı otelden. Luigi onun seyahat torbasını aldı ve bir Fiat arabanın bagajına attı. Treviso'nun dışına çıkana kadar konuşmadılar.

Bir süre sonra Marco, "Pekâlâ Luigi, neler oluyor?" diye sordu.

"Manzara değiştireceğiz."

"Bunu anladım da neden?"

"Çok iyi bazı nedenlerle."

"Ah, teşekkür ederim, bu bana her şeyi açıklıyor."

Luigi direksiyonu sol eliyle kullanıp sağ eliyle arada bir vites değiştiriyor, frenlere hiç dokunmadan gaza basıyordu. Marco, öğle yemeğini bile sohbet ederek iki buçuk saatte yiyen ve hiç acele etmeyen bu insanların bir arabaya binince neden bu kadar aceleci olduklarını ve hız yaptıklarını bir türlü anlayamıyordu.

Otoyollara pek girmeden ve ara yolları izleyerek güneye doğru bir saat yol aldılar. Keskin virajları süratle dönerken Marco birkaç kez, "Arkamızdan kovalayan birileri mi var?" diye sordu.

Luigi konuşmuyor, sadece başını iki yana sallıyordu. Kaşlarını çatmış, gözlerini kısmıştı ve dudakları arasında sigara olmadığı zaman dişlerini sıkıp duruyordu. Sakin bir ifadeyle sigara içerken bir manyak gibi araba sürüyor, arkasına hiç bakmıyordu. O konuşmak istemiyordu ama Marco onu konuşturmaya kararlıydı.

"Sen sadece beni korkutmaya çalışıyorsun, değil mi Luigi? Casusluk oyunu oynuyoruz, sen baş casussun, ben de bazı sırları saklayan aptalım. Beni korkutacak ve sana sadık kalmamı sağlayacaksın. Senin ne yapmaya çalıştığını iyi biliyorum ben."

Luigi ağzını fazla açmadan, fısıldar gibi, "Jacy Hubbard'ı kim öldürdü?" diye sordu.

Backman birden sustu, Hubbard adını duymak bile bir anda kanını dondurmaya yetmişti. Onun adını duyduğunda gözünün önünde hep aynı manzara beliriyordu. Polisin çektiği

fotoğrafta, kanlar içinde kardeşinin mezarı üstünde, başının sol tarafı parçalanmış olarak yatan Hubbard'ın cesedini görüyordu.

Backman, "Olayın dosyası sende var," dedi. "O bir intihardı."

"Ah evet. Madem buna inanıyordun neden suçlamayı kabul ettin ve hapse girip korunmak istedin?"

"Korkuyordum, intiharlar bulaşıcı hastalık gibi olabiliyor."

"Bak bu doğru işte."

"Yani sen şimdi Hubbard'ı öldürenlerin benim de peşimde olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Luigi bu soruya sadece omuz silkerek cevap verdi.

"Ve bu adamlar benim Treviso'da yaşadığımı öğrendiler, öyle mi?"

"İşi şansa bırakmamak en iyisidir."

Bu gerçekten doğruysa bile ayrıntıları öğrenemeyeceğini biliyordu Marco ya da Backman. Elinde olmadan omzunun üstünden geriye baktı ve simsiyah yolu gördü. Luigi de dikiz aynasına baktı ve hafifçe gülümsedi, sanki, 'Oralarda bir yerde o adamlar,' der gibiydi.

Joel Backman oturduğu koltukta biraz daha çöktü ve gözlerini yumdu. Önce iki müşterisi ölmüştü. Safi Mirza, Backman'ı tutup JAM sisteminin kopyalarını ona verdikten üç ay sonra bir Georgetown barının dışında bıçaklanmıştı. Bıçak yaraları yeterince derindi ve ayrıca, büyük olasılıkla bıçakla birlikte, adamın vücuduna zehir de verilmişti. Cinayette ne bir ipucu, ne bir tanık vardı. Olay Washington'daki faili meçhul cinayetlerden biri olarak kaldı. Bir ay sonra da Fazıl Şerif Karaçi'de kayboldu ve ölmüş olabileceği belirtildi.

JAM gerçekten de milyar dolarlar değerindeydi ama kimse bu paranın zevkini çıkaramadı.

* * *

BACKMAN, PRATT & BOLLING hukuk firması Jacy Hubbard'ı 1998'de yıllık bir milyon dolar maaşla tutmuştu. Adamın öncelikli işi JAM sistemini pazarlamaktı. Hubbard Neptün uydu sistemini Pentagon'a tanıtılabilmek için çok uğraştı, rüşvetler verdi. Sahte olmasına karşın gizli tutulan bazı belgeler Hubbard'ın her şeyi üstlerine rapor eden bir köstebeği tarafından çalındı. Bu çok hassas belgelerde, Gamma Net adında uydurma bir Yıldız Savaşları gözetleme sisteminin varlığından söz edilmekteydi. Hubbard üç genç Pakistanlı'nın gerçek bir sistem yaptığını doğruladıktan sonra –Neptün'ün bir ABD sistemi olduğunu kabul ediyordu– durumu Joel Backman'e aktardı ve birlikte işe koyuldular.

Gamma Net ABD silahlı kuvvetlerinin hayali bir sistemi olduğu için JAM'in değeri daha da artmıştı. Fakat o sırada Neptün ne Pentagon, ne de CIA tarafından bilinmekteydi.

Pentagon bunu öğrenince kendi kurgusu olan sistemi sızdırıp eski senatör Jacy Hubbard ve onun güçlü yeni patronu lobici Backman için çalışan bir köstebeğin güvenlik çemberini delmesine bile bile izin verildi. Skandal patladı. FBI bir gece yarısı Backman, Pratt & Bolling'in bürolarını bastı, herkesin gerçek sandığı uydurma Pentagon belgeleri bulundu ve kırk sekiz saat içinde savcılık tarafından tüm hukuk firması ortakları aleyhine davalar açıldı.

Daha sonra cinayetler başladı. Hepsinin de faili meçhul kaldı. Pentagon uydu sistemine gerçekten sahip olup olmadığını kimseye belli etmeden Hubbard ve Backman'ı safdışı bıraktı. Gamma Net ya da Neptün, ya da adı her neyse, "askeri sır"lardan biri olarak koruma altına alındı.

Backman bir avukat olarak, özellikle Pentagon belgeleri kuşkulu olduğu için, mahkemeye çıkmak istiyordu ama bir davalı olarak da Hubbard'ın akıbetine uğramaktan korkuyordu.

Luigi'nin Treviso'dan çılgınca kaçışının amacı eğer Backman'ı korkutmaksa, plan işe yarıyor demekti. Joel Backman hapisten çıktıktan sonra ilk kez olarak hücresinin güvenliğini arar hale gelmişti.

Padua kentine yaklaşmışlardı ve ara yollarda hafif olan trafik yoğunlaşmaya başladı. Uzun zamandır konuşmayan Marco, “Padua’nın nüfusu kaç?” diye sordu.

“İki yüz bin. Amerikalılar neden her köyün, kasabanın ve şehrin nüfusunu merak ederler acaba?”

“Bunun bir sorun olacağını düşünmedim, bir daha sormam.”

“Acıktın mı?”

Midesindeki sancı açlıktan değil, korkudandı aslında, buna rağmen, “Evet,” dedi. Şehre girmeden çevre yolu üstündeki bir yere girip pizza yediler, sonra tekrar arabaya binip güneye doğru yollarına devam ettiler.

O geceyi, Romalılar zamanından beri aynı ailenin sahip olduğu sekiz odalı küçük bir pansiyonda geçirdiler. Buranın bir pansiyon olduğu bile belli değildi ama Luigi’nin kaldığı yerlerden biriydi bu minik yer. Yakınında daracık, bozuk bir yol vardı, trafik görünmüyordu ve Bolonya da pek uzak değildi.

İkisinin odası arasında yüzyıllar önce yapılmış kalın bir duvar vardı. Joel Backman ya da Marco Lazzeri battaniyenin altına girip biraz ısındıktan sonra etrafta hiç ışık göremez oldu. Her taraf zifiri karanlık ve tamamen sessizdi. Etraf o kadar sakindi ki uzun süre kapayamadı gözlerini.

* * *

CRITZ’IN HİÇ DURMADAN ETRAFINA Backman hakkında sorular sorduğu hakkındaki beşinci raporu okuyan Teddy Maynard birden öfkeleni. Bu sersem herif Londra’dan tanıdıklarına durmadan çılgınlar gibi telefon ediyor ve Backman’ın nerelerde olduğunu öğrenmeye çalışıyordu.

Teddy, yardımcılarından Wigline’a, “Critz’e birisi büyük para teklif etti,” diye bağırdı.

Wigline, “Onun Backman’ın yerini öğrenmesi mümkün değil,” dedi.

“Bunu yapmaması gerekiyor. Böyle devam ederse bizim işimizi zorlaştıracak. Bu adam safdışı bırakılmalı.”

Wigline, önündeki not defterine bir şeyler yazarken birden duran Hoby’ye baktı. “Sen ne diyorsun Teddy?”

“O adamı safdışı bırakın.”

“Ama o bir Amerikan vatandaşı.”

“Bunu ben de biliyorum. Ama bizim operasyonumuzu baltalıyor. Bu tür işleri daha önce de yaptık.” Daha önce yapılanın ne olduğunu söylemedi ama Teddy’nin bu tür şeyleri hiç düşünmeden söylediğini, onunla tartışmanın işe yaramayacağını biliyordu yardımcıları.

Hoby, evet bunu daha önce de yaptık, der gibi başını salladı.

Wigline dişlerini sıkıp, “Sanırım bunun şimdi yapılmasını istiyorsun,” dedi.

“Mümkün olduğunca çabuk olun. İki saat içinde planı getirin bana.”

Kısa bir süre sonra, Critz kendisine tahsis edilen daireden çıkıp uzun akşam yürüyüşüne başlarken takibe alındı, bu yürüyüşlerin sonunda genellikle bir yere girip bira içerdi. Ağır adımlarla yarım saat kadar yürüdükten sonra Leicester Meydanına yaklaştı ve bir gün önce girdiği Dog and Duck adlı birahaneye girdi.

Critz birinci kattaki barın sonunda oturmuş ikinci birasına başlarken, yanındaki tabure boşaldı ve Greenlaw adındaki ajan oraya oturup barmenden bir bira istedi.

Greenlaw, Critz’e bakarak, “Sigara içebilir miyim?” diye sorunca Critz omuz silkti, “Burası Amerika değil,” dedi.

“Amerikalısınız demek ha?”

“Evet.”

“Burada mı yaşıyorsunuz?”

“Yok, gezmeye geldik.” Critz bunları söylerken barın arkasındaki duvara dizili bira şişelerine bakıyor, yanındaki adamla göz göze gelmemeye çalışıyordu, konuşmak istemediği belliydi. Kalabalık barda tek başına, kimseyle konuşmadan oturmak hoşuna gidiyordu. Burada İngilizlerin arasında tanınmadan oturup onları dinlemek zevk veriyordu ona. Yine de Ben adındaki o ufak tefek adamı merak ediyordu, eğer kendisini gözlüyorlarsa bunu çok iyi yapıyorlardı.

Greenlaw sanki Critz’e yetişmek ister gibi birasından birkaç büyük yudum aldı. Critz’in isteyeceği diğer birayla birlikte onun da bir tane daha istemesi önemliydi. Sigarasından bir nefes çekip dumanı havaya üfledi ve, “Ben bir yıldır buradayım,” dedi.

Critz ona bakmadan başını salladı. Konuşmak istemiyorum der gibiydi.

“Trafiğin soldan olmasına, ya da bu şehrin berbat havasına alıştım da şu sporları sinirimi bozuyor. Hiç kriket maçı izledin mi? Neredeyse dört gün sürüyor bir maç dostum.”

Critz bir şeyler geveledi ve isteksiz bir tavırla, “Aptalca bir spor,” dedi.

“Bu adamlar spor olarak futbol ve kriketten başka bir şey bilmiyor. Ben bu kışı beyzbol ligini izlemeden geçirdim. Berbat bir şey dostum.”

Critz de iyi bir beyzbol izleyicisiydi ve hayatında zevk aldığı şeylerden biri de bu spordu. Greenlaw ise aslında maçları izleyecek zamanı pek bulamazdı ve o günü de Londra’nın kuzeyinde, CIA’nın güvenli evlerinden birinde istatistikleri ezberleyerek geçirmişti. Adamla spor sohbeti yapma çabası başarısız olmuştu, belki siyaset konusunu açabilirdi. O da olmazsa dışarıda bekleyen güzel kadına düşecekti iş, ama Critz kadın peşinde koşan bir adama da benzemiyordu.

Critz birden ülkesini özlediğini hissetti, Amerika’da beyzbol maçlarının başlamasına iki gün kalmıştı ama İngiliz gazetelerinde buna dair tek kelime görünmüyordu. Aslında bir sürü büyük şirket tarafından hediye edilen maç biletlerini kullanıp, stadyumda şeref locasında rahatça oturarak maçları izleyebilirdi.

Greenlaw’a bakarak, “Hangi takımı tutuyorsun?” diye sordu.

“Benim takım bu yıl iyi değil, ama maçları zevkle seyrederim.”

“Ben de öyle, hangisi senin takım?”

Robert Critz’in sorabileceği en can alıcı soruydu bu. Greenlaw, “Redskinler,” diye cevap verince Critz gülümsedi ve onunla konuşabileceğini düşündü. Bir süre takımlarından, oynanmış eski maçlardan ve ünlü beyzbol oyuncularından söz ettiler. Greenlaw ikisine de birer bira daha ısmarladı ve sohbeti koyulaştırdılar. Critz daha önce Londra’da çok az Amerikalıyla konuşmuştu ve bu genç adamla sohbet etmek zevkliydi.

Greenlaw bir süre sonra özür diledi ve tuvalete gitmek için kalktı. Tuvalet bir üst kattaydı ve Londra publarının çoğunda olduğu gibi tek kişilikti. Ajan tuvalete girip kapıyı içerden kilitledi ve cep telefonunu çıkarıp raporunu verdi, plan uygulanıyordu. Üç erkek ve bir güzel kadından oluşan ekip sokakta bekliyordu.

Critz dördüncü biranın ortasında yine bir maç konusunda tartışırken birden sıkıştığını hissetti ve tuvalete gitmek için yerinden kalktı, tuvaletin yerini sordu ve yukarı çıktı. Greenlaw etraftakilere hiç belli etmeden çıkardığı küçük beyaz tableti onun birasına attı; tatsız, kokusuz ve güçlü bir yatıştırıcıydı bu. Critz geri döndüğünde rahatlamıştı ve yine içebilirdi. Tekrar spor sohbetine daldılar ama zavallı Critz’in çenesi biraz sonra düşmeye başladı.

Dili dolanarak, “Vay canına,” dedi. “Gitsem iyi olacak galiba. Bizim hanım merakla beni bekliyordur.”

Greenlaw bardağını kaldırıp, “Ben de gideyim artık,” dedi. “Hadi, bitirelim şunları.”

Biralarını bitirip kalktılar, Critz öndeydi ve Greenlaw onu tutmak için arkasında duruyordu. Kalabalığın arasından geçip kaldırıma çıkmayı başardılar, soğuk rüzgâr Critz’i biraz kendine getirdi ama uzun sürmedi bu. Critz yeni arkadaşını unuttu, sallanarak yirmi adım kadar yürüdü, sonra bir elektrik direğine sarıldı. Greenlaw yere düşerken yakaladı onu ve yanlarından geçen genç çiftin duyması için yüksek sesle, “Lanet olsun Fred, yine sarhoş oldun işte,” dedi.

Ama Fred’in durumu sarhoşluktan öte bir şeydi. O sırada nereden çıktığı belli olmayan bir araba hızla gelip kaldırıma yanaştı. Arabanın arka kapısı aniden açıldı ve Greenlaw yarı ölü Critz’i arka koltuğa attı. İlk durakları sekiz blok uzaktaki bir ardiye oldu. Şimdi tamamen kendinden

geçmiş olan Critz'i orada, arkada iki kapısı olan kapalı bir kamyonete naklettiler. Critz aracın zemininde baygın yatarken ajanlardan biri ona yüksek dozda çok saf eroin iğnesi yaptı. Eroinin varlığı, hiç kuşkusuz ailenin ısrarıyla, otopsi raporlarının gizli kalmasına yarardı.

Critz güçlükle nefes almaya çalışırken kamyonet onu kaldığı evin yakınında bulunan Whitcomb Sokağına götürdü. Cinayette üç araba kullanılıyordu, Critz'i taşıyan kamyonet büyük ve ağır bir Mercedes tarafından izleniyordu, onun arkasından da başka bir araba geliyordu ki onun İngiliz olan sürücüsü polisle konuşacaktı. En arkadan gelen aracın temel görevi trafiği mümkün olduğunca Mercedes'in gerisinde tutmaktı.

Her üç arabanın sürücüsüyle kaldırımda gizlenen iki erkek ve bir kadın ajan sürekli olarak telsiz temasındaydılar, üçüncü geçitten sonra kamyonetin arka kapıları açıldı ve Critz sokağa düştü, arkadan gelen Mercedes onun başını ezerek hemen ortadan kayboldu, olay yerinde sadece en arkadaki arabada olan İngiliz kaldı. İngiliz sürücü hemen fren yaparak arabasından atladı, yerde yatan kazazedenin başına koştu ve başka tanıklar bulmak için çevresine bakındı.

Kazayı gören başka kimse yoktu ama ikinci şeritten bir taksi geliyordu. İngiliz sürücü taksiyi durdurdu ve böylece trafik tıkanı.

Çok geçmeden kalabalık toplandı ve polis geldi. Üçüncü arabadaki İngiliz kaza yerine ilk gelen kişiydi ama polise çok az şey gördüğünü söyledi. Evet, adam şurada park edilmiş iki arabanın yanına düşmüş ve büyük siyah bir araba tarafından ezilmişti, ama araba koyu yeşil renkli de olabilirdi. Arabanın markasını bilemiyordu, plakasını da görememişti. Adama vurup kaçan sürücü hakkında hiçbir bilgi yoktu. Tanık İngiliz sarhoş kazazedeyi o halde görünce zaten şoke olmuştu.

Bob Critz'in cesedi bir ambulansa konup morga götürülürken Greenlaw, güzel kadın ajan ve diğer iki erkek ajan Paris trenine binmiş, yola çıkmışlardı bile. Birkaç hafta ortalarda görünmeyecekler, sonra tekrar Londra'daki üslerine döneceklerdi.

* * *

MARCO PANSİYONUN MUTFAĞINDAN gelen ızgara sosis ve jambon kokularını duymuş, kahvaltı etmek istiyordu, ama Luigi'nin acelesi vardı. Seyahat torbalarını arabaya atarken, "Burada başka kalanlar da var ve herkes kahvaltıyı aynı masada yiyor," dedi. "Her hareketle arkada bir iz bıraktığını unutma, hem signora'nın hafızası güçlüdür."

Bir süre daracık yollarda gittikten sonra anayola çıkmak için levhalara baktılar.

Marco, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Göreceğiz."

Marco, "Benimle oyun oynamayı bırak artık," diye söylenince Luigi yüzünü buruşturdu. "Ben artık özgür bir adamım, bu küçük arabadan da istediğim zaman inebilirim!"

"Evet ama..."

"Beni tehdit etmekten vazgeç! Sana ne zaman bir soru sorsam, yalnız kalırsam yirmi dört saat bile yaşamayacağımı söyleyip duruyorsun. Neler olduğunu bilmek istiyorum. Nereye gidiyoruz? Orada ne kadar kalacağız? Sen beni ne zaman bırakacaksın? Bana cevap ver Luigi, yoksa kaçacağım."

Dört şeritli bir yola girdiler ve bir levhada Bolonya'nın otuz kilometre uzaklıkta olduğunu gördüler. Luigi bir süre onun sınırlarının yatışmasını bekledi, sonra, "Birkaç gün Bolonya'da kalacağız," dedi. "Ermanno bizi orada bulacak ve derslere orada devam edeceksin. Sonra seni güvenli bir eve yerleştireceğiz, orada aylarca kalacaksın ve daha sonra ben de seni yalnız bırakacağım."

"Teşekkür ederim, daha önce bunu söylemek çok mu güç geliyordu sana?"

"Planlar değişiyor."

“Ermanno’nun öğrenci olmadığını biliyordum.”

“O bir öğrenci, ama aynı zamanda da planın bir parçası.”

“Bu planın ne kadar saçma olduğunun farkında mısın sen? Düşünsene Luigi, birileri bana yabancı bir dili ve kültürü öğretmek için zamanını ve parasını harcıyor. Neden beni yine bir kargo uçağına koyup Yeni Zelanda gibi bir yere atmıyorlar acaba?”

“Bu çok iyi bir fikir Marco, ama bu kararları ben vermiyorum.”

“Bırak şu Marco’yu da, lanet olsun. Ne zaman aynada kendime bakıp Marco desem güleceğim geliyor.”

“Bu hiç de komik değil. Robert Critz’i tanırydın değil mi?”

Marco bir an durup düşündü, “Yıllar önce onunla birkaç kez karşılaşmıştım,” diye cevap verdi. “Ama onunla fazla işim olmadı. Sanırım o da benim gibi üçkâğıt peşinde koşan bir politikacıydı.”

“Başkan Morgan’ın yakın arkadaşı, personel başkanı ve kampanya direktörüydü.”

“Ee, ne olmuş ona?”

“Dün akşam Londra’da öldürülmüş. Senin yüzünden ölenlerin sayısı beşe yükseldi. Hubbard, üç Pakistanlı, şimdi de Critz. Cinayetler durmadı, durmayacak da Marco. Lütfen benim yanımda sabırlı ol, ben sadece seni korumaya çalışıyorum.”

Marco başını arkaya yasladı, gözlerini kapadı. Duyduklarından bir anlam çıkarmaya çalışıyor, ama yapamıyordu bunu.

Bir süre sonra yoldan ayrıлып bir benzinciye girdiler. Benzin aldıktan sonra Luigi gidip içerden iki plastik bardakla kahve alıp geldi. Marco kahveyi görünce sevindi. “Yolluk kahve ha,” dedi. “Böyle şeylerin İtalya’da yasaklanmak istendiğini sanıyordum.”

“Ne yazık ki hazır gıdalar da girdi bu ülkeye.”

“Amerikalıları suçla sen de. Herkes öyle yapıyor zaten.”

Bir süre sonra Bolonya banliyölerinin yoğun trafiğine girdiler ve Luigi, “İtalyan arabalarının en güzelleri buralarda yapıyor biliyor musun?” dedi. “Ferrari, Lamborghini, Maserati, tüm muhteşem spor arabalar.”

“Ben de bir tane alabilir miyim?”

“Bütçede bu yok, özür dilerim.”

“Neler var peki bütçede?”

“Sessiz, sakın bir yaşam için gerekli olan şeyler.”

“Ben de öyle düşündüm.”

“Senin son yaşamından çok daha iyi bir yaşam bu.”

Marco kahvesinden bir yudum alarak gelip geçen arabalara baktı. “Sen okula burada gitmemiş miydin?” diye sordu.

“Evet, buradaki üniversite bin yıllıktır, dünyanın en iyi okullarındandır. Sana daha sonra gösteririm onu.”

Bir süre sonra ana yoldan çıkıp bir banliyö yoluna girdiler. Burada sokaklar daha kısa, daha dardı ve Luigi bu çevreyi iyi biliyor gibiydi. Kentin merkezini ve üniversiteyi gösteren yol levhalarını izlediler. Birkaç dakika sonra Luigi direksiyonu birden kırdı, kaldırıma çıktı ve Fiat’ı küçücük bir boşluğa park etti. Arabanın kapısını açarken, “Bir şeyler yiyelim,” dedi. Arabadan güçlkle inip serin havada yürümeye başladılar.

* * *

MARCO’NUN BURADA KALACAĞI YER, eski şehrin kenarında, küçük, ucuz bir oteldi. Kasvetli lobiden geçip Luigi’nin arkasından üst kata çıkarken, “Bütçe kısıtlamaları başladı bile,” diye söylendi.

Luigi, “Burada sadece birkaç gün kalacaksın,” dedi.

Marco ağır seyahat torbasıyla daracık merdivenden çıkmaya çalışırken, “Peki ya sonra?” diye sordu. Luigi'nin elleri boştu. Neyse ki odası ikinci kattaydı, küçük odada daracık bir yatak vardı ve perdelerin günlerdir açılmadığı belliydi.

Marco duvarlara bakıp, “Treviso daha iyiydi,” dedi.

Luigi perdeleri hızla çekip açtı ama güneş ışığı içerdeki kasvetli havayı dağıtmaya yetmedi. “Oda fena sayılmaz,” derken, söylediğine kendisi de inanmıyor gibiydi.

“Benim hapisteki hücrem bile daha güzeldi.”

“Çok şikâyet ediyorsun ama.”

“Buna hakkım var.”

“Eşyanı boşalt, on dakika sonra aşağıda buluşalım, Ermanno da bekliyor.”

Marco gibi Ermanno da ani yer değişikliğinden sıkılmış ve yorgun görünüyordu. Sanki bütün gece onların arkasından gelmiş gibi bitkin bir hali vardı. Onunla beraber birkaç blok yürüyüp eski bir apartmanın önüne geldiler. Binada asansör yoktu, dört kat yukarı çıktılar ve iki odalı küçük bir daireye girdiler, burada Treviso'daki evden daha az eşya vardı. Ermanno da hiç kuşkusuz aceleyle toplanmış, burada da eşyalarını yine aceleyle çıkarıp etrafa yaymıştı.

Marco etrafa bakınarak, “Senin yerin benimkinden de berbat dostum,” dedi.

Bir gün önce üzerinde çalıştıkları ders malzemesi küçük masanın üstünde duruyordu.

Luigi, “Öğle yemeği için geleceğim,” dedi ve aceleyle çıkıp gitti.

Ermanno, “Andiamo a studiare,” dedi. Derse başlayalım.

“Ben öğrendiklerimi unuttum bile.”

“Ama dün çok iyi çalıştık.”

“Bir bara gidip bir şeyler içsek nasıl olur? Şu anda hiç ders çalışmak istemiyor canım.” Fakat Ermanno masaya oturmuş, kitabı karıştırmaya başlamıştı bile. Marco da suratını buruşturdu ve onun karşısına geçip oturdu.

* * *

ÖĞLE VE AKŞAM YEMEKLERİNİ küçük mezeci dükkânlarında ayaküstü geçtirdiler. Luigi sinirli gibiydi ve ısrarla sadece İtalyanca konuşmalarını istedi. Marco'nun anlayabilmesi için her cümleyi üç dört kez tekrarlıyor, çok yavaş konuşuyor, onun anladığını gördükten sonra başka cümleye geçiyordu. Yemek sırasında da bu konuşmalar sürdüğü için Marco iyice sıkıldı.

Marco geceyarısı soğuk odasında battaniyeye sarınarak yatağa uzandı ve kendi aldığı portakal suyunu yudumlayarak İtalyanca fiil ve sıfatları ezberlemeye çalıştı.

Joel Backman'ı de aradıkları sanılan o adamlar Robert Critz'i neden öldürmüşlerdi acaba? Çok garip ve cevaplanması mümkün olmayan bir soruydu bu. Cevap olabilecek hiçbir şey gelmiyordu aklına. Kendisi için af kararı alınırken hiç kuşkusuz Critz de oradaydı, eski başkan Morgan bu kararı tek başına almış olamazdı. Ama Critz'in bu işle fazla ilgilenmiş olması da mümkün görünmüyordu ona. O adamın bir yalaka olduğunu herkes bilirdi, kimse sevmezdi zaten onu.

Ama mademki insanlar hâlâ ölüyordu, o zaman önündeki bu fiilleri, sıfatları ve isimleri bir an önce öğrenmesi iyi olacaktı. Bu ülkede İtalyanca bilmek, onun için yaşamını devam ettirmek ve hareket yeteneğini kullanabilmek anlamına geliyordu. Luigi ve Ermanno bir süre sonra ortadan kaybolacaklar, Marco Lazzeri bu ülkede tek başına kalacaktı.

* * *

MARCO ŞAFAK SÖKMEDE N ÖNCE insanın içini daraltan küçücük odasından çıktı. Uzun bir yürüyüş yapmayı düşünüyordu. Kaldırımlar da buz gibi hava kadar nemli görünüyordu. Luigi'nin verdiği ve yazıları hiç kuşkusuz İtalyanca olan şehir haritasına bakarak eski şehre doğru yürüdü. Porta San Donato'da eski surların kalıntılarını geçtikten sonra Via Irnerio'da batıya döndü ve üniversite semtinin kuzeyine geldi. Kaldırımlar yüzlerce yıllıktı ve üstleri kemerli revaklarla örtülüydü.

Üniversite semtinde sokak yaşamı hiç kuşkusuz daha geç saatlerde başlıyordu. Sokaklardan arada bir küçük arabalar ya da birkaç bisiklet geçiyordu ama yaya insan pek yoktu ortalarda. Luigi ona Bolonya'nın sol kanattan, komünist eğilimli olduğunu söylemişti. Zengin bir tarihi vardı şehrin ve Luigi de Marco'yla birlikte bu tarihi yerleri görmek istediğini söylemişti.

Bir süre yürüdükten sonra ilerde Bar Fontana yazan neon ışıklı bir levha gördü. Oraya biraz daha yaklaşıncaya sert kahve kokusunu aldı. Bar eski bir binanın köşesindeydi, ama burada zaten her yer eskiydi. Marco kapıyı yavaşça açıp içeri girdiğinde hafifçe gülümsedi, kahve, sigara, çörek ve arkadaki ızgarada hazırlanan kahvaltılarının kokuları iştahını açmıştı. Ama birden yine korkuya kapıldı, adlarını bilmediği şeyleri nasıl isteyecekti?

Bar Fontana öğrencilerin ya da kadınların gittiği bir yer değildi. İçerideki erkeklerin çoğu ellili yaşlarda, onun akranı olan insanlardı, garip kılıklarına, pipolarına ve sakallarına bakılırsa üniversite hocaları olacaktı. İçlerinden bir ikisi ona baktı ama 100000 öğrencisi olan bir üniversitenin bulunduğu bir yerde bir insanın dikkat çekmesi pek kolay değildi.

Marco arka tarafta boş bir masa bulup sırtını duvara vererek oturdu ve yan masada gazete okuyan iki masa komşusuyla adeta omuz omuza geldi, ama adamların ikisi de başlarını kaldırıp bakmadılar ona. Luigi bir gün ona İtalyan kültürü ve yaşamıyla ilgili bilgiler verirken, buradaki mekân kavramının Amerika'dakinden farklı olduğunu da söylemişti. Avrupa'da mekân korunmaz, paylaşılırdı. Masalar gibi hava da paylaşılırdı, çünkü sigara dumanı kimseyi rahatsız etmezdi. Otomobiller, evler, otobüsler, apartman daireleri, kafeler ve yaşamın pek çok yüzü daha küçüktü, daha sıkıştıktı ve bu nedenle daha istenerek paylaşılırdı. Bir dostla konuşurken burun buruna gelmek çirkin görünmezdi, çünkü mekândan tasarruf sağlanmış olurdu, insanlar konuşurken ellerini kollarını sallıyor, birbirine sarılıyor, hatta öpüşürlerdi.

Dost canlısı bir halk olsalar bile, Amerikalıların bu kadar samimiliği anlaması zordu.

Ama Marco yerini başkalarıyla paylaşmaya henüz hazır değildi. Masadaki kırışmış mönüyü aldı ve tanıdığı ilk ismi istemeye karar verdi. Garson gelip yanı başında durur durmaz hiç beklemedi ve mümkün olduğunca rahat görünmeye çalışarak, "Espresso, e un panino al formaggio," dedi Küçük bir peynirli sandviç.

Garson anladığını belirtmek üzere başını salladı. Kimse de gözlerini kaldırıp aksanlı İtalyancası nedeniyle ona bakmadı. Kimse onu merak edip gazetesini indirmedi. Kimsenin umurunda değildi Marco. Burada insanlar her zaman aksanlı konuşanları görüyor, duyuyorlardı. Marco mönüyü masaya bırakırken, Komünist yuvası olmasına karşın Bolonya'yı sevebileceğini anladı. Buraya dünyanın her yanından öğrenciler, öğretmenler gelip gidiyor, buradaki insanlar yabancıları da kültürlerinin bir parçası sayıyorlardı. Belki de aksanlı konuşmak ve farklı giyinmek daha da hoş oluyordu burada. Belki burada İtalyancayı açıkça öğrenmek daha iyi olacaktı.

Bir yabancı genellikle her şeye dikkat eder, sanki yeni bir kültüre zorla girdiğinin farkındaymış da yakalanmak istemiyormuş gibi gözleri merakla etrafta dolaşırdı. Marco Bar Fontana'da kimsenin kimsenin gözüne çarpmayacaktı. Cebinden fiillerin yazılı olduğu küçük kitapçığı çıkardı ve etrafındakileri görmezden gelmeye çalıştı. Ermanno ona lisans iyi öğrenebilmek için her şeyden önce fiilleri çok iyi ezberlemesi gerektiğini söylemişti. Elindeki kitapçıkta bin tane temel fiil vardı ve Ermanno bunları ezberlemesinin çok iyi olacağını belirtmişti.

Marco fiilleri ezberledikçe daha çok hoşlanıyordu bu işten. Dört sayfadaki yüz kadar fiili, ya da isimleri iyice ezberledi ve bundan büyük zevk aldı. Birini yanlış söylediğinde ya da telaffuz ettiğinde geri dönüyor, kendisini cezalandırıp yeniden başlıyordu. Kahvesi ve sandviçi geldiğinde üç yüz fiili hemen hemen ezberlemişti. Kahvesinden bir yudum aldı ve sanki İtalyanca çalışması yiyip içmesinden daha önemliymiş gibi yerken de çalışmaya başladı. Rudolph geldiğinde

ezberlediği fiillerin sayısı dört yüzü aşmıştı.

Marco'nun oturduğu küçük masanın karşı tarafındaki sandalye boştu ve siyahlar giymiş kısa boylu şişman adam o boş yeri gördü. Uzun, kıvrık ve kırılmış saçlarının bir kısmı başındaki siyah berenin altından adeta fişkıyordu. Boş sandalyeyi gösterip nazik bir ifadeyle, "Buon giorno. E libera?" diye sordu. Marco onun söylediğini anlamadı ama adamın ne istediği belliydi. Libera sözcüğü büyük olasılıkla "boş" anlamına geliyordu.

Marco aksansız bir "Si," dedi, adam da üstündeki uzun siyah pelerini çıkarıp sandalyenin arkasına attıktan sonra oturdu, şimdi aralarında bir metreden az bir mesafe vardı. Marco içinden, burada mekân kavramı farklı, diye söylendi. Adam masanın üstüne bir L'Unita gazetesi koydu ve masayı hafifçe salladı. Marco kahvesinin dökülmesinden korktu ama sonra konuşmak zorunda kalmamak için gözlerini tekrar fiil kitapçığına dikti.

Yeni masa arkadaşı aksansız bir İngilizceyle, "Amerikalı mısınız?" diye sordu.

Marco elindeki kitapçığı indirip adamın parıldayan gözlerine baktı. "Öyle sayılır, Kanadalıyım. Nereden anladınız?"

Adam onun elindeki kitapçığı göstererek, "İngilizceden İtalyancaya sözcükler," dedi. "İngilize pek benzemediğiniz için Amerikalı olabileceğinizi düşündüm. Adamın aksanına bakılırsa yukarı ortabatıdan olamazdı, New York, New Jersey, ya da Teksas veya güneyden de değildi, Marco onun Kaliforniyalı olabileceğini düşündü. Sinirlenmeye başladı, yine yalan söylemesi gerekecekti ve buna pek hazır değildi.

Adama, "Siz neredensiniz?" diye sordu.

"En son yerim Austin, Teksas'tı. Ama bu otuz yıl önceydi. Adım Rudolph."

"Merhaba Rudolph, tanıştığımıza sevindim. Benim adım Marco." Sanki bir çocuk bahçesinde iki küçük arkadaşlıklar, birbirlerine ilk adlarıyla hitap ediyorlardı. "Aksanın pek Teksaslıya benzemiyor."

Adam ağzını pek açmadan gülererek, "Tanrı'ya şükürler olsun," dedi. "Aslında San Francisco'luyum."

Garson geldi ve Rudolph sade kahve ile hızlı İtalyancayla bir şey daha istedi. Garson ona bir şeyler söyledi, Rudolph da ona bir cevap verdi, ama Marco ikisinin karşılıklı konuşmalarından hiçbir şey anlamadı.

Rudolph, "Bolonya'ya ne için geldin?" diye sordu. Her zaman geldiği kafede bir Kuzey Amerikalıyla karşılaşmak hoşuna gitmişti ve konuşmak istiyordu adam.

Marco elindeki kitapçığı indirip, "Bir yıl kadar İtalya'da dolaşıp gezecek, biraz da bu ülkenin dilini öğrenmeye çalışacağım," diye cevap verdi.

Rudolph'un yüzünün yarısı gür, kırılmış bir sakalla örtülüydü. Burnunun büyük bir kısmı meydandaydı ama ağzı pek görünmüyordu. Fakat nedendir bilinmez, alt dudağının alt kısmında küçük ve yuvarlak bir bölgeyle alt çenesinin küçük bir kısmını tıraş etmişti, garip bir görünüşü bu ama bunun nedenini sormak kabalık olurdu. Bu küçük noktaların dışında sakalı gürdü ve pek yıkanmadığı da belliydi. Başındaki berenin her yanından da parlak kır saçları her yöne doğru fişkırmıştı.

Yüzünde adeta bir maske olduğu için insan istemeden onun gözlerine bakıyordu. Adamın gözleri koyu yeşildi, adeta ışık saçıyor ve kalın kaşların altında her şeyi görüyor gibiydi.

Rudolph, "Bolonya'ya ne zaman geldin?" diye sordu.

"Daha dün geldim. Belirli bir programım yok. Ya sen, neden geldin buraya?" Marco konuyu kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Adamın gözleri adeta dans ediyordu ama göz kapakları sabit gibiydi. "Ben otuz yıldır buradayım, üniversitede hocayım."

Marco peynirli sandviçinden bir lokma ısırıp çiğnemeye başladı, gerçi karnı da açtı ama bunu daha çok Rudolph'un konuşmasını sağlamak için yapıyordu. "Yaşadığın yer neresi?"

Marco senaryoya göre, "Toronto," dedi. "Dedem Milano'dan göç etmiş oraya. Bende İtalyan kanı var ama bu dili öğrenmeye fırsat bulamadım bir türlü."

Rudolph, "Bu dili öğrenmek pek zor değildir," derken kahvesi geldi. Küçük fincanı aldı ve

sakalının arasına soktu, hiç kuşkusuz ağzını bulmuştu. Dudaklarını şapırdattı ve hafifçe ileri doğru eğilip, “Aksanın Kanadalıya pek benzemiyor,” dedi. Marco’ya bakan gözleri gülüyor gibiydi.

Marco İtalyan gibi görünmeye çabılıyor ama başaramıyordu. Kanadalı gibi görünmek için uğraşmak aklına bile gelmemişti. İnsan nasıl Kanadalı taklidi yapabilirdi ki? Sandviçinden kocaman bir lokma daha ısırp, “Bu benim elimde değil,” dedi. “Austin’den buraya nasıl geldin peki?”

“Uzun hikâye bu.”

Marco vaktinin bol olduğunu göstermek ister gibi omuz silkti.

“Bir zamanlar Teksas Üniversitesi hukuk fakültesinde genç bir öğretmendim. Komünist olduğumu öğrenince gitmem için baskı yapmaya başladılar. Onlarla savaştım, ama peşimi bırakmadılar. Ders verirken sesimi daha çok çıkarmaya başladım. Yetmişli yılların başlarında Teksas’ta komünistler pek sevilmeydi ve hâlâ da öyle olduğunu sanıyorum. Böylece beni kovdular, ben de İtalyan komünizminin merkezi olan Bolonya’ya geldim işte.”

“Ne dersi veriyorsun burada?”

“Hukuk bilimi, radikal sol hukuk teorileri.”

Garson üstü toz şekerli bir çörek getirdi ve Rudolph onun yarısını bir lokmada ısırp yedi. Çöreğin birkaç kırıntısı sakalına takıldı, sonra yere düştü.

Marco, “Hâlâ komünist misin?” diye sordu.

“Elbette, her zaman. Neden değiştim ki?”

Komünizm eski etkisini kaybetti, sen de öyle düşünmüyor musun? Aslında o kadar da büyük bir fikir değildi zaten. Yani Stalin ve sonrakiler yüzünden Rusya’nın geldiği yere bakar mısın? Kuzey Kore’de diktatör nükleer başlıklar üretirken halkı açlıktan ölüyor. Küba dünyanın geri kalanından elli yıl geride. Sandinista Nikaragua’da bir şey yapamadı. Çin de eski sistem işe yaramadığı için serbest pazar kapitalizmine dönüyor. Yani komünizm pek bir işe yaramıyor, öyle değil mi?”

Adamın iştahı kaçmış gibiydi, çöreğinin yarısını bıraktı ve yeşil gözlerini iyice kıstı. Marco onun öfkelenmediğini görebiliyordu, belki de İngilizce ve İtalyanca karışık sert sözler söyleyecekti. Marco etrafına bakındı ve içerde pek çok komünist olabileceğini düşündü.

Peki ama kapitalizm ne yapmıştı ona?

Fakat Rudolph gülümsedi, omuz silkti ve nostaljik bir tavırla, “Haklı olabilirsin,” dedi. “Ama otuz yıl önce özellikle de Teksas’ta komünist olmak eğlenceliydi. Çok iyi günlerimiz oldu.”

Marco adamın gazetesini göstererek, “Memleket gazetelerini okur musun?” diye sordu.

“Benim memleketim artık burası dostum, İtalyan vatandaşlığı aldım ve yirmi yıldan beri Amerika’ya gitmedim.”

Backman rahatladı. Affedilip hapisten çıktıktan sonra Amerikan gazetelerini hiç görmemişti ama hakkında pek çok haber yazıldığından emindi. Büyük olasılıkla resimlerini de basmışlardı. Görünüşe göre geçmişi Rudolph’un gözünden kaçmıştı.

Marco o anda, ‘Acaba ben de günün birinde İtalyan vatandaşı olacak mıyım?’ diye düşündü. Yirmi yıl sonra hâlâ bu ülkede böyle dolaşacak mıydı? Belki omzunun üzerinden bakmasına gerek kalmayacaktı ama her zaman düşünecekti yaşadıklarını.

Rudolph, “Memleket derken nereyi kastettin?” diye sordu. “Amerika’yı mı, Kanada’yı mı?”

Marco gülümsedi ve başıyla ileriye işaret ederek, “Oraları işte,” dedi. Bu küçük bir hataydı belki ama yapılmaması gerekirdi. Konuyu hemen değiştirmek için, “Benim buraya ilk gelişim bu,” dedi. “Bu şehrin İtalyan komünizminin merkezi olduğunu biliyordum doğrusu.”

Rudolph fincanını indirdi ve bir kısmı görünen dudaklarını şapırdattı. Sonra yaşlı bir kedinin bıyıklarını sıvazlaması gibi iki eliyle sakalını sıvazladı ve uzun bir derse başlayacakmış gibi, “Bolonya’da çok şey vardır dostum,” diye konuştu. “Burası her zaman İtalyan hareketinin ve özgür düşüncesinin merkezi olmuştur, bunun için buranın lakabı la dotta’dır, yani âlim, ya da bilgili. Sonra da politik solun merkezi olmuş ve ikinci lakabı olan la rossa’yı, yani kızılı almıştır. Bolonya halkı yiyecekleri konusunda çok titizdir. Bu şehrin İtalya’nın midesi olduğuna inanırlar ki muhtemelen doğrudur bu. Böylece üçüncü lakap olan la grassa, yani şişman gelmiştir, bu

sözcük bir sevgi gösterisidir, çünkü burada çok şişman insan göremezsin. Ben bile buraya geldiğimde daha şişmandım.” Bunu söylerken bir eliyle göbeğini okşuyor, diğeriyle de çöreğini yiyordu.

Birden korkutucu bir soru geldi Marco'nun aklına. Rudolph da onunla ilgili planın bir parçası olabilir miydi acaba? Luigi'nin, Ermanno'nun, Stennett'in ya da onu korumak için gölgelerde dolaşan diğerlerinin ekip arkadaşı olabilir miydi bu adam? Ama olamazdı, üniversite hocasıydı bu adam. Garip, Amerika için uygun olmayan ve başka bir ülkede daha iyi bir yaşam kurmuş eski bir komünistti o.

Bu düşünce kafasından gelip geçti ama unutmadı onu Marco. Sandviçini bitirdi ve yeterince konuştuklarını düşündü. Sanki bir şehir turuna çıkacakmış gibi aceleyle kalktı yerinden. Rudolph, “Ben her sabah gelirim buraya,” dedi. “Vaktin olduğunda yine gel de konuşalım.”

Marco, “Grazie,” dedi. “Arrivederci.”

Kafenin dışında Via Irnerio canlanmaya başlamıştı, küçük teslimat kamyonetleri hızla siparişleri dağıtıyorlardı. İki şoför birbirlerine sesleniyor, belki de açık saçık şeyler söylüyorlardı ama Marco onları anlayamadı. Yaşlı Rudolph'un bir şey hatırlayıp ona sormak için peşinden geleceğini düşününce adımlarını hızlandırdı. Via Capo di Lucca denen bir yan sokağa girdi, elindeki haritada her yer vardı ve yolunu kolayca bulabiliyordu, merkeze doğru yürümeye başladı. Küçük bir kafe daha gördü ve bir cappuccino içmek için oraya girdi.

Orada hiçbir komünist rahatsız etmedi onu, kimse dönüp de bakmadı bile. Konuşup gülüşerek kahvelerini içen İtalyanların arasına katıldı ve sert bir kahve de orada içti. O anda onun nerede olduğunu hiç kimse bilmiyordu ve büyük zevkti bu.

* * *

MARCO'NUN ISRARIYLA SABAH DERSLERİ artık sekiz buçukta değil, tam sekizde başlıyordu. Öğrenci Ermanno'nun uzun saatler uyuması gerekiyordu ama çalışkan öğrencisinin ısrarlarına hayır diyememişti. Marco her derse iyice çalışmış ve ezberlemiş olarak geliyor, bu dili kısa zamanda çok iyi öğrenmeye kararlı görünüyordu. Hatta bir süre sonra, derse sabah yedide başlamalarının daha iyi olabileceğini söyledi.

Marco, Rudolph'la tanıştığı sabah iki saat ders yaptıktan sonra birden, “Vorrei vedere Puniversita,” dedi. Üniversiteyi görmek istiyorum.

Ermanno, “Quando?” diye sordu. Ne zaman?

“Adesso. Andiamo a fare una passeggiata.” Şimdi. Hadi biraz yürüyelim.

“Penso che dobbiamo studiare.” Sanırım ders çalışmalıyız.

“Si. Possiamo sturiare a camminando.” Yürürken de çalışabiliriz.

Marco bunu söyledikten sonra kalktı, pardösüsünü aldı. Binadan çıktılar ve üniversiteye doğru yürümeye başladılar.

Ermanno, “Questa via, come si chiama?” diye sordu. Bu sokağın adı nedir?

Marko sokak levhasına bakmadan, “E Via Donati,” diye cevap verdi.

Küçük, kalabalık bir dükkânın önünde durdular ve Ermanno, “Che tipo di negozio e questo?” diye sordu. Ne dükkânı burası?

“Una tabaccheria.” Bir sigara ve tütün bayii.

“Che cosa puoi comprare in questo negozio?” Ne satın alabilirsin burada?

“Posso comprare molte cose. Giornali, riviste, francobolli, sigarette.” Birçok şey satın alabilirim. Gazete, dergi, pul, sigara.

Bu dersler onun için artık oyun gibi olmuştu. Ermanno ona bir şey gösterip, “Cosa e quello?” Bu nedir? diye soruyor, o da bisiklet, polis memuru, otobüs, park bankı, çöp kutusu, öğrenci, telefon kabini, köpek ya da pastacı gibi cevapları hemen veriyordu. Marco sadece sokak lambasını

hatırlayamadı. Yürümek, konuşmak, görmek, ders çalışmak, satın almak, düşünmek, sohbet etmek, nefes almak, yemek, içmek, acele etmek, araba kullanmak ve benzeri pek çok fiili de hiç düşünmeden söyleyebiliyordu artık.

Saat onu birkaç dakika geçmişti ve üniversite yeni canlanıyordu. Ermanno ona burada merkezi bir kampus ya da Amerikan tarzı, etrafı ağaçlı, dörtgen şekilli üniversite avlusu bulunmadığını söyledi. Università degli Studi bazıları beş yüz yıllık birçok binadan ibaretti, sayıları düzineleri bulan bu binalar Via Zamboni boyunca uzayıp gidiyordu ve okul yüzyıllar boyunca hep büyümüş, Bolonya'nın bir semtini olduğu gibi kaplamıştı.

Dershanelere gidip gelen öğrencilerin içine karıştıklarında dersi de unuttular. Marco gözleriyle çevreyi tarıyor, hapisten çıktıktan sonra ilk kez gerçek bir dost olarak tanıdığı yaşlı, kır saçlı, eski komünist üniversite hocasını arıyordu. Rudolph'u tekrar görmeye kararlıydı.

Via Zamboni 22 numaranın önüne geldiklerinde Marco birden durdu ve kapıyla yan pencere arasındaki bir levhaya baktı: FACOLTA Di GIURISPRUDENZA yazıyordu.

“Burası hukuk fakültesi mi?” diye sordu.

“Si.”

Rudolph hiç kuşkusuz içerde bir yerlerde, etkileyebileceği öğrencilerine solcu fikirler aşılama çalışıyordu.

Sokağın enerjisinden zevk alarak ve kelime oyunlarını oynayarak ağır adımlarla yollarına devam ettiler, hiç aceleleri yoktu.

* * *

LEZIONE–A–PIEDI, YANİ YÜRÜYEREK ders çalışmak ertesi gün de devam etti, Marco bir saatlik sıkıcı gramer dersinden sonra isyan etmiş, yine yürüyerek çalışmak istediğini söylemişti.

Ermanno, “Ma, deve imparare la grammatica,” diye itiraz etti. Gramer öğrenmelisin.

Marco pardösüsünü giyerken, “İşte orada yanılıyorsun Ermanno,” dedi. “Benim cümle kurmaya değil, konuşmaya ihtiyacım var.

“Sono io l’insegnante.” Öğretmen benim.

“Hadi gidelim. Andiamo. Bolonya bizi bekliyor. Sokaklar genç ve mutlu insanlarla dolu, her yerde senin dilin konuşuluyor, benim de bunları dinleyip öğrenmem gerekiyor.” Ermanno tereddüt edince Marco gülümsedi, “Lütfen dostum,” dedi. “Altı yıl boyunca küçük bir hücrede tıklıp kaldım ben. Şimdi de bu yerde kalmamı isteyemezsin benden. Dışarıda canlı bir şehir var. Biz de gidip katılalım o hareketli yaşamın içine.”

Dışarıda hava soğuk ve temizdi, gökyüzü bulutsuzdu, çok güzel bir kış havasıydı ve sıcakkanlı Bolonyalılar çeşitli işleri, alışverişleri, dost sohbetleri için sokaklara dökülmüşlerdi. Uykulu gözlü öğrenciler birbirleriyle sohbeta, yaşlı kadınlar da dedikodularına başlamışlardı bile. Paltolu ve kravatlı yaşlı erkekler birbirleriyle tokalaşıp hep birden konuşmaya başlıyorlardı. Sokak satıcılarının bağırışları her yerde duyuluyordu.

Fakat Ermanno eğlenmek için çıkmamıştı dışarı, öğrencisi konuşmak istiyorsa bunu hak etmeliydi. Marco'ya bir polis memuru gösterdi ve elbette İtalyanca olarak, “Şimdi şu polise git ve Piazza Maggiore'ye nasıl gideceğini sor. Yolu öğren, gelip bana da söyle,” dedi.

Marco bazı sözcükleri tekrarlayarak, bazılarını da hatırlamaya çalışarak polise doğru ağır adımlarla yürüdü. Söze her zaman gülümseyerek ve muhatabını selamlayarak başlaması gerektiğini biliyordu. Adeta nefesini tutarak, “Buon giorno,” dedi.

Polis memuru, “Buon giorno,” diye karşılık verdi.

“Mi puo aiutare?” Bana yardım edebilir misiniz?

“Certamente.” Elbette.

“Sono canadese. Non parlo molto bene.” Ben Kanadalıyım. İtalyancayı iyi konuşamıyorum.”

“Allora.” Önemi yok. Polis memuru gülümsedi, bu yabancıya yardım etmek istiyordu elbette.

“Dov’e la Piazza Maggiore?”

Polis memuru dönüp Bolonya’nın merkezine doğru baktı. Hafifçe öksürdü ve Marco gelecek kelime selini beklemeye başladı. Ermanno da onlara birkaç metre mesafeye kadar yaklaşmış, konuşmayı dinliyordu.

Polis memuru çok net ve yavaş konuşarak, gideceği yönü de eliyle göstererek ona İtalyanca, “Orası uzak değil,” dedi. “Şu sokaktan yürü, ilk sağa sap, orası Via Zamboni’dir, iki kule görene kadar yürü. Via Rizzoli’ye dön ve üç blok yürü.”

Marco büyük bir dikkatle dinledi polisi ve her cümleyi tekrarlamaya çalıştı. Polis memuru ona her şeyi bir kez daha anlattı. Marco ona teşekkür etti, polisin söylediklerini bir kez daha tekrarladı, sonra aynı cümleyi Ermanno’ya aktardı.

Ermanno, “Non c’e male,” dedi. Hiç fena değil. Eğlence yeni başlıyordu. Marco zaferinin zevkini çıkarırken Ermanno ona yeni bir habersiz öğretmen arıyordu. Bir süre sonra koltuğunun altında kalın bir gazete tomarı olan ve bastonla yürüyen yaşlı bir adam gördü. Marco’ya, “O adama sor bakalım, gazeteyi nereden almış,” dedi.

Marco acele etmeden adama doğru yürüdü, söyleyeceği cümleyi düşündü, sonra ona yetişerek, “Buon giorno, scusi,” dedi. Yaşlı adam birden durdu, ona baktı ve sanki bastonunu kaldırıp ona vuracaktı gibi düşündü. Herkesin söylediği, “Buon giorno”yu bile söylememişti.

“Dov’e ha comprato questo giornale?” Bu gazeteyi nereden satın aldınız?

Yaşlı adam sanki kaçak malmış gibi önce gazeteye, sonra da küfredecektmiş gibi Marco’ya baktı. Sonra başıyla sol tarafta bir yeri gösterip, “İşte oradan,” dedi. Adamın yürüyüp gittiğini gören Ermanno Marco’nun yanına geldi ve İngilizce konuşarak, “Pek konuşkan bir adam değilmiş ha?” dedi.

“Evet, öyle.”

Küçük bir kafeye girdiler. Marco kendine bir espresso ısmarladı. Ama Ermanno basit şeylerden hoşlanmıyordu, şekerli, sütsüz normal kahveyle vişneli pasta istiyordu ve bunları garsona Marco söyleyecekti. Ermanno daha sonra masaya birkaç avro banknotla biraz bozuk para koydu ve sayılarla paralar konusunu çalıştılar. Ermanno bu arada bir normal kahve daha istedi, ama Marco bu kez garsondan şekersiz ve az sütlü kahve isteyecekti. Marco masadan iki avro alıp tezgâha gitti, biraz sonra elinde kahveyle döndü ve masaya bıraktığı bozuk paraları saydı.

Bir süre sonra kafeden çıktılar. Via San Vitale’de yürümeye başladılar, kaldırımları kemerli çatılarla örtülü olan bu cadde üniversite semtinin ana caddelerinden biriydi ve kaldırımlar derslerine yetişmek için koşar adım yürüyen yüzlerce öğrenciyle doluydu. Sokaklar burada herkesin ulaşım tercihi olan bisikletlerle doluydu. Ermanno Bolonya’da üç yıl okuduğunu söylüyordu ama Marco ne ona, ne de koruması ve gardiyanı olan diğer İtalyana inanıyordu.

Ermanno biraz sonra bir protesto gösterisinin başlayacak olduğu ve öğrencilerin toplandığı küçük bir meydanı göstererek, “Burası Piazza Verdi,” dedi. Yetmişlerden kalmış gibi görünen uzun saçlı bir adam mikrofona ayarlıyordu, hiç kuşkusuz Amerika’nın bir yerlerde yaptıklarından söz ederek ülkeyi kötüleyecekti. Yandaşları kendi yazdıkları bir pankartı açmışlardı ama üzerindeki yazıyı Ermanno bile okuyamadı. Fakat çevrelerinde fazla kalabalık yoktu, vakit henüz erkendi, öğrencilerin çoğu da derslerine koşuyorlardı.

Oradan uzaklaşırken Marco, “Bunların derdi ne?” diye sordu.

“Bilmiyorum, galiba Dünya Bankasıyla ilgili bir şey. Burada her zaman böyle protesto toplantıları yapılır.”

Kalabalığın arasına karışarak şehrin merkezine doğru yürümeye devam ettiler. Sokaklarda çoğunlukla gençler vardı ve herkes kendi işine gidiyordu.

Luigi üniversite yakınlarında Testerino adlı bir restoranda onlarla buluştu. Marco mönüdeki fiyatlara hiç bakmadan istediklerini sipariş ediyordu, nasıl olsa Amerikan vergi mükellefleri ödüyordu masraflarını. Parasız öğrenci Ermanno pahalı yemekler yerken rahatsız oluyor gibiydi, ama sonunda o da diğerlerine uymak zorunda kaldı. Yemek iki saat sürdü ve masada hiç İngilizce konuşulmadı. Konuştukları İtalyanca çok yavaştı, cümleler genellikle tekrarlanıyordu, ama hiç

İngilizceye kaçmadılar. Fakat Marco kendisine söylenenleri anlamaya, cevap vermek için cümle kurmaya ve doğru sözcükleri bulmaya çalışırken yediği yemeklerin zevkine varamıyordu. Söylenen son cümleyi anlamaya çalışırken arkadan gelen bir başka cümle kafasını iyice karıştırıyordu. Ve yanındaki iki dostu da sadece sohbet etmek için konuşmuyorlardı elbette. Marco'nun onları dinlemediğini, dinler gibi yaparak baş salladığını gördüklerinde bir şeyler söyleyip yüzüne bakıyor ve, "Che cosa ho detto?" diye soruyorlardı. Ne söyledim?

Böyle durumlarda Marco ağızındakini ağır ağır çiğnerken İtalyanca düşünmeye çalışıyor ve ne yediğini bile unutuyordu. Ama dinlemeyi, anahtar sözcüklerin anlamını çıkarmayı iyi öğreniyordu. İki dostu da ona söylenenleri iyi anlamının konuşmaktan daha önemli olduğunu söyleyip duruyorlardı.

Yemeklerden söz ederken biraz rahatladı Marco. Bazı önemli sözcükler vardı, örneğin tortellini (domuz etli küçük börek) ve tortelloni (ricotta peynirli büyük börek) iki farklı yiyecekti. Şef aşçı Marco'nun Bolonya mutfağına meraklı bir Kanadalı olduğunu öğrenince her iki börekten de getirdi ona. Luigi yine her zamanki gibi, bunların büyük Bolonya şeflerinin yarattığı yiyecekler olduğunu anlattı.

Marco bir süre hiç konuşmadı ve bu güzel Bolonya yemeklerinin tadını çıkarmaya çalıştı, iki saat süren yemekten sonra biraz mola vermek istedi, ikinci espressoyu içti ve onlardan ayrılıp restorandan çıktı, kaldırımında yürürken iki saat süreyle çalışılan İtalyancanın sözcükleri ve cümleleri kulaklarında çınlayıp duruyordu.

* * *

VIA RIZZOLI ÇEVRESİNDE İKİ BÜYÜK tur attı, sonra izlenip izlenmediğini anlamak için arada sırada omzunun üstünden arkasına bakarak biraz daha yürüdü. Uzun, sütunlu ve üzerleri kemerli çatılarla örtülü kaldırımlar insanın kolayca gizlenebilmesi için ideal yerlerdi. Öğrencilerin çoğaldığı bir yere gelince Piazza Verdi'yi geçti, Dünya Bankası protestosunun yapıldığı yere geldi ve şiddetli bir konuşmanın yapıldığını görünce söylenenleri anlamadığına sevindi. 22 Via Zamboni'nin önünde durdu ve hukuk fakültesinin büyük ahşap kapısına baktı. Kapıdan içere girdi ve oranın acemisi değilmiş gibi yürüdü, içerde yol gösteren levhalar yoktu, ama bir öğrenci ilan tahtasında, kiralık dairelere, satılık kitaplara, arkadaş arayanlara ve benzeri şeylere ait ilanlar gördü, bir köşede Wake Forest Hukuk Fakültesindeki yaz okulunun programı verilmişti.

Koridorun sonuna kadar gitti ve açık bir avluya çıktı, burada gruplar halinde toplanmış öğrenciler sohbet ediyor, bazıları cep telefonlarıyla konuşuyor, sigara içiyor ve ders saatlerini bekliyorlardı.

Sol tarafta bir merdiven vardı, üçüncü kata kadar çıktı ve orada yönlendirici bir levha gördü. "Uffici" sözcüğünü anladı, koridorda ilerledi, iki dersane geçti, sonunda fakülte bürolarının önüne geldi. Bürolardan bazılarında isim vardı ve en son büroda Rudolph Viscovitch adını gördü, binada İtalyan olmayan tek isimdi bu. Marco kapıyı vurdu, ses gelmeyince tokmağı çevirmek istedi ama kilitliydi kapı. Treviso'da Albergo Campeol'dan aldığı bir kâğıt parçasını çıkardı ve bir not yazdı.

'Sevgili Rudolph,

Üniversite yakınlarından geçiyordum ve ofisini arayıp buldum, bir merhaba demek istedim. Belki Bar Fontana'da tekrar görüşürüz. Çünkü konuşmamız hoşuma gitti. Arada bir İngilizce konuşmak da iyi oluyor. Kanadalı arkadaşın,

Marco Lazzeri.'

Notu kapının altından içeri attı ve bir grup öğrencinin arkasından aşağı kata indi. Tekrar Via Zamboni'ye çıktı, bir süre nereye gittiğine dikkat etmeden yürüdü, bir gelato için biraz durdu, sonra da otele gitti. Biraz kestirmeyi düşündü ama odası çok soğuktu. Bunu kontrolörü Luigi'ye

şikâyet edecekti. Öğle yemeğine ödedikleri para otelin üç günlük oda fiyatından fazlaydı. Luigi ve üstleri hiç kuşkusuz ona daha iyi bir yer sağlayabilirlerdi.

Biraz oturdu ve çıkıp öğleden sonraki ders için Ermanno'nun küçük dairesine gitti.

* * *

LUIGI BOLONYA CENTRALE'DE Milano'dan gelecek olan direkt Eurostar trenini bekliyordu. Saat akşam kalabalığı için erken olduğundan tren istasyonu oldukça tenhaydı. Ekspres tren tam zamanında, saat 3.35'te gara girdi ve Whitaker perona atladı.

Whitaker nadiren gülümserdi. Birbirlerine kısaca bir merhaba dediler. Aceleyle tokalaştılar ve hızlı adımlarla Luigi'nin Fiat arabasına gittiler. Whittaker arabaya biner binmez, "Adamımız nasıl?" diye sordu.

Luigi motoru çalıştırıp park yerinden çıkarken, "İyi gidiyor," diye cevap verdi. "Çok sıkı çalışıyor. Zaten yapacağı başka bir işi de yok."

"Buralardan uzaklaşmıyor, değil mi?"

"Uzaklaşmıyor, şehirde dolaşmaktan hoşlanıyor ama fazla uzaklara gitmiyor. Zaten cebinde parası da yok."

"Sakın para vermeyin ona. İtalyancası nasıl?"

"Çabuk öğreniyor." Via deli' Indipendenza adlı geniş caddeden güneye, şehir merkezine doğru gidiyorlardı. "Çok hevesli görünüyor."

"Korktu mu?"

"Sanırım."

"Zeki adamdır ve adam kullanmasını iyi bilir Luigi, bunu sakın unutma. Zeki olduğu için de korkar, çünkü tehlikenin ne olduğunu biliyor."

"Ona Critz'e olanları anlattım."

"Ee, ne yaptı?"

"Çok şaşırdı."

"Bu olay korkuttu mu onu?"

"Sanırım. Kim temizledi Critz'i?"

"Bizimkilerin yaptığını sanıyorum ama kim bilir? Güvenli ev hazır mı?"

"Evet."

"Güzel, Marco'nun evini görelim."

Via Fondazza üniversite semtinden birkaç blok güneyde, eski şehrin güneydoğusunda sakin bir sokaktı. Bolonya'nın diğer sokaklarında olduğu gibi burada da kaldırımlar kemerli çatılarla örtülüydü. Evlerin ve apartmanların kapıları doğruca kaldırımlara açılıyordu. Binaların çoğunda zillerin yanında, oturanların isimleri yazıyordu ama 112 Via Fondazza'da böyle bir levha yoktu. Evin kapısında hiçbir işaret yoktu, bina üç yıl önce Milanolu esrarengiz bir işadamına kiralanmıştı, adam kirayı muntazaman ödüyor, ama evi nadiren kullanıyordu. Whitaker yaklaşık bir yıldır gelmemişti eve, ama zaten pek de çekici bir yer değildi burası. Basit döşenmiş, fazla eşyası olmayan ve dört odası bulunan bu eve ayda 1200 avro kira ödeniyordu. Kuzey İtalya'daki üç güvenli evden biriydi burası.

Evde iki yatak odası, küçük bir mutfak, bir de çalışma odası vardı, çalışma odasına bir divanla iki deri koltuk konmuştu, televizyon yoktu. Luigi telefonu gösterdi ve neredeyse şifreli konuşarak, bulunması olanaksız olan dinleme sisteminden söz ettiler. Her odada gizli iki mikrofon ve en küçük sesleri bile kayda alan hassas minik kayıt cihazları bulunuyordu. Evde ayrıca iki mikroskobik kamera vardı. Salondaki eski bir duvar çinisi çatlağına gizlenmiş olan bir kamera ön kapıyı gösteriyordu. İkinci kamera mutfak duvarından sarkan ucuz ampul duyuna gizlenmişti ve arka kapıyı görüyordu.

Marco'nun yatak odasını gözetlemeyeceklerdi ve Luigi buna sevindiğini söyledi. Eğer Marco bir kadın arkadaş bulabilirse kadının gidiş gelişlerini kapıları gören kameralardan izleyebileceklerdi ki Luigi bunun yeterli olacağını söylüyordu. Eğer canı onları gözetlemek isterse bir düğmeye basarak bunu da yapabilecekti.

Güvenli evin hemen arkasında, güneyde bir başka ev daha vardı ve iki bina arasında bir taş duvar bulunuyordu. Marco'nun evinden biraz daha büyük, beş odalı olan bu evde de Luigi kalıyordu.

İkinci evin küçük bir bahçeye açılan arka kapısı birinci evden görünmüyordu. Luigi'nin kaldığı evin mutfağında diğer evdekileri istediği zaman görebileceği monitörler bulunuyordu, bir gözetleme istasyonuydu burası.

Whitaker, "Dersleri burada mı yapacaklar?" diye sordu.

"Evet, burası yeterince güvenli ve ben de istediğim zaman her şeyi izleyebilirim."

Whitaker odaların hepsini bir kez daha dolaştı, sonunda, "Komşu evde her şey hazır mı?" diye sordu.

"Her şey hazır, son iki geceyi orada geçirdim ve sistemi kontrol ettim. Hazırız."

"Ne zaman getiriyorsun onu buraya?"

"Bugün öğleden sonra."

"Pekâlâ, o zaman gidip görelim adamı."

Dışarı çıkıp Via Fondazza'nın sonuna kadar yürüdüler, sonra kuzeybatıya, daha geniş bir cadde olan Strada Maggiore'ye saptılar. Buluşma yeri Lestre's adlı küçük bir kafeydi ve Luigi bir gazete bulup yalnız başına bir masaya oturdu. Whitaker da bir gazete alıp başka bir masaya oturdu, birbirlerini tanımıyor gibi davranıyorlardı. Saat tam dört buçukta Ermanno ve öğrencisi, Luigi'yle oturup bir kahve içmek için kafeye girdiler.

Birbirlerini selamladıktan sonra Luigi, "Derslerden sıkıldın mı Marco?" diye sordu.

Marco gülümsedi, "Hem de nasıl," dedi.

"Güzel, o zaman biraz İngilizce konuşalım."

"Sağ ol, teşekkür ederim."

Whitaker yaklaşık iki metre ötede başını gazetenin arkasına gizlemiş, sigara içiyor ve kimseyi tanımıyor gibi davranıyordu. Ermanno'nun adını biliyordu ama daha önce görmemişti onu. Marco ise başka hikâyeydi tabii.

Whitaker yaklaşık on yıl kadar önce Langley'de bir görev için Washington'a gitmiş, lobicinin adını çok yerde duymuştu. Joel Backman'ı çok önemli müşterileri temsil eden ve politik gücü çok büyük olan bir adam olarak tanıyordu. Adam gücün ve paranın simgesi gibiydi, istediğini elde etmek için her şeyi yapabiliyor, etrafa para saçıyordu.

Altı yıllık cezaevi yaşamının bir insana neler yapabileceğini görmek garipti, şaşırtıcı bir şeydi. Backman çok zayıflamıştı ve Armani gözlüğüyle tam bir Avrupalı gibi görünüyordu. Yeni bırakmaya başladığı keçi sakalı kırlaşmıştı. Onu eskiden tanıyanlardan biri şu anda Lester's adlı bu kafeye girse Joel Backman'ı asla tanıyamazdı, Whitaker emindi bundan.

Marco iki metre kadar öteden kendisine birkaç kez bakan adamı fark etti ama pek önemsemedi. Bu kafede onlardan başka İngilizce konuşan kimse yoktu ve adam bu nedenle onlara bakmış olabilirdi. Üniversiteye yakın olan bu bölgede değişik yabancı diller duymak olağan olmalıydı.

Ermanno bir espresso içtikten sonra izin isteyip kalktı, ondan birkaç dakika sonra Whitaker de kalkıp çıktı kafeden. Birkaç blok yürüdükten sonra bir internet kafe buldu, bu yeri daha önce de kullanmıştı. Dizüstü bilgisayarını prize taktı ve Lagley'ye, Julia Javier'e bir mesaj gönderdi.

'Fondazza evi kullanıma hazır, bu gece girmesi gerekiyor. Adamımızı gördüm, arkadaşlarımızla kahve içiyor. Yalnız görseydim tanıyamazdım. Yeni yaşama çok güzel uyum sağlıyor. Burada her şey yolunda, hiçbir sorun yok.'

* * *

HAVA KARARDIKTAN SONRA Fiat araba Via Fondazza'nın ortasında durdu ve içindekiler aceleyle boşaltıldı. Marco'nun zaten fazla eşyası yoktu. İki seyahat torbası içinde elbiseleri ve İtalyanca ders kitapları vardı, her an harekete hazırdı. Yeni evine girdiğinde odaların iyi ısıtılmış olduğunu görünce sevindi ve Luigi'ye, "Burası çok daha iyi dostum," dedi.

"Ben arabayı uygun bir yere park edeyim. Sen etrafa bakın biraz."

Marco odaları dolaştı ve fazla eşya olmamasına karşın gördüklerini beğendi, son otel odasından çok daha iyiydi burası. Yaşamında büyük gelişmeler oluyordu... On gün önce hapisteydi.

Luigi birkaç dakika sonra koşar adım girdi içeri. "Nasıl buldun burayı?"

"Güzel, burada kalacağım, teşekkür ederim."

"Rica ederim, bir şey değil."

"Washington'dakilere de teşekkürler."

Luigi elektrik düğmesine basarak, "Mutfağı gördün mü?" diye sordu.

"Evet, mükemmel. Burada ne kadar kalacağım Luigi?"

"Bu kararları ben vermiyorum, biliyorsun."

"Biliyorum."

Çalışma odasına döndüler ve Luigi, "Ermanno çalışmalarınız için her gün buraya gelecek," dedi. "Sabah sekizden on bire, öğleden sonra da ikiden beşe kadar, ama dersi istediğiniz kadar uzatabilirsiniz."

"Harika. Ama lütfen o çocuğa yeni bir ev bulun. Kaldığı yer Amerikan vergi mükellefleri açısından bir utanç kaynağı."

"Bak Marco, burası sakın bir mahalle, birçok apartman var. Eve girip çıkarken fazla oyalanma, komşularla konuşma ve kimseyle arkadaşlık etme. Her hareketinle arkada bir iz bıraktığını sakın aklından çıkarma. Eğer fazla iz bırakırsan fazla gecikmeden bulurlar seni, unutma bunu."

"Bunu daha önce de on kez söyledin."

"O halde bir kez daha söylüyorum ve dinle."

"Sakin ol Luigi. Komşularım beni asla görmeyecek, söz veriyorum sana. Bu evi sevdim. Benim hapisteki hücremden çok daha güzel."

* * *

ROBERT CRITZ'İN CENAZE TÖRENİ doğum yeri olan, ama en azından otuz yıldır gelip görmediği Filadelfiya'nın banliyölerinden birinde, mezarlıktaki büyük bir anıtkabirin önünde yapıldı. Critz bir vasiyetname bile bırakmadan aniden ölmüş, cenazeyi Londra'dan ülkeye getirmek ve her şeyi ayarlamak zavallı Bayan Critz'in başını ağrıtmıştı. Bir oğlu cesedin yakılmasını ve küllerin mermer bir mezara gömülmesini teklif etmişti. Bayan Critz o sırada her türlü plana razıydı. Cesedin özel bir tabutla, oturduğu koltuğun altındaki kargo bölümünde taşındığı bir uçakla Avrupa'dan Amerika'ya yedi saat uçmak kadının sinirlerini iyice bozmuştu. Meydana indiklerinde ise kadını karşılamaya kimse gelmemiş, zavallı ne yapacağını şaşırılmış, paniğe kapılmıştı. Korkunç bir durumdu bu!

Barbados'ta iki hafta kaldıktan sonra istemeyerek dönen ve kimseye görünmek istemeyen eski başkan Arthur Morgan'ın ısrarıyla cenaze törenine sadece davet edilenler katıldı. Morgan eski arkadaşının ölümüne üzüldüyse bile bunu pek göstermedi. Cenaze töreninin en ince ayrıntısına kadar karışmaya kalkınca aileden birkaç kişi tarafından nazikçe uyarıldı. Tören tarihi Morgan

yüzünden değiştirilmişti ve tören düzeni eski başkanın hoşuna gitmedi. Arkadaşının cenaze töreninde kısa bir konuşma yapmayı zorla kabul etti. Aslında ne o Bayan Critz'i severdi, ne de Bayan Critz onu.

Az sayıdaki aile dostlarına ve bireylerine göre, Robert Critz'in Londra'da bir barda körkütük sarhoş olacak kadar içmesi, sonra da sokak ortasında yere düşüp bir araç tarafından ezilerek öldürülmesi asla mümkün değildi. Otopside cesette eroin izleri bulununca Bayan Critz öylesine şoke oldu ki, raporun yok edilmesini istedi. Babalarının cesedinde uyuşturucu izleri bulunduğunu çocuklarına bile söylemedi. Bayan Critz kocasının uyuşturucu kullanmadığını çok iyi biliyordu, evet Critz bazen çok içerdi ama bunu bilen insan sayısı da çok azdı. Kadın aile adını korumaya kararlıydı.

Londra polisi de otopsi raporunu yok etmeyi hemen kabul etti. İngiliz polisinin sormak istediği birçok soru vardı elbette, ama onları uğraştıran daha pek çok olay vardı ve zavallı Bayan Critz de bir an önce kocasının cenazesini alıp ülkesine dönmek istiyordu.

Tören bir Perşembe günü öğleden sonra saat ikide başladı –bu saat de Barbados'tan gelen Morgan'ın isteği üzerine ayarlanmıştı– ve bir saat sürdü. Seksen iki kişi davet edilmiş, ama elli bir kişi gelmişti törene, bunların çoğu da eski dost Critz'in cenaze törenine katılmak için değil, eski başkan Morgan'ı görmek için gelmişti. Cenaze dualarını yarı Protestan bir rahip yaptı. Critz kırk yıl süreyle nikâh ve cenaze törenleri dışında kiliseye gitmemişti. Rahip kilisede hiç görmediği bir adamın cenaze töreninde dua ederken pek de rahat değil gibiydi. Duadan sonra aile bireylerine başsağlığı diledi ama bu insanlar da onun için tamamen yabancı kişilerdi.

Cenaze töreni küçük anıt mezarın mermerleri kadar soğuk bir ortamda gerçekleşti, gelenler içinde samimi olarak gözyaşı döken pek yok gibiydi. Şubat ayında komik görünen güneşten bronzlaşmış teniyle ailenin yanında duran Morgan, ölen eski arkadaşına ait birkaç küçük hikâye anlatmaya kalktı ama pek de başarılı olamadı, bir an önce özel küçük jete atlayıp geldiği yere dönmek ister gibi bir havası vardı.

Karayip güneşi altında bronzlaşırken epey düşünmüş, sonunda, seçimlerde yenilgiye uğramasının suçunu ölen arkadaşı Robert Critz'in omuzlarına yüklemişti eski başkan. Bu düşüncesini çevresinde hiç kimseye söylememişti Morgan, çünkü kaldığı plaj evinde kendisinden ve yerli hizmetkârlardan başka kimse yoktu. Ama eski arkadaşına kızıyor, onun yüzünden bu hallere düştüğünü düşünüyordu.

Cenaze töreni sona erdiğinde Morgan da oralarda fazla oyalanmadı. Bayan Critz'le çocuklarını istemeyerek kucakladı, birkaç eski dostuyla kısaca konuşup birkaç hafta sonra döneceğini söyledi ve sonra, kendisine koruma olarak verilen Gizli Servis ajanlarıyla birlikte hemen ayrıldı oradan. Mezarlığın parmaklıkları dışında pusuya yatmış TV kameraları ve gazete fotoğrafçıları vardı ama hiçbiri eski başkanı yakalamayı başaramadı. Morgan iki siyah minibüsten birinde arka koltuğa oturmuş ve dışardan görünmemek için eğilmişti. Beş saat sonra havuz başında oturmuş Karayip güneşinin batışını izliyordu.

Törene katılanların sayısı fazla değildi, ama onları gözleyen başkaları da vardı. Cenaze törenine katılan elli bir kişinin yazıldığı liste Teddy Maynard'a verildi. Ama bunların içinde kuşkulu kimse yoktu, hiç kimse onun bir kaşını kaldırmasına neden olmadı.

Cinayet temizdi. Otopsi raporu hem Bayan Critz'in arzusu üzerine, hem de Londra polisinden daha yüksek düzeyde bazı kişilerin yardımıyla ortadan kaldırılmıştı. Robert Critz artık bir avuç külden ibaretti ve dünya onu kısa zamanda unutacaktı. Adamın Backman'i bulma çabaları plana bir zarar verememişti.

FBI küçük kiliseye gizli kamera yerleştirmek istemişse de başaramamıştı. Rahip izin vermemişti. Ama dışarı yerleştirilen gizli kameralar törene gelen herkesin filmini çekmeyi başarmıştı. Törene katılan elli bir kişi hakkında gerekli tüm bilgiler kısa zamanda toplandı, tören son bulduktan bir saat sonra FBI başkanına bir brifing verildi.

* * *

ROBERT CRİTZ'İN ÖLÜMÜNDEN bir gün önce FBI'a şaşırtıcı bir bilgi geldi. Hiç beklenmeyen bu müthiş bilgiyi gönderen kişi federal cezaevinde kırk yıl hapis cezası alacak olan büyük bir düzenbaz işadımıydı. Adam çalışanların ücretlerinden bir fonda toplanan paraları zimmetine geçirmekle suçlanıyordu, birkaç milyar doların söz konusu olduğu bir başka Wall Street skandalıydı bu. Fakat adamın yönettiği bu fonun sahibi aslında gizli ve uluslararası bir bankacılar grubuydu, bu düzenbaz yıllar geçerken bu organizasyonun kalbine nüfuz etmeyi başarmıştı. Bu konuda o kadar yetenekliydi ki fonun getirisinden zimmetine geçirdiği meblağlar çok büyüktü. Adam bir süre sonra yönetim kuruluna girmiş ve ona gizli şirketin merkezi olan Bermuda'da bir de lüks daire verilmişti.

Bu adam hayatının geri kalan yıllarını hapiste geçirmemek için büyük bankacılık sırlarını ifşa etmeye karar verdi, kıyı bankacılığı sırlarıydı bunlar. Adamın dediğine göre eski başkan Morgan görevi devretmeden bir gün önce bir mahkûmu affetmek için en azından 3 milyon dolar almıştı. Bu para Grand Cayman'daki bir bankadan Singapur'daki bir bankaya transfer edilmişti ve bu iki banka da, ihbarı yapan adamın ayrıldığı o gizli bankacılar grubuna aitti. Para hâlâ Singapur'da, bir paravan şirket tarafından açılmış bir hesapta yatıyordu ve bu şirket de Morgan'ın adamlarından birine aitti. Morgan bu parayı istediği zaman kullanabilecekti.

Para transferleri ve açılan hesaplar konusu FBI tarafından doğrulandıktan sonra bir anlaşma hazırlandı. İhbarı yapan düzenbaz işadımı şimdi sadece iki yıllık hafif hapis cezasıyla karşı karşıyaydı. Rüşvetle yapılan bir başkanlık affı o kadar büyük bir suçtu ki, Hoover Binasında en büyük önceliği aldı.

İhbarı yapan suçlu işadımı Grand Cayman'den gönderilen paranın kime ait olduğunu kesin olarak bilemiyordu ama, FBI'a göre bu kadar parayı, cezası Morgan tarafından affedilen mahkûmlardan sadece ikisi ödeyebilirdi. Bunu en rahatça yapabilecek kişi, Amerika'nın en büyük vergi kaçakçısı sayılan yaşlı ve hasta milyarder Dük Mongo olabilirdi. Onun bu konuda birinci olduğu belki tartışılabilirdi, ama şimdilik rakibi görülüyordu. Fakat ihbarcı bunun Mongo olmayabileceğini söyledi, çünkü adı geçen bankalarla Mongo arasında eski bir hesaplaşma konusu vardı. Adam bu tür işlerde İsviçre'yi tercih ediyordu ve FBI da yaptığı araştırma sonucunda bunu doğruladı.

Kuşkulu ikinci kişi ise Joel Backman'di. Onun gibi bir adam bu tür bir rüşveti kolayca verebilirdi. FBI onun yıllardan beri bir servet saklamadığını biliyordu ama adam hep kuşkulu işler yapıyordu. Bir lobici olarak hem isviçre hem de Karayip bankalarıyla işleri vardı. Bir sürü karanlık ilişkileri, önemli yerlerde çok önemli dostları bulunuyordu. Gizli ödemeler, rüşvetler, kampanya bağışları, lobi harcamaları hep onun yaptığı işlerdi.

FBI başkanı savaşçı bir adam olan Anthony Price'ti. Üç yıl önce Başkan Morgan tarafından atanmış, ama Morgan onu altı ay sonra kovmak istemişti. Price ona biraz daha kalmak istediğini söyleyip özür dilemiş ve yerinde kalmıştı, ama ikisi sürekli olarak mücadele halindeydiler. Price hatırlayamadığı bazı nedenlerle bir ara Teddy Maynard'la da çatışmıştı. Teddy CIA ile FBI arasındaki gizli savaşta pek kaybeden taraf olmamıştı ve yeni FBI başkanı Anthony Price'tan da çekinecek değildi elbette.

Fakat Teddy o zaman, FBI başkanı Price'ın bildiği bu rüşvetle af olayını bilmiyordu. Yeni Başkan da Price'tan kurtulmak ve örgütü yenilemek istiyordu. Aslında Maynard'ı da emekli etmek istiyordu ama bu tür tehditler Washington'da her zaman duyulurdu.

Price'ın eline iyi bir fırsat geçmişti, hem yerinde kalacak, hem de büyük olasılıkla Maynard'dan kurtulabilecekti. Bir gün önceden haber verip Beyaz Saray'a gitti ve Singapur hesabı konusunda ulusal güvenlik danışmanına bilgi verdi. Eski başkan Morgan'ı da işin içine karıştırmaktan kaçınmadı. Joel Backman'ın bulunup yakalanarak ABD'ye getirilmesini ve sorgulanıp suçlanmasını istiyordu. Bu iş kanıtlanabilirse deprem yaratacak bir skandal, tarihe

gececek bir olay olacaktı.

Ulusal güvenlik danışmanı Price'ı sessizce dinledi. Sonra başkan yardımcısının ofisine gitti, yardımcıları dışarı çıkardı, kapıyı kilitleti ve duyduklarını ona aynen anlattı. Daha sonra ikisi birlikte Başkanın yanına giderek olayı ona anlattılar.

Oval Ofisteki yeni Başkanla eskisi arasındaki mücadele henüz bitmiş sayılmazdı, ikisi de seçim kampanyaları sırasında birbirlerine çamur atmaktan çekinmemiş, Amerikan politikasının bütün pisliklerini rahatça kullanmışlardı. Yeni Başkan seçimleri büyük farkla kazanıp Beyaz Saray'a girmesine karşın rakibinden yeterince intikam almadığını düşünüyordu, Arthur Morgan'ı bir kez daha aşağılamak müthiş bir şey olacaktı. Dünyayı sarsan bir dava ve mahkûmiyet kararından sonra, son dakikada ortaya çıkıp başkanlık onurunu kurtarmak üzere onu affedebilir ve tekrar aşağılayabilirdi.

Ne müthiş bir an olurdu o!

Başkan yardımcısı ertesi sabah saat altıda zırhlı arabası ve korumalar ordusuyla Langley'e, CIA merkezine gitti. CIA Başkanı Maynard Beyaz Saray'a çağırılmış, ama kendisine bir tuzak kurulacağından korktuğu için baş dönmesi geçirdiğini ve doktorlarının ona dışarı çıkma yasağı koyduğunu söylemiş, özür dilemişti. Bu baş dönmeleri ciddi olduğunda yemeğini bile ofisinde yer, orada uyurdu. Baş dönmesi onun bahane olarak kullandığı hastalıklarından sadece bir tanesiydi.

Toplantı kısa sürdü. Teddy büyük masasının bir ucunda, battaniyeye sarılı olarak tekerlekli sandalyesinde oturdu, Hoby de her zamanki gibi başındaydı. Başkan yardımcısı onun ofisine girerken yanına sadece bir tek yardımcı aldı, selamlaşma ve yeni yönetimle ilgili birkaç sözden sonra, "Bay Maynard, buraya Başkan adına geldim," dedi.

Teddy sinirli bir gülümsemeyle onun yüzüne bakarak, "Elbette, öyle olmalı," dedi. On sekiz yıllık hizmetten ve birçok kez tekrarlanan tehditlerden sonra artık kesin olarak emekliye sevk edileceğine inanıyordu. Sonunda Teddy'yi gönderecek bir Başkan gelmişti işte. Hoby'yi de bu olasılığa karşı hazırlamıştı yaşlı CIA Başkanı. Başkan yardımcısının konuşmasını beklerken Teddy korkusunu belli etmemeye çalışıyordu.

Teddy her zaman kullandığı not defterine bir şeyler karaladı ve yıllardan beri korkarak beklediği sözleri kaydetmeye hazırlandı, 'Bay Maynard, Başkan istifanızı istiyor.'

Fakat başkan yardımcısı onların hiç beklemediği bir şey söyledi. "Bay Maynard, Başkan Joel Backman hakkında bilgi istiyor."

Teddy Maynard hiçbir şeyden etkilenmezdi. Hiç beklemeden, "Ne olmuş ona?" diye sordu.

"Başkan onun şu anda nerede olduğunu ve buraya ne kadar zamanda getirilebileceğini soruyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"O halde ben de bilmiyorum."

"Başkan için çok önemli bir konu bu."

"Bunu anlıyorum. Ama Bay Backman şu anda bizim operasyonlarımız açısından çok önemli bir adam."

Başkan yardımcısı yüzünü buruşturdu ve yardımcısına baktı, ama yardımcı not almakla meşguldü, başını kaldırıp bakmadı. Para transferlerini ve rüşvet karşılığı af konusunu CIA'e asla söyleyemezlerdi. Teddy bunu öğrenirse bu bilgileri kendi çıkarına kullanabilirdi. Onların avantajını yok eder ve yine koltuğunda kalırdı. Ama olmayacaktı bu, Teddy ya onların dediğini yapacak, ya da zorla gönderilecekti buradan.

Başkan yardımcısı oturduğu yerde dirseklerini masaya koydu ve hafifçe öne doğru eğildi. "Başkan bu konuda anlaşma düşünmüyor Bay Maynard. Bu bilgiyi istiyor, hem de en kısa zamanda istiyor. Aksi takdirde sizin istifanızı isteyecektir."

"İstifamı vermem."

"Burada kalıp kalmamanızın onun ellerinde olduğunu hatırlatmama gerek var mı size?"

"Hayır, yok."

"Pekâlâ. Her şey belli işte. Ya Backman dosyasını alıp Beyaz Saray'a gelerek bize bilgi

verirsiniz, ya da CIA'in başına yeni bir başkan gelir.”

“Size saygım var efendim, ama bu kadar pervasızlık da biraz fazla gibi.”

“Ben bunu iltifat kabul edeceğim.”

Toplantı sona erdi.

* * *

HOOVER BİNASI ESKİ VE ÇATLAK bir baraj gibi Washington sokaklarına dedikodu sızdırıyordu. Ve bu sokaklarda diğerleriyle birlikte The Washington Post gazetesinden Dan Sandberg de dolaşüyor, bu dedikoduları ve haberleri topluyordu. Fakat onun haber kaynakları birçok muhabirinkinden daha güçlüydü ve Dan çok geçmeden af skandalının kokusunu aldı. Beyaz Saray'daki eski bir dostunu aradı ve kesin olmasa da haberi doğrulattı. Hikâyenin ana hatları belli olmaya başlamıştı ama Dan Sandberg ayrıntıları doğrulatmanın çok zor olacağını biliyordu. Para transferleriyle ilgili banka belgelerini ele geçirmesi olanaksızdı.

Fakat eğer söylenenler doğruysa –ve eski bir başkan rüşvet karşılığı bir mahkûmun cezasını affettiyse– Sandberg bundan daha müthiş bir haber düşünemiyordu. Eski bir başkan suçlanacak, mahkemeye çıkarılacak, belki de hüküm giyecek ve cezaevine gönderilecekti, inanılacak gibi bir şey değildi bu.

Masasında oturmuş neler yapabileceğini düşünüyordu ki Londra'dan bir telefon geldi. Arayan, The Guardian muhabirlerinden eski bir arkadaşıydı. Birkaç dakika süreyle Washington'ın o günlerde en geçerli konusu olan yeni yönetimden söz ettiler. Şubat ayının başlarıydı, Kongre çalışmaları ağır gidiyordu. Hayat da yavaşlamıştı ve konuşulacak konu sayısı pek fazla değildi.

Arkadaşı, “Bob Critz'in ölümüyle ilgili bir haber var mı?” diye sordu.

Sandberg, “Hayır, cenaze töreni dün yapıldı,” diye cevap verdi. “Neden sordun?”

“Zavallı adamın nasıl öldüğü konusundaki sorulara yanıt alamıyoruz. Yani otopsi raporu yok oldu ortadan.”

“Nasıl sorular bunlar? Ben bunun basit bir vaka olduğunu sanıyordum.”

“Olabilir, ama dosyayı çok hızlı kapadılar dostum. Elimizde kesin bir şey yok ama orada bir araştır bakalım, bir şeyler bulabilecek misin bu konuda?”

Sandberg birden meraklanarak, “Pekâlâ, birkaç yere telefon ederim,” dedi.

“Tamam, bir iki gün sonra yine konuşuruz.”

Sandberg telefonu kapadı ve boş bilgisayar monitörüne baktı. Morgan son af emirlerini verirken Critz de hiç kuşkusuz onun yanında bulunmuştu. Eski başkan af kararını alıp gerekli belgeleri imzalarken Critz de mutlaka onun yanında, Oval Ofisteydi.

Belki de Critz çok şey biliyordu.

Sandberg üç saat sonra Dulles'dan Londra uçağına bindi.

* * *

MARCO YİNE ŞAFAKTAN ÖNCE yabancı bir yerde, yabancı bir yatakta uyandı ve kendini toparlamak için uzun süre düşündü. Yaptıklarını hatırlamaya çalıştı, garip durumunun analizini yaptı, o gün yapacaklarını planladı, geçmişini unutmaya ve gelecek on iki saat içinde neler olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Uykusu hiç düzenli değildi. Birkaç saat uyumuştı, ona dört beş saat gibi geliyordu ama bundan emin değildi, çünkü epeyce sıcak olan odası kapkaranlıktı. Kulaklıkları çıkardı, her zamanki gibi gece yarısından sonra, İtalyanca konuşmalar dinlerken

uyuyakalmıŖtı.

Sıcak oda hoŖuna gitmiŖti. Rudley’de dondurmuŖlardı onu ve buradaki son odası da soğuktu. Yeni dairesinin duvarları ve pencere camları kalındı, ısıtma sistemi de çok iyi çalıŖıyordu. O gün yapacaklarını bir kez daha düŖündükten sonra odanın epeyce sıcak döŖemesine basarak yataktan indi ve bu evi bulduğu için Luigi’ye tekrar teŖekkür etti.

Onun için planladıkları geleceğin çoğu gibi, burada ne kadar kalacağını da bilemiyordu. IŖıđı yakıp saatine baktı, beŖe geliyordu. Banyoya gitti, oranın iŖıđını yaktı ve aynada kendine baktı. Büyümekte olan bıyığı ve çenesini kaplayan keçi sakalı kırılaŖmaya baŖlamıŖtı. Böyle giderse çok geçmeden yüzündeki kılların yüzde doksanı kırılaŖmıŖ, beyazlamıŖ olacaktı. Artık elli iki yaŖındaydı. Bu da kimlik deđiŖtirmenin bir parçasıydı ve oldukça seçkin bir kiŖilik gibi görünüyordu. Zayıf yüzü, çukurlaŖmıŖ yanakları, kısa kesilmiŖ saçları ve son moda dikdörtgen çerçeveli gözlükleriyle Bolonya sokaklarında rahatça Marco Lazzeri olarak dolaŖabilirdi. Ya da Milano, Floransa veya gittiği her yerde kimsenin dikkatini çekmeden gezebilirdi.

Bir saat sonra sokağa çıktı ve üç yüz yıl önce ölen iŖçilerin inŖa ettiği kemerlerin altında, soğuk havada yürümeye baŖladı. Sert, buz gibi bir rüzgâr esiyordu. KıŖlık kıyafet alması için kontrolörüne baskı yapmalıydı. Marco gazete okumuyor, televizyon izlemiyordu, bu nedenle hava tahminleri konusunda bilgisi olmuyordu. Fakat havanın gittikçe soğuduğu belliydi.

Sokaklarda kimse yoktu ve Marco tek baŖına Via Fondazza’nın sundurmalı kaldırımlarında üniversiteye doğru yürüyordu. Cebinde Ŗehir haritası vardı ama kaybolmadıkça, zorda kalmadıkça onu kullanmak istemiyordu, yürüyerek, etrafa bakınarak öğrenecekti Ŗehri. Yarım saat yürüdükten sonra günün ilk ıŖıklarıyla beraber üniversite semtinin kuzey bölgesine, Via Irnerio’ya vardı. Doğuya doğru iki blok daha yürüdükten sonra Bar Fontana’nın soluk yeŖil ıŖıklı levhasını gördü. Pencereden bakınca dağınık kırd saçları hemen fark etti, Rudolph ondan önce gelmiŖti oraya. Marco alışkanlıkla bir süre durup bekledi. Via Irnerio’dan aŖađı, geldiği yöne doğru baktı, sanki birinin sessizce gölgelerden çıkıp gelivermesini bekler gibiydi. Ama kimse çıkmadı ortaya ve o da içeri girdi.

Rudolph onu görünce gülümseyerek, “Marco, dostum,” dedi. “Otur Ŗuraya.”

Kafenin yarısı yine üniversite hocalarıyla doluydu, herkes baŖını gazetesine gömmüŖ, günün haberlerini okuyordu. Rudolph lületaŖı piposunu doldururken Marco da kendine bir cappuccino istedi. Masanın çevresini tatlı bir tütün kokusu sarmıŖtı.

Rudolph piposunu yakıp dumanını savurduktan sonra, “Geçen gün yazdığın notunu aldım,” dedi. “Geldiğinde orada olmadığım için üzüldüm. Ee, nerelerdeydin bakalım?”

Marco hiçbir yere gitmemiŖ, ama İtalyan kökenli bir Kanadalı turist olarak hayalinde bir seyahat yapmıŖtı. “Birkaç gün Floransa’da kaldım,” dedi.

“Ah, ne kadar güzel bir Ŗehirdir orası.”

Bir süre Floransa hakkında konuŖtular ve Marco ona, Ermanno’nun verdiği bir turizm kitabından öğrendiği tarihi yerleri, müzeleri ve görülecek yerleri anlattı. Kitap elbette İtalyancaydı ama Marco sözlüğünü de eline alarak birkaç saat çalıŖmıŖtı onun üzerinde, dostu Rudolph’a bir Ŗeyler anlatabilmeliydi.

BoŖ masalar bir süre sonra tamamen doldu ve geç gelenler bardaki taburelere oturmaya baŖladılar. Luigi ona bir gün, Avrupa’da bir masaya oturduğu zaman orası akŖama kadar senin sayılır demiŖti. Hiç kimse, baŖkası oturabilsin diye masasından kalkmaya niyetli değil gibiydi. Kahvesini, gazetesini, sigara paketini ya da piposunu alanlar aynı masada saatlerce oturabiliyor, kimse de onlara bir Ŗey demiyordu.

Birer kahve daha aldılar ve Rudolph piposunu tekrar doldurdu. Marco onun sakal ve bıyığındaki tütün lekelerini ancak Ŗimdi fark ediyordu. Masanın üstünde üç gazete vardı ve doğal olarak hepsi de İtalyancaydı.

Rudolph’un yüzüne bakarak, “Bolonya’da İngilizce gazeteler bulunuyor mu acaba?” diye sordu.

“Neden sordun?”

“Bilmem, bazen okyanusun diğer tarafında neler olup bittiğini merak ediyorum.”

“Ben bazen Herald Tribüne alıyorum. Bütün o suçlardan, trafikten, hava kirliliğinden, politikacıardan ve skandallardan uzakta, buralarda yaşamak beni öyle mutlu ediyor ki. Amerikan toplumu iyice çürümüş. Ve yönetim en büyük riyakârlarla dolu. Dünyanın en parlak demokrasisiymiş, hah! Kongre zenginler tarafından satın alınmış bir yer sadece.”

Rudolph bir ara sanki tükürecekmiş gibi oldu ve piposunu ağzına alıp ucunu çiğnedi. Marco sesini çıkarmadı ve onun Amerika'ya yeni bir saldırısını bekledi. Bir süre hiç konuşmadan kahvelerini yudumladılar.

Ama Rudolph fazla dayanamayıp, “Amerikan yönetiminden nefret ediyorum,” dedi.

Marco içinden, ‘Adam fena bozulmuş,’ diye düşündü. “Ya Kanada?” diye sordu.

“Size daha yüksek numara veriyorum. Biraz daha yüksek.”

Marco rahatlamış gibi göründü, konuyu değiştirmek istedi ve Venedik'e gitmeyi düşündüğünü söyledi. Rudolph oraya çok gitmişti ve ona tavsiyelerde bulunabilirdi. Marco sanki hemen trene atlayıp gidecekmiş gibi onun söylediklerini not ediyordu. Sonra da Milano'ya gitmek istiyordu ama Rudolph o kenti pek sevmiyordu, çünkü orası “sağcı faşistlerle” doluydu. Masaya doğru eğildi, sanki küçük diktatörün adını duyan komünistler üzerine gelecekmiş gibi hafif bir sesle, “Orası Mussolini'nin güç merkeziydi, biliyor musun?” dedi.

Rudolph'un masadan kalkmaya niyetli olmadığını gören Marco kalktı ve bardan çıktı. Gelecek Pazartesi yine aynı saatte burada buluşmak üzere sözleştiler.

Hafif bir kar yağışı başlamıştı ve Via Irnerio'da teslimat kamyonetlerinin tekerlek izleri görülüyordu. Marco sıcak kafeyi arkasında bırakırken, eski şehirde yirmi mil uzunluğunda üzeri örtülü kaldırım yaparak ileriye gören şehir plancılarını tekrar takdir etti. Doğuya doğru birkaç blok daha yürüdükten sonra güneye, Via deli' Indipendenza'ya döndü, merkezde yaşayan üst sınıf insanların şehrin kuzeyindeki tren istasyonuna rahatça yürüyebilmeleri için 1870'li yıllarda yapılmış güzel ve geniş bir caddeydi burası. Via Marsala'da karşı tarafa geçerken kürekle toplanmış bir kar yığınına takıldı ve sağ ayağı ıslanınca yüzünü buruşturdu.

Birden kızdı ve Luigi'ye küfretti, burada bu kadar çok kar yağıyorsa ona da bir çift kışlık bot almaları gerekirdi. Öfkesini alamadı ve ona para vermedikleri için kontrolünden sorumlu olan herkese küfürler yağdırdı içinden. Onu İtalya'nın Bolonya kentine atmışlardı ve İtalyanca öğrenmesi, güzel bir evde kalması, güzel yemekler yemesi için bir sürü para harcıyorlardı. Ama zaman ve parayı boş yere harcıyorlar gibi geliyordu ona. Oysa onu Londra ya da Sydney gibi İngilizce konuşan insanların yaşadığı şehirlere götürseler hepsi daha çok rahat edecekti. Oralarda ortama çok daha kolayca uyabilir, kendini kaybedebilirdi.

O sırada yanına biri yanaştı ve, “Buon giorno,” dedi. Luigi'ydi bu.

Marco durdu, gülümsedi ve onun elini sıkarak, “Buon giorno Luigi,” dedi. “Yine beni mi izliyorsun?”

“Hayır, çıkıp biraz yürümek istedi canım ve senin karşıdan bu tarafa geçtiğini gördüm. Kar yağışını çok severim Marco. Ya sen?”

Ağır adımlarla yürümeye başladılar. Marco ona inanmak istiyordu ama bunun bir rastlantı olmadığını biliyordu. “Ben de severim karı, Bolonya karda Washington D.C.'den daha güzel oluyor, özellikle de yoğun trafikte. Peki ama sen ne yapıyorsun bütün gün Luigi? Sorabilir miyim?”

“Elbette, istediğini sorabilirsin.”

“Ben de öyle düşündüm. Şimdi iki şikâyetim var, aslında üç tane.”

“Hiç şaşırmadım. Kahveni içtin değil mi?”

“Evet ama yine içebilirim.”

Luigi başıyla biraz ilerde, köşede bir kafe gösterdi ona. İçeri girdiler, ama tüm masalar doluydu, tezgâha gittiler ve espressolarını ayakta yudumladılar. Luigi hafif sesle, “İlk şikâyetin nedir?” diye sordu.

Marco ona biraz daha yaklaştı, neredeyse burun burunaydılar. “İlk iki şikâyet birbirine bağlı şeyler. Birincisi para, çok istemiyorum, ama cebimde biraz para olsun. Hiç kimse parasız kalmak istemez Luigi. Biraz param olsun ve istediğim zaman az da olsa harcayabileyim.”

“Ne kadar?”

“Ah, bilmiyorum. Uzun yıllardır kimseden ücret almadım, maaş pazarlığı yapmadım. Başlangıç olarak haftada yüz avro desek nasıl olur acaba? Böylece kendime gazete, dergi, yiyecek gibi şeyler alabilir, basit ihtiyaçlarımı karşılayabilirim. Sam Amca kiramı ödüyor nasıl olsa, minnettarım ona. Aslına bakarsan son altı yıldır ödüyordu kiramı zaten.”

“Hâlâ hapiste olabilirdin, biliyor musun?”

“Ah, teşekkür ederim Luigi. Bunu hiç düşünmedim.”

“Özür dilerim. Bunu söylemek istememiştim aslında...”

“Dinle beni Luigi, burada olduğum için şanslıyım, tamam mı? Ama aynı zamanda cezası affedilmiş bir ülke vatandaşıyım, doğrusu hangi ülke olduğunu da kestiremiyorum ama biraz daha saygı görerek yaşamak istiyorum. Parasız kalmak ve para dilenmek hoşuma gitmiyor. Bana haftada yüz avro verileceğine dair söz vermelisin.”

“Ne yapabiliriz bir bakalım.”

“Teşekkür ederim.”

“İkinci şikâyet ne?”

“Kendime giyecek bir şeyler alabilmek için paraya ihtiyacım var. Şu anda ayaklarım donuyor, çünkü dışarıda kar yağıyor ve benim ayaklarımda kalın botlar yok. Ayrıca kalın bir paltoya birkaç süveter de almak isterim.”

“Ben sana alacağım bunları.”

“Hayır, bunları kendim satın almak istiyorum Luigi. Sen parayı getir, alışverişimi kendim yapayım. Çok bir şey istemiyorum senden.”

“Denerim.”

İkisi de biraz geriye çekilip kahvelerinden birer yudum aldılar. “Pekâlâ, geldik üçüncüye, nedir üçüncü şikâyetin?”

“Ermanno’dan şikâyetçiyim. Çok çabuk sıkılıyor, bıkmıyor. Günde altı saat çalışıyoruz ve ondan sonra ders yapmak istemiyor.”

Luigi sinirlenmiş gibi baktı ona. “Parmaklarımı şaklatıp sana hemen başka bir dil öğretmeni bulamam Marco.”

“Sen öğret bana. Sen iyi bir dostsun, seviyorum seni Luigi. Seninle çok iyi vakit geçirdik. Ermanno sıkıcı bir çocuk. Genç ve okula devam etmek istiyor. Oysa sen çok iyi bir öğretmen olursun.”

“Ben öğretmen değilim.”

“O halde başka birini bul lütfen. Ermanno artık istemiyor bu işi. Onunla çalışırken yeterince ilerleme kaydedemiyorum.”

Luigi başını çevirdi ve içeri giren iki yaşlı adama baktı. Sonra, “Sanırım gitmek istiyor,” dedi. “Senin dediğin gibi okuluna devam etmek istediğini söyledi bana.”

“Benim bu derslerim ne kadar sürecek peki?”

Luigi bir şey bilmiyormuş gibi başını iki yana salladı. “Buna ben karar veremem,” dedi.

“Bir dördüncü şikâyetim var.”

“Arkadan beş, altı ve yedi de gelecek mi? İstersen hepsini birden söyle de ondan sonra belki bir hafta süreyle şikâyetin olmaz.”

“Bunu daha önce de duydun Luigi, bu benim sürekli istediğim bir şey.”

“Yine avukatlıkla ilgili bir şey mi?”

“Sen çok fazla Amerikan televizyonu izlemişsin. Ben gerçekten de Londra’ya gitmek istiyorum, beni oraya götürün. Orada on milyon insan var ve hepsi de İngilizce konuşuyor. Bir yabancı dil öğrenmek için günde on saat çabalamam gerekmeyecek orada. Beni yanlış anlama Luigi, İtalya’yı çok seviyorum. Bu ülkeyi öğrendikçe daha çok sevmeye başladım. Yine de, eğer beni gizlemek istiyorsanız lütfen rahat yaşayabileceğim bir yere götürün.”

“Bunu daha önce yukarıya, üstlerime ilettim Marco, ama biliyorsun, bu kararları ben veremiyorum.”

“Biliyorum, biliyorum, ama lütfen onları biraz sıkıştır.”

“Hadi, gidelim artık.”

Dışarıya çıktıklarında kar yağışı hızlanmıştı ve üstü örtülü kaldırımda yürümeye başladılar. Şık giyimli insanlar yanlarından hızlı adımlarla geçiyor, herkes işine gidiyordu. Ev kadınları ihtiyaçlarını erkenden alıp dönmek için marketlere koşmaktaydı. Küçük arabalar otobüslerin arasından geçip gitmeye çalışırken motosiklet ve motorlu bisikletler de üzerlerine çamur sıçramasın diye sağa sola kaçarak cambazlıklar yapıyorlardı.

Marco, “Çok kar yağar mı burada?” diye sordu.

“Kış aylarında birkaç kez yağar işte. Pek fazla yağmaz, ayrıca bizi koruyacak bu üstü kapalı kaldırımlarımız da var.”

“Evet, bu çok güzel bir şey.”

“Bunlardan bazıları bin yıl kadar önce yapılmış. Dünyanın hiçbir kentinde bu kadar kapalı kaldırım yoktur, biliyor muydun bunu?”

“Hayır, okuyacak çok az şeyim var Luigi. Biraz param olsaydı kitaplar alır, okuyarak bir şeyler öğrenebilirdim.”

“Parayı öğle yemeğinde getireceğim.”

“Öğle yemeğini nerede yiyeceğiz?”

“Ristorante Cesarina, Via San Stefano, saat birde, tamam mı?”

“Bunu nasıl reddedebilirim ki?”

* * *

MARCO BULUŞMA SAATİNDEN beş dakika önce restorana girdiğinde Luigi’yi hemen gördü, pencere önüne yakın bir masada oturuyordu ve yanında bir kadın vardı. Masaya gidince kadın ve Luigi konuşmalarını hemen kestiler, kadın ayağa kalkıp Marco’ya elini uzattı ve Luigi onu Signora Francesca Ferro olarak tanıttı. Güzel bir kadındı, ama gözleri üniversite kızlarına alışmış olan Marco için biraz yaşlıca gibiydi. Kültürlü, zeki, ama insanı tedirgin eden bir havası vardı kadının. Marco ona, ‘Kusura bakma hanım, ama ben buraya yemeğe davet edildim,’ dememek için güç tuttu kendini.

Yerlerine otururken Marco kül tablasındaki iki sigara izmaritine baktı. Luigi’nin su bardağı boşalmıştı. Demek ki bu ikili burada en azından yirmi dakikadan beri oturuyorlardı. Luigi Marco’ya baktı ve ağır bir İtalyanca ile, “Signora Ferro bir dil öğretmeni ve rehberdir,” dedi. Marco bir an düşündü, sonra hafif bir sesle, “Si,” dedi.

Kadın Marco’nun gülümsemesine karşılık verdi, ama biraz zoraki gülümser gibiydi. Daha şimdiden ondan sıkılmışa benziyordu.

Luigi İtalyanca olarak, “Signora Ferro senin yeni İtalyanca öğretmenin olacak,” diye devam etti. “Sabahları Ermanno ile, öğleden sonraları da onunla çalışacaksın.” Marco onun söylediklerini anladı ve sahte bir gülücükle kadına bakarak, “Va bene,” dedi. ‘Bu iyi.’

“Ermanno gelecek haftadan itibaren üniversiteye devam edecek.”

“Ben de öyle biliyordum.”

Francesca bir sigara daha yaktı ve dolgun, rujlu dudaklarının arasına sıkıştırdı. Sigaradan derin bir nefes çekip dumanı havaya savurdu ve, “Ee, İtalyancanız nasıl?” diye sordu. Kadının oldukça kısık bir sesi vardı, yıllardan beri içtiği sigaraların etkisi olmalıydı bu. Ağır, güzel, aksansız bir İngilizce konuşuyordu.

Marco, “Berbat,” dedi.

Luigi araya girerek, “Sen ona bakma, çok iyi gidiyor,” dedi. O sırada garson masaya bir şişe maden suyu getirdi ve hepsine birer mönü uzattı. Kadın mөнüsünü alıp göz gezdirmeye başlarken Luigi de onu taklit etti ve üçü de bir süre konuşmadan yemeklerini seçmeye koyuldular.

Kadın bir süre sonra başını kaldırıp Marco’ya baktı. “Yemeği İtalyanca ısmarlamanız iyi olur,

bunu duymak isterim,” dedi.

Marco, “Sorun yok,” diyerek gülümsedi ve onları güldürmeden telaffuz edebileceği bir şeyler seçti. Garson masaya gelince, “Si, allora, vorrei un’insalata di pomodori, e una mezza porzione di lasagna,” dedi. ‘Evet, tamam, domatesli bir salata ve yarım porsiyon lazanya.’ Spagetti, lazanya, ravioli ve pizza gibi İtalyan yemekleri Amerika’da da bolca yendiği için bu konuda pek sıkıntı yaşamıyordu.

Francesca, “Non c’è male,” dedi. ‘Fena değil.’

Salatalar masaya gelince Francesca ile Luigi sigaralarını söndürdüler ve konuşmadan salata yemeye başladılar. Aslında şarap içseler iyi olacaktı ama kimse bu konuda bir şey söylemedi.

Konuşmalar sırasında Marco’nun geçmişi, kadının şimdiki durumu ve Luigi’nin işiyle ilgili hiçbir şeyden söz edilmedi, havadan sudan ve hava durumlarından bahsederek yemek yediler, konuşmaların çoğu zaman İngilizce olması da Marco’yu rahatlattı.

Espressolarını da içtikten sonra Luigi hesabı ödedi ve restorandan çıktılar. Luigi kasanın önünde hesabı öderken kadının başka tarafa baktığını görünce Marco’ya gizlice bir zarf uzatıp, “Burada biraz avro var,” diye fısıldadı.

“Grazie.”

Kar yağışı durmuş, güneş yüzünü göstermişti. Piazza Maggiore’ye geldiklerinde Luigi onlardan izin istedi ve yine her zaman yaptığı gibi birkaç saniyede ortadan kayboldu. Marco’yla Francesca bir süre konuşmadan yürüdüler, sonra kadın, “Che cosa vorrebbe vedere?” diye sordu. ‘Ne görmek istersiniz?’

Marco büyük katedral Basilica di San Petronio’yu henüz görmemişti. Büyük katedralin merdivenlerine geldiklerinde Francesca İngilizce olarak, “Hem harika güzel, hem de kederli bir görünüşü var,” derken hafif İngiliz aksanıyla konuştu. “Roma’daki Papaya karşılık olarak şehir konseyi tarafından katedral olarak değil de bir halk tapınağı olarak inşa edilmiş önce. İlk planlara göre Saint Peter Katedralinden bile büyük olması öngörülmüş ama sonradan küçültülmüş. Roma buna karşı çıkmış, parayı başka tarafa aktarmış ve bu paranın bir kısmıyla da üniversitenin temeli atılmış.”

Marco, “Ne zaman inşa edilmiş?” diye sordu.

Francesca, “Bunu İtalyanca sorun,” dedi.

“Yapamam.”

“O halde dinleyin, ‘Quando e stata costruita?’ Tekrarlar mısınız?”

Marco soruyu ancak dört kez tekrarladıktan sonra memnun edebildi onu.

Başlarını kaldırmış muazzam katedrale bakarlarırken Francesca, “Ben kitap kaset gibi şeylere pek inanmıyorum,” dedi. “Bir dili öğrenmek için konuşmak gerekir. Hiç durmadan, konuşmayı yeni öğrenen bir çocuk gibi durmadan konuşmak lazımdır.”

Marco, “İngilizceyi nerede öğrendin?” diye sordu.

“Buna cevap veremem. Ne kendi geçmişimle ne de sizinkiyle ilgili konuşamam, böyle talimat aldım.”

Marco o anda geri dönüp kadından ayrılmamak için güç tuttu kendini. Onunla konuşmaktan kaçınan, sorularına cevap vermeyen ve dünya sanki casus doluymuş gibi davranan insanlardan bıkmıştı. Artık oyun oynamak, rol yapmak istemiyordu.

Kendi kendine özgür bir adam olduğunu, istediği yere gidebileceğini, istediği kararı verebileceğini söyleyip duruyordu. Eğer Luigi’den, Ermanno’dan ve şimdi de Signora Ferro’dan bıktıysa bunu onlara söyleyebilirdi.

Francesca, “İnşaat 1390’da başlamış ve ilk yüz yıl kadar işler yolunda gitmiş,” diye anlattı. Katedral cephesinin en alttaki üçte birlik bölümü çok güzel pembe mermer kaplıydı, ama üstteki üçte ikilik bölüm kaplanmamış, çirkin kahverengi tuğla olarak bırakılmıştı. “Daha sonra zor zamanlar yaşanmış. Görüldüğü gibi yapının dış yüzü şimdiye kadar bir türlü tamamlanamamış.”

“Bu şekilde bırakılmış olması pek güzel değil.”

“Elbette, ama merak uyandırıcı bir şey bu. İçini görmek ister misiniz?”

Kadınla geçirmesi gereken birkaç saat boyunca yapabileceği başka bir şey yoktu ve hiç

düşünmeden, “Certamende,” diye cevap verdi.

Merdivenden çıkıp kapının önünde durdular ve Francesca bir levhaya baktı. “Mi dica,” dedi. ‘Söyleyin bana.’ “Kilise ne zaman kapanıyor?”

Marco kaşlarını kaldırıp düşündü, cümlesini kurdu ve, “La chiesa chiude aile sei,” diye cevap verdi. ‘Kilise altıda kapanıyor.’

“Ripeta.”

Kadın ona aynı cümleyi üç kez tekrarlattıktan sonra tamam dedi ve içeri girdiler. Francesca hafif bir sesle, “Buraya Bolonya azizi Petronio’nun adını vermişler,” dedi. Katedralin orta salonu, seyircisiyle beraber bir hokey sahasını içine alacak kadar büyüktü. Marco huşu içinde, “Muazzam bir yer,” dedi.

“Evet, üstelik ilk tasarımın yaklaşık dörtte biriymiş bu. Dediğim gibi Papa endişelenmiş ve baskı yapmış bunu inşa edenlere. Halkın vergileri buraya harcanmış ve sonunda yeter demişler.”

“Yine de çok muazzam.” Marco İngilizce konuştuklarını fark etti ama sesini çıkarmadı, onun işini kolaylaştırıyordu bu.

Francesca, “Uzun tur mu istersiniz, kısa mı?” diye sordu. Muazzam kilisenin içi de sokak kadar soğuktu ama Signora Ferro’nun soğuk tavırları biraz yumuşamış gibiydi.

“Öğretmen sensin.”

Sola doğru yürüdüler ve küçük bir Japon turist grubunun mermer bir bölmeyi incelemesini beklediler. Katedralde zaten o gruptan ve kendilerinden başka kimse yoktu. Şubat ayının bir Cuma günüydü ve turist akını henüz başlamamıştı. Marco Francesca’nın turist rehberliği işinin bu yüzden bu aylarda pek fazla olmadığını öğrendi. Kadının kendisi hakkında açıkladığı en önemli bilgi bu oldu.

Vakitleri bol olduğu için Basilica di San Petronio gezisi konusunda hiç acele etmiyordu Francesca. Yirmi iki tane olan yan şapelleri, yağlıboya tabloları, heykelleri, cam işlerini ve freskleri gezip gördüler. Şapeller yüzyıllar boyunca zengin Bolonyalı aileler tarafından inşa edilmişti. Bunların yapımı şehrin tarihini anlatıyordu ve Francesca bu konuda her şeyi ayrıntılarıyla biliyordu. Kadın ona, Aziz Petronio’nun çok iyi muhafaza edilmiş ve bir kürsü üstünde duran kafatasını, Galile’nin üniversite çalışmalarına dayanan iki bilim adamınının 1655’te yaptığı astroloji saatini de gösterdi.

Bazen tablolar ve heykellerle ilgili bilgilerin karmaşıklığı kafasını karıştırırsa da, muazzam katedralin her yerini görmekten memnundu Marco. Kadının kısık sesiyle ve mükemmel İngilizcesiyle verdiği tarihi bilgilere hayran kalmıştı.

Japon grubu kiliseden çıktıktan bir süre sonra Francesca, “Bu kadar yeter mi?” diye sordu.

“Evet, yeter.”

Dışarı çıktılar ve Francesca hemen bir sigara yaktı.

Marco, “Kahve içmeye ne dersin?” diye sordu.

“Elbette, buralarda güzel bir yer olacaktı.”

Karşı tarafa geçip Via Clavature’ye çıktılar ve kısa bir süre yürüdükten sonra Rosa Rose isimli kafeye girdiler. Francesca bara gidip iki kahve isterken, “Bu meydan civarında en iyi cappuccinoyu burası yapar,” dedi. Marco ona sabah on buçuktan sonra cappuccinno içmenin ayıp olup olmadığını sormayı düşündü ama sonra vazgeçti. Kahvelerini beklerken Francesca deri eldivenlerini, atkısını ve mantosunu çıkardı. Burada uzunca bir süre kalacaklardı galiba.

Ön cama yakın bir masa bulup oturdular. Francesca kahvesine iki şeker atıp iyice karıştırdı. Kadın beraber oldukları üç saat boyunca hiç gülümsememişti ve Marco onun şimdi de gülümsemesini beklemiyordu.

Kadın sigara paketini çıkarıp bir sigara yakarken, “Diğer öğretmenle çalışmalarınızda kullandığınız ders malzemesinin bir kopyasını aldım,” dedi.

“Ermanno’nun malzemesi.”

“Her kimse işte, onu tanımıyorum. Bana sorarsanız öğleden sonraları, onunla sabah yaptığımız derslerle ilgili konuşmalar yapsak daha iyi olur.”

Marco onun söylediklerine itiraz edecek durumda değildi, omuz silkerek, “Benim için uygun,”

dedi.

Francesca sigarasından derin bir nefes çekip dumanı havaya savurdu ve kahvesinden bir yudum aldı.

Marco, “Luigi benim hakkımda ne söyledi sana?” diye sordu.

“Pek fazla bir şey söylemedi, Kanadalı olduğunuzu öğrendim, İtalya’da uzun bir tatil yapıyor ve İtalyanca öğrenmek istiyormuşsunuz. Doğru mu?”

“Kişisel bir soru mu bu?”

“Hayır, sadece doğru olup olmadığını sordum.”

“Doğru.”

“Bu tür konularla uğraşmak benim işim değil, beni ilgilendirmez bunlar.”

“Ben de ilgilenmeni istemedim zaten.”

Tanık sandalyesinde jüriden ve soruları çapraz sorulardan hiç etkilenmeden dimdik duran bir tanığa benziyordu kadın. Avrupa’da çok görülen asık suratlı kadın tipine epeyce uygundu. Sigarasını yüzüne yakın tutuyor ve kaldırımdan geçenlere dalgın gözlerle, sanki hiçbir şey görmüyormuş gibi bakıyordu.

Havadan sudan söz etmek gibi bir âdeti yok gibiydi.

Marco bir süre sonra çapraz soruşturmanın ilk sorusunu sordu. “Evli misin?”

Kadın sahte bir gülücükle onun yüzüne bakıp, “Emirlere uymalıyım Bay Lazzeri,” dedi.

“Lütfen bana Marco diye hitap et. Ben seni nasıl çağırayım?”

“Şimdilik Signora Ferro yeterli olur.”

“Ama sen benden on yaş gençsin.”

“Burada resmiyet geçerlidir Bay Lazzeri.”

“Elbette.”

Kadın sigarasının izmaritini söndürdü, kahvesinden bir yudum daha aldı ve, “Bugün sizin serbest gününüz Bay Lazzeri,” dedi. “Bugün son kez olarak İngilizce konuşuyoruz. Gelecek derste hep İtalyanca konuşacağız.”

“Güzel, ama sana bir şey hatırlatmak isterim, bana iyilik yapmıyorsun, öğretmenlik yaptığın için para alıyorsun. Ben Kanadalı bir turistim ve eğer anlaşılamazsak başka bir öğretmen bulabilirim.”

“Sizi kızdırdım mı yoksa?”

“Biraz gülümseyebilirsin.”

Kadın başını hafifçe salladı ve gözleri birden doldu. Başını çevirip pencereden dışarı baktı, “Gülümsememe neden olacak fazla bir şeyim yok,” dedi.

* * *

VIA RIZZOLI’DEKİ DÜKKÂNLAR CUMARTESİ sabahları saat 10’da açılıyordu. Marco vitrinlere bakıp vakit geçiriyordu. Cebinde beş yüz avro parası vardı ve mağazalara girip İtalyanca ilk alışverişini deneyebilirdi. Bir gece önce uyuyana kadar alışverişte kullanacağı cümleleri iyice ezberlemişti ama ilk dükkâna girdiğinde, içerde iyi İngilizce konuşan genç bir tezgâhtar olması için dua etti.

Fakat öyle bir tezgâhtar yoktu dükkânda, yaşlıca, gülümseyen bir satıcı buldu karşısında. On beş dakika kadar elinden geldiğince İtalyanca konuşarak, bazen kekeleyerek adama giysilerin ölçü ve fiyatlarını sordu. Sonunda, üniversite öğrencilerinin kötü havalarda giydiği türden, oldukça ucuz fiyatlı bir çift botla, kukuletası rulo yapılp yakasının içine sokulabilen, siyah renkli, su geçirmez bir parka alarak çıktı dükkândan. Cebinde üç yüz avroya yakın para kalmıştı. Parasını harcarken dikkatli olması gerekiyordu.

Eve gidip yeni botlarını ve parkasını giyerek tekrar dışarı çıktı. Yıllankavi ve dolambaçlı

yollardan Bologna Centrale'ye yürümesi yarım saat sürdü. Yürürken hiç arkasına bakmıyor, ama bazen bir kafeye ya da bir pasta fırınına dalıp bir şeyler yiyip içiyor ve camdan dışarıyı, gelip geçenleri gözliyordu. Eğer onu izliyorlarsa, kuşkulandığını belli etmemeliydi. Bu tür yürüyüşlere de alışması gerekiyordu. Luigi de kaç kez, yakında onu yalnız başına bırakacağını söylemişti, sonunda dünyada yapayalnız kalacaktı Marco Lazzeri.

Peki ama Luigi'ye ne kadar güvenebilirdi ki? Marco Lazzeri ya da Joel Backman artık hiç kimseye güvenemezdi. Kalabalık tren garına girip, gidiş geliş levhalarına bakarken ve umutsuz bir ifadeyle bilet gişelerini ararken bir süre endişelendi. Alışkanlıkla etrafta İngilizce bir şeyler arandı. Ama artık endişeyi bir tarafa bırakıp normal görünmeliydi ve buna alıştıyordu. Kuyruğa girip bekledi, gişenin önüne geldiğinde camın arkasındaki ufak tefek kadına gülümseyerek, "Buon giorno," dedi. "Vado a Milano." 'Milano'ya gidiyorum.'

Kadın başını salladı ve Marco, "Aile tredici e venti," diye cevap verdi. '1.20'de.'

"Si, cinquanta euro." 'Elli avro.'

Para bozdurmak istediği için kadına yüz avroluk bir banknot uzattı, paranın üstüyle biletini alarak gişeden ayrıldı ve kendini kutladı, bu işi kusursuz halletmişti işte. Trenin kalkışına bir saat vardı, gardan çıkıp Via Boldrini'de biraz yürüdü ve bir kafeye girdi. Pencereden dışarıyı seyrederek bir panini yedi ve kahvesini yudumladı, kendisini izlediklerini sanmıyordu.

Eurostar ekspresi tam zamanında girdi gara ve Marco da diğer yolcuların arasına karışıp trene bindi. Avrupa'daki ilk tren yolculuğuydu ve trende nereye oturacağını bilemiyordu. Kafede otururken biletini incelemiş, ama koltuk numarasına benzer bir şey görememişti. Herkes istediği yere oturuyordu galiba, o da boş bulduğu ilk pencere kenarı koltuğa oturdu. Tren tam 1.20'de kalktığında kompartımanın ancak yarısı doluydu.

Kısa süre sonra şehirden çıktılar ve kırsal manzaraları gözlerinin önünden hızla gelip geçmeye başladı. Demiryolu, Milano'dan Parma, Bolonya, Ancona'ya kadar İtalya'nın tüm doğu sahilini kateden M4 otoyolunu izliyordu. Ama yarım saat sonra Marco'nun canı sıkıldı, saatte yüz mil hızla giden bir trenden kır manzaralarını seyretmek hiç de kolay değildi, her şey yıldırım hızıyla gelip geçiyordu gözlerinin önünden. Ve nakliye yollarına yakın yerlerde pek çok da fabrika ve sanayi tesisi vardı.

Bir süre sonra, kompartımanda dışarıyla ilgilenen tek yolcunun neden sadece kendisi olduğunu anladı. Yaşı otuzun üstünde olan yolcular gazete ya da dergi okuyorlar ve rahatça yolculuğun sonunu bekliyorlardı, bazıları sıkılmış görünüyordu. Daha genç olanların çoğu uyuyordu. Birkaç dakika sonra Marco'nun da başı yana doğru kaydı ve gözleri kapandı.

Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu, kondüktörün hafifçe omzuna dokunmasıyla uyandı, ama adamın hızlı konuşmasından hiçbir şey anlamadı. Ama adamın ikinci tekrarlayışında "biglietto" sözcüğünü anladı ve hemen biletini çıkarıp uzattı. Kondüktör önce onun yüzüne gözlerini kısarak, sanki onu trenden atmayı düşünüyormuş gibi baktı, sonra elindeki aletle bileti delerek ona iade etti ve gülümsedi.

Bir saat kadar sonra hoparlörden, içinde Milano sözcüğü de olan bir şeyler duyuldu ve dışarıdaki manzara birden değişmeye başladı. Genişleyip iyice yayılmış olan şehre girdiklerinde tren önce yavaşladı, durdu, ama sonra tekrar hareket etti. Birbirine girmiş savaş öncesi apartmanların önünden geçtiler, aralarda geniş caddeler vardı. Ermanno'nun rehber kitabına göre Milano'nun nüfusu dört milyon civarındaydı, önemli bir kentti burası, kuzey İtalya'nın gayriresmi başkentiydi, ülkenin finans, moda, yayıncılık ve endüstri merkeziydi. Milano bir sanayi kentiydi, ama çok güzel bir merkezi ve görülmeye değer bir katedrali vardı.

Demiryolları bir süre sonra çoğalıp birbirinden ayrıldı ve çok geçmeden Milano Centrale'ye girdiler. Tren birkaç dakika sonra iyice yavaşladı, sonunda garın muazzam çatısı altına girerek durdu. Marco perona ayak bastığında bir süre şaşkın gözlerle çevresine bakındı, bu koca garda nereye gideceğini düşündü. Diğer yolcularla beraber yürürken garda en azından bir düzine tren hattı olduğunu gördü, çoğunda yolcu bekleyen trenler vardı. Peronun sonunda, gelip giden binlerce yolcunun arasında durup, üzerinde Stuttgart, Roma, Floransa, Madrid, Paris, Berlin, Cenevre ve daha bir sürü kent ismi yazan gidişler panosuna baktı.

Tüm Avrupa ayaklarının altındaydı, birkaç saatlik bir yolculuktan sonra bu şehirlerden herhangi birine gidebilirdi.

Çıkışı gösteren levhaları izleyerek gardan çıktı, taksi durağını buldu ve kuyrukta kısa bir süre bekledikten sonra küçük, beyaz bir Renault'ya atlayıp şoföre, "Aeroporto Malpensa," dedi. Bir süre yoğun Milano trafiğiyle boğuştuktan sonra çevre yoluna çıktılar ve yirmi dakika sonra havaalanı yoluna girdiler. Şoför omzunun üstünden, "Quale compagnia aerea?" diye sordu. Hangi havayolu şirketi?

Marco, "Lufthansa," dedi. Taksi 2 numaralı terminal binasının önüne yanaştı ve Marco arabadan inerken kırk avrosunu daha harcadı. Otomatik kapılar küçük bir grubun geçmesi için açılırken Marco yetişeceği bir uçağı olmadığına sevindi. Giden uçaklar levhasına baktı ve kısa bir arayıştan sonra Dulles'a direkt uçan bir uçak buldu. Bir süre çevresine bakınarak yürüdü ve Lufthansa bilet kontuarını buldu. Bir sürü yolcu biletini kestirip biniş kartını almak için kuyrukta bekliyordu, ama Alman düzeni işlerin hızlı yürümesini sağlıyordu.

Marco'nun gözüne kestirdiği ilk yolcu, yirmi beş yaşlarında, yalnız seyahat ediyormuş gibi görünen kızıl saçlı, güzel bir genç kadın oldu. Yanında bir yol arkadaşı olan herhangi bir yolcu, havaalanındaki garip istekli yabancı adamdan başkalarına da söz edebilirdi. Genç kadın turist sınıfı yolcu kuyruğunda baştan ikinciydi. Marco ikinci aday yolcuya da baktı, blucinli, uzun saçlı, sırt çantası dolu ve Toledo Üniversitesi tişörtü giymiş bir öğrenciydi, o da mükemmeldi. Sıranın sonlarında bekliyor, kulaklıklarından müzik dinliyordu.

Marco biletini verip biniş kartını alarak el bagajıyla birlikte kontuardan ayrılan genç kadının peşine takıldı. Uçağın kalkışına daha iki saat vardı ve genç kadın vergisiz satış mağazalarının bulunduğu bölüme geçerek son model İsviçre saatlerine bakmaya başladı. Ama bir şey satın almadan oradan çıktı, gazete ve tütün dükkânından iki moda dergisi aldı. Genç kadın ilk güvenlik kontrol noktasına ve çıkış kapısına doğru yürürken Marco tüm cesaretini topladı ve ona yaklaşıp, "Özür dilerim genç bayan, özür dilerim," dedi. Genç kadın birden dönerek ona baktı, ama kuşkulanıp tedirgin olduğu yüzünden belliydi.

Marco sanki ona yetişebilmek için koşmuş gibi derin nefesler alarak ve hafifçe gülümseyerek, "Tekrar özür dilerim," diye tekrarladı. "Acaba Dulles'a mı uçacaksınız?"

Genç kadın kısaca, "Evet," dedi. Gülümsemedi. Tipik Amerikalı tavrıydı bu.

"Ben de uçacaktım, ama pasaportum çalındı. Ülkeye ne zaman dönebileceğimi bilemiyorum." Cebinden bir zarf çıkardı. "Babama göndermek istediğim bir doğum günü kartı var bunda. Dulles'a indiğinizde bunu posta kutusuna atabilir misiniz acaba? Doğum günü gelecek hafta Salı günü, korkarım ben yetiştiremem buradan. Lütfen."

Genç kadın kuşkulu gözlerle bir ona, bir zarfa baktı. Bu sadece bir doğum günü kartıydı, bomba ya da silah değildi ya.

Marco elini tekrar cebine atıp, "Özür dilerim, pulu yok," dedi. "İşte bir avro. Lütfen, bunu yaparsanız çok sevinirim."

Genç kadının yüzü birden yumuşadı, hafifçe gülümsedi ve, "Elbette," diyerek zarfla avroyu aldı ve çantasına attı.

Marco'nun gözleri doldu, "Teşekkür ederim," dedi. "Babamın doksanıncı doğum günü. Tekrar teşekkür ederim."

"Elbette, sorun değil bayım."

Kulaklıkla müzik dinleyen genç öğrenci biraz daha kuşkulu çıktı. O da Amerikalıydı ve kayıp pasaport hikâyesine inandı ama Marco zarfı vermeye çalışırken, sanki yasadışı bir şey yapıyormuş gibi kuşkulu gözlerle çevresine bakındı.

Marco zarfı ona uzatırken genç öğrenci bir adım geriledi. "Bilemiyorum bayım," dedi. "Bunu yapabileceğimi pek sanmıyorum."

Marco ısrar etmenin kuşkuyu iyice artıracaklarını biliyordu, geri çekildi ve üzülmüş gibi bir ifadeyle, "Pekâlâ, iyi uçuşlar," dedi.

Kuyruktaki son yolculardan biri York, Pennsylvania'dan Bayan Ruby Ausberry idi. Kadın kırk yıl süreyle liselerde tarih öğretmenliği yapmıştı, şimdi emekliliğinin tadını çıkarıyor, kitaplarda

gördüğü yerlere gidip geziyordu. Türkiye'nin büyük bir kısmını gezip görmüş, artık İtalya yoluyla Amerika'ya dönüyordu. Milano'ya sadece aktarma yapmak üzere, İstanbul'dan gelmişti. Nazik adam ona gülümseyerek yaklaştı ve pasaportunun çalındığını anlattı. Babasının doksanıncı doğum gününe yetişemeyecekti. Yaşlı kadın içinde kart olan zarfı hiç itiraz etmeden alıp çantasına attı. Sonra pasaport ve güvenlik kontrol noktasından geçti, çıkış salonuna gidip oturdu, uçağını beklemeye başladı.

Onun arkasında, yaşlı kadından yaklaşık beş metre geride oturan kızıl saçlı genç kadın bir süre düşündü ve bir karara vardı. Yabancı adamın verdiği zarfta şu mektup bombalardan biri olabilirdi. Ashnda zarf, içinde bomba olacak kadar kalın görünmüyordu ama genç kadın bu konularda ne biliyordu ki? Çıkış kapısının yan tarafında krom kapaklı güzel bir çöp kutusu vardı, genç kadın yerinden kalkıp kutunun yanına gitti ve zarfı hiç kuşku uyandırmadan çöp kutusuna attı.

Yerine otururken, 'Ya orada patlarsa?' diye düşündü ama artık çok geçti. Tekrar çöp kutusuna gidip attığı zarfı geri alamazdı. Alsa bile ne yapabilirdi ki? Üniformalı bir havaalanı memuruna gidip elindeki zarfta bir bomba olabileceğini mi anlatacağı yani? Kendi kendine, 'Hadi canım sen de,' dedi ve el bagajını alıp çöp kutusundan mümkün olduğunca uzaklaştı, giden yolcular bekleme salonunun diğer ucuna gitti. Ama gözlerini çöp kutusundan da ayıramıyordu.

Genç kadının içi rahat değildi, uçağa ilk binen yolcu o oldu ve 747'de ikram edilen bir kadeh şampanya ile ancak rahatlayabildi. Amerika'ya, Baltimore'a varır varmaz CNN'i izleyecekti. Milano'nun Malpensa havaalanında bir bomba olayı olacağından emin gibiydi.

Marco havaalanından Milano garına kadar taksiye kırk beş avro ödedi ama şoföre bunun nedenini sormadı. Bolonya'ya dönüş tren bileti yine elli avroydu. Alışveriş ve yolculuğa harcadığı paralardan sonra cebinde yaklaşık yüz avro parası kalmıştı. Para bitmek üzereydi.

Tren Bolonya garına girdiğinde hava kararmak üzereydi. Marco da trenden inen yorgun yolculardan biriydi ama o günkü başarıları nedeniyle kendini kutluyordu. O gün kimse nerede ve kim olduğunu bilmeden alışverişini yapmış, tren garlarıyla Milano havaalanında istediğini yapabilmiş, iki kez taksiye binmiş ve zarfını gönderebilmişti.

Kimse de çıkıp ondan pasaportunu ya da kimliğini göstermesini istememişti.

* * *

LUIGI DE FARKLI BİR TRENE, 11.45 Milano ekspresine binmişti. Ama o Parma'da trenden indi ve kalabalığın arasına karıştı. Bir taksiye bindi ve buluşma yerine, bildiği kafeye gitti. Ama orada bir saat kadar Whitaker'ı bekledi, çünkü Whitaker trenin birini kaçırmış, ancak ikinciye yetişebilmişti. Whitaker yine sinirliydi ve Cumartesi günü buluşma yerine gitmek zorunda kalması onu daha da kızdırmıştı. Gelen garsona siparişlerini verdikten sonra Whitaker, "Bu kadından hoşlanmadım," dedi.

"Francesca mı?"

"Evet, şu turist rehberi. Onu daha önce hiç kullanmadık, değil mi?"

"Hayır, ama sakın ol, kadın hiçbir şey bilmiyor."

"Nasıl bir şey peki?"

"Oldukça güzel bir kadın."

"Oldukça güzel demek her anlama gelebilir Luigi. Kaç yaşında bu kadın?"

"Bu tür soruları pek sormam, ama kırk beş iyi bir tahmin olabilir."

"Evli mi peki?"

"Evet, ama çocuğu yok. Kendinden daha yaşlı ve hasta bir adamla evlenmiş, adam ölmek üzereymiş."

Whitaker yine her zamanki gibi not alıyor, bir sonraki sorusunu hazırlıyordu. "Ölmek üzere

miymiş? Neden?”

“Sanırım kansermiş, bu konuyu sormadım.”

“Belki de sormalısın.”

“Bazı şeyleri konuşmak istemez belki. Yaşı, hasta kocası falan...”

“Nereden buldun onu?”

“Kolay olmadı. Dil öğretmenleri taksi şoförleri gibi sırada beklemiyor. Bir arkadaş tavsiye etti, etrafta biraz soruşturma yaptım ve iyi bir ismi olduğunu öğrendim. Şu anda da serbest. Her gün üç saat ders verecek bir öğretmen bulmak öyle sandığın kadar kolay değil.”

“Her gün mü?”

“Hafta içi her gün. Bir ay ya da daha uzun süre her gün öğleden sonra çalışmayı kabul etti kadın. Turist rehberleri için yavaş sezon. Haftada bir iki rehberlik işi de bulabilir, ama bizim için her zaman hazır olacak. Sakin ol, iyi bir kadın o.”

“Ücreti ne kadar?”

“Bahara, yani turizm mevsimine kadar haftada iki yüz avro.”

Whitaker, para sanki kendi maaşından kesilecekmiş gibi yüzünü buruşturdu ve kendi kendine konuşur gibi, “Bu Marco bize pahalıya mal oluyor,” dedi.

“Marco’nun güzel bir fikri var. Dil sorunu olmayan Avustralya, Yeni Zelanda ya da İngilizce konuşulan başka bir ülkeye gitmek istiyor.”

“Başka yere gitmek istiyor ha?”

“Evet, sanırım iyi fikir bu. Onu başkasının başına atabiliriz.”

“Bu kararı biz veremeyiz, değil mi Luigi?”

“Sanırım öyle.”

Salatalar gelince bir süre konuşmadılar. Sonra Whitaker, “Ben yine de hoşlanmadım bu kadından,” dedi. “Başka birini bulmaya çalış.”

“Başka birini bulmak kolay değil. Neden korkuyorsun sen?”

“Marco’nun kadınlarla ilgili bir geçmişi var. Kadınlara arasında her an bir ilişki başlayabilir. Bu kadın başımıza sorun çıkarabilir.”

“Kadını uyardım. Hem paraya da ihtiyacı var.”

“Parasız mı yani?”

“Turizm mevsimi değil, kocası da hasta olup çalışmadığı için epey sıkışık durumdadır herhalde.”

Whitaker sanki iyi bir haber almış gibi hafifçe gülümsedi. Salata tabağından bir domates parçası alıp ağzına attı ve çiğnerken çevresine bakındı, İngilizce ve alçak sesli konuşmalarını dinleyen olup olmadığını kontrol etti. Lokmasını yuttuktan sonra, “E-posta hakkında konuşalım,” dedi. “Marco bilgisayarla çalışmayı pek sevmezdi, en parlak günlerinde bile telefonla hallederdi işlerini. Ofisinde dört beş, arabasında iki, cebinde de bir telefonu her zaman hazır ve üç telefona birden cevap yetiştirirdi. Yeni bir müşteriden bir seferlik danışmanlık ücreti olarak beş bin dolar aldığını söyleyerek övünürdü. Hiç bilgisayar kullanmadı. Yardımcıları onun arada sırada e-postaları okuduğunu söylerdi. Kendisi hiç e-posta göndermezdi, bunu yaptığında da sekreterini kullanırdı. Bürosunda en son teknoloji ürünleri kullanılırdı ama bunları kendisi değil, yardımcıları kullanırdı. Çok büyük bir patrondur o.”

“Ya hapiste ne yaptı?”

“Orada da e-postayla ilgisi olmadı. Bir dizüstü bilgisayarı vardı, bunda sadece mektuplarını yazardı, e-posta göndermedi hiç. Başlı derde girince tüm yandaşları terk etti onu. Arada bir annesine ve oğluna yazardı ama bunlar hep normal mektuplardı.”

“Sanki cahil bir adammış gibi görünüyor.”

“Öyle görünüyor ama Langley onun bir dış kaynakla temasa geçebileceğini düşünüyor. Bunu en azından şimdilik telefonla yapamaz. Kullanabileceği bir ev adresi olmadığı için mektuplaşması da mümkün değil.”

Luigi, “Mektup göndermeye kalkarsa aptallık etmiş olur,” dedi. “Bu onun nerede olduğunu açığa çıkarır.”

“Evet, telefon da belli eder yerini, faks da, ama e–posta güvenlidir.”

“E–postayı izleyebiliriz.”

“Çoğunu izleyebiliriz elbette, ama bunu kaçırmanın da yolları var.”

“Bilgisayarı da yok, alabileceği parası da.”

“Biliyorum, ama teorik olarak bir internet kafeye girip şifreli bir hesap kullanabilir, e–postasını gönderir, sonra da izini silerek kafenin ücretini öder ve çıkıp gidebilir.”

“Evet, ama bunu yapmayı kim öğretecek ona?”

“Kendisi öğrenebilir. Bunları öğreten bir kitap bulabilir, gerçi biraz zor gibi görünüyor ama bir yolunu bulabilir.”

Luigi, “Ben onun evini her gün taramadan geçiriyorum,” dedi. “Eğer bir kitap alır ya da faturasını ortalıkta bırakırsa hemen öğrenirim.”

“Sen çevredeki internet kafeleri bir araştır bakalım. Bolonya’da pek çok yer var böyle.”

“Biliyorum onları.”

“Marco şu anda nerede?”

“Bilmiyorum, bugün Cumartesi, tatil günü. Muhtemelen Bolonya sokaklarında dolaşp özgürlüğün tadını çıkarıyordur.”

“Hâlâ korkuyor mu?”

“Dehşet içinde.”

* * *

BAYAN RUBY AUSBERRY HAFİF BİR sakinleştirici aldı ve sekiz saatlik Milano Dulles International uçuşunun altı saatini uyuyarak geçirdi. İnişten önce ikram edilen ılık kahve onun uykusunu açmadı ve 747 aprona doğru ilerlerken yaşlı kadın tekrar uykuya daldı. Apronda uçaktan inip otobüse binerek terminal binasına giderken çantasındaki zarfı unuttu, bavullarını alıp gümrükten ve pasaport kontrolünden geçerken de hatırlamadı. Çıkış kapısında kendisini bekleyen torununu görünce ise hiç aklına gelmedi çantasındaki zarf.

York, Pennsylvania’daki evine gitti ve aldığı hediyelik eşyaları çıkarmaya çalışırken zarfı yine hatırlamadı. Fakat çantasını karıştırırken yere düşen zarfı görünce, “Aman Tanrım,” dedi. “Bu zarfı havaalanında postaya vermem gerekiyordu.” Sonra torununa Milano havaalanından gördüğü adamı, onun kayıp pasaport ve babasının doğum gününü kaçırma hikâyesini anlattı.

Torunu zarfa bakıp, “Pek doğum günü kartına benzemiyor,” dedi. Genç kız torun zarfın üzerindeki adrese baktı, R. N. Backman, Avukat, 412 Main Sokağı, Culpeper, Virginia, 22701 yazıyordu.

“Bu zarfta gönderenin adresi de yok.”

Yaşlı Bayan Ausberry, “Onu yarın sabah hemen postaya veririm,” dedi. “Umarım adamcağızın doğum gününden önce eline geçer.”

* * *

SİNGAPUR’DA OLD STONE GRUP Ltd. hesabında yatan esrarengiz 3 milyon dolar, sabah saat 10’da elektronik transferle, sessizce dünyanın diğer ucuna doğru seyahate çıktı. Karayip adalarından biri olan Saint Christopher’daki Galleon Bank and Trust’ın kapıları dokuz saat sonra açıldığında, para da isimsiz ve sadece rakamlardan oluşan bir hesaba geçti. O Pazartesi sabahı bu para da diğer binlerce para transferi gibi sessizce hesaba geçmişti ama Old Stone şimdi FBI

tarafından sıkıca izlenmekteydi. Singapur'daki banka tam bir işbirliği içindeydi. Saint Christopher bankası henüz işbirliği yapmıyordu ama ona da bunu yapabilmesi için bir fırsat verilecekti tabii.

FBI Başkanı Anthony Price Pazartesi sabahı şafaktan önce Hoover Binasına geldiğinde önemli not onu bekliyordu. Price o sabahki diğer işlerini iptal etti, yardımcılarını topladı ve paranın Saint Christopher'a transferini beklemeye başladı.

Sonra başkan yardımcısını aradı.

Saint Christopher'la ilgili bilgilerin alınması için diplomasi dışı dört saatlik zor bir çalışma yapmak gerekecekti. Bankacılar önce direnmek istediler, ama küçücük bir sözde devlet, dünyanın en büyük süper gücüne ne kadar dayanabilirdi ki? ABD başkan yardımcısı ada devletinin başbakanını sıkıştırıp ekonomik ve bankacılık yaptırımları uygulayacaklarını söyleyince, zaten zayıf olan ekonomilerinin çökebileceğini düşünen başbakan sonunda teslim oldu ve bankacılara baskı yapmaya başladı.

Numaralı hesap eski başkan Morgan'ın otuz bir yaşındaki oğlu Artie Morgan'a aitti. Artie babasının yönetimdeki son saatlerinde elinde bira kutusuyla birkaç kez Oval Ofise girip çıkmış, Başkanla Critz'e tavsiyelerde bulunmuştu.

Skandal her geçen saat biraz daha büyüyordu.

Paranın önce Crand Cayman'dan Singapur'a, sonra da oradan Saint Christopher'a transferi, izlerini silmeye çalışan bir amatörün işiydi. Bir profesyonel bu parayı sekiz parçaya böler, farklı ülkelerde farklı bankalara transfer eder ve transferlerin aralarına da aylar koyardı. Fakat Artie gibi bir acemi bile aslında parayı gizleyebilirdi. Seçilen kıyı bankaları onu koruyabilecek kadar gizlilik sağlayabilirdi. Ama federaller sonunda hapisten kaçınmaya çalışan üçkâğıtçının izini bulmuşlardı işte.

Fakat paranın kaynağı konusunda henüz hiçbir şey bilinmiyordu. Başkan Morgan, yönetiminin son üç gününde yirmi iki kişinin cezasını affetmişti. Bunların hepsi sessizce yapılmış, sadece Joel Backman ve Dük Mongo'nun afları skandala neden olmuştu. FBI diğer yirmi afla ilgili olarak da araştırma yapıyordu, para onlardan da alınmış olabilirdi. 3 milyon doları kim ödemişti? Bu kadar parayı ödeyecek kaynak kimde vardı? Federaller her dostu, her aile bireyini ve iş ortağını sıkıca izliyorlardı.

İlk soruşturmalar zaten bilineni ortaya koydu. Mongo milyarderdi ve hiç kuşkusuz bu rüşveti ödeyebilecek kadar da ahlaksızdı. Bunu Backman de yapmış olabilirdi. Üçüncü bir olasılık, yol ihalelerinden büyük paralar kazanmış bir ailenin bireyi olan eski bir New Jersey milletvekiliydi. On iki yıl önce birkaç ay süreyle 'federal kamp'a gönderilmişti ve şimdi eski haklarının geri verilmesini talep ediyordu.

Başkan seçim zaferini kutlamak ve dost ülkeieri ziyaret etmek üzere Avrupa'ya gitmişti. Üç gün sonra dönecekti ve başkan yardımcısı onu beklemeye karar verdi. Parayı yakından izler, gerçekleri sürekli kontrol eder ve Başkan döndüğünde ona çok sağlam deliller sunabilirdi. Rüşvet karşılığı af olayı ülkeyi sarsacaktı. Muhalefet partisi iyice aşağılanacak, Kongredeki gücünü yitirecekti. Bu iş Anthony Price'a da yarayacak, o da birkaç yıl daha FBI'nın başında kalabilecekti. Ama yaşlı Teddy Maynard'a emeklilik yolu görünüyordu. Hiç kuşku yok, yaşayan bir eski başkan hakkında soruşturma açmamış olmak büyük ihmaldi.

* * *

ÖĞRETMENİ BASILICA Di SAN FRANCESCO'NUN arka sıralarından birinde bekliyordu. Kadın eldivenli ellerini kalın mantosunun ceplerine sokmuştu. Dışarıda kar yağıyordu, kilisenin içi de dışarıdan pek farklı ve sıcak sayılmazdı. Marco onun yanına oturup hafif sesle, "Buon giorno," dedi.

Kadın kaba görünmemek için zoraki gülümseyerek,"Buon giorno," diye karşılık verdi. Marco

da ellerini ceplerine sokmuştu ve uzun süre konuşmadan oturdular orada. Kadının yüzünde yine kederli bir ifade vardı, o anda, kendi dilini konuşmak isteyen Kanadalı işadamını düşünecek halde değildi. Kadın yine soğuk ve mesafeli duruyordu ve Marco onun bu tavırlarından iyice sıkılmıştı. Ermanno derslere karşı ilgisini gittikçe kaybediyordu. Francesca da dayanılacak gibi değildi. Luigi genelde hep çevresindeydi, onu gözetler gibiydi ama o da artık bu işten bıkmış görünüyordu.

Marco artık yalnız kalma zamanının yaklaşmakta olduğunu hissediyordu. Adamlar onu kendi haline bırakacaklar, ne halin varsa gör diyeceklerdi herhalde. Yaklaşık bir aydır zaten serbest dolaşıyordu. Hayatını idame ettirebilecek kadar İtalyanca öğrenmiş sayılırdı. Bundan sonra kendi başına daha iyi öğrenebilirdi bu dili.

Kadının onun konuşmasını beklediğini anlayınca, “Pekâlâ, burası kaç yaşında?” diye sordu.

Francesca yerinde hafifçe kıpırdandı, boğazını temizledi ve sanki Marco onu aniden uyandırmış gibi ellerini ceplerinden çıkardı. “Fransisken keşişleri 1236’da inşa etmeye başlamışlar burayı,” diye anlattı. “Otuz yıl sonra kilisenin ana bölümü, yani burası tamamlanmış.”

“Çabuk bitmiş.”

“Evet, hızlı sayılabilir. Yüzyıllar geçerken çevredeki şapeller de inşa edilmiş. Sonra eşyaların bulunduğu odalar, ondan sonra da çan kulesi yapılmış. Napolyon döneminde, 1798’de Fransızlar burayı almış ve gümrük binası yapmışlar. 1886’da burası tekrar kiliseye çevrilmiş, 1928’de de restore edilmiş. Bolonya Müttefikler tarafından bombalandığında cephesi büyük zarar görmüş. Fırtınalı bir tarihi vardır buranın.”

“Dış cephesi gerçekten de pek güzel değil.”

“Neden bombardıman işte.”

“Sanırım siz de yanlış tarafı tutunuz.”

“Bolonya yapmadı bunu.”

Savaşı tekrar tartışmanın bir yararı yoktu. Sesleri bir süre kilisenin kubbesinde ve duvarlarında çınlayıp aksettikten sonra biraz sustular. Backman’ın annesi çocukluğunda birkaç kez kiliseye götürmüştü onu, ama lise yıllarında buna devam edememiş, kırk yıldan beri de kiliseye adım atmamıştı. Diğer bazı mahkûmların tersine, hapiste bile dine önem vermemişti Backman. İnançsız bir adamın böyle buz gibi, kalpsiz bir yerde ibadet edilebilmesini anlaması zordu elbette.

“Ne kadar da boş burası. Kimse gelip ibadet ediyor mu bu kilisede?”

“Haftanın her günü ayin yapılır, Pazar günleri de Pazar ayini yapılır... Ben de bu kilisede evlendim.”

“Kendin hakkında konuşmamalısın, Luigi duyarsa kızar.”

Francesca, “İtalyanca konuşalım Marco,” dedi ve yine İtalyanca olarak, “Bu sabah Ermanno ile neler çalıştınız?” diye sordu.

“La famiglia.”

“La sua famiglia. Mi dica.” ‘Bana aileden söz et.’

Marco İngilizce olarak, “Benim aile yaşamım rezalettir,” dedi.

“Sua moglie?” ‘Karın?’

“Hangisi? Üç karım oldu.”

“İtalyanca.”

“Quale? Ne ho tre.”

“L’ultima.” ‘Sonuncusu.’

Marco birden kendini toparladı. Üç karısından da boşanmış ve aile yaşamı felaket olan Joel Backman değildi o. Karısı, dört çocuğu ve beş torunu olan Toronto’lu Marco Lazzeri’ydi. “Şaka yaptım,” dedi. “Bir karım var sadece.”

“Mi dica, in Italiano, di sua moglie?” ‘Bana karımı anlat, İtalyanca.’

Marco ağır bir İtalyancayla, elli iki yaşında ve adı Laura olan uydurma karısını anlattı ona. Karısı Toronto’da yaşıyor, küçük bir şirkette çalışıyor, seyahatten hoşlanmıyordu. Ve böylece uydurmaya devam etti Marco.

Her cümle en azından üç kez tekrarlanıyordu. Her telaffuz bozukluğunda Francesca yüzünü

buruşturarak, “Ripeta,” diyordu, Marco tekrarlayarak, aslında olmayan karısı Laura hakkında bir sürü masal uydurdu ona. Karısının hikâyesi bitince büyük oğlundan söz etmeye başladı, uydurma büyük oğlu Alex otuz yaşında bir avukattı, Vancouver’da yaşıyordu, iki çocuğu vardı ve karısından ayrılmıştı, vb.

Luigi’nin ona Marco Lazzeri ailesiyle ilgili verdiği uydurma bilgiler şimdi işine yarıyordu işte Marco’nun. Kadın onu teşvik ediyor, hatalarını düzeltiyor, hata yapmamak için çok hızlı konuşmamasını söylüyordu.

“Deve parlare lestante.” ‘Yavaş konuşmalısın.’

Kadın espriz ve sert bir öğretmendi ama teşvik ediciydi. Marco onun konuştuğu İngilizcenin yarısı kadar İtalyanca konuşabilirse kendini çok mutlu hissedecekti. Francesca cümlelerin tekrarında fayda görüyordu, Marco da bu konuda onunla aynı fikirdeydi.

Marco’nun annesinden söz ederlerken kiliseye yaşlı bir adam girdi ve gelip onların önündeki sıraya oturdu. Biraz sonra onun başını öne eğerek dua etmeye başladığını gördüler ve sessizce oradan çıkmaya karar verdiler. Dışarıda hafif bir kar yağışı vardı, biraz yürüdükten sonra bir kafeye girdiler.

İçerde Marco ona, “Adesso, possiamo parlare della sua famiglia?” diye sordu. ‘Şimdi de senin ailen hakkında konuşabilir miyiz?’

Francesca nadiren yaptığı gibi dişlerini göstererek gülümsedi, “Benissimo, Marco,” dedi. ‘Çok iyi.’ “Ma, non possiamo. Mi dispiace.” ‘Ama üzgünüm, bunu yapamayız.’

“Perche non?” ‘Ama neden?’

“Abbiamo delle regole.” ‘Kurallar var.’

“Dov’è suo marito?” ‘Kocan nerede?’

“Qui, a Bologna.” ‘Burada, Bolonya’da.’

“Dov’è lavora?” ‘Nerede çalışıyor?’

“Non lavora.”

Francesca ikinci sigarasını da içtikten sonra tekrar sokağa çıktılar, bu kez yağın kardan söz etmeye başladılar. Francesca ona kısa bir İngilizce cümle söyledi ve bunu İtalyanca tekrarlamasını istedi. Arkadan, kar yağıyor, Florida’da hiç kar yağmaz, yarın belki kar yağacak, geçen hafta iki kez kar yağdı gibi cümleler tekrarlandı.

Meydanı geçtiler ve üstü kapalı kaldırımında yürümeye devam ettiler. Via Rizzoli’de Marco’nun botlarıyla parkasını aldığı dükkânın önünden geçtiler ve Marco ona yaptığı alışverişi anlatmayı düşündü. Bunu yapabileceğine emindi ama kadının havayla ilgilendiğini görünce vazgeçti. Bir kavşakta durdular ve Bolonya halkının gurur duyduğu ikiz kulelere, Le Due Torri’ye baktılar.

Francesca’nın söylediğine göre bir zamanlar şehirde iki yüzden fazla kule vardı. Sonra bu cümleyi tekrarlamasını istedi Marco’dan. Marco bunu yapmayı denedi ama geçmiş zamanı beceremedi ve kadın ona bunu doğru söyleyinceye kadar tekrar ettirdi..

Ortaçağda bu bölgede yaşayan insanlar, günümüz İtalyanlarının açıklayamadığı bazı nedenlerle ince uzun kuleler inşa eder, onların içinde yaşarlardı. O çağlarda kabileler arası savaşlar çok sık yaşandığı için kulelerin temel amacı hiç kuşkusuz savunmaydı. Düşmanın gelişini haber vermek için, aynı zamanda da savunma amaçlı kullanılan bu kuleler yaşamak için pek de uygun değildi. Gıda maddelerini korumak için mutfaklar sokaktan üç yüz basamak yukarda, üst katlardaydı ve bu da yardımcı bulmayı zorlaştırıyordu. Aileler arasında savaşlar çıktığında aile bireyleri birbirlerine kulelerinden ok ya da mızrak fırlatırlardı. Normal insanlar gibi sokaklarda savaşmazlardı.

Kuleler bir süre sonra statü simgesi haline gelmişti. Zengin soylular rakip ya da düşmanlarının kendi kulelerinden daha yükseğini inşa etmesine izin veremezdi, böylece on ikinci ve on üçüncü yüzyıllarda bu şehirde bir kule inşa etme yarışı başladı. Bunun üzerine şehre turrta, yani kuleli şehir adı verildi. Bolonya’yı gören bir İngiliz gezgini bu şehir için “kuşkonmaz tarlası” demişti.

On dördüncü yüzyılda hükümet Bolonya’yı düzene sokmaya karar verdi ve vizyonu olanlar, savaşan soyluların dizginleneceğini görebiliyorlardı. Hükümet güçlü olduğu dönemlerde kulelerden birçoğunu yıkmayı başardı. Zamanla diğer kuleler de çöktü ve yüzyıllar geçince

bölgede fazla kule kalmadı.

1800'lü yılların sonlarında bütün kulelerin yıkılması kararı alındı. Bu yıkımdan sadece iki kule kurtuldu, bunlar da Asinelli ve Garisenda idi. Bu iki kule de şimdi Piazza di Porto Ravegnana'da bulunmaktadır ve birbirine yakındır, ikisi de tam dik değildir ve Garisenda, kuzeye doğru, ünlü Pisa kulesinden bile daha fazla eğilmiştir. Bu iki ünlü kule tarihin birer simgesi olarak yerlerinde durur. Bir Fransız şairi bu iki kuleyi, sendeleyerek evlerine giderken birbirlerine destek olmaya çalışan iki sarhoş denizciye benzetmiştir. Ermanno'nun turizm rehberi kitabında bu iki kule, ortaçağ mimarisinin "Laurel ve Hardy'si" olarak adlandırılmıştır.

La Torre degli Asinelli on ikinci yüzyıl başlarında inşa edilmiştir ve 97,2 metre yüksekliğiyle yanındaki kuleden iki kat daha uzundur. Garisenda, on üçüncü yüzyılda inşaatı tamamlanmak üzereyken eğilmeye başlamış, yıkılmasını önlemek için yarısı yıkılmıştır. Garisenda ailesi bundan sonra rezil olmuş ve kuleden vazgeçerek şehirden kaçmıştır.

Marco bu tarihi Ermanno'nun kitabından öğrenmişti ama Francesca bunu bilmediği için, iyi bir turizm rehberi olarak yaklaşık on beş dakika süreyle ünlü kulelerin hikâyesini ona anlattı. Bunları anlatabilmek için de basit cümleler kurmuş, Marco'nun her şeyi rahatça anlamasını sağlamıştı.

"Asinelli'de tepeye kadar tam dört yüz doksan sekiz basamak vardır."

Marco sonunda, "Andiamo," dedi. 'Gidelim.' Kulenin dibine gidip daracık kapıdan içeri girdiler, yine dar bir döner merdivenden yaklaşık on beş metre kadar çıkarak bilet gişesinin bulunduğu yere geldiler. Marco iki bilet alıp altı avro ödedi ve kuleye tırmanmaya başladılar. Kule boştu, basamaklar duvarlara tutturulmuştu.

Francesca da yaklaşık on yıldır çıkmamıştı kuleye, o da bir turist gibi heyecanlıydı. Meşe ağacından yapılmış sağlam basamakları ağır ağır çıkarken Marco da onu izliyordu. Belirli mesafelerle açılmış küçük pencereler içeriye ışık ve hava girmesini sağlıyordu. Francesca omzunun üzerinden, "Acele etme, yavaş çık," dedi ve tırmanmaya devam etti. Şubat ayının o karlı gününde kuleye tırmanan başka kimse yoktu.

Marco basamakları ağır ağır çıkıyordu, Francesca ondan daha hızlı olduğu için bir süre sonra döner merdivende gözden kayboldu. Marco kulenin yaklaşık yarısında büyük bir pencere gördü ve biraz soluklanmak için orada durdu. Biraz dinlendi, sonra tekrar, ama daha ağır adımlarla çıkmaya başladı. Birkaç dakika sonra tekrar yoruldu, kalp atışları hızlanmış, soluk soluğa kalmıştı, bir an durdu ve tepeye kadar çıkıp çıkamayacağını düşündü. Ama biraz dinlendikten sonra tekrar tırmanışa başladı, sonunda 498 basamağı tamamlayıp kulenin tepesindeki kutu gibi bölüme vardı. Francesca sigarasını yakmış güzel şehri seyrediyordu, yüzünde bir damla bile ter yoktu.

Kulenin tepesinden manzara harikaydı. Binaların kırmızı kiremit çatıları ince ve beyaz bir kar tabakasıyla kaplanmıştı. San Bartolomeo'nun soluk yeşil kubbesi hemen altlarında idi. Kar tutmamıştı. Francesca yine İngilizce olarak, "Açık havalarda doğuda Adriyatik Denizini görebilirsin," dedi. "Kar altında bile çok güzel bu şehir."

Marco hâlâ soluk soluğaydı ama, "Evet, çok güzel," diyerek doğruladı onu. Rüzgâr demir parmaklıklı pencerelerden içeri ışıklar çalarak esiyordu ve kulenin tepesinde hava sokaktakinden daha da soğuktu.

Francesca gururlu bir ifadeyle, "Burası eski İtalya'nın en yüksek beşinci kulesidir," diyerek ona baktı.

Marco, "Bu kuleyi neden yıkmamışlar peki?" diye sordu.

"Sanırım bunun iki nedeni var. Birincisi, bu kulenin tasarımı iyi ve sağlam inşa edilmiş. Asinelli ailesi çok güçlü, büyük bir aileydi. Sonra, diğerleri yıkılınca, bu kule on dördüncü yüzyılda kısa bir süre için hapisane olarak da kullanılmış. Aslına bakarsan bunun neden yıkılmadığını kimse tam olarak bilemiyor." Yüz metre yüksekte sanki farklı bir kadın olmuştu Francesca. Gözleri daha parlak, sesi daha canlı gibiydi.

Nadir gülümsemelerinden biriyle Bolonya manzarasına bakarak, "Bu manzara bana bu şehri neden sevdiğimi hatırlatıyor," dedi. Yer değiştirdiler ve güneybatı yönünü seyrettiler. Uzaklarda

bir tepede, şehrin koruyucu meleği Santurio di San Luca heykelinin hatları belli belirsiz seçiliyordu.

Francesca, “Oraya gittin mi hiç?” diye sordu.

“Hayır.”

“Hava biraz düzelse bir gün gideriz oraya, tamam mı?”

“Tamam.”

“Görülecek çok yer burada.”

Marco belki de bu kadınla çalışmayı sürdürecekti. Bir dosta, özellikle de bir kadın dosta o kadar ihtiyacı vardı ki Francesca'nın asık suratına ve aşırı ciddiyetine bile tahammül edebilirdi. Hatta onun gözüne girebilmek için daha da sıkı çalışabilirdi.

Fakat kuleye tırmanırken oldukça neşeli görünen Francesca aşağıya inerken yine suratını astı, eski haline döndü. Kulelerin yakınında bir kafeye girip kısa bir mola verdiler ve birer espresso içtikten sonra ayrıldılar. Kadın ayrılırken onu yanağından öpmek bir yana, elini bile sıkmamış, bir ayrılık sözcüğü bile söylememişti. Marco onu bir hafta daha denemeye karar verdi.

Evet, bir hafta daha deneyebilirdi onu, eğer yedi gün içinde Francesca değişir, ona karşı biraz daha nazik ve güler yüzlü olabilirse onunla çalışmaya devam eder, aksi takdirde gönderirdi. Hayat böyle asık suratlarla uğraşılmayacak kadar kısaydı.

Ama kadın çok da güzeldi.

* * *

HER ZAMANKİ GİBİ BU ZARF DA sekreteri tarafından açıldı, ama bu kez zarfın içinden ikinci bir zarf çıktı ve bunun üzerinde sadece Neal Backman yazıyordu. İkinci zarfın üzerine ayrıca, büyük harflerle KİŞİYE ÖZEL, GİZLİ, SADECE NEAL BACKMAN TARAFINDAN AÇILABİLİR cümlesi yazılmıştı.

Sekreter saat 9'da tüm mektup ve belgeleri ona getirdiğinde, “İstersen önce şu en üstteki zarfa bak,” dedi. “Bu mektup iki gün önce York, Pennsylvania'dan postaya verilmiş.” Sekreter çıkıp kapıyı kapayınca Neal açık kahverengi zarfı inceledi, üzerinde kendi adı ve uyarı yazısından başka bir şey yoktu. El yazısı hiç de yabancı gelmedi ona.

Mektup açacağıyla açtığı zarftan ikiye katlanmış beyaz bir kâğıt çıktı. Babasından geliyordu mektup. Önce şoke oldu, ama kendini çabuk toparladı.

Sevgili Neal,

21 Şubat

Şu anda güvendeyim ama bu durumun devam edeceğinden kuşkuluyum. Yardımına ihtiyacım var. Ne bir adresim, ne de telefon, faks gibi olanaklarım var, olsa bile kullanabileceğimden şüpheliyim. E-posta olanağına kavuşmak istiyorum, bunun izlenmesi zor. Bu nasıl yapılır bilmiyorum ama senin bir yolunu bulacağından eminim. Bilgisayarım ve param yok. Senin de izleniyor olman ihtimali yüksek, onun için bir şey yaparken çok dikkatli olman, iz bırakmaman gerekiyor. Kendi izlerini ve benimkileri örtmeye çalış. Kimseye güvenme, her şeye dikkat et. Bu mektubu gizle, sonra da ortadan kaldır. Bana mümkün olduğu kadar çok para gönder. Sana hepsini geri ödeyeceğimi biliyorsun. Hiçbir şey için kendi adını kullanma. Benim için de aşağıdaki adresi kullan:

Sr. Rudolph Viscovitch, Università degli Studi, Bologna Üniversitesi, Via Zamboni,

22, 44041, Bologna, İtalya. Birincisi Viscovitch, ikincisi de benim için olmak üzere iki zarf kullan. Ona bir not yaz ve paketi Marco Lazzeri için muhafaza etmesini söyle.

Acele et! Sevgiler, Marco

Neal mektubu masaya bıraktı ve kalkıp kapısını kilitledi. Sonra deri kaplı divana oturdu, düşünmeye başladı. Haftalardan beri haber alamadığı için babasının başka bir ülkede olduğunu

tahmin ediyordu zaten. Babası neden İtalya'daydı ve mektup postaya neden York, Pennsylvania'dan verilmişti?

Neal'ın karısı kayınpederini hiç görmemişti. Onlar evlendiklerinde Backman iki yıldır hapisteydi. Evlilik ve sonra Joel'in ikinci torunu olan kızlarının fotoğraflarını cezaevine göndermişlerdi.

Neal babası hakkında konuşmayı pek sevmez, onu düşünmek bile istemezdi. Backman hiç de iyi bir baba olamamış, onunla ilgilenmemiş ve ani düşüşü tüm çevresini şaşırtmıştı. Neal babasına o zor günlerinde istemeyerek de olsa mektup yazmış, kartlar göndermişti ama en azından kendine ve karısına, babasını hiç özlemediğini söylerdi. Onunla çok az bir araya gelmişlerdi.

Babası şimdi kalkmış, parası olmayan Neal'dan para istiyor, oğlunu büyük bir tehlikenin içine atacağını bile düşünmüyordu.

Neal masasına gitti, mektubu tekrar tekrar okudu. Babasının her zaman bildiği zor okunan, acele yazıldığı belli olan el yazısıydı bu. Babası evde olsun ofiste olsun hep aynı şekilde çalışırdı. Hep emreder, şunu yap, bunu yap der, emirlerinin hemen yerine getirilmesini isterdi. Benim istediğimi yap, hem de hemen yap! Acele et! Tüm riskleri göze al, çünkü sana ihtiyacım var.

Peki ama ya her şey yolunda gider de babası geri gelirse, o zaman ne olacaktı? Hiç kuşkusuz o zaman da oğlu ve torunu için zaman ayıramayacak, elli iki yaşındaki Joel Backman yine Washington'da yükselmenin bir yolunu arayıp bulacaktı. Yine doğru insanlarla arkadaş olacak, istediği müşterileri alacak, doğru kadınla evlenip doğru ortaklar bulacak, bir yıl geçmeden de yine koskoca bürosunda korkunç ücretlerle çalışarak kongre üyeleri üzerinde baskılar kuracaktı.

Babası hapisteyken hayat çok daha basit ve rahattı.

Karısı Lisa'ya ne söyleyecekti peki? Şekerim, hani şu banka hesabında biriktirdiğimiz 2000 dolar var ya, galiba ona ihtiyaç olacak. Şifreli bir e-posta sistemi için de birkaç yüz dolar gerekiyor. Ayrıca sen ve yavrumuz çok dikkatli olun artık, kapıları hep kilitli tutun, çünkü hayatımız tehlikede olabilir.

Günü mahvolan Neal, sekreterine kimseyle konuşamayacağını, gelen telefonları kendisine bağlamamasını söyledi. Divana uzandı, mokasenlerini çıkardı ve gözlerini kapayıp şakaklarını ovmaya başladı.

* * *

CIA İLE FBI ARASINDAKİ PİS SAVAŞTA her iki taraf da bazen taktik nedenlerle bazı medya mensuplarını kullanıyordu. Medyanın kullanılmasıyla engelleyici saldırılar yapılabiliyor, karşı saldırılar önlenbiliyor, geri çekilmeler, hatta hasar kontrolü bile gerçekleştiriliyordu. Dan Sandberg her iki tarafta da yaklaşık yirmi yıldır kaynakları olan tecrübeli bir gazeteciydi ve doğru, özel haberler konusunda kullanılmaya her zaman hazırды. Ayrıca kuryelik görevi de yapar, iki taraf arasında dikkatli bir şekilde dedikodu taşıyarak onların neler bildiğini öğrenmeye çalışırdı. FBI'ın rüşvet karşılığı af olayını araştırdığını duyunca CIA'deki en güvenilir haber kaynağına başvurdu. Önüne her zamanki gibi önce bir duvar çıktı, ama Sandberg onu kırk sekiz saat içinde aşmayı başardı.

Sandberg'in Lagley'deki haber kaynağı çeşitli görevlerde bulunmuş eski ve deneyimli bir ajan olan Rusty Lowell'di. Hangi iş için maaş alırsa akın, gerçek görevi medyayı izlemek ve Teddy Maynard'a basını nasıl kullanması gerektiği konusunda danışmanlık yapmaktı. Adam gammaz değildi, gerçek olmayan haberi vermezdi. Sandberg onunla yıllardan beri işbirliği yapardı ve Lowell'den öğrendiği pek çok haberde Teddy'nin onayı olduğunu artık biliyordu.

Virginia'da, çevre yolunun hemen dışında, Tyson's Corner Alışveriş Merkezinin üst katındaki küçük bir pizzacıda buluştular. Büyük birer dilim biberli ve bol peynirli pizza ile diyet kola alarak

kendilerini kimsenin görüp dinleyemeyeceği bir loca masasına oturdular. Görüşmede her zamanki kurallar geçerliydi.

(1) Konuşulacak olan her şey kayıt dışı ve gizliydi;

(2) Sandberg herhangi bir haberi yazacağı zaman Lowell'den yeşil ışık gelmesini bekleyecekti;

(3) Eğer Lowell'in verdiği bir haber başka bir kaynak tarafından yalanlanırsa Lowell'in bunu tekrar gözden geçirme ve son sözü söyleme hakkı vardı.

Aslında Sandberg bir araştırmacı gazeteci olarak kurallardan nefret ederdi. Fakat Lowell şimdiye kadar hiç yanılmamıştı ve ondan başka kimseyle de konuşmazdı. Eğer Sandberg bu zengin haber kaynağını elinde tutmak istiyorsa, kurallara uymak zorundaydı.

Sandberg, "Büyük parayı bulmuşlar," dedi. "Ve bu paranın ayla ilgili olduğunu düşünüyorlar."

Lowell insanı aldatmazdı, zaten gözleri onu hemen ele verdi. Şimdi de gözlerini birden kıstı, bunu yeni öğrendiği belli oluyordu.

Sandberg, "CIA biliyor mu bunu?" diye sordu.

Lowell hiç düşünmeden, "Hayır," dedi. Gerçeği söylemekten asla çekinmezdi. "Bazı kıyı bankalarını izliyorduk ama bir şey bulamadık. Ne kadar bir para bu?"

"Büyük para dediler ama ne kadar olduğunu bilmiyorum. Nasıl buldukları hakkında da bilgim yok."

"Nereden gelmiş peki bu para?"

"Kesin olarak bilmiyorlar ama bunu Joel Backman'e bağlamayı çok istiyorlar. Beyaz Saray'la konuşuyorlar."

"Ve bize bir şey söylemiyorlar."

"Öyle anlaşılıyor. Politika kokusu var bu işte. Eski başkan Morgan'ı suçlamak için can atıyor, bu iş için en uygun hedef de Backman görünüyor."

"Dük Mongo da iyi bir hedef olabilirdi oysa."

"Evet, ama adam ölmek üzere. Ülkenin en büyük vergi kaçakçısı olduğu biliniyor ama şu anda pasif durumda. Backman'de bazı sırlar var. Onu bulup ülkeye geri getirmek ve Adalet Bakanlığına teslim edip korkunç sırları öğrenmek istiyorlar. Bunun sonucunda Morgan'ı aşağılayıp rezil etmek var."

"Ekonomi berbat bir durumdayken halkın gözlerini boyamak için güzel bir bahane."

"Dediğim gibi, işin temelinde politika yatıyor."

Lowell pizzasından büyük bir lokma ısırıp çiğnerken düşünmeye başladı. Sonra, "Bu işte Backman olamaz," dedi. "Hedeften uzakta bu adamlar."

"Emin misin?"

"Eminim, Backman affedileceğini asla bilmiyordu. Bir gece yarısı onu hücrelerinden çıkardık, bazı belgeler imzalattık ve şafaktan önce ülkeden kaçırdık."

"Nereye gitti peki?"

"Bilmiyorum, bilseydim de sana söyleyemezdim. Ama Backman'in böyle bir rüşveti ayarlayacak zamanı olmadı. Hapse öyle bir suçla atılmıştı ki affı rüyasında görse hayra yormazdı. Bu onun değil, Teddy'nin fikriydi. Onların adamı Backman değil."

"Ama onun peşindeler, yakalamak istiyorlar."

"Neden? Adam affedilmiş, özgür bir eski mahkûm, kaçak biri değil ki. Onu tekrar suçlamak için bir şey bulamazlarsa ülkeye geri getiremezler."

"Ama suçlayacak bir şey bulabilirler."

Lowell bir süre düşündü, sonra, "Neyle suçlayabilirler bilemiyorum," dedi. "Bir şantaj parası bulmuşlar ama bunu kaynağını bilmiyorlar, bunu kendin söyledin. Ben de bu paranın Backman'dan gelmiş olabileceğine inanmıyorum."

"Onu bulabilirler mi acaba?"

"Teddy'ye baskı yapmaya çalışacaklar, zaten ben de bunun için seninle konuşmak istedim." Lowell yarısını yediği pizzayı bir kenara itip masanın üstüne eğildi. "Yakında Oval Ofiste bir toplantı olacak. Teddy de orada olacak ve Başkan ona Backman'le ilgili hassas sorular soracak. Teddy ona cevap vermeyecek, işte o zaman da dananın kuyruğu kopacak. Başkan bizim ihtiyarı

emekli etmeye cesaret edebilir mi acaba?”

“Sen ne düşünüyorsun bu konuda?”

“Olabilir diyorum. Zaten Teddy de bekliyor bunu. Çalıştığı dördüncü başkan bu, ondan önceki üç başkan da onu kovmak istedi ama başaramadılar. Ama artık çok yaşlandı ve emekli olmaya hazır.”

“Yıllardan beri yaşlı ve gitmeye hazırız zaten.”

“Doğru ama o zaman elinde güçlü kozları vardı. Şimdi ise durum farklı.”

“Neden kendiliğinden istifa etmiyor peki?”

“Çünkü huysuz, aksi ve inatçı bir orospu çocuğu da ondan, sen de biliyorsun.”

“Bunu herkes biliyor zaten.”

“Ve kovulursa elbette sessizce çekilmeyecek. Karşılığında dengeli bir sigorta isteyecektir.”

Lowell dengeli bir sigorta sözüyle yüksek bir tazminat talebinden söz ediyordu.

Sandberg de pizzasını bitirmeden kenara itti ve parmaklarını çıtlattı. Sonra, “Ben hikâyeyi şöyle görüyorum,” diye konuştu. “Teddy Maynard on sekiz yıl CIA başkanlığı yaptıktan sonra yeni başkan tarafından görevden alındı. Bunun nedeni Maynard’ın bazı hassas bilgileri vermekten kaçınması. Yaşlı CIA başkanı ulusal güvenliği korumak için yaptı bunu, Başkana direndi. Oysa Başkan FBI ile birlikte, ondan bazı gizli bilgileri almak ve FBI’ya aflarla ilgili soruşturma yapma olanağı sağlamak istiyordu.”

“Yazında Backman’dan söz edemezsin.”

“İsim kullanamam zaten, elimde kesin kanıt yok.”

“Ben bu paranın Backman’dan gelmediğine eminim. Eğer bu haberde onun adını kullanırsan adam bunu görüp aptalca bir şey yapabilir.”

“Nasıl yani?”

“Yani kaçıp ortadan iyice kaybolabilir.”

“Neresi aptalca bunun peki?”

“Çünkü biz onun kaçıp gizlenmesini istemiyoruz.”

“Onun ölmesini mi istiyorsunuz yoksa?”

“Elbette. Plan bu. Onu kimin öldüreceğini görmek istiyoruz.”

Sandberg sert plastik arkalıya yaslanıp uzaklara baktı. Lowell soğumuş pizzanın üstünden birkaç küçük yeşil biber parçası alıp ağzına attı ve bir süre konuşmadan oturdular. Sandberg diyet kolasını içip bitirdi, sonra, “Teddy nasıl yaptıysa, Backman’i affetmesi için Morgan’ı ikna etti, sonra da adamı öldürülsün diye yem olarak başka bir ülkeye kaçırdı.”

Lowell başka yere bakıyordu ama başını salladı.

“Ve Backman öldürülürse Langley bazı sorularına cevap mı alacak yani?”

“Belki. Plan bu.”

“Backman neden affedildiğini biliyor mu?”

“Biz ona hiçbir şey söylemedik elbette, ama zeki bir adam o.”

“Peşinde olanlar kim?”

“Ona müthiş bir kin duyan bazı kişiler.”

“Kim olduklarını biliyor musun?”

Lowell başını salladı, sonra omuz silkti ve cevap vermedi, “Potansiyel birçok kişi var. Yalandan izleyecek ve belki bir şeyler öğreneceğiz. Belki de öğrenemeyeceğiz.”

“Peki neden ona kin besliyor bu adamlar?”

Lowell onun bu komik sorusuna güldü, “İyi denemeydi Dan. Bu soruyu altı yıldır sorarsın. Bak, artık gitmeliyim. Konu üzerinde çalış ve sonucu göster bana.”

“Başkanla toplantı ne zaman?”

“Bilmiyorum, herhalde Başkan döner dönmez olacaktır.”

“Ya Teddy kovulursa?”

“İlk arayacağım kişi sen olacaksın.”

NEAL BACKMAN, CULPEPER, Virginia'da küçük bir kasaba avukatı olarak hukuk fakültesinde umduğundan daha az para kazanıyordu. Babasının firması Washington'da çok güçlüyken birkaç yıllık tecrübeden sonra iyi para kazanacağını düşünürdü hep. Backman, Pratt & Bolling hukuk firmasında en acemi avukatlar bile yıllık 100.000 dolar ücretle işe başlardı, otuz yaşındaki parlak, genç bir ortak avukatsa bunun üç katı para kazanabilirdi. Hukuk fakültesinin ikinci sınıfına devam ederken yerel bir dergi babasının resmini kapak yapmış, onun pahalı oyuncaklarından söz etmişti. Backman'ın yıllık gelirinin 10 milyon dolar olduğu tahmin ediliyordu. Bu yazı hukuk fakültesinde epey gürültü koparmış ve Neal bundan pek de rahatsız olmamıştı. Böyle para kazandığı takdirde geleceğinin çok parlak olacağını düşünüyordu o günlerde.

Ama firmada işe başladıktan sonra, aradan bir yıl geçmeden, babası suçlamaları kabul edip hapse girince işten atılmıştı.

Neal çok geçmeden büyük paralar kazanma ve lüks yaşam sürme hayallerinden vazgeçti. Ana caddedeki küçük bir hukuk firmasında yıllık 50.000 dolar kazanç umuduyla çalışmaktan mutluydu. Kızları doğunca Lisa çalıştığı işten ayrıldı ve evin idaresiyle uğraşmaya başladı.

Neal o gece rahat uyuyamadı ve sabah kalktığında neler yapabileceğini düşündü. Bu konuyu karısına açıp açmama konusunda kararsızdı. Sonunda ona söylememeye karar verdi ve kendine göre bir plan yaptı. Her zamanki gibi saat sekizde bürosuna gitti ve bankanın açılıp çalışmaya başlaması için bir buçuk saat bekledi. Ana Caddede yürürken, bir yerlerde kendisini izleyen insanların bulunabileceğine inanması güçtü. Yine de dikkatli olması gerekiyordu.

Piedmont National bankasının şube müdürü Richard Koley'di. Birlikte kiliseye gider, orman tavuğu avına çıkar, Rotary Kulüp için top oynarlardı. Neal'ın çalıştığı hukuk firması uzun yıllardan beri bu bankayla çalışıyordu. O saatte bankada henüz kimse yoktu ve Richard kahvesiyle The Wall Street Journal'ini alıp masasına oturmuştu. Neal'ı görünce çok sevindi, yirmi dakika kadar üniversite basketbolundan söz ettiler. Sonunda Richard, "Bir işin mi vardı Neal?" diye sordu.

Neal o sabah yaptığı planlamaya göre konuştu. "Merak ettiğim için soruyorum," dedi. "İmzam karşılığı bankandan ne kadar kredi alabilirim acaba?"

Richard, "Zor soru ha," diyerek tüm cevapların alınabildiği bilgisayarı açtı ve fareyi tıklattı.

"Önemli bir şey değil Richard, şu anda borsada fiyatlar düşük de bir şeyler satın almayı düşündüm."

"Aslında hiç fena fikir değil ama bunun reklâmını yapacak olan ben değilim. Dow endeksi yine on binlere düşmüşken neden daha fazla insan kredi alıp da hisse senedi satın almıyor diye düşünüyorum doğrusu. Bankamız için de iyi olurdu bu elbette." Bu esprisine kendisi de güldü, sonra ciddileşip tuşlara basarak, "Gelir düzeyi?" diye sordu.

Neal, "Değişiyor," diye cevap verdi. "Yılda altmışla seksen bin arası diyebiliriz."

Richard kaşlarını çattı ama bunu neden yaptığını anlamadı Neal, acaba ondan daha çok mu kazanıyordu, yoksa daha mı az? Bunu bilemezdi elbette, ama küçük kasabalarda banka çalışanlarına büyük maaşlar ödenmediğini biliyordu.

Richard, "Ev ipotegi dışında borcun var mı?" diye sordu.

"Hmmm, bir bakalım." Neal gözlerini kapadı ve hesaplamaya başladı. Ev ipotegi 200.000 dolardı ve bunu Piedmont'a ödüyordu. Lisa borçlanmaya karşıydı, onun için bütçelerinde fazla açık olmuyordu. "Yaklaşık yirmi bin kadar araba borcum var," dedi. "Yüz civarında da kredi kartı ödemeleri diyebiliriz. Fazla sayılmaz."

Richard başıyla onu onayladı ama gözlerini monitörden hiç ayırmıyordu. Bir süre sonra elini klavyeden çekip arkadaşına baktı, "İmzan karşılığında on iki ayda ödenmek koşuluyla ve yüzde altı faizle üç bin dolar kredi alabilirsiniz."

Neal daha önce maddi teminat göstermeden hiç kredi almadığı için ne kadar kredi alabileceğini hiç düşünmemişti ama 3000 dolar ona göre normal bir rakamdı. “Dört bine çıkamaz mıyız acaba?” diye sordu.

Arkadaşı yine kaşlarını çatarak bilgisayarda biraz çalıştı, sonra, “Elbette, neden olmasın dostum?” dedi. “Seni nerede bulacağımı biliyorum, değil mi?”

“Güzel, sana borsada ne yaptığım konusunda bilgi veririm.”

“İçerden bir şeyler mi öğrendin yoksa?”

“Bana bir ay ver. Eğer fiyatlar yukarı giderse gelip bir şeyler anlatırım.”

“Tamam dostum.”

Richard çekmecesini açıp bazı belgeler çıkarırken Neal, “Bak Richard,” dedi. “Bu aramızda kalacak, tamam mı? Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Lisa’nın imzası gerekmesin.”

Sır saklamayı bilen bankacı, “Sen hiç merak etme dostum,” dedi. “Benim finans konusunda yaptıklarımın yansını bile bilmez karım. Kadınlar bu tür şeyleri anlamazlar.”

“Tamam dostum, haa, bu parayı nakit olarak alabilir miyim acaba?”

Arkadaşı biraz şaşırır gibi oldu, bir an düşündü, ama Piedmont National’da her şey mümkündü. “Elbette, bana bir saat kadar izin ver.”

“Hemen ofise dönüp bir dava dosyası hazırlamam gerekiyor, öğle vakti gelir tüm belgeleri imzalarım, tamam mı?”

Neal iki blok ilerdeki bürosuna giderken midesinde hafif bir sancı hissetti. Lisa bu yaptığını öğrense onu öldürürdü, küçük bir kasabada sır saklamaksa hiç kolay değildi. Dört yıldır süren mutlu evliliklerinde şimdiye kadar tüm kararları birlikte vermişlerdi. Banka kredisini ona açıklamak kolay olmayacaktı, ama gerçeği öğrenirse belki biraz yumuşardı Lisa.

Krediyi geri ödemesi kolay olmayacaktı. Babası kolayca söz vermeyi çok iyi bilir, bunu hep yapardı. Verdiği sözü bazen tutar, bazen tutmaz, bu konuları fazla önemsemezdi. Ama eski Joel Backman’di bu. Yeni Backman hiçbir dostu, güvenecek kimsesi olmayan umutsuz bir adamdı.

Fakat alacağı para sadece 4000 dolardı. Richard bundan kimseye söz etmezdi ve Neal geri ödeme konusunu daha sonra düşünürdü. Ne de olsa bir avukattı. Biraz daha fazla çalışıp ekstra bazı ücretler alabilirdi.

Şu anda Neal’ı düşündüren en önemli mesele, paketi Rudolph Viscovitch’e ulaştırma konusuydu.

* * *

NEAL BANKADAN ALDIĞI NAKİT PARAYI ceplerine doldurdu ve öğle yemeği vakti bir buçuk saatlik mesafede olan Alexandria’ya gitti. Potomac Nehrinden bir mil kadar mesafede, Russell Yolu üzerindeki küçük bir alışveriş merkezinde Chatter isimli dükkânı buldu. Dükkânın gazete ilanında, en son teknoloji ürünü iletişim sistemleri ve Avrupa’da da çalışan cep telefonları sattığı bildiriliyordu. Dükkânın içinde biraz dolaşınca şaşırıldı. Telefon, çağrı cihazı, bilgisayar, uydu telefonu gibi iletişim sistemlerinin çeşitleri o kadar fazlaydı ki hangisine bakacağını bilemiyordu. Burada fazla oyalanamazdı, saat dörtte bürosunda yapacağı bir işi vardı. Lisa da günde birkaç kez telefon eder, işlerin nasıl gittiğini sorardı.

Tezgâhtara, bir buçuk ay kadar önce piyasaya çıkmış olan en son teknoloji ürünü Ankyo Akıllı Cep Telefonu olup olmadığını sordu. Tezgâhtar aleti dükkân içindeki bir camlı dolaptan büyük bir özenle çıkardı ve özelliklerini saymaya başladı. “Kapsamlı QWERTY klavye, beş kıtada üç-dalga operasyonu, seksen megabyte hafıza, EGPRS ile yüksek hızlı data bağlantısı, telsiz LAN girişi, bluetooth telsiz teknolojisi, IPv4 ve IPv6 çift küme destek, kızılötesi, Pop-Port arayüz, Symbian operasyon sistemi versiyonu 7.0S, Seri 80 platform.”

“Dalgalar arasında otomatik geçiş var mı?”

“Evet.”

“Avrupa sistemlerini içeriyor, değil mi?”

“Elbette.”

Akıllı telefon normal iş telefonundan biraz daha büyüktü, ama insanın eline ağırlık yapmıyordu, kullanımı rahattı. Yumuşak metal bir yüzü ve kullanım sırasında kaymayı önleyen pürüzlü bir plastik arka kapağı vardı.

Tezgâhtar, “Normal telefondan biraz büyük ama pek çok marifeti var bunun,” dedi. “Örneğin e-posta, multimedya mesaj sistemi, kamera, videoçalar, komple sözcük işlem, internet bağlantısı... Ayrıca dünyanın her yerinde telsiz girişi yeteneği var. Nereye gideceksiniz bununla?”

“İtalya’ya.”

“Hiç sorun değil efendim. Sadece bir servis vericiyle hesap açmanız gerekecektir.”

Hesap açmak bir sürü kâğıt işi ve o da arkada iz bırakmak demektir ki Neal bunu istemiyordu. “Bir hazır SİM kartıyla olmuyor mu bu iş?” diye sordu.

“Bizde var bunlar. İtalya için kullanılabilecek TIM deniyor. Telekom İtalya Mobil. İtalya’nın en büyük telekom şirketi, ülkenin yaklaşık yüzde doksan beşini kapsıyor.”

“Ondan alacağım.”

Neal cihazın alt kapağını açıp klavyeye baktı. Tezgâhtar, “Sistemi iki elle tutarak klavyeyi başparmakla tuşlamak daha uygun olur,” dedi. “On parmağınızı sığdıramazsınız klavye üzerine.” Cihazı Neal’dan aldı ve en uygun kullanım şeklini gösterdi.

Neal, “Anladım,” dedi. “Alıyorum bunu.”

Akıllı telefonun fiyatı 925 dolar artı vergiydi, TIM kartı için de 89 dolar ödeyecekti. Neal parayı nakit olarak Ödeyeceğini söyledi ve geride iz bırakmamak için kâğıt işleri gerektiren garanti, indirim kaydı, sahip programı gibi işlerini istemedi. Tezgâhtar ondan adını ve adresini istedi ama Neal bunları vermedi, adamın ısrarı üzerine sinirlenerek, “Bunu alıp parasını ödemek ve gitmek istiyorum,” dedi.

Adam sonunda, “Peki efendim,” demek zorunda kaldı.

“O halde tamam, hemen alıp gideyim, acelem var.”

Dükândan çıkıp yarım mil kadar gittikten sonra bilgisayar ve ofis cihazları satan başka bir dükkâna girdi. Aradığı entegre telsiz yeteneği olan Hewlett-Packard Tablet PC’yi orada buldu. Babasının güvenliği için 440 dolar daha harcadı ama bu dizüstü bilgisayarı şimdilik ofisinde gizleyecekti.

Bilgisayardan indirdiği bir haritayı kullanarak başka bir alışveriş merkezine gitti ve PackagePost’u orada buldu. Mağazadaki gönderme masasında babası için iki talimat belgesi doldurdu, onları katladı ve o sabah hazırladığı mektupla birlikte katlayarak bir zarfa koydu. Etrafta kendisine bakan kimse olmadığından emin olduktan sonra yirmi tane 100 dolarlık banknotu Ankyo sistemiyle verdikleri küçük siyah taşıma çantasının içine koydu. Sonra mektubu, talimatları, akıllı telefonu ve içinde para olan telefon çantasını, mağazadan aldığı kalın kartondan bir posta kolisinin içine koydu. Kutunun kapağını sıkıca yapıştırdı, üstüne de büyük harflerle LÜTFEN MARCO LAZZERI İÇİN MUHAFAZA EDİN yazdı. Bu kutuyu daha sonra daha büyük bir kutunun içine koydu, büyük kutunun üstüne de Rudolph Viscovitch’in adıyla 22 Via Zamboni, Bolonya adresini yazdı. Gönderen adresi Paket Postanesi, 8851 Braddock Road, Alexandria, Virginia 22302 idi. Postanede paketin geri dönmesi olasılığına karşı bu kez zorunlu olarak adını, adresini ve telefon numarasını gönderi kâğıdına yazdı. Posta memuru kutuyu tarttı ve sigorta isteyip istemediğini sordu. Neal yine kâğıt işlerinden kaçınmak için sigorta istemedi. Memur pulları kutunun üstüne yapıştırıp, “On sekiz dolar yirmi sent,” dedi.

Neal parayı ödedi ve kutunun o gün öğleden sonra yola çıkacağını bir kez daha doğrulattı.

* * *

MARCO KÜÇÜK DAİRESİNDE YARI karanlıkta her sabahki işlerini planlı bir şekilde yapmaya başladı. Hapisteyken hiç acelesi yoktu, ama onun dışında, uyandıktan sonra yatakta kalıp sabah keyfi yaptığı görülmemişti, erkenden kalkıp işlerine başladılar. Yapacağı ve göreceği çok şey vardı. Geceleri genellikle üç dört saat uyur, sabah 6'dan önce ofisine giderek çatacak insan arardı.

Eski alışkanlıklarını yine uygulamaya başlamıştı. Artık her gün kavga edecek, çatacak adam aramıyordu ama meydan okuması gereken başka alanlar vardı şimdi.

Eskisi gibi yine üç dakikada düşünüyordu. Zaten istese de fazla kalamıyordu düşün altında, çünkü Via Fondazza'da sıcak su pek bol sayılmazdı. Sakal tıraşını olurken oldukça büyümüş olan bıyığına ve keçi sakalına dikkat ediyordu. Bıyığı hemen hemen tamamlanmış, keçi sakalı da kırılmıştı. Artık Joel Backman'e benzemiyordu. Sesi bile değişmişti. Daha ağır ve yumuşak bir sesle konuşuyordu şimdi ve zaman buldukça kendini bu konuda eğitiyordu. Ve bunu elbette başka bir dilde yapıyordu.

Sabah işleri biraz da casusluk içeriyordu. Yatağının yanındaki komodinde bazı şeylerini koyduğu ve hepsi aynı büyüklükte olan dört çekmece vardı ve en alt çekmece döşemeden on beş santim yüksekteydi. Yatak çarşafından çektiği bir ipliği her sabah tükürüğüyle ıslatıp bir ucunu son çekmecenin altına, diğer ucunu da komodinin yan tarafına yapıştırıyordu. Böylece birisi gelip çekmeceyi açtığında yukardan görünmeyen beyaz iplik yere düşüyordu.

Kendisi her gün Ermanno ya da Francesca ile ders çalışırken birisi, büyük olasılıkla Luigi, odasına girip onun çekmecelerini karıştırıyordu.

Masası, küçük oturma odasında tek pencerenin altındaydı. Çeşitli kâğıtları, notlarını, kitaplarını, Ermanno'nun verdiği Bolonya rehberini, birkaç eski Herald Tribüne gazetesini, sokaklarda Çingenelerin dağıttığı mağaza reklâmlarını, çok kullandığı İngilizce-İtalyanca sözlüğünü ve Ermanno'nun her gün verdiği ders özetlerini bu masada tutuyordu. Masanın üstü pek düzenli ve temiz sayılmazdı, bu da onu sinirlendiriyordu. Oysa bu küçük odaya sığmayacak kadar büyük olan eski çalışma masası her zaman tertemiz ve düzenli olurdu. Her gün akşam üzeri odasına gelen bir sekreter, masasını düzeltir, düzene sokardı.

Ama bu dağınık masada kimsenin fark edemeyeceği bir oyun vardı. Tahta masanın üstünde onlarca yılın izleri, çizikleri ve bıçakla açılmış oymalar görülüyordu. Ayrıca masanın tam ortasında, Marco'nun eski bir mürekkep lekesi sandığı bir leke vardı. Küçük bir düğme büyüklüğünde olan bu leke masanın tam merkezine denk geliyordu. Marco her sabah evden çıkarken bir yazı kâğıdının bir köşesini bu lekenin tam ortasına koyuyordu. En usta casuslar bile fark edemezdi bunu.

Edemediler de zaten. Odasına giren her kimse, aramasını yaptıktan sonra Marco'nun kitaplarını, kâğıtlarını ve diğer eşyaları tam eski yerine koymayı başaramıyordu.

Haftanın yedi günü, yani dersinin olmadığı ama dışarıda bulunduğu hafta sonlarında bile Luigi ya da adamlarından birisi Marco'nun odasına giriyor, eşyalarını karıştırıyordu. Marco bir ara düşündü ve kafasında bir plan hazırladı. Bir Pazar sabahı kalkıp cep telefonundan Luigi'yi arayacak, başının müthiş ağrıdığını söyleyip ondan aspirin ya da benzer bir ilaç isteyecekti. Luigi geldiğinde Marco loş yatak odasında yatağında olacak, hasta numarası yapacak, öğleden sonra onu tekrar arayarak iyileştiğini ve acıktığını söyleyecekti. Yakındaki kafeye gidip çabucak bir şeyler yiyecekler ve Marco birden eve dönmek istediğini söyleyecekti. Evden en fazla bir saat uzak kalmalıydı.

Acaba bu arada evine başka biri girip arama yapabilecek miydi, merak ediyordu Marco.

Plan kafasında gittikçe geliyordu. Kendisini gözetleyen başka insanlar olup olmadığını merak ediyordu. Peşinde kaç kişi vardı acaba? Mademki onun güvenliğini sağlamak istiyorlardı, o zaman neden her gün odasını arıyorlardı?

Onun kaçıp ortadan kaybolmasından korkuyor olmalıydılar, peki ama bunun nedeni neydi? Cezası affedilmiş özgür bir adamdı o, istediği yere gidebilirdi. Çok değişmişti, eski Backman'e pek benzemiyordu, İtalyancası da mükemmel olmasa bile kendini idare edebilecek kadar iyi sayılabilirdi. Buradan kaçıp gitse ne olacaktı yani? Bir trene atlayıp ülke turuna çıksa onlar da

daha rahat olmaz mıydı?

Onu pasaportsuz ve parasız bırakmalarının nedeni neydi? Neden bu şehirde hapis gibiydi?

Onun kaçmasından korkuyorlardı ve Marco bunun nedenini anlayamıyordu.

Işıkları söndürüp kapıyı açtı. Via Fondazza'nın üstü kemerli kaldırımları hâlâ kapkaranlıktı. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapayarak kilitledi ve sabah kahvesini içebileceği bir yer bulmak için yürümeye başladı.

Luigi kalın duvardan geçip kulağına gelen vızıltıya benzer bir sesle uyandı, bu garip sesi her sabah bu erken saatlerde duyuyor ve zamansız uyanıp sinirleniyordu.

Kadın, "Nedir bu?" diye sordu.

Luigi, "Hiçbir şey," dedi, üstündeki örtüyü kadının üstüne doğru atıp çıplak olarak yataktan fırladı ve odadan çıktı. Çalışma odasından geçip mutfığa gitti, kapıyı açıp içeri girdi ve içerden kilitledi, sonra portatif masanın üstünde duran monitörlere baktı. Marco her zamanki gibi ön kapıdan çıkıyordu. Ve evden çıkış saati yine altıyı on geçeydi, yani bir anormallik yoktu, insanı sinirlendiren bir alışkanlıktı bu. Lanet Amerikalılar, diye söylendi.

Düğmeye basıp açık olan monitörü kapadı, hemen giyinip sokağa çıkarak Marco'yu bulması ve Ermanno ile buluşana kadar izlemesi gerekiyordu. Ama bu monoton işten bıkmaya başlamıştı ve Simona da onu yatakta bekliyordu.

Simona yirmi yaşına yeni girmiş Napolili bir öğrenciydi ve gerçek bir güzel olan bu kızla bir hafta önce yeni keşfettiği bir kulüpte tanışmıştı. Dün gece ilk kez birlikte olmuşlardı ve Luigi onu kolayca bırakamayacağını biliyordu. Yatak odasına döndüğünde kız yeniden uyumuştı, Luigi de battaniyenin altına giriverdi.

Dışarı çok soğuktü ve yatağında Simona vardı. Whitaker Milano'da ve büyük olasılıkla bir İtalyan güzeliyle yataktaydı. Bugün Luigi'yi kontrol edecek hiç kimse yoktu burada. Marco da zaten kahve içmekten başka bir şey yapmıyordu.

Simona'ya sarılıp uykuya daldı.

* * *

MART AYININ BAŞLARINDA AÇIK, güneşli bir havaydı ve Marco, Ermanno ile iki saatten beri çalıştığı dersi bitirmişti. Güzel havalarda yaptıkları gibi o gün de Bolonya sokaklarında dolaştılar ve sadece İtalyanca konuştular. O gün çalıştıkları fiil, "yapmak" anlamına gelen "fare" idi ve İtalyancanın hemen hemen en çok kullanılan, esnek fillerinden biriydi. Alışveriş yapmak "fare la spesa" olarak söyleniyordu ki tam çevirisi, "harcama yapmak, ya da alım yapmak" gibi olabilirdi. Soru sormak için, "fare la domanda," deniyordu, yani, "soru yapmak"tı bu. Kahvaltı etmek, "fare la colazione," yani "kahvaltı yapmak"tı.

Ermanno dersleri olduğunu söyleyerek yine erken ayrıldı ondan. Gezici dersler sona erdiğinde Ermanno'nun gidişiyile Luigi'nin gelişi hemen hemen aynı zamana denk geliyor ve Ermanno onu görür görmez saniyede yok oluyordu. Acaba bunu Marco'nun sürekli olarak izlendiğini göstermek için mi yapıyorlardı?

Üniversite semtindeki birçok kitapçıdan biri olan Feltrinelli'nin önünde Ermanno onunla tokalaşıp ayrılırken Luigi köşeden çıktı ve, "Buon giorno. Pranziamo?" dedi. "Yemek yiyor muyuz?"

"Certamente."

Marco artık restoranlara kendi başına rahatça gidebildiği için öğle yemeklerinde pek beraber olmuyorlardı.

"Ho trovato un nuovo ristorante." 'Yeni bir restoran buldum.'

"Andiamo." 'Gidelim.'

Luigi'nin günlerini nasıl geçirdiğini bilmiyordu ama şehirde dolaşp yeni kafeler ve restoranlar

aradığı da söylenebilirdi. Hiçbir yerde iki kez yemek yememişlerdi.

Daracık birkaç sokaktan geçtikten sonra Via deli' Indipendenza'ya geldiler. Luigi ona bir şeyler söylerken hep ağır ve net cümlelerle konuşuyor, anlamasını istiyordu. Artık Marco'nun yanında İngilizce konuşmaz olmuştu.

Luigi, "Francesca bu öğleden sonra derse gelemeyecek," dedi.

"Neden?"

"Bir tur almış. Avustralyalı bir grubu gezdirecekmiş. Yılın bu aylarında turizm işleri oldukça ağır gidiyor. Hoşlanıyor musun ondan?"

"Hoşlanmam mı gerekiyor?"

"Şey, hoşlanırsan fena olmaz yani."

"Sıcakkanlı ve neşeli bir kadın değil, oldukça donuk."

"İyi bir öğretmen mi peki?"

"Mükemmel. İngilizcesi harika ve beni daha çok çalışmaya teşvik ediyor."

"Senin çok çalıştığını, iyi bir adam olduğunu söylüyor Francesca."

"Hoşlanıyor mu benden yani?"

"Evet, öğrenci olarak elbette. Onu güzel buluyor musun?"

"İtalyan kadınlarının çoğu güzel, Francesca da öyle."

Yine dar bir sokak olan Via Goito'ya girdiler ve Luigi ilerde bir yeri gösterdi ona. Biraz sonra Franco Rossi's adlı bir yere geldiler. "Buraya hiç gelmemiştim, ama güzel olduğunu söylediler."

Restoranın sahibi Franco onları gülümseyerek ve kollarını iki yana açarak karşıladı. Kırlaşmış gür saçlarıyla uyum içinde olan koyu renkli şık bir takım elbise giymişti. Onların paltolarını aldı ve Luigi ile eski dostlarmış gibi konuşmaya başladı. Luigi ona bazı isimler söylüyor, adam gülerken başını sallıyor, onaylar gibi görünüyordu. Pencereye yakın bir masaya oturdular. Franco, "En iyi masamızdır bu," dedi. Marco etrafa bakındı ama kötü bir masa göremedi.

Franco yemeklerini övmekten hoşlanmazmış gibi mütevazı bir tavırla, "Mezelerimiz harikadır," dedi. "Ama bugün için size dilimli mantar salatasını tavsiye ederim. Lino ona biraz küçük mantar, Parmesan ve birkaç ince dilim de elma ekliyor ve..." Bunu söylerken sustu ve parmak uçlarını birleştirip dudaklarına götürdü. Gözleri kapalıydı ve 'Harika' demek istiyordu.

Salataya tamam dediler ve Franco masadan ayrılıp yeni gelen müşterileri karşılamaya gitti. Marco, "Lino kim?" diye sordu.

Luigi biraz Toskana ekmeğini zeytinyağına banarken, "Şef aşçı, ayrıca Franco'nun erkek kardeşi," dedi. O sırada masaya gelen garson şarap isteyip istemediklerini sorunca Marco, "Elbette, bölgenin iyi bir kırmızı şarabından olsun," dedi.

Garson kaleminin ucuyla şarap listesinde bir isim gösterdi ve, "Imola bölgesinden Liano," dedi. "Harika bir şaraptır." Eliyle şarabın çok iyi olduğu gösterir gibi bir işaret yaptı. Luigi, "Tamam, deneyelim bakalım," dedi.

Garson gidince Marco, "Francesca'dan söz ediyorduk," dedi. "Kadının kafası biraz karışık ve dalgın gibi. Bir sorunu mu var acaba?"

Luigi yağa bir lokma ekmek daha daldırıp ağzına atarken bir süre düşündü, sonra, "Kocasını hasta," dedi.

"Çocuğu var mı acaba?"

"Sanmıyorum."

"Çok mu hastaymış adam?"

"Öyleymiş, Francesca'dan da yaşlıymış. Ben tanışmadım adamlarla."

Rossi onlara münü konusunda yardımcı olmak üzere tekrar masaya geldi ama buna hiç gerek yoktu. Adam onlara tortellininin harika olduğunu söyledi, bugünün en güzel yemeği o diyebilirdi. Daha sonra da yine mantarlı daha pizolosa yiyebilirlerdi.

Franco Rossi'nin tavsiyeleriyle masada iki saat oturup leziz yemekler yediler. Dışarıya çıktıklarında, yine Via dell'Indipendenza yoluyla geri dönerken midelerini okşuyor, eve gidip biraz kestirmekten söz ediyorlardı.

PIAZZA MAGGIORE'DE TESADÜFEN GÖRDÜ ONU. Yarım saat yürüdüktan sonra güneşli havada soğuğa meydan okuyarak kafenin önündeki masalardan birine oturmuş espresso içiyordu ki kentin belediye binası Palazzo Comunale'den çıkan küçük bir grup yaşlıca insan gördü. Grubun başındaki dimdik omuzlu, koyu renk saçları şarap rengi beresinin altından dökülen narin kadını hemen tanıdı. Masaya bir avro bıraktı ve gruba doğru yürüdü.

Neptunus çeşmesinde grubun arkasına sessizce yaklaştı ve Francesca'nın çalışmasını dinledi. Rehber Francesca, grubuna büyük Roma deniz tanrısının heykelinin 1563 ve 1566 yılları arasında bir Fransız tarafından yapıldığını anlatıyordu. Heykeli bir şehir güzelleştirme planına göre ve Papayı hoşnut edebilmek için bir piskopos sipariş etmişti. Hikâyeye göre, heykelin çıplak olması istendiğinden –Neptunus tamamen çıplaktır– Fransız heykeltıraş çizimi onay almak üzere Roma'ya, Papaya göndermiş. Papa da adama, “Bolonya için olabilir,” diye yazmıştı.

Francesca yanındaki turist grubuyla, Marco ile olduğundan daha neşeli gibi görünüyordu. Sesi daha canlı çıkıyor, daha sık gülümsüyordu. Gözlerindeki son moda güneş gözlüğü onu on yaş daha genç gösteriyordu. Marco Avustralyalı turistlerin arkasına gizlenip uzun süre kendini göstermeden onu dinledi.

Francesca, Fontada del Nettuno'nun şehrin en ünlü simgelerinden biri olduğunu, fotoğraf çekmek isteyenler için çok güzel bir fon oluşturduğunu söyledi. Herkes fotoğraf makinesini çıkardı ve heykelin önüne geçip poz verenler birden çoğaliverdi. Marco bir ara biraz daha öne çıkınca birden Francesca ile göz göze geldi. Kadın onu görür görmez hafifçe gülümsedi ve yumuşak, kısık sesiyle, “Buon giorno,” dedi.

Marco, “Buon giorno,” dedikten sonra İngilizce olarak, “Size katılabilir miyim?” diye sordu.

“Hayır, dersi iptal ettiğim için özür dilerim.”

“Sorun yok. Akşam yemeğine ne dersin?”

Francesca sanki bir hata yapmış gibi çevresine bakındı.

Marco, “Biraz ders çalışmak için elbette,” diye ekledi. “Başka bir şey istemiyorum.”

Francesca, “Hayır, üzgünüm,” dedi ve meydanın karşı tarafına, Basilica di San Petronio'ya doğru bakarak, “Şurada, kilisenin yanındaki kafe,” diye devam etti. “Saat beşte orada buluşalım ve bir saat kadar çalışalım.”

“Vabene.”

Tur, Palazzo Comunale'nin batı duvarına doğru biraz ilerledi ve Francesca orada durup gruba renksiz küçük fotoğraflardan oluşan üç büyük pano gösterdi. Anlattığı hikâyeye göre 2. Dünya Savaşı sırasında İtalyan Direnişçileri Bolonya yakınlarına gelmişler, şehre girmişlerdi. Bolonyalılar Mussolini ile faşistlerinden ve işgalci Alman güçlerinden nefret ediyorlar, yeraltı çalışmaları yapıyorlardı.

Nazilerin intikamı korkunçtu, öldürülen her bir Alman askeri için İtalyan Direnişçilerinden on kişiyi yakalayıp öldürüyorlardı. Bolonya içinde ve çevresinde yapılan katliamlarda binlerce genç İtalyan öldürülmüştü. Bunların isimleri ve yüzleri unutulmayacak bir şekilde duvara konmuştu.

Yaşlı Avustralyalı turistler üzülmüşlerdi, çoğu kahramanların resimlerini daha yakından görmek için duvara iyice yaklaştı. Marco da resimleri yakından görmek için ilerledi. Vatanları için savaşan bu genç kahramanların öldürülmeleri onu da etkilemiş, üzmüştü.

Francesca turist grubunu alıp giderken Marco orada kaldı ve duvarın büyük bir kısmını kaplayan küçük resimlere uzun süre baktı. Yüzlerce, belki de binlerce resim vardı duvarda. Küçük, güzel yüzler, babalar, oğullar, kardeşler, ağabeyler ve yakın akrabalar vardı. Tüm erkekleri öldürülen aileler olmuştu hiç kuşkusuz.

Ülkeleri ve inançları uğruna savaşıp ölen köylülerdi bunlar. Hayatlarından başka verecek şeyleri olmayan vatanseverlerdi. Ama Marco onlardan biri değildi. Hayır, efendim. Marco sadakat ve para arasında seçim yapmak zorunda kaldığı her zaman parayı yeğlemiş, paranın tarafına

gitmişti. Ülkesine sırtını dönmüştü o.
Hep para hırsı için.

* * *

FRANCESCA KAFEDE KAPININ YANINDAKİ bir masaya oturmuş, onu bekliyordu, önünde içecek bir şey yoktu, ama sigarası her zamanki gibi parmaklarının arasındaydı. Böyle sıkışık bir zamanında bile dersini kaçırmak istemediğine göre zor durumda ve paraya çok ihtiyacı olduğu anlaşılıyordu.

Marco yanına gidince, merhaba bile demeden, “Yürümek ister misin?” diye sordu.

“Elbette.” Marco öğle yemeğinden önce Ermanno ile birkaç kilometre yürümüş, yemekten sonra da Francesca’yı görmeden önce epey dolaşmıştı. Bir gün için yeterince yürümüşü ama başka ne işi vardı ki? Bir aydan beri her gün kilometrelerce yürüdüğü için idmanlıydı, kendini çok iyi hissediyordu. “Nereye gidelim?”

“Uzun bir yürüyüş olacak bu.”

Ermanno ile sabah dersinde yaptıkları gibi yavaş yavaş İtalyanca konuşarak daracık sokaklardan güneybatı yönüne doğru yürüdüler. Francesca ona Avustralyalı turistleri anlattı, söylediğine göre hoş ve rahat insanlardı. Eski şehrin kenarına geldiklerinde Marco nerede olduğunu ve nereye gittiklerini anladı.

“San Luca’ya gidiyoruz,” dedi.

“Evet. Hava açık ve güzel, harika bir gece olacak. Sen iyi misin?”

Marco’nun ayakları acımaya başlamıştı ama pes etmeye niyeti yoktu. “Andiamo,” dedi. ‘Gidelim.’

Apeninler’in ilk yamaçlarından birinde, yaklaşık üç yüz metre yüksekteki Colle della Guardia’da bulunan Santuario di San Luca, sekiz yüz yıldan beri bir koruyucu, bir hamî gibi Bolonya’ya tepeden bakıyordu. Bolonyalılar tepeye ıslanmadan ve güneşten yanmadan çıkabilmek için yine iyi bildikleri bir şeyi, üstü örtülü kaldırımları inşa etmişlerdi.

1674’te başlayıp hiç durmadan altmış beş yıl devam eden yapım çalışmaları sonunda 3,6 kilometre uzunluğundaki kaldırımlar üstüne 666 kemerli bir çatı kurmuşlardı, dünyanın en uzun üstü örtülü kaldırımıydı burası.

Marco bunu da kitapta okumuştü ama aynı şeyi Francesca’dan dinlemek daha zevkli oluyordu. Bu kadar yolu tırmanmak kolay değildi, onun için adımlarını ağır ağır atıyorlardı. Yüz kemer geçtikten sonra Marco’nun bacakları ağrımaya başladı. Francesca ise hiç sesini çıkarmadan, rahatça devam ediyordu yoluna. Bu kadar çok sigara içmesine rağmen hiç yorulmadan yürümesi Marco’yu şaşırtıyordu.

Bolonya şehri böyle büyük ve pahalı bir proje için büyük paralar harcamış olmalıydı. Aralarında her zaman çatışma, tartışma olmasına karşın, bu kemerli yolun her bir bölümü farklı tüccar, sanatçı, öğrenci, kilise ve soylu aile grupları tarafından yapılmıştı. Her kemerin karşısına onu yapanların isimleri yazılmış, böylece bu isimlerin ölümsüz kalmasına çalışılmıştı, ama plakaların çoğu, zaman içinde kaybolmuştu.

Francesca 170’inci kemerde biraz dinlenmek için durdu, kaybolmamış olan az sayıda plakalardan biri de buradaydı. Burası “la Madonna grassa”, yani şişman Madonna olarak biliniyordu. Yol üzerinde on beş şapel vardı. Yol üzerinde küçük bir köprünün bulunduğu sekizinci ve dokuzuncu şapeller arasında yine durdular. Yolun en dik kısmına gelmişlerdi ve kemerlerin altına uzun gölgeler düşüyordu.

Francesca, “Gece karanlığında burası iyi aydınlatılır,” dedi. “Yani dönüşte karanlıkta kalmayız.”

Marco dönüşü değil de tepeye nasıl varacaklarını düşünüyordu, tepedeki kilise bazen onlara

yaklaşmış gibi görünüyor, bazen de sanki uzaklaşır gibi oluyordu. Kalçaları ağrımaya, adımları ağırlaşmaya başlamıştı.

Sonunda tepeye vardılar ve 666'ncı kemerin altından çıktılar, muhteşem kilise tam önlerindedi. Akşam karanlığı Bolonya tepeleri üstüne çökmüş, kilisenin dışındaki ışıklar yanmıştı ve altın sarısı kubbesi pırıl pırıldı. Francesca, "Bu saatte kapalı oluyor kilise," dedi. "İçini başka bir gün görürüz."

Marco yukarıya yaklaştıklarında dar yoldan yavaşça aşağı inen bir otobüs görmüştü. Eğer başka bir gün buraya gelip kilisenin içine görmeye karar verirse bunu otobüsle yapacaktı.

Francesca, "Beni izle," dedi. "Gizli bir yol biliyorum."

Kilisenin arkasında dar, taşlı bir yoldan yürüdüler ve aşağıda göz alabildiğine uzanan şehri görebilecekleri bir çıkıntıya geldiler. Francesca Bolonya'nın güzelliğini içine çekmek ister gibi derin bir nefes aldı, "Burası benim en sevdiğim noktadır," dedi.

"Buraya sık gelir misin?"

"Yılda birkaç kez, genellikle turist gruplarıyla gelirim. Turistler hep otobüse binerler. Bazen boş bir Pazar günü öğleden sonra tırmanırım buraya."

"Yalnız başına mı?"

"Evet, yalnız gelirim."

"Bir yere oturabilir miyiz?"

"Evet, şurada kimsenin bilmediği, gizli bir bank olacak." Marco onun arkasından yürüdü ve kayalık bir yoldan yine manzarası güzel başka bir noktaya geldiler.

"Bacakların biraz yoruldu galiba, ha?"

Marco, "Yok canım," dedi, yine yalan söylemişti işte.

Francesca bir sigara yaktı ve dumanı içine çekti, sigaradan büyük zevk aldığı belliydi. Banka yan yana oturdular ve uzun süre hiç konuşmadan Bolonya'nın parıldayan ışıklarını seyrettiler.

Marco bir süre sonra, "Luigi kocanın çok hasta olduğunu söyledi, üzüldüm," dedi.

Francesca şaşkın bir ifadeyle ona baktı, sonra başını başka tarafa çevirip, "Luigi kişisel konularda konuşmamızın yasak olduğunu söylemişti bana," dedi.

"Luigi bazen kuralları değiştirir. Benim hakkımda ne söyledi sana?"

"Sormadım. Kanadalısın, geziyor ve yabancı dil öğreniyorsun, hepsi bu."

"Sen de inandın mı buna?"

"Pek sayılmaz."

"Neden?"

"Çünkü bir karın ve ailen olduğunu söylüyor, sonra da gelip uzun süre buralarda kalıyorsun. Eğer dediğin gibi seyahat eden bir işadımıysan Luigi ile ne ilgin var? Ve Ermanno ile? Bu insanlara neden ihtiyaç duyuyorsun ki?"

"Güzel sorular bunlar. Karım yok."

"Demek hepsi yalan."

"Evet."

"Gerçek ne peki?"

"Bunu sana söyleyemem."

"Güzel. Ben de bilmek istemiyorum zaten."

"Senin yeterince sorunun var, değil mi Francesca?"

"Benim sorunlarım bana aittir."

Francesca bir sigara daha yakarken, Marco, "Bana da bir tane verebilir misin acaba?" diye sordu.

"Sigara içiyor musun sen?"

Marco paketten bir sigara alıp yakarken, "Yıllar önce içerdim," diye cevap verdi. Gece karanlığı çökmüş, Bolonya'nın ışıkları iyice parlamaya başlamıştı.

Marco, "Her yaptığımızı Luigi'ye anlatıyor musun?" diye sordu.

"Onunla çok az konuşuyorum."

"Güzel."

TEDDY'NİN SON BEYAZ SARAY ziyareti sabah saat 10 olarak planlanmıştı ancak o gecikmeye kararlıydı. O sabah saat yedide, dört yardımcısı ve üst düzey yöneticilerinden oluşan özel ekibiyle bir toplantı yaptı. O küçük toplantı odasında, uzun yıllardan beri güvendiği bu adamlara, artık gitme zamanının geldiğini, bunun uzun zamandır beklenen bir şey olduğunu, örgütün çok iyi durumda bulunduğunu ve yaşamın devam edeceğini anlattı.

Onu yakından ve iyi tanıyanlar birden rahatladılar. Adam seksenine geliyor, sağlığı da gittikçe kötüleşiyordu. Teddy, operasyonlar başkan yardımcısı olan William Lucat ile konuşurken, saat 8.45'te Julia Javier'yi çağırdı, onunla Backman konusunda görüşecekti. Backman dosyası önemliydi ama küresel istihbarat planlarında liste ortalarında bulunuyordu.

Gözden düşmüş, rezil olmuş bir eski lobiciyle ilgili bir operasyonun Teddy'nin düşüşüne neden olması da epeyce garipti tabii.

Julia, her zaman not alan, ama bunları kimseye göstermeyen ve her zaman tetikte olan Hoby'nin yanına oturup, "Adam hâlâ Bolonya'da," dedi. "Eğer harekete geçeceksek bunu şimdi yapabiliriz."

Teddy, "Yapılan plana göre, onu daha kolayca izleyebileceğimiz bir köye götürmeyecek miydik?" diye sordu.

"Bunu birkaç ay sonra yapacaktık."

Teddy, Lucat'ya dönüp, "Birkaç ayımız yok," diye konuştu. "Düğmeye şimdi bassak ne olur?"

"Başarılı olabilir. Onu Bolonya'nın bir yerinde bulurlar, suç oranının çok düşük olduğu güzel bir şehir orası. Cinayet olayları pek duyulmaz orada, onun için cesedi bulunursa İtalyan polisi onun... Neydi adı Julia?"

Teddy notlarına bakmadan, "Marco," dedi. "Marco Lazzeri."

"Evet, İtalyan polisi bu Marco Lazzeri denen adamın kim olduğunu öğrenmek için çalışıp duracaktır."

Julia, "Gerçek kimliğiyle ilgili hiçbir bilgi yok ellerinde," dedi. "Cesedi bulacaklar ama ellerinde sadece sahte bir kimlik kartı olacak. Ailesini, dostlarını, adresini ya da işini bulamayacaklar, hiçbir şey öğrenemeyecekler. Onu kimsesizler mezarlığına gömecek, dosyasını da bir yıl açık tuttuktan sonra kapatacaklardır."

Teddy, "Bu bizim sorunumuz değil," dedi. "Onu öldüren biz olmayacağız."

Lucat, "Evet," dedi. "Şehirde onu öldürmek dikkat çekecektir, ama adam sokaklarda dolaşmayı seviyor. Kolay bulacaklardır onu, belki bir araba kazasına kurban gider. İtalyan şoförleri çılgın gibi araba kullanır bilirsiniz."

"Zor olmaz, değil mi?"

"Hiç sanmıyorum."

Teddy, "Peki, bu işin ne zaman olacağını öğrenme şansımız ne?" diye sordu.

Lucat sakalını kaşıyarak karşıda oturan Julia'ya baktı, ama o da tırnağını yiyor, elindeki yeşil çay bardağını plastik bir çubukla karıştıran Hoby'ye bakıyordu. Lucat bir süre düşündükten sonra, "Önceden öğrenme şansımız yüzde elli diyebilirim," diye konuştu. "Adamı yedi gün yirmi dört saat gözleyeceğiz ama onu temizleyecek olanlar da en iyi tetikçilerden seçilmiş olacaktır. Olayda hiç tanık olmayabilir."

Julia, "Kimsesiz adam gömüldükten birkaç hafta sonra daha iyi durumda olabiliriz," dedi. "Oradaki adamlarımız çok iyi. Çok iyi dinleyeceğiz ama sanırım biraz geç duyacağız."

Lucat, "Tetiği çeken biz olmadığımız için, her zaman olduğu gibi, emin olamayacağız," dedi.

Teddy bembeyaz ve buruşuk elleriyle karton bardağını ağzına götürüp bir yudum yeşil çay aldı, "Bu iş başarılı olmalı," dedi.

"Backman'ın öldüğünü bilmemiz iyi olacak elbette, adam bunu çoktan hak etti, ama operasyonun amacı onu kimin öldürdüğünü öğrenmek." Çayını içerken iyice höpürdetti.

Bu yaşlı, hasta adamın bir emekliler ve yaşlılar evine konmasının zamanı çoktan gelmişti.

Lucat, "Ben yeterince inanıyorum başarıya," dedi ve Hoby bunu kaydetti.

Teddy, "Haberi şimdi sızdırırsak onu ne zaman öldürürler acaba?" diye sordu.

Lucat omuz silkti ve düşünceli bir ifadeyle duvara baktı. Julia şimdi bir başka tırnağını kemiriyordu, başını kaldırıp, "Bunu bilemeyiz," dedi. "Eğer işi israililer yapacaksa bir hafta içinde olabilir sanırım. Çinliler genelde yavaştır. Suudiler yapmaya karar verirse iyi bir tetikçi arayacaklardır ki onu bulup hedefe göndermeleri bir ay bile sürebilir."

Lucat, "Ruslar da bir haftada bitirir işi," dedi.

Teddy üzgün bir ifadeyle, "Ne yazık ki plan tamamlandığında ben burada olmayacağım," dedi. "Atlantiğin bu yanında da kimsenin haberi olmayacak bundan. Bana haber vereceğinize söz verin."

Lucat, "Yeşil ışık mı bu?" diye sordu.

"Evet, ama haberi sızdırırken çok dikkatli olun. Bütün avcılara eşit şans tanınmalıyız."

Toplantı bitti ve Teddy'ye veda ederek ofisten çıktılar. Saat dokuz buçukta Hoby onun tekerlekli sandalyesini koridora çıkarıp asansöre götürdü. Sekiz kat aşağıya, onu son kez Beyaz Saraya götürecek olan zırhlı beyaz minibüslerin beklediği garaja indiler.

* * *

TOPLANTI KISA SÜRDÜ. OVAL OFİSTEKİ toplantı saat onu birkaç dakika geçe başladığında Dan Sandberg Post'taki masasında oturuyordu. Rusty Lowell yirmi dakika sonra telefon edip, "Toplantı bitti," dediğinde yerinden kımlıdamadı.

Önündeki bilgisayarın klavyesini tuşlarken, "Ne oldu?" diye sordu.

"Tahmin edilen oldu işte. Başkan, Backman hakkında bilgi almak istedi, Teddy inat etti ve vermedi. Başkan her şeyi bilmeye hakkı olduğunu söyledi. Teddy de ona haklı olduğunu, ama bu bilginin siyasi amaçlarla kullanılacağını ve hassas bir operasyonu baltalayacağını bildirdi. Aralarında kısa bir tartışma oldu. Ve sonuçta sana söylediğim oldu, Teddy görevden alındı."

"Vay canına!"

"Beyaz Saray beş dakika içinde bir açıklama yapacak. Sanırım izlemek istersin."

Açıklama hemen yapıldı. Beyaz Saray basın sözcüsü ciddi bir ifadeyle Başkanın istihbarat örgütünde bazı değişikliklere gideceğini söyledi. CIA Başkanı Maynard'ın liderliğini övücü birkaç şey söylendi ve değiştirilmesinden duyulan üzüntü dile getirildi. Ön sıradaki gazetecilerden birkaçı hemen sordular, Maynard emekli mi olmuştu, yoksa görevden mi alınmıştı?

"Sayın Başkan ve Sayın Maynard bu konuda ortak bir görüş belirttiler."

"Bu ne demek yani?"

"Söylediğim şey demek."

Bu tür konuşmalar yaklaşık yarım saat kadar sürdü.

Sandberg'in ertesi sabah gazetesinde ilk sayfada çıkan haberi bir bomba etkisi yaptı. Haberde Maynard'ın, politik amaçlı kullanılmak istenen bazı gizli bilgileri vermediği için kovulduğu yazıyordu, istifa ya da ortak görüş gibi şeyler yoktu. Yaşlı adamı resmen kovmuşlardı. Başkanın almak istediği gizli bilginin, FBI'nın rüşvet karşılığı aflarla ilgili soruşturmasına ait olduğu haberi ikinci bomba oldu. Sandberg bu haberi yazana kadar rüşvetle af konusu pek fazla gürültü çıkarmamıştı. Bu bomba haberler Arlington Memorial Köprüsündeki trafiği adeta kilitledi.

Sandberg gazetede çalışırken cep telefonu çaldı. Arayan Rusty Lowell'di, "Beni hemen normal telefondan ara," dedi. Sandberg kimsenin olmadığı küçük bir odaya geçti ve Lowell'in Langley'deki numarasını tuşladı.

Lowell, "Biraz önce Lucat'ı görevden aldılar," dedi. "Bu sabah saat sekizde Başkan onu Oval Ofise çağırdı. Ona geçici CIA başkanlığı teklif edildi ve o da kabul etti. Bir saat toplantı yaptılar.

Başkan ondan da Backman hakkında bilgi istedi. Ama Lucat da bilgi vermedi ve tıpkı Teddy gibi kovuldu.”

“Lanet olsun, adam ömrünü vermişti oraya.”

“Evet, otuz sekiz yıldır orada çalışıyordu Lucat. En iyi istihbaratçılardan biriydi. Büyük bir yöneticiydi.”

“Sırada kim var peki?”

“İyi soru. Hepimiz korku içindeyiz şu anda.”

“Ama örgütün başına birinin geçmesi gerekiyor.”

“Susan Penn’i tanıdın mı sen?”

“Hayır. Kim olduğunu biliyorum ama tanışmadım.”

“Bilim ve teknoloji başkan yardımcısı. O da Teddy’ye sadıktır, aslında hepimiz sadığımız ama o çok eskidir. Şu anda Oval Ofiste olan o. Kadına başkanlığı vekâleten teklif edecekler, o da bunu kabul ederek Backman’i verecek onlara.”

“Fakat Başkanın her şeyi bilmeye hakkı var Rusty.”

“Haklısın tabii. Bu bir prensip meselesi. Adamı suçlamıyorum. Yeni oturdu başkanlık koltuğuna ve otoritesini göstermek isteyecektir elbette. İstedikini elde etmek için hepimizi kovabilir isterse. Onun için Susan Penn’e kan kaybını durdurmak için görevi kabul etmesini söyledim.”

“O halde FBI Backman hakkında yakında bilgilendirilecektir.”

“Sanırım bugün olabilir bu. Ama Backman’i bulsalar ne yapacaklar ki? Onu herhangi bir şeyle suçlayamazlar. Sadece bizim operasyonu baltalayabilirler.”

“Nerede bu adam peki?”

“Bilmiyorum.”

“Yapma Rusty, her şey değişti artık.”

“Sana hayır diyorum, hepsi bu. Gelişmeler hakkında bilgi veririm sana.”

Beyaz Saray basın sözcüsü bir saat sonra gazetecilerin karşısına tekrar çıktı ve Susan Penn’in vekâleten CIA başkanlığına atandığını açıkladı. Onun bu makama atanan ilk kadın olduğunu, yeni başkanın kadın hakları konusundaki düşüncelerini ortaya koyduğunu da bu arada anlattı.

* * *

LUIGI GİYİNMIŞ OLARAK YATAĞININ kenarına oturdu ve yandaki evden gelecek olan sinyali beklemeye başladı, yalnızdı. Marco alışkanlıklarından bir türlü vazgeçmiyordu. Luigi’nin beklediği işaret saat 6.14’te geldi. Luigi mutfığa gitti ve Marco’nun kapıdan çıktığını belirten sinyali veren cihazın düğmesine basıp kapadı. Bilgisayar saati dakikası dakikasına kaydetmişti ve Marco Lazzeri’nin evden 6.14’te çıktığı birkaç saniye sonra Langley’de de öğrenilecekti.

Simona bir süre onda kaldığı için Luigi Marco’yu birkaç gündür izleyememişti. Arka kapıdan çıktı, dar ve kestirme bir sokaktan geçti, Via Fondazza’nın üstü örtülü kaldırımına çıkıp etrafa bakındı. Marco soldaydı ve hızlı adımlarla güneye doğru yürüyordu, Bolonya’da çok yürüyüş yapıyor, hızını da gittikçe artırıyor. Luigi’den en az yirmi yaş daha büyüktü ama her gün uzun yürüyüşler yaptığı için daha sağlıklı ve zindeydi. Üstelik sigara ve içki içmiyor, gece hayatını sevmiyor, kadın peşinde koşmuyordu ve altı yılını da hapiste dinlenerek geçirmişti. Sokaklarda saatlerce hiç yorulmadan dolaşmasına şaşmamak gerekirdi.

Yürüyüş ayakkabılarını her gün giydiği için Luigi onları ele geçirememiş, ayakkabılara Marco’nun gittiği yerleri gösteren sinyal verici cihaz koyamamıştı. Milano’da olan Whitaker bundan endişeleniyordu ama zaten her şey endişelendirirdi onu. Luigi, Marco’nun şehirde istediği kadar dolaşmasına karşın başka bir yere gitmeyeceğinden emindi. Kısa bir süre için ortadan kaybolursa da sonuçta yine bulunurdu.

Marco Eski Bolonya'nın güneydoğusundan Piazza Maggiore'ye doğru uzanan ana cadde Via Santo Stefano'ya döndü. Luigi karşı kaldırıma geçti ve onu o taraftan izlemeye başladı. Bir süre sonra, Whitaker'ın izlemeyi kolaylaştırmak için gönderdiği yeni ajan Zellman'ı telsizle aradı. Zellman güvenli evle üniversite arasında kalabalık bir cadde olan Strada Maggiore'de bekliyordu.

Zellman'ın gelişi planın uygulanmakta olduğunu gösteriyordu. Luigi artık ayrıntıların çoğunu biliyor, Marco'nun günlerinin sayılı olduğunu düşünerek üzüliyordu. Onu kimin öldüreceğini bilmiyordu ve Whitaker'ın da bilmediğinden emindi.

Bu korkunç görevi ona vermemeleri için dua ediyordu Luigi. Daha önce iki kişiyi öldürmüştü ve artık bu tür pis işlere bulaşmak istemiyordu. Ayrıca Marco'dan hoşlanıyordu.

Zellman izleme görevini ondan devralmadan önce Marco ortadan kayboluverdi. Luigi durdu ve etrafı dinledi. Marco'nun da durmuş olabileceğini düşündü ve bir evin karanlık kapısına sığındı.

* * *

ONUN SOLUK SOLUĞA VE HIZLI ADIMLARLA yürüdüğünü duydu Marco. Hemen sola, Via Castellata'ya döndü, elli metre kadar koştu, sonra tekrar sola Via de' Chiari'ye döndü, yönünü tamamen değiştirdi, kuzeyden batıya dönmüştü şimdi, hızlı adımlarla yürüyerek Piazza Cavour denen küçük meydana geldi. Artık eski şehirdeki dar sokakları, caddeleri, aralıkları, çıkmaz sokakları, kavşakları, meydanların, hatta dükkânların bile isimlerini ezbere biliyordu. Hangi sigara bayiinin saat altıda, hangisinin yedide açtığını öğrenmişti. Güneş doğana kadar dolan beş tane kafe bulabilirdi, ama çoğu, günün ilk ışıklarına kadar açmıyordu. Hangi kafede eline bir gazete alıp pencere önüne rahatça oturabileceğini ve Luigi'nin kaldırımdan geçişini görebileceğini biliyordu.

Luigi'den istediği zaman kurtulabilir, gözünün önünden rahatça kaybolabilirdi ama yapmıyordu bunu, rahat yürüyor, onun kendisini izlemesine izin veriyordu. Ama onu bu kadar yakından izlemelerinin hiç kuşkusuz bir nedeni olmalıydı.

Marco hiç durmadan kendi kendine, benim ortadan kaybolmamı istemiyorlar, diyordu. Peki ama nedeni neydi bunun? Onu oraya bir amaçla getirdikleri belliydi.

Kentin batısına, onu aramaları muhtemel olan bölgeden uzaklara doğru yürüdü. Bir saat kadar dar ve dolambaçlı yollarda yürüdükten sonra Via Irnerio'ya geldi, Bar Fontana tam karşısındaydı ve etrafta barı gözetleyen kimse de yoktu.

Rudolph arkalarda bir masaya oturup piposunu yakmış, başını bir gazetenin arkasına gömmüştü. On günden beri görüşmemişlerdi ve Rudolph selamlaşmadan sonra hemen, "Venedik'e gittin mi?" diye sordu.

Evet, mükemmel bir seyahat olmuştu bu ve Marco turist rehberi kitabından öğrendiği yerleri saymaya başladı. Kanalları, güzel tarihi köprüleri ve turist gruplarını uzun uzun anlattı. Şahane bir yerdi Venedik. En kısa zamanda tekrar gidecekti oraya. San Marco kilisesini sanki orada bir hafta kalmış gibi ayrıntılarıyla anlattı.

Rudolph başka nerelere gideceğini sorunca, belki biraz güneye, daha sıcak yerlere gitmek istediğini söyledi. Belki gelecek sefere Sicilya'ya, Amalfi sahiline giderdi. Rudolph da Sicilya'yı seviyordu ve orada gittiği yerleri anlattı Marco'ya. Yarım saat kadar turizm konuşması yaptıktan sonra Marco, "Çok geziyorum ama bir adresim yok," dedi. "Amerika'dan bir arkadaşım bana bir paket gönderecekti, ben de senin üniversite adresini verdim ona. Umarım kızmazsın bana."

Rudolph piposunu tekrar yakarken, dumanların arasından ona bakarak, "Paketin geldi bile," dedi. "Dün geldi."

Marco'nun kalp atışları birden hızlandı. "Gönderici adresi var mıydı üzerinde?"
"Virginia'dan bir yerden gelmiş galiba."

Marco, “Güzel,” derken birden ağzının kuruduğunu hissetti. Getirilen bir bardak sudan bir yudum aldı ve heyecanını belli etmemeye çalıştı. “Umarım senin için sorun olmamıştır.”

“Yok canım, neden olsun ki?”

“Daha sonra gelip alırım onu.”

“Saat on birle yarım arasında ofisteyim.”

“Güzel, teşekkür ederim.” Bir yudum daha su içip, “Merak ettim, büyük bir paket mi bu?” diye sordu.

Rudolph piposunun ucunu dişleyerek, “Küçük bir puro kutusu kadar bir şey,” dedi.

* * *

ÖĞLE SAATLERİNDE SOĞUK BİR YAĞMUR başladı ve Marco ile Ermanno üniversite semtinde küçük bir kafeye girdiler. Öğrenci sıkı çalıştığı için dersi erken bitirmişlerdi, Ermanno da zaten bir an önce ondan kurtulmak istiyordu.

Luigi o gün öğle yemeğine çağırmamıştı onu, Marco kendi başınaydı ve büyük olasılıkla peşinde kimse yoktu, yine de dikkatli olmalıydı. Yine dolambaçlı yollara girip peşinde birisi varsa ekmeye çalıştı, ama bu yaptığını kendisi bile saçma buluyordu. Fakat bu artık standart bir prosedür olmuştu onun için. Bir süre sonra tekrar Via Zamboni’ye döndü ve bir grup öğrencinin arkasına takılıp yürüdü. Hukuk fakültesinin önüne gelince hemen içeri girdi, merdivenden yukarı çıktı ve Rudolph’un yarı açık kapısını vurdu.

Rudolph eski daktilosunun başına oturmuş, galiba bir mektup yazıyordu. Marco’yu görünce üstü dolu bir masayı gösterdi ve, “İşte orada,” dedi. “Üstteki şu kahverengi paket.”

Marco paketi mümkün olduğunca sakın görünmeye çalışarak aldı ve, “Tekrar teşekkür ederim Rudolph,” dedi, ama Rudolph sesini çıkarmadan işine devam etti, fazla rahatsız edilmek istemiyor gibiydi.

Piposunun dumanını havaya savurup omzunun üstünden, “Önemli değil canım,” dedi.

Marco, “Buralarda bir tuvalet var mı acaba?” diye sordu.

“Koridorun sonunda, solda.”

“Teşekkürler. Görüşürüz.”

Tuvalette eski moda bir pisuar ve üç ahşap kabin vardı. Marco sondaki kabine girdi, tuvaletin kapağını kapayıp üstüne oturdu. Paketi ve içindeki kâğıtları dikkatle açtı. Beyaz olan ilk kâğıt antetsizdi. Mektubun başındaki, “Sevgili Marco” sözcüklerini görünce gözleri doldu.

Sevgili Marco,

Senden haber alınca ne kadar sevindiğimi söylemem gereksiz. Serbest bırakıldığında Tanrı’ya dua etmişim ve şimdi de güvenliğim için dua ediyorum. Sana yardım etmek için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Sana en son teknoloji ürünü akıllı bir telefon gönderiyorum. Avrupalılar cep telefonu ve telsiz internet teknolojisi konusunda bizden ileriler ve bu sistemin orada çok iyi çalışacağını biliyorum. Başka bir kâğıda bazı bilgiler yazdım. Bunların sana yabancı geleceğini biliyorum, ama aslında o kadar da zor bir şey değil.

Telefon etmeye çalışma, izlenmesi çok kolaydır. Ayrıca bir isim kullanman ve bir hesap açman gerekiyor. Yapacağın şey e–posta. Şifreli KwyteMail kullanırsan kimse mesajlarımızı izleyemez. Sadece bana e–posta göndermeni tavsiye ederim. Başkalarına ben ulaştırabilirim.

Burada yeni bir dizüstü bilgisayar var, hep yanımda tutuyorum.

Bu işe yarayacak Marco. Güven bana. Bağlantıyı kurar kurmaz bana e–postanı hemen gönder, iletişim kurar, konuşuruz.

Şansın açık olsun, Grinch (5 Mart)

Grinch mi? Bir tür şifre kullanmıştı oğlu. Gerçek adlarını kullanmamıştı.

Marco kutudan çıkan nazik ve karmaşık cihaza baktı, şaşkındı ama bunu kullanmayı

öğrenmesi gerekiyordu. Telefonun kutusunu açtı, içindeki parayı buldu ve hazine bulmuş gibi yavaşça saymaya başladı. O sırada tuvaletin kapısı açılıp kapandı ve birisi pisuarı kullandı. Marco birden heyecanlandı ama kendini hemen toparladı, sakinleşti. Tuvaletin kapısı tekrar açılıp kapandı, yine yalnızdı. Neal hiç kuşkusuz fazla vakti olmadığı için talimatları el yazısıyla ve aceleyle yazmıştı. Okumaya başladı.

Ankyo 850 PC Akıllı Cep Telefonu –aküsü tam şarjlı– şarjı bitene kadar altı saat konuşulabilir, şarj cihazı yanında.

Adım 1) Telsiz bağlantısı olan bir internet kafe bul – liste ekte.

Adım 2) Kafeye ya gir, ya da elli altmış metre yakınına sokul.

Adım 3) Cihazı aç, düğmesi sağ üst köşede.

Adım 4) Ekranda “Access Area” sonra “Access Now?” sorusunu gör. Ekranın altındaki “Yes”e bas, bekle.

Adım 5) Sağ alttaki klavye düğmesine basıp klavyeyi aç.

Adım 6) Ekrandaki Wi-fi girişine bas.

Adım 7) İnternet bağlantısı için “Start” a bas.

Adım 8) “www.kwytemail.com” yaz.

Adım 9) Kullanıcı adı olarak “Grinch456” gir.

Adım 10) “post hoc ergo propter hoc” yaz.

Adım 11) Yeni mesaj yazmak için “Compose” düğmesine bas

Adım 12) Benim e-posta adresimi seç: 123Grinch@kwytemail.com

Adım 13) Mesajını yaz.

Adım 14) “Encrypt Message” tıkla.

Adım 15) “Send” e tıkla.

Adım 16) Tamam, mesajı alıyorum.

Kâğıdın arkasında başka bilgiler de vardı ama Marco burada durmak zorundaydı. Bu akıllı telefon konusunda sormak istediği o kadar çok soru vardı ki telefon sanki elinde gittikçe daha çok ağırlaşıyor gibiydi. Hayatında bir internet kafeye hiç girmemiş bir adamın, bu telefonu kafenin dışında ve altmış metre mesafeden kullanılabileceğini anlaması mümkün değildi.

Onun iş hayatındaki e-posta mesajlarını hep sekreterleri almış ve göndermişti. Kendisi bir bilgisayar monitörü karşısına geçip oturamayacak kadar meşgul bir adamdı.

Kutudan bir de talimat kitapçığı çıkmıştı ve Marco onu rastgele açıp baktı. Birkaç satır okudu ama hiçbir şey anlamadı. Kendi kendine, ‘Neal’a güven sen,’ dedi.

Başka seçeneğin yok Marco, bu lanet aleti öğrenip kullanmak zorundasın.

Neal, www.AxEss.com adlı Web sitesinden Bolonya’daki telsiz internet yerlerinin bir listesini çıkarmıştı. Üç kafe, iki otel, bir kütüphane, bir de kitapçı dükkânı vardı listede.

Marco paraları katlayıp cebine attı ve paketten çıkardıklarını yine eski yerlerine koydu. Ayağa kalktı, nedense tuvaletin sifonunu çekti ve dışarı çıktı. Telefon, kâğıtlar, telefon kılıfı ve şarj cihazı parkasının ceplerine kolayca sığmıştı.

Hukuk fakültesinden çıktığında yağmur kara dönüşmüştü ama üstü kapalı kaldırımlar onu ve yemeğe koşan öğrencileri koruyordu. Üniversite semtinden ayrılırken Neal’ın ona gönderdiklerini nasıl ve nerede saklayabileceğini düşünüyordu. Parayı ve telefonu üzerinden asla ayırmamalıydı. Ama talimatların yazılı olduğu kâğıtları, mektubu, el kitabını ve kutuyu nereye saklayabilirdi? Evde hiçbir şey güvencede sayılmazdı. Bir dükkânın vitrininde güzel bir omuz çantası görünce girip sordu. Lacivert, su geçirmez, sentetik ve sağlam bir kumaştan yapılmış, Silvio marka dizüstü bilgisayar muhafazasıydı bu. Çantanın fiyatı altmış avroydu ve Marco parayı isteksiz bir tavırla tezgâhın üstüne bıraktı. Çantayı aldı ve akıllı telefonla diğerlerini onun içine yerleştirdi. Sonra çantayı omzuna asıp sağ kolunun altına sıkıştırdı.

Bu çanta Marco Lazzeri’nin özgürlüğü anlamına geliyordu ve onu hayatı pahasına korumak zorundaydı.

Listedeki kitapçı dükkânını Via Ugo Bassi’de buldu ve dergilerin satıldığı ikinci kata çıktı. Dergi raflarının önünde beş dakika kadar çeşitli dergilere göz atarak oyalandı ve ön kapıyı gözledi,

kuşkulu birinin gelip gelmediğini kontrol ediyordu. Saçmaydı ama âdet edinmişti bunu. İnternet bağlantıları üçüncü kattaki küçük kafedeydi. Bir kekle bir kola alıp, gelip gidenleri rahatça görebileceği daracık bir kabine girip oturdu.

Onu burada hiç kimse bulamazdı.

Ankyo 850'yi çıkardı ve kendine güvenerek el kitapçığına baktı. Sonra Neal'ın talimatını tekrar okudu. Talimatları tedirgin bir tavırla izledi, minik klavyeyi kullanıcı el kitabındaki resimde gösterildiği gibi iki başparmağıyla tıklatmaya başladı. Her adımda ya da aşamada başını çevirip etrafı kontrol ediyordu.

Talimatın başındaki ilk üç adımı hatasız gerçekleştirdi. Kısa zamanda online bağlantısı kurulunca, şaşırdı, kodlar çalıştığında ekranda mesaj yazabilirsin yazısını gördü. Başparmaklarını yavaşça hareket ettirdi ve ilk telsiz e-postasını yazdı:

'Grinch, paketi aldım. Benim için ne demek olduğunu asla tahmin edemezsin. Yardımın için çok teşekkür ederim. Mesajlarımızın güvenli olduğundan emin misin? Güvenliyse sana kendimle ilgili daha çok bilgi verebilirim. Güvende olmadığımdan korkuyorum.

Orada sabahın 8.30 civarı. Şimdi bu mesajı gönderip birkaç saat sonra kontrol edeceğim. Sevgiler, Marco.'

Mesajı gönderdi, akıllı telefonu kapadı, sonra orada bir saat kadar kalarak el kitabını okudu. Francesca ile buluşmaya gitmeden önce telefonu çıkarıp online bağlantısını tekrar yaptı. Ekranda "Google Arama" tıkladı ve, "Washington Post" yazdı. Sandberg'in haberini gördü ve okudu.

Marco Teddy Maynard'la tanışmamıştı ama birkaç kez telefonda gergin konuşmaları olmuştu. Adam on yıldan beri yarı ölü gibi yaşıyordu. Joel'in başı birkaç kez savunma endüstrisindeki büyük müşterileri yüzünden CIA ile derde girmiş, bazı sorunlar yaşamıştı.

Marco kitapçıdan çıktıktan sonra kaldırımında birkaç saniye durup etrafı kontrol etti ve kuşkulu bir şey göremeyince yine o uzun yürüyüşlerinden birine başladı.

Gazetede yazıda rüşvet karşılığı aflardan söz ediliyordu. Müthiş sansasyon yaratacak bir haberdi bu, ama başkanlığı bırakacak olan bir adamın bu şekilde rüşvetler aldığına inanmak hiç de kolay değildi. Joel de korkunç düşüşü sırasında kendisi hakkında böyle bir sürü haber okumuştü ve bunların ancak yarısı doğrudü. Gazetelerde yazılanların hepsine inanmamak gerektiğini zor yoldan öğrenmişti.

* * *

EFRAIM ADINDA BİR AJAN, Tel Aviv'de, Pinsker Sokağındaki isimsiz ve numarasız bir binaya girdi, asansörün önünden geçip bir koridorun sonuna kadar gitti ve kapalı bir kapının önünde durdu. Kapının tokmağı ya da kolu yoktu. Adam cebinden küçük, televizyon kumandası gibi bir alet çıkarıp düğmesine bastı. Kapının arkasında birtakım sesler, tıkırtılar duyuldu ve İsrail gizli polisi Mossad'ın birçok gizli evinden birinin kapısı otomatik olarak açıldı. İçerde dört oda vardı, ikisinde Efraim ve üç arkadaşının yattıkları ranzalı iki yatak bulunuyordu, küçük mutfakta basit yemeklerini pişiriyorlardı, dördüncü ve büyük oda ise operasyon planlama odasıydı. Altı yıldır bekletilen ve şimdi Mossad'ın öncelikli operasyonlarından biri olan bir operasyon planlanıyordu burada.

Bu dört ajan, temel görevi öldürmek olan Kidon isimli küçük özel timin elemanlarıydı. Çok hızlı ve sessizce insan öldüren ajanlardı bunlar. Hedefleri, İsrail mahkemeleri tarafından yargılanması olanaksız olan İsrail düşmanlarıydı. Kidon'un hedeflerinin büyük çoğunluğu Arap ve İslam ülkelerindeydi, ama sık sık Sovyet blokunda, Avrupa, Asya, Kuzey Kore, hatta ABD'de de kullanılıyorlardı. İsrail'e zarar vermek isteyen düşmanlara karşı hareket geçtiklerinde hiçbir sınır, engel tanımazlardı, hiçbir şey durduramazdı onları. Bu küçük birliğin erkek ve kadın elemanları öldürme konusunda sonsuz yetkiye sahipti. Bir hedef başbakan tarafından yazılı olarak

onaylandıktan sonra operasyon planı yapılır, tim saptanır ve harekete geçilirdi, İsrail düşmanının kurtulması söz konusu bile olamaz, o kişi ölmüş sayılırdı. Bu tür bir onayın üst makamlardan alınması da zor olmazdı.

Efraim elindeki çörek paketini Rafi ile Shaul'un çalıştığı masanın üstüne bıraktı. Amos ise bir bilgisayar karşısında İtalya'nın Bolonya kentinin haritalarını inceliyordu.

Ellerindeki bilgilerin çoğu eskiydi, Joel Backman hakkında yıllar önce toplanmış yararsız bilgilerdi bunlar. Onun fırtınalı özel yaşamını, üç eski karısını, üç çocuğunu, eski ortaklarını, sevgililerini, müşterilerini, Washington'daki güçlü ama artık yararı olmayan eski dostlarını hep biliyorlardı. Altı yıl önce Backman'ın öldürülmesi için onay çıktıktan sonra başka bir Kidon ajanı onun hakkında tüm bilgileri toplamıştı. Onu Washington'da bir araba kazası sonucu öldürmeyi planlamışlardı ama Backman suçlamayı kabul edip hapse girmiş ve kurtulmuştu. Hapiste ona ulaşmaları mümkün değildi.

Şimdi ise oğlu önemliydi Backman'ın. Joel yedi hafta önce affedilip ortadan kaybolduktan sonra Mossad'ın iki ajanı sürekli olarak Neal Backman'ın peşindeydi. Culperer, Virginia'da insanları kuşkulandırmamak için ajanlar üç dört günde bir değişiyordu, küçük kasabanın dedikoducu halkı ve canı sıkılan polisleri sorun olabiliyordu. Ajanlardan biri olan Alman aksanlı güzel bir kadın, bir gün sokakta Neal'la konuşmayı bile başarmıştı. Ona turist olduğunu söylemiş ve Başkan James Madison'un memleketi olan yakındaki Montpelier kasabasını sormuştu. Kadın ona yakınlık göstermişti ama Neal bu yemi yutmamıştı. Neal'ın ev ve ofis telefonlarına dinleme cihazları takmışlardı, cep telefonunu bile dinliyorlardı. Ev ve ofisinden gönderdiği ve aldığı tüm e-posta mesajları Tel Aviv'deki bir ofisten izleniyordu. Banka hesabını, kredi kartı harcamalarını hep izliyorlardı. Altı gün önce onun Alexandria'ya gidip geldiğini biliyorlardı ama bunun nedenini öğrenememişlerdi.

Backman'ın Oakland'deki annesi de izleniyordu ama zavallı yaşlı kadın her geçen gün ölüme biraz daha yaklaşıyordu, İsrail istihbaratı bir süre önce, yaşlı kadını zehirleyip öldürmeyi ve oğlunu cenaze töreninde yakalamayı düşünmüştü. Ama İsrail'in güvenliği için tehdit oluşturmayan aile bireylerinin öldürülmesi Kidon kurallarına aykırıydı ve bundan vazgeçildi.

Ama bu fikri hâlâ tartışıyorlardı, bunun en hararetli savunucusu da Amos'tu.

Backman'ın ölmesini, ama ölmeden önce birkaç saat yaşamasını istiyorlardı. Onunla konuşup bazı soruların cevaplarını almaktı amaçları. Eğer konuşmazsa onu nasıl konuşturacaklarını da çok iyi biliyorlardı. Mossad'ın sorularına sonuçta herkes cevap verirdi.

Efraim, "İtalyanca konuşan altı ajan bulduk," dedi. "Bunlardan ikisi bugün öğleden sonra saat üçte bizimle konuşmak üzere buraya gelecek." Dört ajan da İtalyanca bilmiyordu, ama İngilizce ve Arapçaları mükemmeldi. Bunlardan başka bildikleri sekiz yabancı dil daha vardı.

Bu dört ajan da savaş tecrübesi olan, çok iyi bilgisayar eğitimi görmüş, pasaportla olsun olmasın istedikleri ülkelere rahatça girip çıkabilen, sorgulama, kılık değiştirme ve sahte belge hazırlama konularında çok usta kişilerdi. Hedeflerini öldürürken hiç acımazlardı, ortalama yaşları otuz dördtü ve hepsi de en azından beş kişi öldürmüştü.

Kidon timi tam olarak on iki kişiden oluşuyordu. Dört kişi hedefleri yok ederken diğer sekiz kişi koruma, gözetleme, taktik destek görevi yapar ve operasyon sonrası temizliği gerçekleştirirdi.

Amos bilgisayardan başını kaldırıp, "Elimizde adres var mı?" diye sordu.

Efraim, "Henüz yok," diye cevap verdi. "Bulabileceğimizi de pek sanmıyorum. Karşı istihbarattan geliyor bu."

Amos kendi kendine konuşur gibi, "Bolonya'nın nüfusu yarım milyon," dedi.

Shaul, "Hayır, dört yüz bin," diyerek araya girdi. "Bunların yüz bini de öğrenci."

Efraim, "Adamın bir resmi gelecek galiba," deyince diğerleri işlerinden başlarını kaldırıp ona baktılar. "Backman'ın hapisten çıktıktan sonra çekilmiş bir fotoğrafı varmış, bir kopyasını bulabileceğiz galiba."

Rafi, "Bunun büyük yardımı olur işte," dedi.

Joel Backman'ın bir sürü eski fotoğrafı vardı ellerinde, yüzünü en ince hatlarına, kırışıklarına, gözlerinin içine ve saçlarının tellerine kadar incelemişlerdi. Dişlerini saymışlardı, diş kayıtlarının

kopyaları dosyadaydı, İsrail istihbarat ve Özel Görevler Merkez Enstitüsü (Mossad) uzmanları, altı yıl hapiste yattıktan sonra, Backman'ın şimdi nasıl görünebileceği üzerinde çalışmış, onun bugünkü muhtemel haliyle bilgisayar resimlerini yapmışlardı. Backman'ın, suçlu olduğunu kabul ettiği zamanki yaklaşık 100 kiloluk haliyle yapılmış yüz resimleri vardı. Şimdi 80 kilo olduğu söyleniyordu ve bu kilosuna göre de resimleri yapılmıştı. Saçını doğal haliyle bırakmış elli iki yaşında bir adamın saçının o yaştaki saç rengini tahmin etmeye çalışmışlardı. Saçı siyah, kızıl ve kahverengiye boyamışlardı. Uzun ve kısa saçlı haliyle resimlerini yapmışlardı. Yüzüne bir düzine farklı çerçeveli gözlük uygulamış, siyah ve kıvrak sakallı hallerini de resmetmişlerdi.

Gözlerini de ayrıntılı olarak incelemişlerdi Backman'ın.

Ekip lideri Efraim'di ama aslında Amos ondan daha kıdemliydi. Mossad JAM sisteminin güçlü bir Washington lobicisi tarafından dünya pazarlarında satışa sunulduğunu öğrenince 1998'de Amos'u Backman'ın peşine takmıştı. İsrail'in Washington büyükelçisinin çalışması sonucu israililer JAM sistemini satın almak istemiş, anlaşma yaptıklarını sanmış, ama Backman ile Jacy Hubbard başka bir pazara yönelince öfkelenmişlerdi.

Satış fiyatı hiçbir zaman telaffuz edilmemiş, anlaşmanın şartları yerine getirilmemişti. Bazı paralar el değiştirmişti ama Backman herhangi bir nedenle satıştan vazgeçmiş, ürünü teslim etmemişti.

Bu sistem şimdi neredeydi, bilinmiyordu. Aslında böyle bir sistem gerçekten varolmuş muydu acaba?

Bunu sadece Backman biliyordu.

Joel Backman'ın peşinde koşarken araya giren altı yıllık süre Amos'un bazı boşlukları doldurmasını sağlamıştı. Üstleri gibi o da, Neptün denen uydu sisteminin bir Kızıl Çin ürünü olduğuna inanıyordu. Çinliler bu sistemi yapabilmek için hazineden büyük paralar harcamışlar, bunu yapabilmek için Amerikan teknolojisi çalmışlardı. Sistemi uzaya gönderirken büyük bir gizlilik içinde çalışmışlar, ABD, Rus ve İsrail uydularını yanıltmışlar, ama daha sonra JAM sisteminin yeniliklerini kendi sistemlerine uygulayamamışlardı. JAM sistemi olmadan Neptün uyduları yararsızdı ve Çinliler onu ve Backman'ı ele geçirmek için Çin Şeddini bile vermeye razıydılar.

Amos ve Mossad, bilgisayar üçlüsünün son üyesi ve yazılımın gerçek sahibi olan Faruk Han'ın da sekiz ay önce Çinliler tarafından yakalanıp öldürüldüğüne inanıyorlardı. Faruk Han ortadan kaybolduğu zaman Mossad onun peşindeydi.

İsraililer aynı zamanda, Amerikalıların Neptün'ü yapamı hâlâ bilmediğine de inanıyorlardı ve bu istihbarat başarısızlığı Amerikalıları sınırlendiriyordu. Amerikan uyduları kırk yıldan beri uzayda cirit atıyor, bulutların arasından istediklerini görebiliyor, bir tente altındaki makineliyi buluyor, uyuşturucu kaçakçılarının haberleşmelerini dinliyor, bina içlerinde yapılan gizli konuşmaları izliyor ve kızılötesi görüntüleme sistemleriyle çölde petrol bulabiliyordu. Amerikan uyduları Rus uydularından çok daha üstündü. CIA ve Pentagon'un haberi olmadan Amerikan uydu sistemleri ayarında ya da onlardan üstün bir sistemin yapılıp uzaya gönderilmesi ve çalışması mümkün görülüyordu.

İsrail uyduları da iyiydi ama Amerikan uyduları seviyesinde değildi. Ama şimdi istihbarat dünyası Neptün'ün tüm Amerikan uydu sistemlerinden daha üstün olduğunu öğreniyordu.

Ama tüm bunlar varsayımlardı, kesin olarak doğrulanan çok az şey vardı. JAM sisteminin sadece orijinali vardı ve o da gizlenmişti. Sistemi geliştirip yapanlar ölmüştü.

Amos bu olayla yedi yıl uğraşmıştı ve yeni bir Kidon operasyonu emri verildiğinde çok sevinmiş, hemen planlama çalışmalarına başlamıştı. Zamanları çok kısıtlıydı, Çinliler Backman'ın öleceğini bilseler İtalya'nın yarısını havaya uçurabilirlerdi. Amerikalılar da onu ele geçirmek istiyorlardı. Adam Amerikan toprağında Anayasa güvencesindeydi, yasalarla korunuyordu. Yasalara göre mahkemeye çıkarılabilir, hapse konarak yeniden koruma altına alınabilirdi. Fakat Amerika dışında açık hedefti Backman.

Kidon birkaç kaçak İsrail'liyi ülke dışında safdışı bırakmıştı, ama İsrail'de yapamazlardı bunu. Amerikalılar da aynı şeyi yapıyordu işte.

* * *

NEAL BACKMAN YENİ VE ÇOK İNCE dizüstü bilgisayarını her akşam eve götürdüğü eski evrak çantasında taşıyordu. Evde çıkarmadığı için Lisa görmemişti onu. Bilgisayarı hiçbir zaman yanından ayırmıyor, hep yakınında tutuyordu.

Sabah programını hafifçe değiştirmişti Neal. Yeni açılan ve müşterilerine çok güzel kahveyle birlikte ücretsiz gazete, dergi ve telsiz Internet hizmeti sağlayan yeni bir restoran zinciri Jerry's Java'ya adeta üye olmuştu. Bu restoran zinciri kasabanın kenarındaki eski ve terk edilmiş bir restorani devralmış, yenileyip güzel bir şekilde dekore ederek müşteri çekmeye başlamıştı, çok iyi iş yapıyordu. Kahvaltıda kek ve kahve servisi mükemmeldi.

Arabaya hizmet veren pencerenin önündeki kuyrukta dördüncüydü Neal. Dizüstü bilgisayarını direksiyonun hemen altında, dizlerinin üstündeydi. Sırası gelince duble kahve istedi ve önündeki arabaların ilerlemesini bekledi. Önü boşaldığında online bağlantısını yaptı ve hemen KvyteMail'e geçti. Kullanıcı adını -Grinch123- ve arkasından geçiş cümlesi post hoc ergo propter hoc yazdı. Birkaç saniye sonra babasının mesajı ekrandaydı.

Neal mesajı okurken adeta nefesini tuttu ve biraz ilerledi. Sistem çalışıyordu! Babası çözmüştü işi!

Hemen mesajını yazdı:

Marco, mesajlarımız izlenemez. İsteddiğini yazabilirsin, ama ne kadar az yazarsan o kadar iyi olur. Rudley'den kurtulduğuna ve orada olmana seviniyorum. Her sabah ABD doğu saatiyle 7.50'de temasa geçeceğim seninle. Şimdi gitmeliyim. Grinch.

Dizüstü bilgisayarını yanındaki koltuğun üstüne bıraktı, penceresini indirdi ve kahve için dört dolara yakın para ödedi. Oradan ayrılırken, giriş sinyalinin ne kadar süreceğini görmek için sık sık bilgisayara bakıyordu. Sokağa çıkıp köşeyi dönerek elli metre kadar gittiğinde sönmüştü sinyal.

* * *

GEÇEN KASIM AYINDA, ARTHUR MORGAN'IN şaşırtıcı seçim yenilgisinden sonra Teddy Maynard, Backman'ın af stratejisini belirlemeye başlamıştı. Köstebeklerin Backman'ın yeriyle ilgili bilgiyi sızdıracağı güne titizlikle hazırlanıyordu. Çinlileri kuşku uyandırmadan haberdar etmek için en mükemmel yolu aradı ve buldu.

Kadının adı Helen Wang'dı, beşinci kuşak Çinli kökenli Amerikalıydı ve Langley'de sekiz yıl Asya uzmanı olarak görev yapmıştı. Çok zeki, güzel bir kadındı ve oldukça iyi Mandarin Çincesi konuşuyordu. Teddy ona Dışişleri Bakanlığında geçici bir görev buldu. Kadın Kızıl Çin diplomatlarıyla yakınlaşmaya başladı, aslında bu diplomatların bazıları da onun gibi casustu ve kendileri için çalışacak yeni ajanlar arıyorlardı.

Çinliler kendilerine çalışacak casus bulma konusunda oldukça cüretkâr taktiklere başvurmakla ünlüydüler. Her yıl 25.000 Çinli öğrenci Amerikan üniversitelerine geliyor ve gizli polis bunların hepsini izliyordu. Çinli işadamlarının ülkelerine döndükten sonra merkezi istihbaratla işbirliğine girmesi bekleniyordu. Çin'de çalışan binlerce Amerikan firması sürekli olarak izlenmekteydi. Şirket yöneticileri devamlı olarak aranır, gözetlenir ve işbirliği yapması muhtemel olanlarla temasa geçilirdi.

Helen Wang birkaç yıl CIA'da çalıştığını ve ülkesine dönmeyi düşündüğünü bazı kişilere kasıtlı olarak söyleyince Pekin'deki istihbarat şefleri hemen onunla ilgilenmeye başladılar. Kadın yeni bir arkadaşı tarafından lüks bir restoranda önce öğle, daha sonra akşam yemeğine davet edildi.

Rolünü çok iyi oynuyor, açılmalar konusunda çekingen davranıyor, ama muhatabının ağız aramalarına istemeyerek de olsa evet diyor, olumlu davranıyordu. Helen'in temaslarıyla ilgili yazdığı notlar Teddy'ye elden iletiliyordu.

Backman hapisten çıkarılıp ülke dışına kaçırılınca Çinliler Helen Wang'a baskı yapmaya başladılar. Backman'ın yerini bildirdiği takdirde kadına 100.000 dolar vereceklerdi. Helen onların bu teklifinden korkmuş gibi yaptı ve teması birkaç gün kesti. Teddy mükemmel bir zamanlamayla onun Dışişleri Bakanlığındaki görevini bitirdi ve tekrar Langley'e getirdi. Helen Wang Çin büyükelçiliğindeki casus dostlarıyla iki hafta hiç görüşmedi.

Daha sonra onlarla temas etti ve Çinliler Backman haberi karşılığında ödeyecekleri parayı 500.000 dolara çıkardılar. Helen haris bir kadın gibi göründü, kariyerini ve özgürlüğünü tehlikeye attığını söyleyerek 1 milyon dolar istediğini söyledi onlara. Çinliler bunu da kabul ettiler.

Helen Wang, Teddy'nin görevden alındığı gün Çinli kontrolörünü aradı ve gizli buluşma talep etti. Buluşmada Panama'daki gizli bir banka hesap numarasını verdi Çinli ajana, bu hesap CIA'e aitti. Para bu hesaba transfer edildiğinde tekrar buluşacaklar, Helen Backman'ın yerini ona bildirecek, ayrıca adamın son çekilmiş bir fotoğrafını da verecekti.

Helen'la Çinli ajanın ikinci teması istihbaratçıların 'sürtünme' dediği yöntemle, kimsenin fark edemeyeceği bir şekilde yapıldı. Helen Wang işten çıkınca Bethesda'da bir Kroger dükkânına girip gazete ve dergi standına gitti. Çinli kontrolörü elinde bir Lacrosse Dergisi'yle orada oyalanıyordu. Helen de aynı dergiden bir tane aldı ve bir zarfı kimseye göstermeden derginin içine koydu. Derginin sayfalarını bakar gibi biraz karıştırdı, sonra raftaki yerine bıraktı. Çinli kontrolör bir süre spor dergilerine baktı, sonra Helen'in oradan çıkarken bıraktığı Lacrosse Dergisi'ni raftan aldı.

Bu kez paravan ve hançer yöntemine ihtiyaç duyulmamıştı. Helen'in CIA'deki arkadaşları bu buluşmayı gözetlemiyorlardı, çünkü teması onlar ayarlamıştı. Helen'la temas eden Çinli ajanı yıllardır tanıyorlardı.

Zarfıta Backman'ın sokakta yürürken çekilmiş, yirmiye yirmi beş santim boyutunda renkli bir fotoğrafı vardı. Eskisinden çok daha zayıftı, kırılmış bir keçi sakalı vardı ama henüz tam büyümemişti, Avrupa modası gözlük takmış ve bir İtalyan gibi giyinmişti. Resmin altında Joel Backman, Via Fondazza, Bolonya, İtalya yazıyordu. Çinli ajan bir süre şaşkın gözlerle resme baktı, sonra arabasını çalıştırıp Washington, Wisconsin Caddesindeki Çin Halk Cumhuriyeti büyükelçiliğine gitti.

* * *

RUSLAR JOEL BACKMAN'IN NEREDE OLDUĞUYLA önce pek ilgilenmediler. Onların bu davranışı Langley'de çeşitli şekillerde yorumlandı ve kesin bir karara varılamadı. Ruslar yıllarca Neptün sisteminin kendilerine ait olduğunu ima etmişler, bu tutumları da CIA şeflerinin kafalarını daha çok karıştırmıştı.

Ruslar eski Sovyetler Birliği gibi yılda yaklaşık 160 keşif uydusu kullanarak istihbarat dünyasını şaşırtıyorlardı. Rusların uzay çalışmaları Pentagon ve CIA'in tahminlerinin aksine hiç zayıflamamış, gerilememişti.

1999'da KGB'nin halefi ve Rus askeri istihbaratı olan GRU'dan kaçıp Amerika'ya iltica eden eski bir Rus casusu CIA'e, Neptün'ün bir Rus sistemi olmadığını söyledi. Onlar da bu sistemin varlığını duyunca Amerikalılar gibi şaşırılmışlardı. Kuşku Kızıl Çin üzerinde yoğunlaşmıştı ama onlar uydu oyunu konusunda oldukça geriydiler.

Ama belki de değildiler!

Ruslar Neptün konusunda bilgi almaya çalışıyor, ama Backman'ın yerini öğrenmek için para ödemek istemiyorlardı. Langley'in para konusundaki imalı talepleri Ruslar tarafından dikkate

alınmayınca, Backman'ın Çinlilere satılan renkli fotoğrafının bir kopyası da kimden gittiği belli olmayan bir e-postayla Avrupa'da diplomat olarak çalışan birkaç Rus istihbarat şefine gönderildi.

* * *

BACKMAN'IN YERİ HAKKINDAKİ BİLGİ Suudilere de, Riyad'da çalışan bir Amerikan petrol şirketinin bir yöneticisi tarafından sızdırıldı. Adamın adı Taggett idi, yirmi yıldır Suudi Arabistan'da yaşıyor, çok iyi Arapça biliyordu ve çevresi genişti. Adam Suudi Dışişleri Bakanlığı orta düzey bürokratlarından biriyle çok iyi arkadaşı, bir akşam üstü onunla çay içerken, şirketinin bir zamanlar Joel Backman tarafından temsil edilmiş olduğunu söyledi. Ve ona ayrıca, Backman'ın nerede gizlendiğini bildiğini ima etti.

Beş saat sonra Taggett'in evinin zili çaldı, işadamı kıyafetli üç genç adam eve girdiler ve onunla konuşmak istediklerini söylediler. Özür dilediler, Suudi polisinden geliyorlardı ve mutlaka görüşmeliydiler onunla. Taggett onların baskıları karşısında fazla direnmedi ve Suudilere verilmesi istenen bilgiyi onlara ilettiler.

Joel Backman İtalya'nın Bolonya kentinde başka bir kimlikle yaşıyordu ve Taggett'in tüm bildiği bundan ibaretti.

Suudiler ona daha fazla bilgi sağlayabilir misin, diye sordular.

Belki yapabiliirdi bunu.

Ondan ertesi gün New York'a uçup şirketinin merkezine giderek Backman hakkında daha fazla bilgi sağlamak için çalışmasını rica ettiler. Suudi hükümeti ve kraliyet ailesi için çok önemliydi bu.

Tagget Kral için elinden geleni yapacaktı.

* * *

BOLONYA HALKI HER YIL Mayıs ayında, Kutsal Perşembe öncesinde Saragozza kapısından başlayıp dünyanın en uzun üstü kapalı yolu Colle della Guardia'dan, 666 kemerin altından ve on beş şapeli geçerek tepeye, Santuario di San Luca'ya çıkardı. Orada, kilisedeki Meryem Ana heykeli alınıp şehre indirilir, kalabalık caddelerden geçirildikten sonra San Pietro Katedraline konur, burada sekiz gün kaldıktan sonra yine törenle tepeye, eski yerine çıkarılıp bırakılırdı. Bolonya'ya özgü bir festivaldi bu ve 1476'dan beri aralıksız yapılırdı.

Francesca ile Marco, Santuario di San Luca'da otururlarken Francesca ona bu festivali ve bunun Bolonya halkı için önemini anlattı. San Luca kilisesi güzeldi ama Marco için başka bir boş kiliseydi sadece.

Bu kez 666 kemerli 3,6 kilometrelik yolu yürüyüp tırmanmamış, otobüsle çıkmışlardı tepeye.

Marco'nun bacakları ve kalçaları üç gün önceki tırmanıştan sonra hâlâ ağrıyordu.

Francesca'nın kafası çok meşguldü ve farkında bile olmadan İngilizce konuşuyordu, ama Marco bundan şikâyetçi değildi. Francesca festivali anlattıktan sonra katedraldeki ilginç mimari örneklerini, kubbenin yapılışını ve freskleri anlatmaya, onlar hakkında bilgi vermeye başladı. Marco onu dinlemeye çabalıyordu. Bolonya'da kilise kubbeleri, freskler, ölü azizler, kemerlerden bol bir şey yoktu ve Marco elinde olmadan sıcak havaları düşünüyordu. Havalar ısındığı zaman açık havada rahatça konuşabilirlerdi. O zaman güzel parklara giderler, oturup sohbet ederlerdi ve Marco artık kilise filan da görmek istemiyordu.

Ama Francesca'nın kafası başka konularla meşguldü.

Kadın ona kilisenin vaftiz bölümünü gösterirken Marco, "Şunu daha önce anlatmıştın," dedi.

“Özür dilerim, canın mı sıkıldı?”

Marco ona gerçeği söylemek üzereydi ama kendini tuttu, “Hayır ama yeterince gördüm herhalde,” dedi.

Kiliseden çıkıp arka tarafa geçtiler ve Francesca’nın şehri tepeden gören o özel yerine gittiler. Son yağan kar erimeye yüz tutmuş, bazı çatıların kırmızı kiremitleri görünmeye başlamıştı. Mart ayının on sekiziydi o gün.

Francesca sigarasını yaktı, bir süre hiç konuşmadan aşağıdaki şehri seyretti, “Benim şehrimi seviyor musun?” diye sordu.

“Evet, çok seviyorum.”

“Onunla ilgili olarak en çok sevdiğin şey ne?”

Aslında altı yıl hapis yatan bir adarn için tüm şehirler güzel sayılırdı. Marco birkaç saniye düşündükten, “Burası gerçekten canlı bir şehir,” dedi. “İnsanlar burada yaşıyor, çalışıyor. Güvenli ve temiz bir şehir, pek çok şey yüzyıllardır değişmemiş. Bu şehrin halkı tarihinden zevk alıyor ve başarılarıyla gurur duyuyor.”

Francesca onun söylediklerini onaylıyormuş gibi başını salladı. “Amerikalılar çok şaşırtıyor beni,” dedi. “Bolonya’da onlara rehberlik yaparken hep acele ediyorlar, görülecek bir yeri bir an önce görmek, onu listeden silip hemen bir başkasına geçmek istiyorlar. Her zaman yarını, bir sonraki günü soruyorlar. Nedir bunun nedeni?”

“Bu soruyu yanlış insana sordun.”

“Neden?”

“Unuttun mu, ben Kanadalı’yım.”

“Kanadalı değilsin sen.”

“Hayır, değilim, Washington’luyum ben.”

“Ben gittim oraya. Hayatımda hiç o kadar çok koşuşturan ve telaşlı insanı bir arada görmemişim. Bu kadar telaşlı ve hırslı bir yaşamı anlayamıyorum doğrusu. Çalışmak, yemek yemek, cinsel yaşam, her şey hızlı olmak zorunda orada.”

“Altı yıldır cinsel yaşamım olmadı benim.”

Francesca ona birçok soru sormak istiyormuş gibi bakarak, “Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedi.

“Konuyu sen açtın.”

Kadın sigarasından derin bir nefes çekip dumanı havaya savurdu. “Neden altı yıldır cinsel yaşamın olmadı peki?” diye sordu.

“Çünkü hapisteydim, yalnız başıma bir hücrede kaldım.”

Francesca yüzünü buruşturdu, sonra doğruldu. “Birini mi öldürdün?”

“Hayır, öyle bir şey değil, ben oldukça zararsız bir adamım.”

“Sen neden buradasın?”

“Bunu ben de bilmiyorum.”

“Ne kadar kalacaksın?”

“Buna belki Luigi cevap verebilir.”

Francesca, adeta tükürür gibi, “Luigi,” dedi ve dönüp yürüdü. Marco bir an düşündükten sonra onu izledi. Francesca, “Benden sakladığın nedir?” diye sordu.

“Bu çok uzun bir hikâye ve öğrenmek isteyeceğini de sanmam.”

“Tehlikede misin?”

“Sanırım. Tehlikenin ne kadar büyük olduğunu bilemiyorum ama gerçek adımı kullanmaktan ve ülkeme dönmekten korkuyorum diyebilirim.”

“Tehlike büyük gibi görünüyor. Luigi’nin rolü ne bunda?”

“Beni koruyor. Yani öyle sanıyorum.”

“Ne zamana kadar sürecek bu?”

“Gerçekten bilemiyorum bunu.”

“Neden kaçıp ortadan kaybolmuyorsun öyleyse?”

“Şu anda bunu yapıyorum. Kaybolmanın tam ortasındayım. Nereye gidebilirim ki? Ne param

var, ne kimlik kartım, ne de pasaportum. Resmen yaşamıyorum.”

“Kafa karıştırıcı bir durum.”

“Evet. Neden değiştirmiyoruz bu konuyu?”

Marco birkaç saniye için uzaklara bakmıştı ve onun birden düştüğünü görmedi. Francesca siyah deriden alçak topuklu çizmeler giymişti, taşlı yolda yürürken ayağı birden burkuldu ve yere düşerken iki eliyle kendine destek yaptı. Çantası ileri fırladı ve İtalyanca bir şeyler bağırdı. Marco hemen eğilip onu yerden kaldırdı.

Francesca yüzünü buruşturarak, “Topuğum,” dedi. Güzel yüzünde büyük bir acı ifadesi belirdi ve gözleri doldu.

Marco onu ıslak yerden kaldırıp biraz ilerdeki bir banka oturttu, sonra gidip yere düşen çantasını aldı. Francesca, “Ayağım takıldı,” dedi, “Özür dilerim.” Gözleri iyice dolmuştu, kendini tutmaya çalıştı ama beceremedi ve ağlamaya başladı.

Marco onun önünde yere çömeldi ve, “Tamam, tamam,” dedi. “Bileğine bakabilir miyim?”

Francesca sol ayağını yavaşça yerden kaldırdı, ama canının çok acıdığı belliydi.

Marco onun bileğine hafifçe dokunup, “Çizmeni ayağında bırakalım,” dedi.

Francesca çantasından bir kâğıt mendil çıkarıp gözlerini sildi, “Sanırım bileğim kırıldı,” dedi. Nefes alırken zorlanıyor, dişlerini sıkıyordu. “Üzgünüm.”

Marco çevreye bakındı ama kimseyi görmedi. “Tamam, bakarız,” dedi. Tepeye çıkarken geldikleri otobüste hemen hiç yolcu yoktu ve on dakikadır da çevrede kimseyi görmemişlerdi. “Ben gidip içeri bir bakayım, belki yardım edecek birini bulabilirim.”

“Evet, lütfen.”

“Sakın kımıldama, hemen dönerim.” Marco onun dizini hafifçe okşadı ve Francesca gülümsedi. Marco aniden kalkıp koşmaya başlarken az kalsın kendisi de düşüyordu. Kilisenin arka tarafında kimse yoktu. Bu katedralde baş rahip, rahip ve yardımcıları nerede kalıyorlardı acaba? San Luca'nın çevresinde iki kez tur attıktan sonra bahçe tarafından yarı gizli bir kapıdan çıkan ve zangoça benzeyen bir adam gördü.

“Mi puo aiutare?” diye seslendi. ‘Bana yardım eder misiniz?’

Adam ona baktı ama bir şey söylemedi. Marco doğru konuştuğundan emindi. Adama yaklaşıp, “La mia amica si e fatta male,” dedi. ‘Kadın arkadaşım yaralandı.’

Adam, “Dov’è?” diye sordu. ‘Nerede?’

Marco eliyle göstererek, “Li, dietro alla chiesa,” diye cevap verdi. ‘Orada, kilisenin diğer tarafında.’

“Aspetti.” ‘Bekleyin.’ Adam geri döndü ve çıktığı kapıyı açtı.

“Si sbrighi, per favore.” ‘Lütfen acele edin.’

Marco bir iki dakika kadar bekledi, sinirlenmişti, dönüp Francesca'ya bakmak istiyordu. Kemiği kırıldıysa kadın şoka girebilirdi. Bir süre sonra vaftiz yerine yakın başka bir kapı açıldı ve üzerinde takım elbise olan bir adam zangoçla birlikte koşarak dışarı çıktı.

Marco, “La mia amica e caduta,” dedi. ‘Arkadaşım yere düştü.’

Takım elbiseli adam mükemmel bir İngilizceyle, “Nerede yaralı hanım?” diye sordu. Bunu sorarken karlı, küçük, tuğla döşeli bir avludan geçiyorlardı.

“Arka tarafta, tepenin kenarındaki çıkıntıda. Bileği burkuldu ve arkadaşım kırıldığını sanıyor. Bir ambulansa ihtiyacımız olabilir.”

Adam omzunun üstünden zangoça bir şeyler söyledi ve diğeri ortadan kayboldu.

Francesca bankın kenarında hiç kımıldamadan oturuyordu, elindeki kâğıt mendili dudaklarının arasına almıştı ve artık ağlamıyordu. Adam onun adını bilmiyordu ama daha önce burada görmüş olmalıydı, ikisi İtalyanca konuşmaya başladılar ama Marco konuştuklarının çoğunu anlayamadı.

Francesca'nın çizmesi hâlâ ayağındaydı, şişmeyi önlemek için onu çıkarmamaya karar verdiler. Coletta adındaki adam ilk yardım konusunda eğitilmiş gibiydi. Francesca'nın ellerine ve dizlerine baktı, hepsi çizilmişti ama kanama yoktu. Francesca, “Sanırım kötü bir burkulma,” dedi. “Kırık olduğunu sanmıyorum.”

Coletta, "Ambulansın gelmesi uzun sürer," dedi. "En iyisi sizi ben götüreyim hastaneye."

O sırada yakından bir korna sesi duyuldu. Zangoç arabayı alıp gelmiş, onlara iyice yaklaşmıştı. Francesca ayağa kalkmaya çalışırken, "Sanırım yürüyebileceğim," dedi.

Marco hemen atılıp, "Hayır, biz sana yardım ederiz," diyerek dirseğinden tuttu ve Coletta'nın da yardımıyla yavaşça kaldırdı onu. Francesca, "Sanırım burkulma bu," diye tekrarladı ve ikisinin yardımıyla arabaya kadar sekerek yürüdü.

Bay Coletta, Marco ile Francesca'yı arka koltuğa oturttu, Francesca'nın sırtını arabanın sol arka kapısına dayadı ve ayaklarını Marco'nun kucağına koydu. Sonra direksiyonunun arkasına geçti ve sürdü arabayı. Önce geri vitesle, otlarla kaplı daracık yola çıktılar, kısa bir süre sonra da yokuş aşağı, Bolonya'ya doğru inmeye başladılar.

Francesca gözlerini gizlemek için güneş gözlüğünü taktı. Marco onun dizinde hafif bir kanama gördü ve elindeki kâğıt mendili alıp kanın üstüne hafifçe bastırarak sildi. Francesca, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Gününü rezil ettiğim için özür dilerim."

Marco gülümseyerek, "Lütfen kes şunu," dedi. Aslında Francesca ile geçirdiği en iyi gündü bu. Yere düşmesi kadını yumuşatmış, daha insancıl yapmıştı sanki. İstemese de içinde garip bir heyecan duygusunun uyandığını hissetti Marco. Yardım etmek için bile olsa ona dokunması heyecanlandırmıştı Marco'yu. Kadına doğru biraz daha yaklaşır gibi olduğunu hissediyordu. Hastanede ya da evinde kadının yanında biraz daha kalabilirdi. Böyle bir acil durumda Francesca'nın, istemese bile ona ihtiyacı vardı.

Francesca'nın ayakları kucağında dururken Marco camdan dışarı bakıyordu, ama o anda bir dosta ne kadar ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordu.

Ne olursa olsun, bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

Tepeden aşağı indiklerinde Francesca Bay Coletta'ya, "Ben evime gitmek istiyorum," dedi.

Adam dikiz aynasından arkaya bakarak, "Ama bence bir doktora görünseniz iyi olur," dedi.

"Belki daha sonra giderim doktora. Önce biraz dinlenip ne olacağını göreyim." Kimsenin ona itiraz edecek hali yoktu, kadın evine gitmek istiyordu işte.

Marco da ona bir tavsiyede bulunmak istiyordu ama tuttu kendini. Onun nerede yaşadığını görmek istiyordu.

Bay Coletta, "Pekâlâ," dedi.

"Evim Via Minzoni'de, tren istasyonuna yakın."

Marco kendi kendine gülümsedi, bu sokağı biliyordu. Burası eski şehrin kuzey sınırındaydı ve kiralar orta düzeydeydi, haritada hemen gösterebilirdi o sokağı. Bir gün geçmişti de oradan. Hatta sokağın Piazza dei Martiri'de son bulan ucunda erken açan bir kafe de bulmuştu. Öğleden sonra trafiğinde çevre yolunda giderlerken Marco her levhaya bakıyor, her an nerede olduklarını çok iyi biliyordu.

Uzun süre konuşmadılar, Francesca'nın çizmeleri Marco'nun yün pantolonunu biraz kirletmişti ama onun ayaklarını hiç kımlıdatmadı. Şimdi pantolon düşünecek zaman değildi. Via Minzoni'ye girdiklerinde Francesca, "İki blok aşağıda, sağda," dedi. "İşte şurada, şu yeşil BMW'nin arkasında bir park yeri var."

Araba kaldırıma yanaştı, onu kaldırıp yavaşça dışarı çıkardılar ve Francesca kendi başına yürümeyi denedi. Ama ayak bileğinin acısı yürümesine izin vermedi, sendeledi ve hemen tuttular dirseklerinden. Francesca dişlerini sıkarak, "İkinci katta oturuyorum," dedi. Binada sekiz daire vardı. Francesca üstünde Giovvani Ferro yazan zile basarken Marco onu dikkatle izliyordu. Zile bir kadın sesi cevap verdi.

Kadın, "Francesca," dedi ve kapı açıldı. Loş, eski bir fuayeye girdiler. Sağ taraftaki asansörün kapısı açıktı. Dar asansör üçünü zor aldı ve Francesca, onlardan bir an önce kurtulmak ister gibi, "Gerçekten iyiyim artık," dedi.

Asansör ağır ağır yukarı çıkarken Marco, "Bileğe hemen buz koymamız gerekiyor," dedi.

Asansör durunca kapıyı açıp dışarı çıktılar ve yine hemen Francesca'nın dirseklerinden tuttular. Daire kapısının önüne geldiklerinde Bay Coletta daha fazla gidemeyeceğini belli etmek ister gibi durdu.

“Bileğiniz için çok üzuldüm. Eğer doktor faturanız olursa lütfen beni arayın, olur mu?”

“Hayır, çok nazıksınız. Çok teşekkür ederim.”

Marco da hâlâ onun dirseğini tutarak, “Ben de teşekkür ederim,” dedi. Marco dairenin zilini çalarken Bay Coletta asansöre binerek gitti. Francesca, “Bundan sonra kendim idare edebilirim Marco,” dedi. “Bugün annem de bizde kalıyor.”

Marco ondan bir davet bekledi ama bu konuda ısrar edemezdi elbette. Olay onun açısından kapanmış sayılırdı ve umut ettiğinden de fazlasını öğrenmişti. Gülümsedi, onun dirseğini bıraktı ve geri dönüp gitmek üzereyken içerden kapı kilidinin sesi duyuldu, Francesca kapıya döndü, bunu yaparken sakat bileğini yeniden incitti ve Marco’nun üzerine abandı. Francesca bayılırken kapı da açıldı.

* * *

FRANCESCA’NIN ANNESİ SIGNORA ALTONELLI yetmişli yaşlarında bir kadındı, hiç İngilizce bilmiyordu ve ilk birkaç dakika süresince Marco’nun, kızına bir kötülük yaptığını düşündü. Marco’nun yarım yamalak İtalyancası da, özellikle bu zor şartlar altında hiçbir işe yaramadı. Francesca’yı divana taşıyıp yatırdı, ayaklarını biraz yukarı kaldırıp, “Ghiaccio, ghiaccio,” dedi. ‘Buz, biraz buz getirin.’ Yaşlı kadın isteksiz bir tavırla geri çekilip mutfığa gitti.

Annesi ıslak bir havlu ve içi buz dolu plastik bir kapla geri döndüğünde Francesca kıpırdanmaya başlamıştı.

Marco onun üzerine eğilerek, “Bayıldın,” dedi. Francesca onun elini yakaladı ve telaş içinde etrafına bakındı.

Annesi kuşkuyla bir ifadeyle, “Chi e?” diye sordu. ‘Kim bu adam?’

“Un amico.” ‘Bir arkadaş.’ Marco ıslak havluyla yüzünü silince Francesca hemen topladı kendini ve Marco’nun hiç anlamadığı hızlı bir İtalyancayla annesine her şeyi açıkladı. Marco önce onun konuşmasından hiç olmazsa bazı sözcükleri yakalamaya çalıştı, ama sonunda pes etti. Signora Altonelli birden gülümsedi ve Marco’nun omzunu okşadı, onun iyi bir adam olduğunu nihayet anlamıştı.

Yaşlı kadın gidince Francesca, “Annem kahve yapacak,” dedi.

Marco, “Harika,” diyerek kenarda duran bir tabureyi çekti ve divanın yanına oturdu. “Bu bileğin üstüne biraz buz koymalıyız.”

“Evet, haklısın.”

Çizmelere baktılar ve Francesca, “Onları çıkaracak mısınız?” diye sordu.

“Elbette.” Marco sağ çizmenin fermuarını açtı ve sanki o ayak da yaralanmış gibi çizmeyi dikkatle çıkardı. Aynı şeyi sol ayakta yaparken çok daha dikkatli ve yavaştı. En küçük bir hareket bile Francesca’nın canını yakıyordu ve Marco bir ara, “Bunu kendin çıkarmak ister misin?” diye sormak zorunda kaldı.

“Hayır, lütfen sen devam et.” Fermuar tam bileğin üzerinde durdu, bilek şişmişti ve çizmeyi çıkarmak zordu. Ama birkaç dakikalık bir uğraş ve Francesca’nın dişlerini sıkmasından sonra, sonunda çizmeyi çıkarmayı başardı Marco.

Francesca’nın ayaklarında siyah çoraplar vardı. Marco çoraplara bakıp, “Bunları da çıkarmamız gerekiyor,” dedi.

“Evet öyle.” O sırada annesi geldi ve yine çok hızlı bir İtalyanca’yla bir şeyler söyledi. Francesca Marco’ya bakarak, “Biraz mutfakta bekler misin?” dedi.

Mutfak küçüktü ama çok düzenliydi, modern bir mutfaktı, her taraf krom ve cam kaplıydı ve en küçük boş yer bırakılmamıştı. Köşede elektrikli bir kahve makinesinin kaynaması duyuluyordu. Küçük kahvaltılık köşesinin üstündeki duvar parlak soyut resimlerle kaplıydı. Marco orada durdu ve anne kızın hızlı konuşmalarını dinledi.

Annesi kızının çoraplarını onun canını yakmadan çıkarmayı başardı. Marco onların yanına döndüğünde Signora Altonelli kızının sol bileğine buz koyuyordu.

Francesca, "Annem bilekte kırık olmadığını söyledi," dedi. "Bilir bu işleri, uzun yıllar bir hastanede çalışmıştı."

"Bolonya'da mı yaşıyor."

"Imola'da, buraya birkaç kilometre mesafede, uzakta değil."

Marco haritada bu yerin adını görmüştü, hatırlıyordu. Birden orada fazla olduğunu hisseder gibi oldu, "Ben artık gitsem iyi olacak galiba," dedi.

Annesi tekrar mutfağa giderken Francesca, "Sanırım biraz kahve içebilirsin, ihtiyacın var gibi," dedi.

"Burada fazlaymışım gibi hissettim birden."

"Hayır, lütfen böyle düşünme, bugün bana yardım etmek için yaptıklarından sonra böyle düşünmemelisin."

Annesi bir bardak suyla iki hap verdi ona. Francesca hapları yuttu ve başını birkaç yastıkla destekledi. Annesine kısa birkaç cümle söyledi, sonra Marco'ya baktı. "Buzdolabında biraz çikolatalı kek var, bir parça ister misin?"

"Evet, teşekkür ederim."

Annesi bakacak ve besleyecek insanlar bulduğu için sevinmiş gibi keyifli bir tavırla bir şeyler mırıldanarak tekrar mutfağa girdi. Marco tekrar tabureye oturdu. "Acıyor mu bileğin?"

Francesca gülümsedi. "Evet, ne yalan söyleyeyim, gerçekten canım acıyor," dedi.

Marco bir an için ona ne diyeceğini bilemedi, sonra, "Her şey çok ani oldu," dedi. Birkaç dakika süreyle düşme olayından söz ettiler, sonra sustular. Francesca gözlerini kapadı ve uyur gibi yaptı. Marco kollarını kavuşturdu ve duvarı hemen tamamen kaplayan garip, büyük tabloya baktı.

Bina eskiydi ama Francesca'yla kocası dairenin içini oldukça modern döşemişlerdi. Mobilyalar parlak çelik çerçeveli ve siyah deri kaplıydı. Duvarlar şaşırtıcı modern sanat eserleriyle kaplanmıştı.

Francesca, "Bu olayı Luigi'ye söyleyemeyiz," diye fısıldadı.

"Nedenmiş o?"

Francesca önce biraz tereddüt etti, sonra, "Sana dil öğretmenliği yapmam için bana haftada iki yüz avro ödüyor ama bunu çok buluyor," diye konuştu. "Bu konuda tartıştık ve bana başka bir öğretmen bulabileceğini söyledi. Bu paraya ihtiyacım var. Turizm sezonu henüz açılmadı, haftada ancak bir ya da iki rehberlik işi alabiliyorum. Bir ay içinde turistler çoğalacak ama şu anda para kazanamıyorum."

Francesca'nın o soğuk ifadeli yüzü birden değişmişti. Marco onun bu kadar açık konuşabileceğini hiç düşünmemişti. Bu kadın korkuyordu ve Marco ona yardım etmek için her şeyi yapabiliyordu.

"Senin derslerini biraz ihmal edersem Luigi işime hemen son verebilir."

Marco onun buz sarılı bileğine bakarak, "Pekâlâ, benim derslerimi hiçbir zaman ihmal etmeyeceksin," dedi.

"Bu kaza konusunu kapatabilir miyiz? Çok geçmeden yine ayağa kalkıp yürüyebilirim, değil mi?"

"Biz bu olay konusunda konuşmadan durabiliriz elbette, ama Luigi bazı şeyleri mutlaka öğrenebiliyor. Beni sürekli izliyor. Yarın hasta olduğumu söyleyeceğim ona, böylece ertesi gün bir şeyler düşünebiliriz belki. Belki burada da çalışabiliriz."

"Hayır. Kocam burada."

Marco birden boş bulunup omzunun üstünden geriye baktı. "Burada mı?"

"Yatak odasında. Çok hasta."

"Nasıl..."

"Kanserin son aşaması. Ben çalışırken annem bakıyor ona. Öğleden sonra da iğne ve ilaçları için ücretsiz bir devlet hemşiresi geliyor."

“Üzıldüm.”

“Öyle, yapacak bir şey yok.”

“Luigi için hiç endişe etme. Senin öğretmenliğinden çok memnun olduğumu, başka kimseyle çalışmayacağımı söylerim ona.”

“Ama bu yalan olacak, öyle değil mi?”

“Biraz.”

Signora Altonelli o sırada kahve ve kekle birlikte geri döndü. Tepsiyi odanın ortasındaki parlak kırmızı renkli sehpanın üstüne koydu ve keki kesti. Francesca kahve aldı ama kek yemeyecekti. Marco kekini ağırdan alarak yemeye başladı, kahveyi de sanki bitmesini hiç istemiyormuş gibi yudumladı. Signora Altonelli ikinci bir kahveyle bir dilim daha kek teklif ettiğinde hiç nazlanmadan kabul etti.

Marco anne kızın yanında bir saat kadar kaldı, sonra ayrıldı oradan. Ama asansörle aşağı inerken Giovanni Ferro'nun hiç ses çıkarmadığını düşündü ve garip buldu bunu.

* * *

KIZIL ÇİN'İN ANA İSTİHBARAT örgütü olan Devlet Güvenlik Bakanlığı ya da kısa adıyla MSS de tıpkı Ruslar, İsraililer, İngilizler ya da Amerikalılar gibi, yabancı ülkelerdeki düşmanlarını öldürmek için küçük, özel eğitilmiş timler kullanıyordu.

Ama Çin'in bu işi yapmak için çok özel bir timi vardı. MSS diğer ülkeler gibi pis işlerini birkaç time yaymak yerine, her şeyden önce, CIA ve Mossad'ın yıllardan beri hayranlıkla izlediği bir genç adama veriyordu çok özel suikast işlerini. Bu genç adamın adı Sammy Tin'di ve söylentilere göre, MSS'nin bulup evlendirdiği iki Kızıl Çin diplomatının oğluydu. Siparişe doğan mükemmel bir ajan varsa o da Sammy Tin'di. Çocuk New York'ta doğmuş, Washington banliyölerinde büyümüş ve küçüklüğünden itibaren özel hocalarla, birkaç yabancı dil birden öğrenerek sürdürmüştü eğitimini. On altı yaşında Maryland Üniversitesi'ne girmiş, yirmi bir yaşında iki dereceyle mezun olmuş, sonra da Almanya, Hamburg'da mühendislik eğitimi almıştı. Eğitimini sürdürürken de hobi olarak bomba yapmayı öğrenmişti. Patlayıcılar onun tutkusuydu, mektup zarflarıyla, karton bardaklarla, tükenmez kalemler ve sigara paketleriyle bombalar üretebiliyordu. Çok iyi bir nişancıydı ama ateşli silahlar ona basit geliyor, bombalarla uğraşmaktan daha büyük zevk alıyordu.

Daha sonra sahte kimlikle Tokyo'ya gitti ve zehirle insan öldürmenin çeşitli yollarını öğrendi. Yirmi dört yaşına geldiğinde bir düzine sahte adı vardı, bir o kadar da yabancı dil konuşuyor ve istediği ülkenin sınırlarından çeşitli pasaportlar kullanarak rahatça geçiyordu. Her ülkede gümrük ve pasaport kontrol memurlarını Japon, Koreli ya da Tayvanlı olduğunu söyleyerek kandırabilirdi Sammy Tin.

Eğitimini tamamlamak için Çin ordusunun bir özel timiyle birlikte bir yıl çalışmış, özel savaş eğitimi almıştı. Yalnız başına kamp kurabiliyor, arazide yemeğini pişirebiliyor, taşkın nehirlerden rahatça geçebiliyor, okyanusta hayatını sürdürebiliyor ve vahşi ormanlarda günlerce yaşayabiliyordu. Genç adam yirmi altı yaşına geldiğinde MSS onun yeterince eğitim aldığına, artık öldürülecek hedeflerin üstüne gönderilebileceğine inandı.

Langley'in bildiği kadarıyla, bu genç casus ve cani, cinayetler serisine Ruslarla fazla samimi olan üç Çinli bilim adamını öldürmekle başlamıştı. Adamları Moskova'nın ünlü bir restoranında, bir akşam yemeğinde öldürmüştü. Bilim adamlarından biri, korumaları dışarıda beklerken, tuvalette işerken boğazı kesilerek öldürülmüştü. Cesedini bir saat sonra, bir çöp kutusunun içinde ikiye katlanmış olarak buldular. İkinci bilim adamı birinciyi merak etmek gibi bir hata işledi. Tuvalette gittiğinde Sammy Tin bir temizlik işçisi gibi giyinmiş olarak oradaydı. Bilim adamını başı tıkanmış tuvaletin içine eğilmiş ve boğulmuş olarak buldular. Üçüncü bilim adamı da iki

arkadaşını merak ederek masada beklerken birkaç dakika sonra öldü. Garson kıyafetli bir adam hızla masanın yanından geçerken ensesine zehirli bir bıçak saplayıverdi.

Fakat bu cinayetler çok kanlı olmuş, birçok tanık tarafından da görülmüştü. Kaçma şansı azdı ama Tin hızlı davrandı ve mutfaktan geçerek ortadan kaybolmayı başardı. Bilim adamlarının korumaları içeri çağrıldığında Sammy Tin dar bir ara sokağa dalmış, çoktan uzaklaşmıştı bölgeden. Karanlık sokaklarda bir süre koşar adım yürüdükten sonra bir taksi buldu ve cinayetlerden yirmi dakika sonra Çin büyükelçiliğine girdi. Ertesi gün Pekin’de ilk başarısını kutluyordu.

Saldırının cüretkârlığı istihbarat dünyasını sarstı. Rakip istihbarat örgütleri bunu kimin yaptığını araştırdılar, Çinlilerin hedefleri safdışı bırakma yöntemine uymuyordu bu. Onlar çok sabırlı davranır, zamanlamaya büyük önem verirlerdi. Hedefleri teslim olana kadar peşinden giderler, ya da bir plan işe yaramazsa onu bırakıp başka bir plana göre harekete geçerlerdi.

Birkaç ay sonra Berlin’de de benzer bir olay yaşandığında ‘Teneke Adam’ (Tin: İngilizce teneke) efsanesi doğdu. Bir Fransız işadamı ona ileri teknoloji ürünü mobil radarlarla ilgili sahte belgeler vermişti, işadamı otelin on dördüncü kat pencerelerinden birinden aşağı atıldı ve yüzme havuzu kenarında güneşlenen otel müşterilerinin yanına düştü. Burada da cinayet herkesin gözü önünde işlenmişti.

Teneke Adam Londra’da bir adamın başını bir cep telefonu ile uçurdu. New York’un Çin mahallesinde Amerika’ya iltica eden bir Çinli, sigarasını yakarken yüzünün büyük bölümü patlayan sigarayla parçalandı. Bir süre sonra istihbarat dünyasındaki dramatik cinayetlerin çoğunun suçu Sammy Tin’in omuzlarına yüklenmeye başladı. Efsane gittikçe büyüdü. Sammy’nin timinde genelde güvenilir dört beş adamı vardı, ama çoğu zaman yalnız çalışıyordu. Hedeflerinden biri Singapur’da aniden birçok silahlı adamla karşısına çıktığında adamlarından birini kaybetti. Nadir başarısızlıklardan biriydi bu ve Sammy Tin ondan sonra çevresinde fazla adam tutmamaya başladı, yalnız çalışması daha iyi oluyordu.

Genç katil olgunlaştıkça cinayetleri de daha soğukkanlı işlemeye başladı, fazla şiddete kaçmıyordu artık ve işini daha rahat gizleyebiliyordu. Artık otuz üç yaşındaydı ve dünyanın en çok korkulan ajanıydı. CIA onun izini bulabilmek için bir servet harcadı. Onun Pekin’de lüks bir apartman dairesinde yaşadığını biliyorlardı. Bir gün evinden ayrıldığında Hong Kong’a kadar izleyebildiler onu. Oradan bir Londra uçağına bindiğinde Interpol alarına geçirildi, Sammy Tin Londra’da pasaport değiştirdi ve son anda Alitalia’nın Milano uçağına atladı.

Interpol onu izlemekten başka bir şey yapamıyordu, çünkü Sammy Tin genellikle diplomatik pasaport kullanıyordu. O normal bir suçlu değildi, bir ajandı, diplomattı, işadamıydı, bir profesör ya da buna benzer saygın bir adamdı.

Sammy Tin Milano’nun Malpensa havaalanında kendisini bekleyen bir arabaya binip şehirde kayboldu. CIA’in bildiği kadarıyla Sammy Tin dört buçuk yıldan beri İtalya’ya ilk kez geliyordu.

* * *

BAY ELYA ZENGİN BİR SUUDİ İŞADAMINA çok benziyordu ama kalın yünlüden takım elbisesi siyaha yakın koyu renkliydi ve kumaşın çizgileri de fazla kalındı, İtalyan kumaşlarına pek benzemiyordu, yani kıyafeti Bolonya’ya pek uygun sayılmazdı. Pembe gömleği de parlak beyaz yakasıyla çok dikkat çekiyordu. Gömlek yakasında yine çok kalın ve kravatı alttan iten, iki ucu elmaslı bir altın çubuk vardı. Bay Elya elmaslar içinde yüzüyordu. Her iki elinde de birer büyük elmaslı yüzük, Rolex saatinde minik elmaslar, gömlek kolunun manşetlerinde de yine elmaslı altın kol düğmeleri görülüyordu. Stefano’ya göre yepyeni, kahverengi ayakkabıları İtalyandı ama kıyafetine göre hafif kalıyordu.

Yani resim ortama pek uygun sayılmazdı ama adam uymak için çaba gösterir gibiydi. Bay Elya

ile yardımcısı özel jet uçağıyla gelmişlerdi ve Stefano, havaalanından Bolonya'nın merkezine sessizce giderlerken onları inceleme fırsatı buldu. Bay Elya siyah Mercedes araba istemişti ve arkada otururken, yardımcısını hiç konuşmayan şoförün yanına oturtmuştu, yardımcının sadece Arapça konuştuğu anlaşılıyordu. Bay Elya'nın İngilizce'si fena sayılmazdı, hızlı konuşuyor, ama arada bir yardımcısına da Arapça bir şeyler söylüyor, o da söylenenleri hemen not ediyordu.

Stefano arabada onlarla beraber on dakika kaldıktan sonra, işlerinin öğle yemeğinden önce bitmesi için dua etti içinden.

Onlara gösterdiği ilk apartman dairesi üniversite yakınındaydı ve Bay Elya'nın oğlu bir süre sonra üniversitede tıp eğitimi almak üzere buraya geldiğinde o dairede kalacaktı. İkinci katta dört odalı bir daireydi burası, bina eski ama sağlamdı, asansör yoktu, bir öğrenci için fazla lüks sayılabılırdi, kirası ayda 1800 avroydu, bir yıl için kiraya veriliyordu ve kira dışında diğer masraflar da vardı. Bay Elya, daireyi görünce, sanki oğluna layık değilmiş gibi kaşlarını çatı. Yardımcısı da onu görünce aynı şeyi yaptı. Merdivenden aşağı inip arabaya binene kadar konuşmadılar ve şoför onları ikinci duraklarına götürdü.

Via Fondazza'nın bir blok batısında, Via Remorsella üzerindeydi bu daire. Birinciden biraz daha büyüktü, küçük bir mutfak vardı, manzarası yoktu, kötü döşenmişti, üniversiteye yirmi dakikalık mesafedeydi, aylık kirası 2600 avroydu ve içerde ayrıca garip bir koku vardı. Ama bu kez kaşlarını çatmadılar, daire hoşlarına gitmişti. Bay Elya, "Burası yeterli," deyince Stefano derin bir nefes aldı. Şansı yaver giderse öğle yemeğinden önce kurtulabilecekti bu adamlardan. Hem güzel bir komisyonu da hak etmişti doğrusu.

Hemen Stefano'nun şirketine gittiler ve belgeler birkaç dakika içinde hazırlandı. Bay Elya çok meşgul bir adamdı, Roma'da acil bir toplantısı vardı ve bu işin hemen bitmesi gerekiyordu.

Siyah Mercedes onları tekrar havaalanına götürdü ve Stefano bitkin bir halde onlara güle güle dedikten sonra hemen ayrıldı oradan. Bay Elya ile yardımcısı jetlerine bindiler ve uçağın kapısı kapandı.

Ama küçük özel jet yerinden kımlıdamadı. Uçağın içinde Bay Elya ile yardımcısı üstlerindeki pahalı kıyafetleri çıkarıp normal giysilerini giydiler ve ekibin diğer üç elemanı ile bir araya geldiler. Uçağın içinde bir saat kaldıktan sonra uçaktan indiler, değerli bagajlarını alıp özel terminalde bekleyen minibüslere bindiler.

* * *

LUIGI LACİVERT RENKLİ SILVIO ÇANTASINDAN kuşkulandı. Marco onu asla dairesinde bırakmıyor, her zaman yanında taşıyordu. Çanta sürekli olarak omzuna asılı, sanki içinde altın varmış gibi, her zaman sağ kolunun altında sıkıştırılmış olarak duruyordu.

Onu bu kadar sıkı koruduğuna göre ne olabilirdi çantada? Adam İtalyanca derslerine ait kitap ve malzemeyi nadiren yanına alıyordu. Ermanno ile içerde çalıştıklarında bunu Marco'nun evinde yapıyorlardı. Eğer dışarıda çalışacaklarsa yanlarına hiç kitap defter almıyor, sadece konuşma pratiği yapıyorlardı.

Milano'da Whitaker da kuşkulandı başlanmıştı durumdan, özellikle de Marco üniversite yakınlarında bir internet kafede görüldükten sonra bu kuşkusu iyice artmıştı. Krater adlı ajanı Luigi ile Zellman'a yardımcı olmak üzere Bolonya'ya gönderdi. Çember daraldıkça ve hareket saati yaklaştıkça daha çok adama ihtiyaçları oluyordu ve Whitaker Langley'den takviye istedi.

Fakat Langley iyice karışmıştı. Teddy'nin gidişi zaten bekleniyordu ama ortalık yine de altüst olmuştu. Onun arkasından Lucat'ın kovulması her şeyi iyice berbat etmişti. Başkan örgütü yenileyeceğini söylüyor, başkan yardımcılarını ve üst düzey yöneticileri operasyonları bırakmış, kendilerini kurtarmaya bakıyorlardı.

Luigi'nin Marco'nun akşam kahvesini içmek üzere Piazza Maggiore'ye doğru yürüdüğünü

bildiren mesajını ilk alan Krater oldu ve tam bir İtalyana benzeyen Marco'yu biraz sonra gördü, koltuğunun altında yine o lacivert çantası vardı. Krater Joel Backman'le ilgili kalın dosyayı okumuştur ama adamı ilk kez görüyordu. Zavallı adam bu kadar sıkı izlendiğini bilse ne yapardı acaba?

Ama Marco henüz pek susamamıştı. Birkaç kafe ve dükkânın önünden geçtikten sonra aniden durup çevresine bir göz attı, sonra Albergo Nettuno'ya girdi, meydana çok yakın ve içinde elli kadar dükkân olan bir oteldi burası. Krater hemen telsizle Luigi ile Zellman'ı uyardı ve Luigi onun otele girmesine şaşırды, adamın bir otelde ne işi olabilirdi ki? Krater dışarıda beş dakika kadar bekledikten sonra otelin lobisine girdi ve etrafa bakındı. Sağ tarafta birkaç koltukla, üzerinde çeşitli turizm dergileri olan büyük bir sehpa görülmüyordu. Sol tarafta küçük, kapısı açık boş bir telefon odası vardı, ama onun yanındaki oda boş değildi. Marco orada oturmuş, duvar telefonunun altındaki küçük masanın üstüne eğilmişti, lacivert çantası açıktı. Krater'in orada olduğunu göremeyecek kadar meşguldü.

Resepsiyon memuru Krater'e bakarak, "Yardımcı olabilir miyim efendim?" dedi.

Krater İtalyanca, "Evet, bir oda isteyecektim," dedi.

"Ne zaman için?"

"Bu gece."

"Üzgünüm ama bu gece tüm odalarımız dolu efendim."

Krater tezgâhın üstünden bir broşür aldı ve gülümseyerek, "Her zaman dolusunuz," dedi. "Güzel bir otel burası."

"Evet, öyle. Başka bir zaman bekleriz."

"Şey, internet bağlantınız var mı acaba?"

"Elbette."

"Telsiz?"

"Evet, şehrin ilk otelidir bu."

Krater geri dönerken, "Teşekkür ederim," dedi. "Başka bir zaman gelirim."

"Evet, lütfen gelin efendim."

Krater telefon odasının önünden geçerken Marco yine başını kaldırıp bakmadı.

* * *

MARCO İKİ BAŞ PARMAĞIYLA MESAJINI yazarken resepsiyon memurunun gelip kendisine sorular sormasından çekiniyordu. Telsiz internet sistemi otel ilanlarında vardı ama sadece müşteriler kullanabiliyordu. Bazı kafeler, kütüphaneler ve bir kitapçı bu hizmet için herkese açıktı ama oteller sadece müşterilerine sunuyordu bu hizmeti.

Marco mesajına şunu yazdı:

'Grinch, bir zamanlar Zürih'te Bahnhofstrasse'de Rhineland Bankasında Mikel Van Thiessen adında bir bankacıyla iş yapmışım. Onun hâlâ orada olup olmadığını araştır. Eğer orada değilse yerine kim bakıyor? İz bırakma!

Marco'

Mesajı gönderdi ve işi doğru yapmış olması için tekrar dua etti. Ankyo 850'yi hemen kapadı ve çantasına koydu. Otelden çıkarken o sırada telefonla konuşan resepsiyon memuruna başıyla selam verdi.

Krater'den iki dakika sonra o da çıktı otelden. Onu üç noktadan izlemeye başladılar ve Marco biraz sonra akşam işlerinden çıkan insanların arasına karıştı. Zellman geri döndü, Nettuno'ya girdi, soldaki ikinci telefon odasına gitti ve Marco'nun yirmi dakika kadar önce oturduğu sandalyeye oturdu. Resepsiyon memuru şaşırды ama masasında işi varmış gibi görünmeyi yeğledi.

Bir saat sonra bir kafede buluştular ve öğrendiklerini birbirlerine anlattılar. Sonuç ortadaydı

ama bunu yutmaları kolay değildi. Marco otelin telefonunu kullanmamış, telsiz internet servisinden ücretsiz olarak yararlanmıştı. Otele girip telefon odasında on dakikadan az bir süre oturduktan sonra çıkıp gitmesinin başka bir anlamı olamazdı. Peki ama nasıl yapabiliyordu bunu? Dizüstü bilgisayar olmadığı gibi, Luigi'nin verdiği cep telefonundan başka iletişim cihazı yoktu, o telefon da eski modeldi ve internet bağlantısı yapılamazdı. Son teknoloji ürünü bir cihaz almış olabilir miydi? Ama parası yoktu ki?

Hırsızlık yapmış olabilir miydi?

Uzun bir süre çeşitli senaryolar üzerinde düşündüler. Zellman bu rahatsız edici haberi e-posta ile Whitaker'a ilettili. Lacivert Silvio çantasına benzer bir çanta arayıp bulması için Krater'i çarşıya gönderdiler.

Luigi bir süre sonra yalnız kaldı ve akşam yemeğini düşünmeye başladı.

Ama Marco'nun telefonuyla düşüncelerinden sıyrıldı. Marco ona evde olduğunu, kendini iyi hissetmediğini söyledi, öğleden sonra midesi bulanıyordu. Francesca'yla olan dersini iptal etmişti ve şimdi de akşam yemeğine gelemeyeceğini söylüyordu.

* * *

DAN SANDBERG'İN TELEFONU NE ZAMAN sabahın 6'sından önce çalsa hep kötü haber alırdı. O bir gece kuşuydu, çok geç yatar, genellikle öğle saatlerine kadar uyuyup kahvaltıyı ve öğle yemeğini bir arada yerdii. Taniyanlar ona sabahın erken saatlerinde telefon etmenin bir işe yaramayacağını iyi bilirlerdi.

Arayan Post'tan bir gazeteci arkadaşıydı ve ciddi bir sesle, "Bu kez iyi atladın dostum," dedi.

Sandberg, "Ne?" diye homurdandı.

"Times iyi atlattı seni."

"Kim? Ne oldu?"

"Badanan."

"Ne?"

"Kalk da kendin bak."

Sandberg darmadağınık çalışma odasına koştu, bilgisayarını açtı ve The New York Times'daki nefret ettiği rakibi Heath Frick'in haberini buldu. Gazetenin manşeti FBI AFLA SALIVERİLEN JOEL BACKMAN'İ ARIYOR şeklindeydi.

Frick, ismini vermediği çeşitli haber kaynaklarından aldığı haberi yazıyor, FBI'nın rüşvet karşılığı af konusundaki soruşturmasını derinleştirdiğini bildiriyordu, haberde bazı suçluların cezalarının eski başkan Arthur Morgan tarafından ertelenmesi de vardı. Haberde Dük Mongo için 'ilginç kişi' ifadesi kullanılmıştı, otoriteler resmen suçlayamadıkları, ama kuşku uyandıran kişiler için kullanırdı bu deyimii. Ama Mongo hastaneye kaldırılmıştı ve yakında öleceği söyleniyordu.

Araştırma şimdi Joel Backman'e yöneltilmişti ve eski başkanın görevi bırakmadan on bir saat önce onu affetmesi pek çok insanı çıldırtmıştı. Backman'in esrarengiz bir şekilde hapisten çıkarılıp kaçırılmış olması, rüşvet karşılığı affedildiği spekülasyonlarını artırmıştı. Frick'in haberine göre eski söylentiler hâlâ devam ediyordu ve isimsiz çeşitli kaynaklara göre, Backman'in büyük bir serveti gömdüğü söylentileri resmen doğrulanmamıştı.

Sandberg monitördeki haberi okurken, "Lanet olsun!" diye homurdandı. O bu konuyu herkesten çok daha iyi biliyordu. Bu haber gerçek olamazdı. Backman affedilmek için rüşvet ödememişti.

Eski başkanla uzaktan ilişkisi olanların bile sesi çıkmıyordu. Soruşturma şimdilik resmi olmayan yollardan devam ediyordu, ama yakında bir bomba patlayabilirdi. Heyecanlı bir savcı işi büyütme için sabırsızlanıyordu. Savcılık henüz bir soruşturma başlatmamıştı ve Adalet Bakanlığı'nın emrini bekliyordu.

Frick gazete haberini iki sütun halinde, genelde Backman olayını özetleyerek tekrar vermişti. Sandberg öfkeyle, “Hah, sanki yeni haber bu!” diye söylendi.

* * *

HABERİ BAŞKAN DA OKUDU AMA ONUN tepkisi daha değişik oldu. Haberi okurken bazı notlar aldı ve saat yedi buçuğa, vekâleten CIA’in başına getirilen Susan Penn sabah brifingi için gelinceye kadar bekledi. CIA’in Başkan’a verdiği sabah brifingi eskiden, âdet olduğu üzere her sabah Oval Ofiste CIA başkanının kendisi tarafından gerçekleştirilir, günün ilk çalışması olurdu. Fakat Teddy Maynard’ın bozuk sağlığı yüzünden bu âdet değişmişti ve on yıldan beri sabah brifingleri başkası tarafından veriliyordu. Şimdi eskisi gibi yine brifingler CIA başkanı tarafından verilecekti.

Sabah saat 7’de sekiz on sayfalık istihbarat dosyası Başkan’ın önüne kondu. Başkan göreve yaklaşık iki ay önce başlamıştı ve bu raporu her zaman son satırına kadar okuyordu. İstihbarat dosyası onu adeta büyülüyordu. Oysa eski başkan kitap gazete ya da dergi okumadığını övünerek söylerdi, hiç kuşkusuz yasa tasarılarını, politika gündemlerini, anlaşmaları ya da günlük brifingleri de eline bile almazdı, ama artık her şey değişmişti Beyaz Saray’da.

Susan Penn her sabah zırlı arabayla Georgetown’daki evinden alınıp Beyaz Saray’a getiriliyor, saat tam 7.15’te içeri giriyordu. CIA’in geçici yeni başkanı günlük rapor özetini yolda dikkatle okudu. O sabahki raporun dördüncü sayfasında Joel Backman’le ilgili bir bölüm vardı. Backman pek çok tehlikeli adamın dikkatini çekiyordu ve Sammy Tin bile onun peşinde olabilirdi.

Başkan, Susan Penn’i samimiyetle karşıladı ve kahvelerini alarak hemen çalışmaya başladılar, Oval Ofiste ikisi yalnızdı.

Başkan, “Bu sabahki New York Times’ı gördün mü Susan?” diye sordu.

“Evet, Sayın Başkan.”

“Backman’in affedilmek için rüşvet ödemiş olması ihtimali nedir sence?”

“Çok az. Daha önce de söylediğim gibi affedileceğini bile bilmiyordu adam. Böyle bir şey ayarlayacak durumda da değildi zaten. Ayrıca onda bu kadar para olmadığına inanıyorum ben.”

“O halde neden affedildi Backman?”

Susan Penn’in Teddy Maynard’a karşı duyduğu eski sadakat duygusu zaman geçtikçe azalıyor. Teddy gitmişti, yakında ölecekti, ama kendisi henüz kırk dört yaşındaydı ve önünde parlak bir gelecek vardı. Başkanla uyum içinde çalışıyorlardı. Başkan CIA’in başına yeni bir direktör ya da başkan getirmek için hiç de acele etmiyor gibiydi.

“Açık söylemem gerekirse Teddy onun ölmesini istiyordu.”

“Neden? Bay Maynard onun ölmesini neden istiyordu, ne biliyorsun bu konuda?”

“Uzun bir hikâye bu.”

“Hayır değil.”

“Her şeyi bilmiyoruz.”

“Yeterince şey biliyorsun, bana bildiklerini anlat.”

Susan elindeki raporu divana bırakıp derin bir nefes aldı. “Backman ile Jacy Hubbard başlarına büyük dert açmışlardı. Müşterileri şu JAM adlı yazılımı aptallık edip ABD’ye, onun ofisine getirdiler, büyük paralar kazanmak istiyorlardı.”

“Bu müşteriler şu genç Pakistanlı bilgisayar uzmanlarıydı, değil mi?”

“Evet, hepsi de öldü.”

“Onları kimin öldürdüğünü biliyor musun?”

“Hayır.”

“Jacy Hubbard’ı kimim öldürdüğünü biliyor musun peki?”

“Hayır.”

Başkan kahvesini alıp masasına gitti. Masanın kenarına oturdu ve Susan'a baktı. "Bunları nasıl olup da öğrenmemiş olduğumuza inanmakta güçlük çekiyorum Susan."

"Aslında ben de öyle düşünüyorum efendim. Bunları öğrenmek için çok çalıştık aslında. Teddy'nin Backman'ı affettirmek için çok uğraşmasının bir nedeni de budur. Teddy elbette onun ölmesini de istiyordu, sadece prensip olarak tabii. İkisi arasında bir geçmiş vardı ve Teddy, Backman'ı hep vatan haini olarak görürdü. Ama Backman'ın ölümüyle bazı şeyler öğrenebileceğimize de inanıyordu."

"Nasıl yani?"

"Onu öldürecek kişiye bağlıydı bu. Eğer onu Ruslar öldürürse o zaman uydu sisteminin onlara ait olduğuna inanacaktık. Çinliler için de aynı şey geçerliydi. Ama onu İsraililer öldürecek olursa, Backman ile Hubbard'ın, sistemi Suudilere satmayı denedikleri ihtimali artacaktı. Bu işi Suudiler yaparsa bu kez de onun Suudileri aldattığını anlayacaktık. Biz Suudilerin Backman'le bir anlaşma yapmış olduğuna inanıyoruz."

"Backman onları kandırdı mı yani?"

"Belki de kandırmadı. Biz Hubbard'ın ölümüyle bazı şeylerin değiştiğini sanıyoruz. Backman suçlamayı kabul etti ve hapse girdi. Böylece anlaşma da iptal oldu."

Başkan kahve kabının durduğu sehpaaya gidip kendine bir kahve daha aldı, sonra Susan'ın karşısına oturdu ve başını iki yana salladı. "Üç genç Pakistanlı bilgisayar uzmanı çok karmaşık bir uydu sistemine ulaşip onu kontrol altına aldılar ve bizim bundan haberimiz bile olmadı, öyle mi? Buna inanmamı mı bekliyorsun benden yani?"

"Evet efendim, bu çocuklar birer dahiydi ama şansları da vardı. Bu uydu sistemine ulaşmakla kalmadılar, onu kontrol altına alabilecek müthiş bir yazılım programı yazdılar."

"Yani şu JAM yazılımı, öyle mi?"

"Evet, ona bu adı vermişlerdi."

"Bu yazılımı gören var mı peki?"

"Suudiler gördü. Onun var olduğunu ve büyük olasılıkla söylendiği gibi mükemmel çalıştığını da bu şekilde öğrendik zaten."

"Peki nerede bu yazılım şimdi?"

"Kimse bilmiyor, belki sadece Backman biliyordur."

Başkan ılınan kahvesinden bir yudum aldı. Sonra öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve, "Bizim için en iyisi nedir Susan?" diye sordu. "Bizim çıkarlarımız için en iyi olan ne?"

Susan hiç tereddüt etmeden, "Teddy'nin planını uygulamak efendim," diye cevap verdi. "Backman öldürülecek. Yazılım altı yıldan beri ortaya çıkmadı ve belki o da gitti. Uydu sistemi yerinde duruyor ama sahibi her kimse o da oynayamıyor onunla."

Başkan bir yudum daha kahve aldı, bir an düşündü, sonra başını iki yana sallayarak, "Pekâlâ," dedi. "Bekleyip görelim bakalım."

* * *

NEAL BACKMAN THE NEW YORK TIMES okumazdı ama her sabah bilgisayarda haberleri gözden geçiriyor, babasının adını arıyordu. Frick'in haberini görünce Jerry Java'ya gitti ve orada sabah kahvesini içerken haberi e-postayla babasına geçti.

Sonra bürosuna döndü, masasına oturdu ve haberi bir kez daha okudu, haberde hukuk firmasının iflası sırasında Joel Backman'ın büyük bir serveti gömdüğünden söz ediliyordu. Babasına bu konuyu hiç sormamıştı, çünkü cevap alabileceğini sanmıyordu. Ama yıllar geçtikçe o da pek çok insan gibi babasının parasız kaldığına inanmaya başlamıştı.

O zaman babasının rüşvet karşılığı affedildiği hikâyesine neden inanıyor gibi oluyordu? Çünkü Joel Backman'ın, hapisteyken bile böyle bir oyun oynayabilecek bir adam olduğunu biliyordu, iyi

ama babası İtalya'ya, Bolonya'ya nasıl gitmişti? Neden gitmişti? Peşinde kimler vardı?

Neal'ın kafasında bir sürü soru vardı ama hiçbirinin yanıtını bulamıyordu.

Kahvesinden bir yudum alıp kilitli büro kapısına baktı ve kafasındaki büyük soruyu düşündü yine. Telefon, faks, mektup ya da e-posta kullanmadan bir İsviçreli bankacının eski yerinde olup olmadığını nasıl araştırabilirdi ki?

Bunun bir yolunu bulacaktı elbette. Sadece biraz zamana ihtiyacı vardı.

* * *

TIMES'İN HABERİNİ FLORANSA'DAN Bolonya'ya trenle giden Efraim de okumuştur. Tel Aviv'den arayıp uyardılar onu, o da haberi internette bulup okudu. Amos onun iki sıra arkasında oturuyordu, o da aynı haberi kendi dizüstü bilgisayarında okudu.

Rafi ile Shaul ertesi günü geleceklerdi, Rafi Milano'dan uçakla, Shaul ise trenle Roma'dan gelecekti. Kidon'un İtalyanca konuşan diğer dört elemanı daha önce Bolonya'ya gitmiş, operasyonda kullanılacak olan iki güvenli evi hazırlıyorlardı.

Hazırlanan ilk plana göre, Backman'i tercihen sabahın erken saatlerinde ya da gece karanlığında Via Fondazza'nın karanlık kemerli kaldırımlarında ya da bir başka yan sokakta yakalayacaklardı. Onu bayılıp bir minibüse atarak güvenli bir eve götürecek, aylmasını bekleyeceklerdi. Sonra onu sorguya çekip istedikleri bilgileri alacaklar, zehirleyip öldürecek ve iki saat kuzeydeki Garda Gölüne götürüp atarak balıklara yem yapacaklardı.

Gizli tehlikeler ya da zorluklar barındıran bir plandı bu, ama yeşil ışık yanmıştı, yapacakları bunu. Artık geriye dönüş yoktu. Backman fazla dikkat çekmeye başlamıştı ve hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

Mossad Sammy Tin'in de Bolonya'da ya da yakınlarında bir yerlerde olduğunu tahmin ediyordu ve operasyonun acele gerçekleştirilmesinin bir nedeni de buydu.

* * *

FRANCESCA'NIN EVİNE EN YAKIN YER Nino isimli küçük ve şirin bir İtalyan restoranıydı. Kadın bu restoranı iyi biliyor, ihtiyar Nino'nun iki oğlunu da yıllardan beri tanıyordu. Restorana telefon edip ayağının durumunu anlattığı için onu kapıda karşıladılar ve adeta yürütmeden içeri taşıdılar. Francesca'nın bastonunu, mantosunu, çantasını alıp onu, şömineye yaklaştırdıkları en iyi masaya götürdüler. Kahvesini, suyunu getirdiler ve başka bir şey isteyip istemediğini sordular. Öğle yemeği vakti biraz geçmiş, kalabalık azalmıştı restoranda. Bir süre sonra Nino'nun restoranında ondan ve öğrencisinden başka kimse kalmayacaktı.

Birkaç dakika sonra Marco geldiğinde restoran sahibi iki kardeş onu da aileden biriymiş gibi karşıladılar. Kardeşlerden biri, "La professoressa la sta aspettando," dedi. 'Öğretmen bekliyor.'

San Luca'da yere düşüp bileğini incitmesi Francesca'yı değiştirmişti. Artık o eski soğuk tavırlı kadın değildi, en azından şimdilik, eski hüznü, dertli hali kalmamıştı. Marco'yu görünce gülümsedi, uzanıp elini tuttu, hatta onu kendine doğru çekip, İtalyanların yaptığı gibi, dudaklarını değdirmeden öper gibi yaptı. Marco'nun İtalya'da samimi olduğu ilk kadını Francesca. Marco onun gösterdiği yere, karşısına geçip oturdu. Restoran sahibi iki kardeş hemen onun da paltosunu alıp kahve getirdiler ve İtalyanca dersinin nasıl bir şey olduğunu görmek için merakla beklemeye başladılar.

Marco, “Nasıl oldu bileğın?” diye sordu, ama dalgınlıkla İngilizce konuşmuştu. Francesca parmağını dudaklarına götürüp sus işareti yaptı ona, başını iki yana sallayarak, “Non Inglese Marco, solamente Italiano,” dedi.

Marco kaşlarını çatıp, “Ben de bundan korkuyordum,” dedi.

Francesca’nın bileği hâlâ acıyordu ama oraya sürekli buz koyduğu için şişi iyice azalmıştı. Restorana kadar zor gelmişti ama hareket etmesi de gerekiyordu. Annesinin ısrarıyla baston kullanıyordu. Bastonu hem yararlı buluyor hem de sıkılıyordu ondan.

İki kardeş onlara tekrar kahveyle su getirdiler, sonra sevgili dostları Francesca ile Kanadalı öğrencisinin rahat olduklarını görünce restoranın ön kısmına çekildiler.

Marco ona İtalyanca, “Annen nasıl?” diye sordu.

Francesca’nın annesi iyiydi ama yorgundu, bir aydan beri Giovanni’ye bakıyordu ve artık iyice yorulmaya başlamıştı.

Marco bunun üzerine ilk olarak Giovanni konusunu seçti ve onun nasıl olduğunu sordu öğretmenine.

Francesca ona kocasının beyin kanseri olduğunu, ameliyat edilmesinin de mümkün olmadığını söyledi, ama bunu anlatabilmek için birkaç kez tekrarlamak zorunda kaldı. Giovanni bir yıldan beri çekiyordu bu hastalığı, fazla ömrü kalmamıştı. Şu anda bilinci yerinde değildi ve kımıldamadan yatıyordu, çok üzücü bir durumdu bu.

Giovanni’nin mesleği neydi, ne yapıyordu? Hastalanmadan önce üniversitede ortaçağ dersleri veriyordu Giovanni, Francesca onunla üniversitede öğrenciyken tanışmıştı. Giovanni o zaman evliydi, karısını hiç sevmiyordu, fakat iki oğulları vardı. Francesca ile profesör birbirlerini sevmişlerdi, ilişkileri böyle başlamış, Giovanni ancak on yıl sonra karısından ayrılıp Francesca ile evlenebilmişti.

Francesca’nın çocuğu olmamıştı ve buna üzüliyordu. Giovanni’nin iki çocuğu olduğu için başka çocuk istememişti. Francesca şimdi çocuk sahibi olmadığına çok pişmandı.

Aşkla başlayan evliliğin daha sonra aynı şekilde devam etmediği açıkça görülüyordu. Marco içinden, “Sen bir de benim evliliklerimi bilsen,” diye geçirdi.

Ama Francesca fazla beklemeden sordu bu soruyu. “Sen de anlat aile yaşamını,” dedi. “Yavaş konuş. Aksanının güzel olmasını istiyorum.”

Marco İtalyanca olarak, “Ben Kanadalı bir işadımıyım,” diye başladı.

“Aslında değilsin. Gerçek adın ne senin?”

“Hayır.”

“Adın ne?”

“Şimdi adım Marco. Benim hikâyem çok uzundur Francesca, hem şimdi anlatamam bunu.”

“Pekâlâ, çocukların var mı?”

Evet, üç çocuğu vardı, Marco onların adlarını, yaşlarını, nerede yaşadıklarını, evli olup olmadıklarını söyledi ve torunlarından söz etti. Bunları anlatırken biraz da hikâye uydurdu ve aile yaşamının normale yakın olduğunu ima etti. Francesca onu dikkatle dinliyor, İtalyanca konuşurken yaptığı hataları hemen düzeltiyordu. Nino’nun çocuklarından biri bir süre sonra onlara birer parça çikolata getirdi ve dersi bir süre dinledikten sonra gülerek, “Parla molto bene signore,” dedi. ‘Çok güzel konuşuyorsunuz efendim.’

Bir saat kadar sonra Francesca huzursuzmuş gibi göründü ve Marco artık yeterince çalıştıklarını, gidebileceklerini söyledi.

Francesca sol eliyle bastonuna dayanarak, sağ eliyle de onun omzundan destek alarak ağır adımlarla yürüyordu. Aslında evine, ölmekte olan kocasının olduğu yere dönmek istemediği belliydi. Marco da onunla beraber kilometrelerce yürümek, ona ihtiyacı olan birinin elini tutmak istiyordu.

Francesca’nın evinin önünde yine İtalyan usulü öpüştiler ve ertesi gün yine aynı yerde, aynı saatte buluşmak üzere sözleştiler.

* * *

JACY HUBBARD HAYATININ YAKLAŞIK yirmi beş yılını Washington'da güzel kadınların peşinde koşarak geçirmişti. Son sevgilisi, bir seksene yakın boyu, mükemmel hatları, kısık sesi ve şahane siyah gözleriyle erkekleri şaşkına çeviren bir güzeldi ve Jacy'yi bir bardan çıkarıp bir arabaya atarken hiç zorluk çekmemişti. Kadın onunla bir saat çılgınlar gibi seviştikten sonra Sammy Tin'e teslim etti ve Sammy de onu öldürüp kardeşinin mezarına bıraktı.

Bir hedefi öldürmek için seks gerekli olduğunda Sammy'nin tercihi Mae Szun olurdu. Kadın çok iyi bir MSS ajanıydı, ayrıca güzel yüzü ve bacakları da etkinliğini büyük ölçüde artırıyor, en azından üç operasyonda güzelliğin yararı açıkça görülmüştü. Sammy bu güzel kadını Bolonya'ya çağırdı, bu kez hedefi baştan çıkarmayacak, sadece başka bir ajanla mutlu, evli bir turist çift olacaklardı. Ama güzelliğiyle hedefi tuzağa düşürmek de ihtimal dışı değildi elbet. Özellikle Backman kolayca düşebilirdi bu tuzağa, zavallı adam altı yıl hapiste, kadınlardan uzakta kalmıştı.

Mae, Marco'yu kalabalık Strada Maggiore'de, Via Fondazza'ya doğru yürürken gördü. Hiç kimseye belli etmeden peşine düştü, cep telefonunu çıkardı ve konuşarak yürürken, doğal görünmeye çalışarak, arada bir de dükkân vitrinlerine bakarak ona yaklaşmaya başladı.

Fakat bir süre sonra Marco birden kayboluverdi ortadan. Aniden sola döndü, dar bir ara sokağa girdi ve kuzeye doğru hızlı adımlarla yürüyüp Via Fondazza'dan uzaklaştı. Kadın da onun döndüğü köşeyi döndüğünde Marco çoktan kaybolmuştu ortadan.

* * *

SON KAR YAĞIŞINDAN SONRA Bolonya'ya bahar geliyordu. Hava ısınmaya başlamıştı ve Marco o sabah karanlığında evden çıktığında artık parkayı çıkarıp ceket giymesinin zamanı geldiğini düşündü. Ama üstü kapalı kaldırımda bir süre yürüdükten sonra havanın hâlâ biraz serin olduğunu gördü. Parkayı birkaç gün daha giyebilirdi. Aslında birkaç saat sonra eve döner ve hava gerçekten ısınırsa üstünü değiştirip bir ceket alabilirdi. Ellerini cebine soktu ve sabah yürüyüşüne başladı.

Şimdi Times'daki yazıdan başka bir şey düşünemiyordu. Adını yine birinci sayfada, manşette görmek eski anıları canlandırmış, canı sıkılmıştı. Affedilmek için Başkana rüşvet vermek korkunç bir suçlamaydı ve eskiden olsaydı hemen o gün bu gazete aleyhine dava açabilirdi, öyle büyük tazminat alırdı ki The New York Times'ın sahibi bile olabilirdi.

Fakat kafasında yine bir sürü soru vardı. Bu durumda ne kadar dikkatli olması gerekiyordu? Luigi onu yine kolundan tutup başka yerlere götürmeye kalkacak mıydı acaba?

Durumunu merak ediyordu, şimdi dünkünden daha mı büyüktü tehlike?

Şimdiye kadar kimsenin gerçek adını bilmediği, onu tanımadığı bu güzel şehirde çok rahat bir yaşamı olmuştu. Burada kimse onu tanımıyor, kimse ona dikkat etmiyordu. Bolonya'da kimse kimsenin işine karışmıyor, herkes kendi işine bakıyordu.

Marco bile tanıyamıyordu artık kendini. Her sabah sakalını tıraş edip düzeltiyor, son moda gözlüğünü takıyor, başına da kahverengi fitilli kadifeden kasketini takarak ayna karşısına geçiyor ve kendi kendine, günaydın Marco diyordu. Tombul yanakları, koyu renkli şiş gözleri ve gür, uzun saçları yoktu artık. O alaycı gülümsemesi ve küstahlığı da yok olmuştu. Artık sokaklarda görülen o sakın adamlardan biriydi o da.

Marco artık günü gününe yaşayan bir adamdı. Times'daki haberi okuyan hiç kimse şu anda onun nerelerde olduğunu, neler yaptığını bilmiyordu, bilemezdi.

Ama bir süre sonra hızla yürüyerek yanından geçtiği koyu renkli takım elbise giymiş adamın

kiyafeti onu rahatsız etti. İtalyan kiyafetine benzemiyordu bu elbise. Eski yaşamında gördüğü, ucuz mağazalardan alınmış gibiydi, beyaz gömlek de Washington'da çok görülen normal, yakası düğmeli gömleklerden biriydi. Hatta bir ara kendi şirketinde yakaları düğmeli mavi ve beyaz gömleklere yasaklamaya kalkmış, ama Cari Pratt vazgeçirmişti onu bu fikirden.

Adamın kravatını ve rengini göremedi.

Sabah karanlığında Via Fondazza'nın üstü örtülü kaldırımlarında görülecek bir kiyafet değildi bu. Birkaç adım yürüdükten sonra omzunun üzerinden arkasına baktı. Yabancı kiyafetli adamın onun peşinde olduğu belliydi. Adam otuzlu yaşlarda bir beyazdı, güçlü kuvvetliydi, sportmen bir yapısı vardı ve bir kapışma halinde Marco'yu kolayca halledebilir, hemen safdışı bırakabilirdi. Marco bir an düşündükten sonra birden durdu, arkasına dönüp, "Bir şey mi istiyorsun dostum?" diye sordu.

Ama bu kez başka bir ses, "Buraya bak, Backman," dedi.

Kendi adını duyan Backman birden buz kesildi, olduğu yerde kaldı, dizleri titriyordu, bu gördüğü bir rüya da değildi. Kendi adı ona çok kötü şeyleri hatırlatmıştı. Bir insanın kendi adından böyle dehşete düşmesi ne berbat bir şeydi.

Adamlar iki kişiydi ve ona hitap eden ikinci adam Via Fondazza'nın karşı tarafından geldi yanlarına. Kiyafeti aynıydı ama bunun gömlek yakası düğmesizdi. İkinci adam diğerinden biraz daha yaşlı, daha kısa ve zayıftı. Marco, 'Hapı yuttum,' diye düşündü.

"Ne istiyorsunuz benden?"

Adamların ikisi de ellerini ceplerine attılar. İri yarı, uzun boylu olanı, "Biz FBI'danız," dedi. Amerikan aksanıyla konuşuyordu, büyük olasılıkla Ortabatıdandı.

Marco, "Elbette öylesinizdir," dedi.

Adamlar ona FBI rozetlerini gösterdiler ama Marco üstü örtülü kaldırımın karanlığında doğru dürüst göremedi onları. Sadece bir apartman kapısının ışığı biraz yardımcı oldu ona. "Bunları okuyamadım," dedi.

Zayıf ajan, "Biraz yürüyelim," dedi. Bostonlu İrlandalılar gibi konuşuyordu.

Marco yerinden kııldamadı. "Siz yolunuzu mu kaybettiniz arkadaşlar?" dedi. Olduğu yerde duruyordu ve yürüyecek takati de kalmamıştı zaten.

"Hayır, nerede olduğumuzu çok iyi biliyoruz biz."

"Bundan kuşkuluyum. Beni tutuklamak için belgeniz var mı?"

"Buna ihtiyaç yok."

Uzun boylu ajan onu oradan alıp götürmek ister gibi sol dirseğine uzandı ve tutmak istedi. Ama Marco birden geri çekilip, "Dokunma bana sakın!" diye homurdandı. "Şimdi defolun başımdan! Burada tutuklayamazsınız beni, sadece konuşabilirsiniz."

Zayıf olan, "Pekâlâ, bir yere gidip konuşalım o zaman," dedi.

"Sizinle konuşmak zorunda değilim."

Diğeri, "Biraz ilerde bir kafe var," dedi.

"Güzel, gidip birer kahve için, birer de kek yiyin. Ama beni rahat bırakın."

İki FBI ajanı önce birbirlerine, sonra etrafa baktılar, o anda ne yapacaklarını bilemiyormuş gibi bir halleri vardı.

Marco yerinden kııldamıyordu, bulunduğu yerde güvende olduğunu da sanmıyordu aslında, ama köşede bekleyen koyu renkli arabayı fark etmişti.

Luigi denen serser adam nerelerdeydi peki? Yoksa bu da onun oyunlarından biri miydi?

Onu bulmuşlar, tanımışlar ve Via Fondazza'da gerçek adıyla çağırılmışlardı. Onu alıp başka bir güvenli eve götüreceklerinden emindi Marco.

Zayıf ajan başka çıkar yol olmadığı görmüş olacak ki, "Pekâlâ, burada da konuşabiliriz istersen," dedi. "Memlekette seninle konuşmak isteyen çok insan var."

"Belki ben de bunun için buradayım."

"Senin nasıl ve neden affedildiğin konusunu soruşturuyoruz."

"O halde boş yere zaman ve para harcıyorsunuz, bü da kimseyi şaşırtmasın."

"Anlaşmayla ilgili bazı sorularımız olacak."

Marco zayıf ajanın yüzüne bakarak, “Ne aptalca bir soruşturma,” dedi. Yıllardan beri ilk kez olarak, kendini beğenmiş bir yüksek bürokraty ya da kibirli bir kongre üyesini haşlar gibi konuşuyordu. “FBI bir sürü para ve zaman harcayıp sizin gibi iki soytarıyı ta İtalya’ya, Bolonya’ya gönderiyor, siz de beni kaldırımda çevirip, aklı başında hiç kimsenin cevap vermeyeceği sorular sorarak cevap alacağınızı sanıyorsunuz. Siz iki sersemden başka bir şey değilsiniz, biliyor musunuz bunu? Ülkeye geri dönün ve şefinize, onun da bir salak olduğunu söylediğimi bildirin. Şunu da söyleyin ona, affedilmek için büyük paralar harcadığımı düşünüyorsa gerçekten çok aptal bir adam olmalı.”

“Yani sen şimdi inkâr...”

“Ben hiçbir şeyi inkâr etmiyorum. Hiçbir şeyi kabul de etmiyorum. FBI’ın en kötü zamanında olduğunu söylüyorum sadece. Arkadaşlar, siz derin sulardasınız ama yüzmesini bile bilmiyorsunuz.”

ABD’de olsa böyle konuştuğunda onu en azından itip kakarlar, küfrederler, hakaret ederlerdi. Ama yabancı bir ülkede ne yapacaklarını bilemiyor gibi bir halleri vardı. Onlara onu arayıp bulmaları emredilmişti sadece, CIA’in söylediği yerde yaşayıp yaşamadığını öğreneceklerdi. Onu bulduklarında da biraz sarsacaklar, korkutacaklar ve kıyı bankaları ile banka transferleri konusunda sorular sorarak cevap almaya çalışacaklardı.

FBI ajanları nasıl davranacakları konusunda daha önce planlar yapmış, operasyona öyle başlamışlardı. Fakat Bay Lazzeri, Via Fondazza’nın örtülü kaldırımlarında onların planlarını tam anlamıyla bozmuştu.

İri ve uzun boylu ajan, “Seninle konuşmadan gitmeyeceğiz Bolonya’dan,” dedi.

“Kutlarım sizi, uzun bir tatil yaparsınız burada.”

“Bize verilen bir emir var Bay Backman.”

“Benim de emirlerim var.”

Zayıf ajan, “İzin ver de birkaç soru soralım, lütfen,” dedi.

Marco evine doğru döndü ve yürümeye başlarken, “Gidip avukatımı görün,” dedi.

“Avukatın kim peki?”

“Cari Pratt.”

Adamlar orada kaldılar, peşinden gelmediler ve Marco adımlarını gittikçe hızlandırdı. Sokağın karşı tarafına geçti, evinin önünden geçerken oraya baktı ama yavaşlamadı. Adamlar peşinden gelmiyordu. Via del Piombo’ya geldiğinde artık onların kendisini bulamayacağını anladı. Bunlar onun caddeleri, dar sokaklarıydı artık, ancak üç saat sonra açılacak dükkânların kapıları bile ona aitti şimdi.

Onlar onu Via Fondazza’da kolay bulmuşlardı, çünkü adresini biliyorlardı ve kapısında beklemişler, izlemişlerdi Marco’yu.

* * *

ESKİ BOLONYA’NIN GÜNEYBATI SINIRINDA, Porto San Stefano yakınlarında bir otobüse bindi ve yarım saat kadar gidip kuzey çevre yolundaki tren istasyonu yakınında indi. Orada başka bir otobüse binerek şehir merkezine geldi. Otobüsler gittikçe kalabalıklaşıyor, herkes işine gidiyordu. Üçüncü bir otobüsle şehri geçip Porta Saragozza’ya gitti ve 3.6 kilometrelik yokuştan San Luca’ya doğru çıkmaya başladı. Dört yüzüncü kemerden sonra biraz durup soluklandı ve arkasına baktı, onu izleyen hiç kimse yoktu.

Adımlarını yavaşlattı ve yokuşu elli beş dakikada tırmandı. Kilisenin arkasındaki yoldan yürüyüp Francesca’nın düştüğü noktaya geldi, birkaç adım daha yürüyüp onun oturup beklediği banka oturdu. Bu noktadan Bolonya’nın sabah manzarası harikaydı. Biraz serinlemek için parkasını çıkardı. Hava bulutsuzdu ve güneş gittikçe yükseliyordu, Marco orada uzun süre oturup

aşağıdaki şehri ve etrafı seyretti.

Yalnızlığın ve güvende olmanın değerini iyi biliyordu. Neden her sabah bir gazete alıp buraya çıkmıyor ve manzara seyretmiyordu sanki, sıkıldığında da gazete okuyabilirdi. Belki bir arkadaşına telefon eder, konuşabilirdi.

Ama önce kendine birkaç arkadaş bulması gerekiyordu. Fakat gerçekleştiremeyeceği bir rüyaydı bu.

Luigi'nin eski model telefonuyla Ermanno'yu aradı ve sabah dersini iptal ettiğini söyledi. Sonra Luigi'yi aradı, aynı şeyi ona da söyledi, o sabah çalışmak istemiyordu canı.

“Bir şey mi oldu?”

“Hayır, sadece biraz dinlenmek istedim.”

“Tamam Marco, ama sana İtalyanca öğretmesi için Ermanno'ya para ödüyörüz, bunu unutma. Her gün biraz çalışman gerekiyor.”

“Tamam, uzatma işte Luigi, bugün çalışmak istemiyorum.”

“Hoşuma gitmedi bu.”

“Umurumda değil, istersen okuldan at beni.”

“Bir şeye mi canın sıkıldı senin?”

“Hayır iyiyim Luigi. Bolonya'ya bahar geldi, hava çok güzel ve ben de uzun bir yürüyüş yapacağım.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Hayır Luigi, arkadaş istemiyorum.”

“Ya öğle yemeği?”

Marco birden karnının acıktığını hissetti. Luigi'yle her zaman çok güzel İtalyan yemekleri yiyor ve hiç para odemiyordu. “Elbette,” dedi.

“Önce bir yer bulayım, sonra ararım seni.”

“Tamam Luigi. Ciao.”

Saat yarımında Caffè Atene'de buluştular. Dar bir sokakta, birkaç basamakla inilen eski bir restorandı burası. Küçük bir yerdi ve kare şeklindeki masalar birbirine çok yakın konmuştu. Garsonlar tepsileri başlarının üstünde tutarak masalar arasında koşturup duruyorlardı. Şef aşçı mutfaktan bağırp duruyordu. Küçük ve sıkışık restoran yemek yerken konuşmaktan zevk alan insanlarla doluydu ve sigara dumanı her yanı sarmıştı. Luigi ona bu restoranın çok eski olduğunu söyledi, yemekleri harikaydı ve burada boş masa bulmak kolay değildi. Yemeğe kalamarla başlamayı düşündüler.

Marco o sabah San Luca'da oturup uzun süre düşünmüş ve FBI olayını Luigi'ye açmamaya karar vermişti. En azından o sabah anlatmayacaktı. Belki bir iki gün sonra anlatabilirdi, ama biraz daha düşünmesi gerekiyordu. Çünkü Luigi'nin yine telaşa kapılıp onu başka yerlere götürmesinden korkuyordu.

Eğer kaçacaksa yalnız başına kaçacaktı.

FBI buraya neden gelmişti bilemiyordu ama adamların buraya Luigi'nin ya da onun üstlerinin haberi olmadan geldikleri belliydi. Luigi onların varlığından haberdar değil gibi görünüyordu. Şu anda da elindeki mönü ve şarap listesine iyice dalmıştı. Adamın hayatı rahattı, her şey yolundaydı onun için.

Fakat restoranın ışıkları birden söndü ve bir garsonun elindeki yemek tabakları dolu tepsi onların masasına düştü, müthiş bir gürültü, şangırtı koptu, bağırımlar, küfürler duyuldu ve yemekler Marco ile Luigi'nin üstüne döküldü. Eski tahta masa birden çöktü ve kenarı Marco'nun kucasına çarptı. Aynı anda Marco'nun sol omzuna bir tekme indi, ya da başka bir şeyle vuruldu. Herkes bağırıyordu şimdi. Kırılan bardak ve şişelerin şangırtısı duyuluyordu. Herkes birbirini itmeye başladı ve mutfaktan biri, “Yangın!” diye bağırdı.

Herkes sokağa fırladı ve restoran birkaç saniyede boşaldı, kimse yaralanmamıştı. Marco bir süre daha boşalan restoranda kaldı ve lacivert Silvio çantasını ararken telaşa kapılan müşterilerden zarar görmemek için yere eğildi. Masaya otururken çantasının askısını her zamanki gibi sandalyesinin arkasına takmıştı, çanta yine vücuduna çok yakındı, onun temasını

hissedebiliyordu. Fakat çanta bu kargaşada kaybolmuştu, yerinde yoktu.

Restorandan çıkanlar olanlara inanamıyormuş gibi, korku ve şaşkınlık içinde etrafa bakınıyorlardı. Herkesin yemeğinin en azından yarısı içerde kalmıştı. Bir süre sonra kapıdan dışarı ince bir duman çıktığını gördüler, içerde bir garson elindeki yangın söndürme cihazıyla masaların arasında dolaşıyordu. Sonra biraz daha duman görüldü ve her şey sona erdi.

Herkes gibi dışarıda beklerken Marco Luigi'ye, "Çantamı kaybettim," dedi.
"Mavi çantanı mı?"

Marco içinden, 'Kaç tane çantam var benim Luigi?' diye söylendi. "Evet, mavi çantamı işte." Çantasının bir hırsız tarafından çalındığına inanıyordu.

Biraz sonra küçük bir itfaiye aracı siren çalarak geldi, restoranın önünde aniden durdu ve itfaiyeciler koşuşturup çalışmaya başladılar. Bir süre sonra restoranın dışarıdaki müşterileri dağılmaya ve oradan ayrılmaya başladılar. Bazıları yemek için hâlâ vakitleri varken başka bir yerde yemek üzere acele adımlarla uzaklaştı. Bazıları da hâlâ orada durmuş, şaşkın gözlerle restorana bakıyordu.

İtfaiye aracının sireni kapadılar ve yangın tüm restoranı suya boğmadan kısa zamanda söndürüldü. Her şey bir saat içinde olup bitmiş, ortalık yatışmıştı. Biraz sonra garsonlardan biri arkadaşına, "Tuvalette bir şeyler yanmış," diye seslendi. Işıklar tekrar yandı.

Paltoları içerde kalan müşteriler içeriye girip eşyalarını aldılar, yakınlarda bir şeyler atıştıranlar da biraz sonra eşyalarını almak üzere geri döndüler. Luigi de Marco'yla birlikte içeri girip onun çantasını aradı ve baş garsonla konuştu, biraz sonra garsonların yarısı Marco'nun çantasını aramaya başladılar. Marco bir ara bir garsonun heyecanlı bir sesle arkadaşına, "Duman bombası" gibi bir şey söylediğini duydu.

Çanta gitmişti, Marco onu bulamayacağını anlamıştı.

Dışarı çıkıp bir kaldırım kafesinde sandviç yediler ve bira içtiler. Marco çantasının kaybolmasına çok öfkelenmişti ama sakin olmaya, sinirlendiğini belli etmemeye çalışıyordu.

Luigi bir süre sonra, "Çantanın kaybolmasına üzüldüm," dedi.

"Önemli değil."

"Sana başka bir cep telefonu alırsın."

"Teşekkür ederim."

"Çantada olup da kaybolan başka ne vardı?"

"Hiçbir şey. Birkaç şehir rehberi, harita, aspirin, biraz da para."

Birkaç blok ilerde bir otel odasında Zellman ile Krater çantayı yatağın üzerine boşaltmış inceliyorlardı. Çantada Ankyo akıllı telefonda başka, çok kullanılmış, işaretlenmiş, ama fazla ipucu vermeyen iki Bolonya şehir haritası, dört tane 100 dolarlık banknot, Luigi'nin verdiği cep telefonu, küçük bir şişe aspirin ve Ankyo'nun kullanma talimatı vardı.

Bir bilgisayar uzmanı olan Zellman akıllı telefonu internete bağladı ve mönüyle oynamaya başladı. Marco'nun akıllı telefonuyla bir süre oynadıktan sonra, "Çok güzel cihaz," dedi. "Piyasada bulunun en güzel son teknoloji ürünü bu."

Bir süre daha karıştırdı telefonu ama şifreleri çözemedi, bunu ancak Langley'de halledebilirlerdi. Kendi dizüstü bilgisayarından Julia Javier'ye bir e-posta mesaj gönderdi ve akıllı telefonun seri numarası ile diğer bazı bilgileri gönderdi ona.

Hırsızlıktan iki saat sonra, bir CIA ajanı Alexandria banliyösünde, Chatter'ın dışındaki otoparkta oturmuş, dükkânın açılmasını bekliyordu.

* * *

GENÇ KADININ VIA MINZONI'DE bastonunun yardımıyla ağır ağır yürüdüğünü gördü ve çok geçmeden on beş metre kadar yaklaştı ona. Francesca bugün hiç kuşkusuz bileğini korumak

için alçak topuklu, kahverengi süet çizme giymişti. Aslında topuksuz ayakkabı giyse daha rahat edebilirdi ama kadın ne de olsa bir İtalyan'dı ve modadan vazgeçemezdi. Açık kahverengi etekliğinin boyu dizlerine kadardı. Sırtında parlak kırmızı ve vücut hatlarını belli eden dar bir süveter vardı. Onu kalın kışlık giysiler giymemiş olarak ilk kez görüyordu. Güzel vücudunu gizleyecek manto yoktu bu kez üzerinde.

Francesca hafifçe topallayarak ve büyük bir dikkatle yürüyordu ama kararlı bir hali vardı. Nino'da kahve içerek bir-iki saat kadar İtalyanca ders yapacaklardı ve bunu da onun için yapıyordu.

Ama bunu yaparken para da kazanıyordu elbette.

Marco birden onun parasal durumunu düşündü. Zavallı kocasının durumu çok kötüydü ve turist rehberi olarak şu günlerde pek para kazanamıyordu Francesca, yine de güzel giyinebiliyor, modern döşenmiş bir evde yaşayabiliyordu. Kocasını Giovanni'nin üniversite profesörü olduğunu söylemişti Francesca, adam belki uzun yıllar epey para biriktirmişti ama şimdi hastalığı bütçelerini sarsıyor olmalıydı.

Her neyse, Marco'nun da kendi sorunları vardı. 400 dolar parayı ve dış dünya ile olan tek bağlantısını kaybetmişti. Nerede olduğunu bilmemesi gereken insanlar şimdi adresini tam olarak öğrenmiş olmalıydılar. Dokuz saat önce de Via Fondazza'da gerçek adının söylendiğini duymuştu.

Marco adımlarını yavaşlattı ve Francesca'nın Nino'ya girip yine bir aile bireyi gibi karşılanmasını bekledi. Sonra yoluna devam etti, hemen içeri girmeyip onlara biraz konuşup dedikodu yapma, Francesca'ya kahve ve su getirme süresi tanıdı. Francesca'dan on dakika sonra içeri girdiğinde Nino'nun küçük oğlu gelip onun boynuna sarıldı. Francesca'nın arkadaşı olan adam onların da ömür boyu dostu sayılırdı.

Francesca'nın tavırları o kadar değişmişti ki Marco ne yapacağını şaşırıyordu. Kadının bir gün önce gösterdiği samimiyeti unutamıyordu ama hiç belli olmaz, bugün yine eski haline dönebilir diye düşünüyordu. Francesca ona gülümsedi ve elini tutup yine kendine çekerek İtalyan tarzı öptü onu, o halde bugün de yine güzel geçecek ve kötü olayları unutacaktı Marco.

Masada yalnız kaldıkları zaman kocasını sordu Francesca'ya. Genç kadın dudaklarını kısıtı ve kocasının ölümünü her an bekliyormuş gibi, "Artık günleri sayılı," diye mırıldandı.

Annesi Signora Altonelli iyiydi, Giovanni'nin çok sevdiği armutlu kek pişiriyordu, belki kocası mutfaktan gelen kokuları duyar da bir parça yemek isterdi.

Francesca, "Ee, senin günün nasıl geçti bakalım?" diye sordu.

Yaşadığı berbat olaylardan daha korkuncunu uydurup ona anlatması olanaksızdı. Önce karanlık sokakta gerçek adının söylendiğini duymuş, şoke olmuş, sonra da en kıymetli eşyasını, çantasını kaybetmişti, bundan kötü yaşanmış bir gün olabilir miydi?

Bir an düşünüp, "Öğle yemeğinde biraz heyecan yaşadık," dedi.

"Anlat bana."

Marco sabah San Luca'ya çıktığını, onun düştüğü yere gidip oturduğunu, manzara seyrettiğini, Ermanno'yla yapacağı dersi iptal ettiğini ve Luigi'yle yemek yerken yaşadıkları yangın olayını anlattı, ama çantasının çalındığından söz etmedi. Francesca onun çantasının yokluğunu ancak o zaman fark etti.

Çantanın çalındığını öğrenince, özür diler gibi, "Bolonya'da suç oranı çok düşüktür," dedi. "Caffe Atene'yi bilirim, orada hırsızlık olmayacak bir şey."

Marco ona bu hırsızların İtalyan olmayabileceğini söylemek istedi ama vazgeçti. Sonra da, 'Ee, ne olacak bu dünyanın hali?' demek ister gibi başını salladı.

Bu şekilde bir süre konuştular. Sonra Francesca, iyi bir öğretmen olduğunu göstermek istiyormuş gibi, biraz fiil çalışması yapacaklarını söyledi. Marco bu tür çalışma istemiyordu ama burada önemli olan öğretmenin ne istediğiydi elbette. Francesca ona abitare (yaşamak) ve vedere (görmek) fiillerinin gelecek zaman çekimlerini öğreneceklerini söyledi. Sonra da ondan, bu fiillerin çeşitli zamanlarını yüz kadar cümlede kullanmasını istedi. Marco cümlelerini kurup söylerken Francesca onu dikkatle dinliyor, en küçük hatayı hemen düzeltiyordu. Marco'nun bir gramer hatası, sanki dünyaya hakaret etmiş gibi, hemen sert bir sesle yüzüne vuruluyordu.

Francesca gününü evde, ölmekte olan yaşlı bir koca ve yorgun bir anneyle geçirmişti ve enerjisini ancak böyle bir çalışmayla harcayabilirdi. Fakat Marco kendini oldukça yorgun hissediyordu. O gün yaşadığı olayların baskısını hâlâ üzerinde hissediyor, ama dersin ve Francesca'nın yardımıyla olanları biraz olsun unutmaya, rahatlamaya çalışıyordu.

Bir saat çabuk geçti, biraz daha kahve içip bir süre daha gramer çalıştılar. Marco artık derse son vermek istiyordu. Francesca gramer çalışmanın kimsenin hoşuna gitmediğini, tüm öğrencilerin bundan kaçındığını söyledi ve onu cesaretlendirmeye çalıştı, ama Marco gerçekten çok sıkılmıştı.

İki saatlik dersten sonra Marco biraz daha yürümek istiyordu. Nino'nun çocuklarına veda etmesi tam on beş dakika sürdü. Francesca'yı evinin önüne kadar götürdü ve bundan büyük mutluluk duydu. Birbirlerine sarılıp yanak yanağa vererek öpüştüler ve ertesi gün derste buluşmak üzere ayrıldılar.

Eğer hiçbir yere sapmadan giderse evine yirmi beş dakikada varabilirdi, ama bunu bir aydan beri yapmıyor, mutlaka sağa sola saparak yolu uzatıyordu.

Yine aklına estiği gibi, hiç düşünmeden yürümeye başladı.

* * *

ÖĞLEDEN SONRA SAAT 4'TE KIDON ajanları Via Fondazza'nın çeşitli noktalarında nöbetteydiler. Biri bir kaldırım kafesinde kahve içiyor, üçü bir blok ilerde dolaşiyor, biri motosiklele geziyor biri de bir üçüncü kat penceresinden sokağı seyrediyordu.

Oradan yarım mil kadar uzakta, şehir merkezinin dışında, yaşlı bir Yahudinin çiçekçi dükkânının üstündeki ikinci katta dört Kidon ajanı daha kâğıt oynayarak bekliyordu. Bunlardan biri olan Ari, Mossad'ın en iyi İngilizce sorgulamacılarından biriydi.

Kâğıt oynarken hiçbiri konuşmuyordu. Önlerinde uzun ve zor bir gece vardı.

* * *

MARCO AKŞAMA KADAR VIA FONDAZZA'YA dönüp dönmemeyi düşündü. FBI ajanları yine orada olup önünü kesebilir, onu tekrar taciz edebilirlerdi. Onların bu işten kolayca vazgeçmeyeceğine emindi. Onunla konuşmadan, bir şeyler öğrenmeden bir uçağa atlayıp ülkeye geri döneceklerini hiç sanmıyordu. Amerika'da onlardan sonuç bekleyen üstleri vardı.

Kesin olarak emin değildi ama çantasının çalınması olayında Luigi'nin parmağı olduğunu hissediyordu. Restorandaki yangın gerçek bir yangın değildi, sadece ışıkları söndürmek ve herkesi ayaklandırıp çantayı çalmak için yapmışlardı bunu, emindi bundan.

Luigi'ye güvenmiyordu, ama zaten kimseye güvenmiyordu.

Onun güzel, akıllı telefonunu da çalmışlardı adamlar. Onun içinde Neal'in şifresi de vardı ama onu çözebilecekler miydi acaba? Bunu yaparak oğlunun izini de bulabilirler miydi? Marco bu işlerin nasıl yürüdüğünü, neyin olup neyin olamayacağını bilmiyordu.

Bolonya'dan kaçmayı artık enikonu düşünmeye başladı. Ama nereye ve nasıl gideceğini henüz kestiremiyordu. Sokaklarda amaçsızca dolaşiyor, kendini çok zayıf ve açık bir hedef gibi hissediyordu. Onun yüzüne bakanların çoğu şimdi gerçek adını bilen kişilerdi. Kalabalık bir otobüs durağında biraz durdu ve gelen ilk otobüse, kalabalığın arasından sıyrılıp bindi. Otobüs çalışan insanlarla tıka basa doluydu, yolcular omuz omuzaydı. Marco pencereden dışarı, üstü örtülü kaldırımlarda acele adımlarla yürüyen insanlara baktı.

Ama otobüs kalkmak üzereyken, son saniyede aşağı atladı, Via San Vitale’de üç blok kadar yürüdü, sonra başka bir otobüse binerek bir saat kadar şehirde dolaştı ve tren istasyonu yakınlarında indi. Yine kalabalığa karışarak bir süre daha yürüdü. Via deli’ Indipendenza’daki otobüs terminaline girdi. Giden otobüsler panosuna baktı ve on dakika sonra, beş ara durakta durarak bir buçuk saat mesafedeki Piacenza’ya gidecek bir otobüs olduğunu gördü. Otuz avro ödeyip bir bilet aldı ve otobüsün kalkış saatine kadar tuvalette gizlendi. Otobüs hemen hemen doluydu, koltuklar geniş ve rahattı, baş koyacak yerleri de vardı ve trafikte ağır ağır giderlerken Marco’nun uykusu geldi, başı öne düştü ama kendini çabuk toparladı. Uyumaması gerekiyordu.

İşte yapmıştı! Bolonya’ya geldiği ilk günden beri düşündüğü kaçışını işte şimdi gerçekleştiriyordu. Yaşamını sürdürebilmek için ortadan kaybolması, Luigi’den kurtulması gerektiğine inandırmıştı kendini. Nereye ve nasıl kaçacağını her zaman düşünmüştü. Kaçışa neden olacak olan dürtü, belki bir yüz, belki bir tehdit olacaktı. Otobüsle mi, trenle mi, yoksa taksi ve uçakla mı kaçacaktı bilemiyordu. Nereye gidecek, nerede saklanacaktı? Zayıf İtalyanca bilgisi onun yaşaması için yeterli olacak mıydı? Kaçtığına cebinde ne kadar parası olacaktı?

Ama sonunda olmuştu işte, kaçıyor ve bunun dönüşü yoktu artık.

Otobüsün ilk durağı Bolonya’nın on beş kilometre batısındaki küçük Bazzano köyüydü. Marco otobüsten indi ama tekrar binmedi. Otobüs kalkana kadar yine tuvalette saklandı, sonra sokağın karşı tarafındaki bara gidip bir bira aldı ve barmene en yakın oteli sordu.

İkinci birasını içerken tren istasyonunun yerini öğrenmek istedi, ama barmen ona köyde tren istasyonu olmadığını söyledi. Buraya sadece otobüsler geliyordu.

Albergo Cantino isimli otel beş altı blok ilerde, köyün merkezine yakındı. Yanında valiz gibi bir şey olmadan otele girdiğinde hava kararmıştı ve resepsiyondaki kadın buna dikkat etti.

Marco İtalyanca olarak, “Bir oda istiyorum,” dedi.

“Kaç gece kalacaksınız bayım?”

“Sadece bir gece.”

“Elli beş avro.”

“Tamam.”

“Lütfen pasaportunuz bayım?”

“Özür dilerim, ama pasaportumu kaybettim.”

Kadın kuşkulu gözlerle ona baktı, boyalı kaşlarını kaldırdı ve başını iki yana salladı. “Özür dilerim.”

Marco kadının önüne iki yüz avro bıraktı. Mesaj açtı, parayı al, pasaport sorma ve bana bir anahtar ver.

Ama kadın kaşlarını çattı ve başını yine iki yana salladı.

“Pasaportsuz olmaz bayım.” Kadın kollarını kavuşturdu, çenesini yukarı kaldırdı ve başka bir şey söylemedi. Kolay yola gelecek gibi görünmüyordu.

Marco otelden çıkıp başka bir bara girdi ve bir kahve aldı. Artık alkollü içki içmemeli, kafasını bulandırmamalıydı.

Barmene, “Nerede taksi bulabilirim?” diye sordu.

“Otobüs durağında.”

* * *

GECE SAAT 9 OLMUŞTU VE LUIGI ODASINDA dolaşıp duruyor, Marco’nun evine dönmesini bekliyordu. Francesca’ya telefon edip Marco’dan haberi olup olmadığını sordu, kadın öğleden sonra çok iyi çalıştıklarını ve Marco’nun büyük ilerleme kaydettiğini söyledi.

Marco’nun kaçma girişimi zaten planın bir parçasıydı ama Whitaker ile Langley onun birkaç gün daha bekleyeceğini düşünüyorlardı. Yoksa şimdiden kaybetmişler miydi onu? Bölgede şimdi

Luigi, Zellman, Krater ve Milano'dan gönderilmiş iki ajan daha olmak üzere beş kişilik bir tim vardı.

Luigi bu işin zor olacağını daha önce de söylemişti üstlerine. Bolonya gibi büyük ve kalabalık bir şehirde bir insanı yirmi dört saat sürekli gözetim altında tutmak zordu. Luigi, Marco'yu küçük bir köye götürüp oraya yerleştirmenin çok daha iyi olacağını, onu öyle bir yerde çok daha kolay kontrol edebileceklerini söyleyip durmuştu hep. Önce bu planı uygulayacaklardı ama Washington daha sonra fikir değiştirmişti.

Saat 9.12'de mutfaktaki cihazın sesi duyuldu ve Luigi hemen mutfığa koşup monitöre baktı. Marco dönmüştü eve, ön kapı açılıyordu. Luigi yandaki evin oturma odası tavanındaki gizli kameradan monitöre gelen görüntüye baktı.

Eve iki yabancı girmişti. Marco yoktu. Otuzlu yaşlarda ve normal kıyafetli iki adam kapıyı sessizce, profesyonelce kapadılar ve etrafı aramaya başladılar. Birinin elinde küçük siyah bir torba vardı.

Adamlar çok iyi ve rahat çalışıyordu. Güvenli bir evin kilidini açabilecek kadar usta ve profesyonel oldukları belliydi.

Luigi birden heyecanlandı ve kendi kendine gülümsedi. Şansı varsa biraz sonra Marco'nun yakalanışını monitörde görecekti ve bilgisayarına kaydetmiş olacaktı. Belki de onu hemen orada, yakalar yakalamaz öldürecekler ve bu da kayıtlara geçecekti. Belki de plan her şeye rağmen işe yarayacaktı.

Ses düğmesini açtı ve sesi biraz daha yükseltti. Adamların hangi dili konuştuklarını öğrenmek önemliydi, nereden geliyordu bunlar? Fakat iki adam hiç konuşmuyor, sessiz çalışıyorlardı. Birkaç kez fısıldaştılar ama sesleri duyulmadı.

* * *

TAKSİ VIA GRAMSCI'DE, TREN İSTASYONU ile otobüs durağı yakınında aniden durdu. Marco şoföre parasını verdi, arabadan indi ve karanlıkta kayboldu. Bolonya'dan kaçıışı çok kısa sürmüştü ama henüz bitmiş değildi. Her zamanki alışkanlığıyla yolda zikzaklar çizerek ve arkasını kontrol ederek hızlı adımlarla yürüdü.

Via Minzoni'de üstü kapalı kaldırımlarda bir süre yürüdü ve Francesca'nın evinin önünde durdu, düşünecek, tereddüt edecek zamanı yoktu. Annesinin değil de Francesca'nın cevap vermesini umut ederek zili çaldı.

Zildeki dâhili konuşmadan onun tatlı sesini duydu. "Kim o?"

"Francesca, benim, Marco. Yardıma ihtiyacım var."

Francesca birkaç saniye tereddüt ettikten sonra, "Evet, elbette," dedi.

Marco ikinci kata çıkar çıkmaz Francesca kapıyı açıp içeri davet etti onu. Fakat Signora Altonelli elindeki mutfak beziyle mutfağın kapısında durmuş ona bakıyordu, Marco'nun hoşuna gitmedi bu.

Francesca İtalyanca olarak, "İyi misin sen?" diye sordu.

Marco onun annesine bakıp gülümsedi ve, "Lütfen İngilizce konuşalım," dedi.

"Elbette."

"Bu gece kalacak bir yere ihtiyacım var. Pasaportum olmadığı için otelde kalamıyorum. Küçük bir otelde bile rüşvet işe yaramadı."

"Avrupa'da yasalar böyle, biliyorsun."

"Evet, öğreniyorum."

Francesca ona eliyle divanı gösterdi ve annesine kahve yapmasını söyledi. Francesca'nın ayakları çıplaktı ve artık bastonsuz rahatça yürüyebiliyordu, ama hâlâ dikkatliydi. Dar blucin pantolonla bol bir süveter giymişti ve yine çok güzel görünüyordu.

“Neler olduğunu neden anlatmıyorsun bana?” diye sordu.

“Çok uzun ve karmaşık bir hikâye bu. Zaten her şeyi de anlatamam sana. Ama şu anda kendimi güvende hissetmiyorum ve Bolonya’dan hemen kaçmam gerekiyor.”

“Nereye gideceksin?”

“Henüz bilmiyorum. Ama İtalya’dan, hatta Avrupa’dan kaçmak ve saklanabileceğim bir yere gitmek istiyorum.”

“Ne zamana kadar saklanacaksın peki?”

“Uzun zaman, henüz bilmiyorum.”

Francesca ciddi bir ifadeyle onun yüzüne baktı. Marco da dayanamadı ve onun soğuk ifadeli ama güzel gözlerine baktı. Francesca, “Kimsin sen?” diye sordu.

“Şey, hiç kuşkusuz Marco Lazzeri değilim.”

“Neden kaçırıyorsun?”

“Beni yakalamaya çalışan geçmişimden. Ben bir cani ya da o türden bir suçlu değilim Francesca. Bir zamanlar avukattım ve başım derde girdi. Cezamı çektim, sonra affedildim. Fena bir adam değilim.”

“Neden arıyorlar seni?”

“Altı yıl önceki bir iş nedeniyle. Bazı kötü insanlar bu işin sonucundan hoşlanmadı ve bunun için beni suçluyorlar. Beni arıyorlar.”

“Öldürmek için mi?”

“Evet, istedikleri bu.”

“Çok karışık bir mesele. Bu şehre neden geldin? Luigi neden yardım etti sana? Ermanno’yu ve beni neden öğretmen olarak tuttu? Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Bunlara cevap veremem. İki ay önce hapisteydim ve on dört yıl daha yatacaktım. Ama birden affedildim. Bana yeni bir kimlik verdiler, önce Treviso’ya, sonra da buraya getirdiler beni, sanırım burada öldürmek istiyorlar.”

“Burada, Bolonya’da mı?”

Marco başını salladı ve kahveyle henüz kesilmemiş armutlu kekle mutfaktan çıkıp gelen Signora Altonelli’ye baktı. Marco önüne konan kahveyle keke bakınca öğleden beri hiçbir şey yemediğini hatırladı, acıkmıştı.

Luigi’yle öğle yemeğine gitmiş, ama çıkan yangında çantasını kaybetmişti. Tekrar Neal’ı ve onun güvenliğini düşündü.

Kekten bir yudum alırken yaşlı kadına İtalyanca, “Çok güzel olmuş,” dedi. Francesca yemiyor, dikkatle Marco’nun hareketlerini izliyordu. Annesi mutfağa dönünce, “Luigi kimin için çalışıyor?” diye sordu.

“Bilmiyorum, ama büyük olasılıkla CIA için. CIA’i biliyorsun, değil mi?”

“Evet, casusluk romanları okurum. Seni buraya CIA mi getirdi yani?”

“Sanırım beni hapisten çıkarıp yurtdışına kaçırın, sonra da buraya getiren CIA... Ne yapacaklarına karar verene kadar beni burada güvenli bir evde tuttular işte.”

“Öldürecekler mi seni?”

“Belki.”

“Luigi mi?”

“Olabilir.”

Francesca kahvesini sehpaye bıraktı ve bir süre saçıyla oynadı. Sonra yavaşça ayağa kalkıp, “Biraz su ister misin” diye sordu.

“Hayır, teşekkür ederim.”

Francesca, “Biraz hareket etmem lazım,” diyerek sol ayağının üstüne dikkatle bastı ve ağır adımlarla mutfağa gitti. Mutfakta bir süre hiç ses çıkmadı. Sonra anneye kızının alçak sesle tartışmaya başladıkları duyuldu.

Tartışma kısa bir süre için kesildi ama daha sonra yine başladı, anne kız bir türlü anlaşamıyor olmalıydı. Sonunda Francesca elinde küçük bir şişe San Pellegrino’yla hafifçe aksayarak geldi ve divana oturdu.

Marco, “Neden tartıştınız?” diye sordu.

“Senin bu gece burada kalmak istediğini söyledim, ama o yanlış anladı.”

“Ben dolapta bile uyurum canım, mesele yapmayın bunu.”

“Annem eski kafalıdır.”

“Bu gece burada mı kalacak?”

“Bu durumda kalacak elbette.”

“Sen bana bir yastık ver sadece, ben mutfak masasında da uyurum.”

Yaşlı kadın kahve tepsisini almak için geldiğinde suratı asıktı ve Marco’ya, sanki kızını taciz ediyormuş gibi bir ifadeyle baktı. Kızına bakan gözlerinde de öfke kıvılcımları parlıyordu, adeta onu tokatlamak ister gibi. Mutfakta biraz oyalandı, sonra evin arka tarafında bir yere çekildi.

Francesca, “Uykun var mı?” diye sordu.

“Yok, senin?”

“Hayır, konuşalım.”

“Pekâlâ.”

“Bana her şeyi anlat.”

* * *

MARCO DİVANDA BİRKAÇ SAAT UYUDU ve Francesca’nın omzunu dürtmesiyle gözlerini açtı. Francesca, “Bir fikrim var,” dedi. “Benimle gel.”

Marco kalkıp onun arkasından mutfığa gitti, saat sabahın 4.15’iydi. Lavabonun yanında tıraş kremi, atılabilir bir tıraş bıçağı, bir gözlük ve ne olduğunu anlayamadığı, ama saçlarla ilgili bir şey olduğunu sandığı bir şişe duruyordu. Francesca ona bordo renkli bir deri muhafaza verip, “Bu bir pasaport,” dedi. “Giovanni’nin pasaportu.”

Marco onu aldı ama az kalsın elinden düşürüyordu. “Hayır, alamam bunu.”

“Evet, alacaksın. Onun artık ihtiyacı olmayacak buna.”

Marco pasaportu alıp açtı ve hiç tanışmadığı seçkin adamın resmine baktı. Pasaportun yedi ay daha geçerlik süresi vardı ve resim yaklaşık beş yıllıkti. Giovanni şu anda altmış sekiz yaşındaydı, karısından en az yirmi yaş büyüktü.

Marco Bazzano’dan taksikle geri dönerken yolda hep pasaport düşünmüştü. Hatta bir turistın pasaportunu çalmak bile gelmişti aklına. Belki piyasada sahte pasaport da bulabilirdi ama bunun için kime, nereye başvuracağını bilmiyordu. Giovanni’nin pasaportunu da düşünmüştü elbette, adam ölmek üzereydi ve artık pasaporta ihtiyacı olmayacaktı.

Ama Francesca’nın başına sorun çıkarmamak için kocasının pasaportunu alma fikrinden vazgeçmişti. Ya sahte pasaportla yakalanırsa ne olacaktı? Herhangi bir havaalanında bir pasaport kontrol memuru durumundan kuşkulabilir ve pasaportunu sıkı kontrole alabilirdi, o zaman ne yapacaktı? Aslında peşinde olanlara yakalanma korkusu, sahte pasaport korkusunu bastırmıştı. Yine de, kocasının pasaportunu kullanmak Francesca’yı da işe karıştırmak olacaktı ki bunu yapamazdı.

Francesca ısrar edince, “Emin misin?” diye sordu. Pasaportu eline almıştı ve gerçekten de işine yarayacaktı bu.

“Lütfen Marco, sana yardım etmek istiyorum. Kocam da durumunu bilseydi bunu almanı isterdi, eminim bundan.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Yapılacak çok işimiz var. İki saat sonra Parma’ya gidecek bir otobüs var. Şehirden çıkman için en güvenli yol bu olur bence.”

“Ben Milano’ya gitmek istiyorum.”

“İyi fikir.”

Francesca kocasının pasaportunu aldı ve birlikte onun resmini incelediler. “Önce şu ağzının etrafındaki şeyle işe başlayalım.”

On dakika sonra Marco'nun bıyığı ve keçi sakalı tıraş edilmiş, yüzü tertemiz olmuştu. Marco lavaboda tıraş olurken Francesca ona ayna tuttu. Giovanni'nin altmış üç yaşında çekilmiş resminde, elli iki yaşındaki Marco'nun saçlarından daha az kırışma vardı, ama o suçlanıp altı yıl hapis yatmamıştı elbette.

Orada duran saç boyasının Francesca'nın kullandığı bir şey olduğunu düşünüyordu ama sormadı bunu Marco. Francesca onu bir sandalyeye oturtup omuzlarına bir havlu attı ve saç boyasıyla bir saat kadar onun saçlarında çalıştı, sonuç mükemmeldi. Saç boyama işi sırasında çok az konuştular. Francesca'nın annesi uyuyordu. Kocası ise aldığı ilaçların etkisindeydi ve hiç sesi çıkmıyordu.

Giovanni hastalanmadan önce yuvarlak, profesörlerin kullandığı türden bir gözlük takardı ve Marco bu gözlüğü takıp aynaya bakınca kendini zor tanıdı, yüzü çok değişmişti ve onu tanımaları çok zordu artık. Saçları biraz daha koyulaşmış, gözleri sanki farklı bir şekil almıştı.

Francesca da çalışmasını beğenmişti, “Hiç fena olmadı,” dedi. “Bir süre idare eder seni bu görünüş.”

Marco'ya lacivert renkli, fitilli kadife bir spor ceket getirdi, ceketin dirseklerinde oldukça eskimiş yamalar vardı. “Giovanni senden yaklaşık beş santim kısadır,” dedi. Kol yenlerinin iki santim kadar kısaltılması gerekiyordu ve normal halinde biraz dar gelebilirdi, ama Marco son günlerde çok zayıfladığı için bunun fazla önemi yoktu.

Francesca ceketin kol ağzlarını ve yakasını düzeltirken, “Gerçek adın ne senin?” dedi.

“Joel.”

“Sanırım seyahat ederken elinde küçük bir valiz bulunmalı, böylece daha normal görünürsün.”

Marco onun söylediklerine itiraz edecek durumda değildi, Francesca her şeyi görüyor, düşünüyordu ve onun da tüm bunlara ihtiyacı vardı. Francesca odadan çıktı. Az sonra açık kahverengi, tokaları gümüş rengi, eski ama çok güzel bir evrak çantasıyla geri döndü.

Marco, “Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum,” diye mırıldandı.

“Giovanni bu çantayı çok severdi. Yirmi yıl önce ben hediye etmiştim ona. İtalyan yapımı ve deridir.”

“Tabii, çok güzel bir şey.”

“Pekâlâ, pasaportun sahte olduğunu anlar da seni yakalarlarsa ne diyeceksin?”

“Elbette çaldığımı söyleyeceğim. Sen benim dil öğretmenimsin. Seni ziyaret için evine geldim, bir fırsatımı bulup çekmeceni karıştırdım ve hasta kocanın pasaportunu bulup çaldım, hepsi bu.”

“İyi bir yalancısın.”

“Bir zamanlar en iyi yalancılardan biriydim. Hiç merak etme Francesca, eğer yakalanırsam seni koruyacağıma yemin ederim. Öyle yalanlar söyleyeceğim ki herkes şaşıracaktır.”

“Yakalanmayacaksın. Ama pasaportu mümkün olduğunca az kullanmaya çalış.”

“Hiç endişelenme, ilk fırsatta onu ortadan kaldıracağım.”

“Paraya ihtiyacın var mı?”

“Hayır.”

“Emin misin? Evde bin avro kadar param var.”

“Hayır Francesca, çok teşekkür ederim.”

“O zaman acele etsen iyi olur.”

Kapıya kadar beraber gittiler ve orada durup göz göze geldiler. Marco, “İnternet'te oynar mısın?” diye sordu.

“Eh, her gün vakit buldukça biraz bakarım.”

“The Washington Post'u bul ve Joel Backman'le ilgili haberlere bak. Benim hakkımda yazılmış haberler göreceksin mutlaka, ama sakın her okuduğuna inanma. Onların yazdığı gibi bir canavar değilim ben.”

“Sen hiç canavar değilsin Joel.”

“Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum Francesca.”

Francesca onun sağ elini tuttu ve iki elinin arasına alarak sıktı. “Bolonya’ya tekrar dönecek misin?” Bir sorudan çok bir davete benziyordu bu.

“Bilmiyorum. Neler olacağını, başıma neler geleceğini şu anda hiç bilmiyorum. Ama hiç belli olmaz, bakarsın yolum yine düşer buralara. Gelirsem kapını çalabilir miyim?”

“Lütfen çal. Dışarıda çok dikkatli ol.”

Marco, Via Minzoni’nin karanlık bir köşesinde bir süre durup düşündü, bu kadını terk etmek, uzun yolculuğuna başlamak istemiyormuş gibi bir hali vardı.

Sonra sokağın karşı tarafındaki üstü kapalı kaldırımdan bir öksürük sesi geldi ve Giovanni Ferro koşarak uzaklaştı oradan.

* * *

SAATLER KORKUNÇ AĞIR BİR tempoyla geçerken Luigi’nin endişesi paniğe dönüştü. İki şeyden biri olmuş olabilirdi, ya Marco’yu yakalayıp temizlemişlerdi, ya da o bir şeyler hissetmişti ve kaçmaya çalışıyordu. Luigi çalınan küçük çantayı düşündü. Onu çalmakla acaba hata mı etmişlerdi? Marco çantasının çalınmasından paniğe kapılıp kaçmış olabilir miydi acaba?

Çantadan çıkan pahalı akıllı telefon hepsini şaşırtmıştı. Demek ki Marco İtalyanca öğrenmekten ve şehrin sokaklarında dolaşıp kafe ve barlarda oturarak kahve içmekten çok daha fazla şeyler yapıyordu. Birtakım planlar yapıyor, birileriyle haberleşiyordu.

Akıllı telefon Milano’daki ABD konsoloslüğünün bodrumundaki laboratuvarında inceleniyordu ve her on beş dakika bir konuştukları Whitaker’ın söylediğine göre uzmanlar telefondaki şifreyi hâlâ kıramamışlardı.

Marco’nun evine giren iki yabancı ajan vakit gece yarısını birkaç dakika geçerken daha fazla beklemeyip evden çıktılar. Ama çıkarken duyulabilecek kadar yüksek sesle birkaç kelime konuştular. İngilizce konuşmuşlardı ama aksanları yabancıydı ve Luigi bu olayı Whitaker’a bildirirken adamların İsraili olabileceğini söyledi.

Luigi yanılmamıştı. Eve giren iki yabancı İsrail ajanıydı ve Efraim onlara Marco’nun evinden çıkmalarını, başka yerlerde pozisyon almalarını emretmişti.

Adamlar evden çıkınca Luigi, Krater’i otobüs terminaline, Zellman’ı da tren istasyonuna göndermeye karar verdi. Marco, pasaportu olmadığı için uçak bileti alamazdı, o yüzden havaalanını gözetlemelerine gerek yoktu. Ama Luigi Whitaker’a, yaklaşık bin dolar ödeyip kendine son teknoloji ürünü bir cep telefonu alan bir adamın, sahte pasaport da bulabileceğini söyledi.

Whitaker sabahın 3’ünde Milano’da bağırıp dururken, Luigi güvenlik nedeniyle bağırıyor, sadece içinden hem İngilizce hem de İtalyanca küfürler yağırdıyordu.

Whitaker, “Lanet olsun, kaybettiniz adamı!” diye haykırdı.

“Henüz kaybetmedik!”

“Öldürdüler bile onu!”

Luigi o sabah üçüncü kez olarak kapadı telefonu.

Kidon saat 3.30 sularında geri çekildi. Birkaç saat dinlenecekler, sonra yeni bir plan yapacaklardı.

* * *

MARCO OTOBÜS TERMİNALİNDEN PEK uzak olmayan bir yerde, Via deli’

Indipendenza'daki küçük bir parkta, bir şarapçıyla beraber bir bankta oturuyordu. Şarapçı elindeki bir şişeden pembe renkli bir şey içiyor, arada bir de başını kaldırıp ondan iki metre kadar uzakta oturan Marco'ya bir şeyler homurdanıyordu. Marco da ona bir şeyler mırıldanıyor ve şarapçı ne anlıyorsa mutlu görünüyordu. Şarapçının iki arkadaşı yakındaki bir bankın dibinde sızmış, birbirlerine sarılıp yere uzanmışlardı. Marco orada da kendini pek güvende hissetmiyordu ama düşünmesi gereken çok daha ciddi sorunları vardı.

Otobüs terminalinin önünde dolaşan birkaç kişi vardı. Saat beş buçuk civarında hareket arttı ve uzun bir otobüs yolculuğundan sonra indiklerine sevinen bir grubun gürültülü konuşmaları duyuldu, Çingeneye benziyordu bunlar. Terminale başka yolcular da geliyordu şimdi ve Marco şarapçıdan ayrılma zamanının geldiğini düşündü. Küçük bir çocukları olan genç bir çiftin peşine takılıp bilet gişesine kadar gitti ve orada onların Parma'ya bilet aldıklarını gördü. O da biletini aldı, sonra yine tuvalete girip saklandı.

Krater terminalin kafesinde oturmuş, berbat kahveyi içerken, elinde gazete, gelen giden yolcuları gözlüyordu. Marco'nun geçtiğini gördü; boyu, vücut yapısı ve yaşı tutuyordu, ama yürüyüşü benzer olmasına karşın daha yavaştı. Haftalardır izlediği Marco Lazzeri her zaman hızlı yürürdü. Bu adam çok yavaş yürüyordu, ama burada hızlı yürümesi de gerekmezdi zaten. Lazzeri sokaklarda hep onları atlatmak ister, bu nedenle de koşar gibi yürür, bazen başarılı da olurdu.

Ama bu adamın yüzü farklı, saçları daha koyu renkti. Kahverengi fitilli kadife şapka gitmişti ama o bir aksesuardı, kolayca değiştirilebilirdi. Krater adamın profesör tipi gözlüğüne baktı. Gözlükler kılık değiştirmek için çok kullanılırdı ama insanlar bazen bu konuyu abartırdı. Marco'nun son moda Armani gözlüğü ona çok uyuyor, dikkatleri yüzüne çekmeden onu biraz değiştiriyordu. Oysa bu adamın gözlerindeki yuvarlak gözlük fazla dikkat çekiciydi.

Adamın sakalı bıyığı da yoktu ama beş dakikalık işti bu. Üstündeki gömlek de değişti, Luigi'yle Marco'nun dairesine girip eşyalarını karıştırırken böyle bir gömlek görmemişti orada. Soluk mavi blucin pantolon herkesin kullandığı cinstendi ve Marco da almıştı böyle bir pantolon. Adamın, dirseklerinde eski yamalar olan mavi spor ceketini ve elindeki güzel evrak çantasını da gören Krater yerinden kıınıldı. Eski bir ceket bu ve Marco böyle bir şeyi satın almış olamazdı. Ceketin kolları biraz fazla kısaydı ama bu da sık görülen bir şeydi. Elindeki çanta çok iyi bir deriden yapılmıştı. Marco biraz para bulup pahalı bir cep telefonu almıştı ama böyle bir çantaya da para vermiş olamazdı. Krater'in bir süre önce sahte restoran yangınında çaldığı lacivert Silvio çantanın fiyatı sadece altmış avroydu.

Krater bu adamın Marco olamayacağına karar verdi ve köşeyi dönüp ortadan kayboluncaya kadar baktı arkasından. Kahvesinden bir yudum daha aldı ve biraz önce geçen adamı tekrar düşündü.

Marco pantolonunu bileklerine kadar indirmiş olarak tuvalette otururken bunu saçma buluyordu ama güvende olması için bunu yapmak zorundaydı. Bir süre sonra erkekler tuvaletinin kapısı açıldı. Kapının sol tarafında dört pisuar, onların karşısında altı lavabo, onların yanında da dört tane kapalı tuvalet kabini vardı. Terminal kalabalık değildi o saatte ve diğer üç tuvalet kabini boştu. Marco kulak kabarttı ve fermuar açılışı, işeme gibi tanıdık sesleri duymaya hazırlandı.

Ama bu tür sesler duymadı, lavaboda el yıkandığını gösteren su sesi de duyulmuyordu. Diğer üç kabinin kapısı da açılmadı. Belki temizlik işçisi gelmişti ve hiç ses çıkarmadan temizlik yapıyordu.

Krater lavaboların önünde eğildi ve tuvalet kabini oturan adamın aşağı indirilmiş blucin pantolonunu gördü. Adamın güzel evrak çantası da yanında, yerde duruyordu. Adam bağırsaklarını boşaltıyordu ve hiç acelesi yoktu.

Parma otobüsü saat 6'da kalkıyordu, ondan sonra da 6.20'de Floransa otobüsü hareket edecekti. Krater bilet gişesine koştu ve her iki otobüs için de bilet aldı. Bilet gişesindeki memur ona garip bir ifadeyle baktı ama Krater'in umurunda değildi bu. Sonra tekrar tuvalete girdi, adam hâlâ kabinde oturuyordu.

Krater tuvaletten çıktı ve Luigi'yi aradı. Tuvaletteki adamı ona tarif etti ve adamın hiç acelesi olmadığını, hâlâ tuvalette oturduğunu söyledi.

Luigi, “Saklanacak en iyi yer orası,” dedi.

“Ben de çok yaptım bunu.”

“Onun Marco olması ihtimali var mı yani?”

“Bilmiyorum, ama eğer oysa çok iyi kılık değiştirmiş olduğunu söyleyebilirim.”

Luigi, pahalı akıllı telefon, çantadan çıkan 400 dolar ve Marco'nun ortadan kaybolmasından sonra işini şansa bırakmak istemiyordu. Krater'e, “İzle onu,” dedi.

Marco 5.55'te tuvaletten kalktı, pantolonunu çekip çantasını aldı ve otobüse gitti. Krater platformda durmuş, bir elinde gazete, diğer elindeki elmayı yiyor ve kimseyle ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Marco'nun Parma otobüsüne doğru gittiğini görünce hemen izledi onu.

Otobüsteki koltuklardan üçte biri boştu. Marco sol tarafta, otobüsün ortalarındaki pencere yanı bir koltuğa oturdu. O geçerken Krater etrafa bakınıyordu ve onun oturduğunu görünce dört sıra arkasında oturdu.

* * *

OTOBÜS YARIM SAAT GİTTİKTEN SONRA ilk durak olan Modena'da duracaktı. Şehre girdiklerinde Marco arkasında oturan yolcuları incelemeyi düşündü. Ayağa kalktı ve otobüsün arkasındaki tuvalete doğru giderken erkek yolcuların yüzlerine dikkatle, ama onlara belli etmeden baktı.

Otobüsün tuvaletine girip kapıyı kapadı ve kendi kendine, “Evet, bu yüzü daha önce gördüm ben,” diye mırıldandı. Yirmi saat kadar önce, Kaffe Atene'de, ışıklar sönmeden birkaç dakika önce görmüştü bu adamı. Duvardaki elbise rafının altındaki uzun aynanın önünde oturuyordu. Ona yakın, arka tarafındaydı ve restoranda, yanında başka bir adam daha vardı.

Hiç yabancı değildi bu yüz ona, belki Bolonya'da başka bir yerde daha görmüş olabilirdi bu yüzü.

Marco dönüp koltuğuna oturdu ve otobüs terminale yaklaşırken, içinden, iyi düşün, ama sakın ol, sakın paniğe kapılma, diye söylendi. Seni Bolonya dışına çıkarken izlediler ama ülkeden ayrılırken izlemelerine izin veremezsin, diye düşündü.

Terminale girdiklerinde şoför, Modena'ya varışlarını anons etti. Burada on beş dakika kalacaklardı. Dört yolcu koltukların arasından geçerek otobüsten indiler. Diğerleri içerde kaldı, zaten çoğu uyukluyordu. Marco gözlerini kapadı ve başını sola eğip pencereye dayayarak uykuya dalar gibi yaptı. İki dakika sonra ellerinde ağır bez torbalar olan iki köylü bindi otobüse.

Şoför gelip koltuğuna oturdu ve kapıyı kapayıp hareket etmeye hazırlanıyordu ki Marco aniden yerinden fırladı ve son anda, kapı kapanırken kendini dışarı attı. Koşar adımlarla terminal binasına girerken omzunun üstünden arkasına baktı, otobüs geri viteste perondan çıkıyordu ve kendisini izleyen adam hâlâ otobüsteydi.

Krater önce hemen yerinden kalkıp otobüsten inmeyi düşündü, şoförle tartışmayı da göze alabilirdi, ama şoför onu zorla otobüste tutamazdı ve hiç kuşkusuz inmesine izin verecekti. Ama son anda bunu yapmaktan vazgeçti, çünkü Marco izlendiğini anlamış olacaktı. Ama öte yandan, otobüsten inen adamın Marco olduğu da anlaşılmıştı.

Fakat Marco şimdi Modena'da kaybolabilirdi ve Krater'in onu bulması olanaksızdı. Otobüs caddede bir süre gittikten sonra bir trafik ışığında durdu. Krater şoförün yanına koştu ve midesini tutarak, kusmak üzere olduğunu, hemen inmek istediğini söyledi. Şoför kapıyı hemen açtı, Krater aşağı atladı ve terminale doğru koşmaya başladı.

Marco hiç vakit kaybetmedi, otobüs gözden kaybolur kaybolmaz hemen terminalin ön kapısından dışarı çıktı ve kaldırım kenarında bekleyen üç taksiden en öndekine atlayıp, “Beni Milano'ya götürür müsün?” dedi. İtalyanca'sı çok iyiydi.

“Milano mu?”

“Si, Milano.”
“E molto caro!” ‘Çok pahalı olur.’
“Quanto?”
“Duecento euro.” ‘İki yüz avro.’
“Andiamo.”

* * *

KRATER BİR SAAT SÜREYLE MODENA otobüs terminalini ve civarındaki sokakları aradıktan sonra Luigi’yi aradı ve onu kaybettiğini, ama adamın Marco olduğunu da kanıtlandığını söyledi.

Luigi karmaşık duygular içindeydi. Krater’in bir amatör tarafından atlatılmış olmasına çok kızmıştı. Ama Marco’nun bu kadar ustaca kıyafet ve kimlik değiştirip bir sürü caninin elinden kurtulmayı başarması da etkilemişti onu. Whitaker’e ve Washington’daki salaklara da kızılıyordu, adamlar durmadan plan değiştiriyorlardı ve bu yüzden bir felakete neden olmuşlardı, ama sonunda yine Luigi’yi suçlayacaklardı.

Whitaker’a telefon etti, birbirlerine biraz daha bağırıldılar ve sonra Luigi yanına Zellman ile diğer iki ajanı da alarak tren istasyonuna gitti. Krater’le Milano’da buluşacaklar, Whitaker da büyük bir takviye gücüyle onlara destek verecekti.

Luigi direkt Eurostar ekspresiyle Bolonya’dan ayrılırken aklına çok parlak bir fikir geldi, ama bundan kimseye söz edemezdi. Neden israilileri ve Çinlileri arayıp onlara Marco’nun en son Modena’da görüldüğünü ve Parma’ya, bir ihtimalle de Milano’ya gitmekte olduğunu söylemiyordu sanki? Onlar Marco’yu Langley’den daha çok istiyorlardı ve onu mutlaka daha kolay, daha çabuk bulurlardı.

Fakat emir emirdi, emirler değişse bile onlara itaat etmeliydi.
Bütün yollar Milano’ya çıkıyordu.

* * *

TAKSİ MİLANO MERKEZ GARINDAN bir blok mesafede durdu. Marco şoföre parasını verip teşekkür etti, Modena’ya iyi yolculuklar diledi ve yolcu bekleyen bir düzine taksinin yanında geçip muazzam gar binasına girdi. Kalabalığın arasına karıştı, yürüyen merdivenle yukarı çıktı ve ondan fazla demiryolu hattının bulunduğu platformlar bölümüne yürüdü. Giden trenler levhasına baktı ve nereye gidebileceğini düşündü. Stuttgart’a günde dört tren vardı ve bunların yedinci durağı Zürih’ti. Bir tren tarifesi aldı, haritalı bir şehir planı satın aldı ve dükkânların arasında küçük bir kafe bulup oturdu. Zamanı değerliydi ama önce ne durumda olduğuna bakmalıydı. Gözleriyle kalabalığı tararken iki kahve içip bir kek yedi. Kalabalık yerleri, gelen giden yolcuları seviyordu. Kalabalık yerler güvenli oluyordu.

Önce yarım saat kadar yürüyüp şehrin merkezine gitmeyi düşündü. Yürürken uygun fiyatlı bir dükkân bulup ceketini, gömleğini, pantolon ve ayakkabılarını değiştirebilirdi. Onu Bolonya’da bu kıyafetle görmüşlerdi, onlara yine böyle görünemezdi.

Şehrin merkezinde, Piazza del Duomo yakınlarında on beş dakika için bir bilgisayar kiralayabileceği bir internet kafe bulabilirdi. Tanımadığı bir makineyi çalıştırıp internet ormanına girerek Neal’a bir mesaj ulaştırma konusunda yeteneğine pek güvenemiyordu. Şu anda Milano’da saat 10.15, Culperer, Virginia’da ise sabahın 4.15’iydi ve Neal mesajı ancak 7.50’de kontrol

edebilecekti.

Her şeye rağmen sisteme girip mesajını göndermek zorundaydı, başka seçeneği yoktu.

Ama gardaki binlerce Avrupa yolcusuna bakarken kaçma fikri ona gittikçe daha uygun gibi gelmeye başladı, bu insanlar birkaç saat içinde Avrupa'nın istedikleri yerine rahatça gidebiliyorlardı. Hemen bir bilet alabilir ve Milano'dan, İtalya'dan kaçabilirdi. Fakat yeni saç rengi, Giovanni'nin gözlüğü ve eski ceketini onları kandırmasına yetmemişti, bu kadar iyi olduklarına göre onu nerede olsa bulurlardı.

Biraz yürümeye karar verdi sonunda, temiz hava kafasının daha iyi çalışmasına yardımcı oluyordu. Bolonya'da olduğu gibi, Milano'da da sokaklar örümcek ağı gibi her yana dağılıyordu. Araç trafiği yoğun ve yollar bazen tamamen tıkanıyordu. Marco yoğun trafiği ve özellikle de kendisine koruma sağlayan kalabalık kaldırımları seviyordu.

Giyim eşyası satan Roberto adlı dükkân bir kuyumcuyla bir fırın arasına sıkışmış dar cepheli bir yerdi. Dükkânın iki vitrindeki giyim eşyaları Marco'nun işine yarayacak gibi görünüyordu. İtalyancası Marco'nunkinden bile beter olan Ortadoğulu bir tezgâhtar yetersiz lisanına rağmen Marco'ya çok yardımcı oldu. Mavi ceketin yerini koyu kahverengi bir ceket aldı. Yeni gömleği düğmesiz, kısa kollu, beyaz bir süveterdi. Ayağındaki pantolonu koyu lacivert, orta kalitede yün bir pantolonla değiştirdi. Giysileri onun ölçülerine uygun olarak değiştirmek bir hafta sürecekti. Marco tezgâhtardan bir makas alıp deneme odasına girdi, pantolon paçalarını kendi ölçerek kesti ve tezgâhtar onun paçaları kesilmiş pantolonunu görünce ağlamamak için zor tuttu kendini.

Marco'nun ayağına giydiği yeni ayakkabılar istasyona gidinceye kadar onu sakat bırakabilirdi, onun için şimdilik onlardan vazgeçti ve eski yürüyüş ayakkabılarını çıkarmadı. Marco'nun en çok severek aldığı şey, vitrinde gördüğü bir hasır şapka oldu.

Bu durumda modaya uyması gerekmiyordu zaten.

Yeni kıyafeti, ona dört yüz avroya mal oldu, bu parayı harcamak istemiyordu ama başka çaresi yoktu. Giovanni'nin değerli deri çantasını takas olarak vermek istedi ama tezgâhtar onun pantolon paçalarını kesmesine öyle kızmıştı ki bunu kabul etmedi ve Marco onun asık suratına bakıp çıktı dükkândan. Mavi ceketini, soluk blucin pantolonunu ve eski gömleğini de kırmızı bir alışveriş torbasına koyup yanına aldı.

Birkaç dakika yürüdükten sonra bir ayakkabı mağazasına girdi, bowling ayakkabısına benzer, değişik bir çift rahat ayakkabı aldı, ama bu güzel mağazada satılan en çirkin şeylerdi bunlar. Siyah spor ayakkabıların üstünde bordo renkli çizgiler vardı, çirkin ama çok rahat şeylerdi. Bu çirkin ayakkabılara da 150 avro ödedi ve giyip ancak iki blok yürüdükten sonra eğilip bakabildi onlara.

* * *

LUIGI BOLONYA'DAN AYRILIRKEN ONUN peşinde de biri vardı. Küçük tekerlekli motosikletteki çocuk onu Backman'ın evinin yanındaki evden çıkarken görmüş ve hareket tarzı dikkatini çekmişti. Luigi hızlı yürüyor ve adımlarını gittikçe hızlandırıyor, insanlar Via Fondazza'nın kaldırımlarında böyle koşar adım yürümezdi buralarda. Luigi bir Fiat arabaya binene kadar motosikletli çocuk bekledi. Luigi birkaç blok gittikten sonra yavaşladı, durdu ve bir kişi daha aldı arabaya. Araba trafikte epeyce hızlı gidiyordu ama motosiklet şehir trafiğinde kolayca izleyebiliyordu onu. Luigi'yle yanındaki adam tren istasyonuna gelip arabadan inerken motosikletli çocuk telsizle Efraim'i tekrar aradı.

On beş dakika sonra, trafik polisi kılığındaki iki Mossad ajanı Luigi'nin evine girdiler, bazıları sessiz bazıları da çok hafif sesle çalışan alarmları susturdular. Üç ajan sokakta nöbette kalırken diğer üç ajan mutfağa girdiler ve elektronik gözetleme sistemini buldular.

Luigi, Zellman ve üçüncü ajan Milano'ya giden Eurostar ekspresine binince motosikletli çocuk da bir tren bileti aldı. Çocuğun adı Paul'dü, Kidon'un en genç ve en güzel İtalyanca konuşan

elemanıydı. Yaşını hiç göstermeyen bu çocuk yüzlü genç yirmi altı yaşındaydı ve şimdiye kadar altı kişiyi öldürmüştü. Telsizle trene bindiğini ve trenin hareket ettiğini arkadaşlarına bildirince Luigi'nin evine iki ajan daha girdi ve her yeri didik didik aradılar. Fakat alarmlardan birini susturamadılar. Ve bu alarmin sürekli çalan zili sokaktaki bazı komşuların dikkatini çekti.

On dakika sonra Efraim onları aradı ve ev taramasını bırakmalarını söyledi. Ajanlar kısa sürede dağıldılar, sonra da güvenli evlerden birinde tekrar bir araya geldiler. Luigi'nin kim olduğunu ve hangi örgüt için çalıştığını anlamamışlardı ama adamın Backman'i yirmi dört saat sürekli izlediği belliydi.

Saatler geçip de Backman'den haber çıkmadığını görünce onun kaçtığına inanmaya başladılar. Acaba Luigi onları Backman'e götürebilir miydi?

* * *

MARCO MİLANO'NUN MERKEZİNDE, Piazza del Duomo'da durdu ve tamamlanması üç yüz yıl sürmüş olan muazzam Gotik katedrale baktı. Sonra Milano'nun ünlü ve muhteşem cam kubbeli galerisi olan Galleria Vittorio Emanuele'ye doğru yürüdü. Etrafı kafeler ve kitapçı dükkânlarıyla dolu olan galeri şehrin tam göbeğini oluşturuyordu ve en popüler buluşma noktasıydı. Hava ısınmıştı. Marco güvercinlerin kırıntı peşinde koştukları açık havada bir sandviç yedi ve bir Cola içti. Yaşlı Milanolular galeride dolaşiyor, kadınlar kol kola girmiş sohbet ederek geziyor, erkekler yol üstünde durup gevezelik ediyorlardı, şanslı insanlardı bunlar.

Buradan hemen gitmeli miydi, yoksa bir iki gün kalıp gizlenebilir miydi Milano'da? Nüfusu dört milyon olan bu koca şehirde rahatça saklanabilir, istediği kadar kalabilirdi. Bir şehir haritası bulup sokakları öğrenebilir, odasında saatlerce gizlenebilir ve dar sokaklarda saatlerce dolaşabilirdi.

Ama peşindeki tazılar da bu arada yeniden bir araya gelecek zamanı bulabileceklerdi.

Onlar henüz gelip peşine düşmeden, ne yapacaklarını düşünürlerken buradan şimdi gitmesi gerekmez miydi?

Evet, gerekirdi. Kararını verdi, garsona parasını ödedi ve gözü yine ayaklarındaki yeni spor ayakkabılara kayd. Gerçekten de çok rahattı bunlar ama onlar için yanıp tutuşmayı bekleyemezdi. Bir otobüste Via Verri'deki bir internet kafenin reklâmını gördü ve on dakika sonra oradaydı. Duvardaki tarifede internet kullanımının bir saatinin on avro, en az kullanım süresinin de yarım saat olabileceği yazılıydı. Bir portakal suyu aldı ve yarım saatlik internet kirasını ödedi. Kasadaki adam ona bilgisayarların bulunduğu yeri gösterdi. Sekiz bilgisayardan üçü ne yaptığını bilen gençler tarafından tutulmuştu, çalışıyordu. Marco bu işi nasıl yapacağını bilemiyordu.

Ama bu işleri çok iyi biliyormuş gibi rol yaparak bilgisayarın başına oturdu, klavyeyi önüne çekti, monitöre bakıp içinden dua etmek istedi, ama sanki bu işi yıllardır yaparmış gibi sisteme girdi. Aslında hiç de zor sayılmazdı, KwyteMail sitesine girdi, "Grinch456," diye kullanıcı adını yazdı, geçiş cümlesini, "post hoc ergo propter hoc"u girdi, on saniye bekledi ve Neal'ın mesajı ekrana geldi:

'Marco, Mikel Van Thiessen hâlâ Rhineland Bankasında, müşteri hizmetleri başkan yardımcısı. Başka bir şey var mı? Grinch.'

Marco ABD Doğu sahili saatiyle 7.50'de mesajını geçti. 'Grinch, ben Marco, canlı olarak karşındayım. Orada mısın?'

Portakal suyundan bir yudum aldı ve ekrana baktı. Hadi yavrum, çalış, diye mırıldandı ve bir yudum daha portakal suyu içti. Biraz ilerdeki bir genç kadın monitörle konuşuyordu. O sırada mesaj geldi.

'Ben buradayım, mesaj net alındı. Neler oluyor?'

Marko yazmaya başladı. 'Ankyo 850'mi çaldılar. Onu peşimdekilerin aldığını sanıyorum ve

şimdi inceliyorlardır. Seni bulmaları ihtimali var mı?’

Neal: ‘Sadece eğer kullanıcı adını ve geçiş cümlesini biliyorlarsa. Biliyorlar mı?’

Marco: ‘Hayır, yok ettim onları. Geçiş cümlesini hiç bulamazlar mı?’

Neal: ‘KwyteMail sisteminde bulamazlar. Tamamen güvenli ve şifreli. Ellerinde sadece PC varsa hiç şansları yok demektir.’

Marco: ‘Yani şimdi tamamen güvende miyiz?’

Neal: ‘Kesinlikle öyle. Peki şimdi ne kullanıyorsun?’

Marco: ‘Bir internet kafede bilgisayar kiraladım, işi bilen biri gibi kullanıyorum.’

Neal: ‘Yeni bir Ankyo akıllı telefon ister misin?’

Marco: ‘Şimdi değil, belki daha sonra. Şimdi yapman gereken şu, gidip Cari Pratt’ı gör. Onu sevmediğini biliyorum ama şu anda ihtiyacım var ona. Pratt Kuzey Carolina eski senatörü Ira Clayburn’a çok yakındı. Clayburn yıllarca Senato İstihbarat Komisyonu başkanlığı yaptı. Şimdi Clayburn’a ihtiyacım var. Pratt kanalıyla git.’

Neal: ‘Clayburn şimdi nerede?’

Marco: ‘Bilmiyorum, umarım adam hâlâ yaşıyor. Kuzey Carolina Outer Banks’den gelmişti, uzak bir yer. Ben federal kampa gittikten bir yıl sonra emekli oldu. Pratt onu bulabilir.’

Neal: ‘Tamam, fırsat bulur bulmaz çıkacağım buradan.’

Marco: ‘Lütfen dikkatli ol, sakın açık verme.’

Neal: ‘İyi misin sen?’

Marco: ‘Kaçtım. Bu sabah Bolonya’dan ayrıldım. Yarın aynı saatte aramaya çalışacağım. Tamam mı?’

Neal: ‘Kendini iyi koru ve gizlen. Yarın burada olacağım.’

Marco sistemden çıktı. Görev tamamlanmıştı, hiç de zor değildi aslında. KwyteMail’den çıktığını bir kez daha kontrol etti, portakal suyunu bitirdi ve kafeden çıktı. Tren istasyonuna doğru yürürken deri eşya satan bir dükkâna girdi ve Giovanni’nin kaliteli çantasını verip onun yerine daha düşük kaliteli siyah bir çanta almayı başardı, sonra bir saatçiye girdi. On sekiz avro verip yuvarlak, büyük ve kırmızı plastik kayışlı bir kol saati aldı. Marco Lazzeri’yi arayanları aldatacak bir saatti bu. Biraz daha yürüyüp bir kitapçıya girdi ve iki avro verip Czeslaw Milosz’un ciltli bir şiir kitabını satın aldı, peşinde olan tazıları düşündürecek, kafa karıştıracak bir şeydi bu, Lehçeydi kitap. Bir süre sonra girdiği bir başka dükkândan da bir güneş gözlüğüyle bir baston aldı ve ikisini de hemen kullanmaya başladı.

Bastonu kullanırken Francesca’yı hatırladı. Ve onu hatırlayınca adımlarını yavaşlattı, yürüyüş tarzını değiştirdi. Sonra Milano Merkez Garına gidip Stuttgart’a bir tren bileti aldı.

* * *

LANGLEY’DEN WHITAKER’A GELEN acil mesajda Luigi’nin güvenli evine bazı kişilerin girdiği bildiriliyordu, ama onun bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bolonya’daki tüm ajanlar şimdi Milano’da Marco’yu arıyorlardı. İki ajan tren istasyonundaydı ama samanlıkta iğne aramaya benziyordu bu. Diğer ikisi şehirden yirmi yedi mil uzakta olan Malpensa havaalanına gitmişti, iki ajan da genelde Avrupa uçuşlarının yapıldığı ve daha yakın olan Linate havaalanındaydı. Luigi merkez otobüs terminalindeydi, cep telefonuyla hâlâ Marco’nun Milano’da olmayabileceğini söylüyordu. Marco Bolonya’dan Modena’ya gitmişti ama kuzeybatıya doğru gitmiş olması onun mutlaka Milano’ya gelmiş olması anlamına gelmezdi. Fakat Whitaker artık Luigi’yi dinlemek istemiyordu, ona olan inancını yitirmiş gibiydi ve Luigi de bunu anlayıp, binlerce insanın gelip gittiği büyük otobüs terminalinde adam aramaya başladı.

İğneye en yakın olan ajan ise Krater’di.

Marco ikinci sınıfta seyahat ederse daha çok dikkat çekeceğini düşünmüş, birinci sınıf bilet

almıştı. Kuzeye giden trende birinci sınıf vagon en sondaydı ve Marco hareket saatinden kırk beş dakika önce, saat beş buçukta bindi trene. Koltuğuna oturdu, yüzünü öne eğip güneş gözlüğünün arkasına ve hasır şapkanın altına mümkün olduğunca gizlendi, Lehçe şiir kitabını açtı ve perondan gelip geçen yolcuları seyretmeye başladı. Herkes acele ediyor, bazıları pencerenin hemen altından geçiyordu.

Ama otobüsteki ve Caffè Atene'deki adamın hiç acelesi yoktu, mavi çantasını çalan adam da bu olmalıydı, on bir saat önce Modena'da otobüsten zamanında atlayamayan da oydu. Yürüyor ama hiçbir yere gitmiyordu. Gözlerini kısmıştı ve alnında derin hatlar belirmişti. Artık kaçma, saklanma ve izini kaybetme gibi konularda eskisinden çok daha fazla şey bilen Giovanni Ferro kimlikli Marco, adamın bir profesyonel olarak kendini biraz fazlaca belli ettiğini düşündü.

Krater'e Marco'nun büyük olasılıkla ya daha kolay gözden kaybolma olanağı bulabileceği güneşe, Roma'ya, ya da kuzeye, İsviçre, Almanya ve Fransa'ya gidebileceği söylenmişti. Yani adam Avrupa'da her yere gidebilirdi. Krater beş saatten beri on iki platformda dolaşıp duruyor, gelip giden trenleri seyrediyor, ama trenlerden inen yolculardan çok binenleri gözlüyordu. Açık ya da koyu mavi ceket giymiş her erkek onun dikkatini çekiyordu ama asıl aradığı, dirseklerinde eski yama olan mavi ceketti.

Ama onun aradığı mavi ceket, Stuttgart'a gidecek trenin birinci sınıf vagonunda, yetmiş numaralı koltukta oturan Marco'nun ayakları arasında duran ucuz, siyah evrak çantasının içindeydi. Marco, son durağı Stuttgart olan trene çok dikkat ederek peronda dolaşıp duran Krater'e baktı. Adamın elinde bilete benzer bir şey de vardı ve onun gözden kaybolduğunu gören Marco, trene binmiş olacağını düşündü.

Marco bir an için paniğe kapılır gibi oldu, yerinden fırlayıp kaçmayı düşündü. O sırada kompartımanın kapısı açıldı ve Madam girdi içeri.

* * *

BACKMAN'IN SADECE KAÇMIŞ VE başkaları tarafından öldürülmemiş olduğu anlaşılınca, Julia Javier yakınlarında olması gereken bilgiyi bulana kadar çok heyecanlı bir beş saat yaşandı. Bir zamanlar Teddy Maynard'ın kendisi tarafından muhafaza edilen bilgi, yine onun ofisinde, kilit altında bulunan bir dosyadaydı. Julia bu bilgiyi daha önce görmüşse bile hatırlamıyordu. Ama bu karmaşada hiç kuşkusuz itiraf etmeyecekti bunu.

Bu bilgi yıllar önce, Backman hakkındaki soruşturma sürerken FBI'dan gelmişti ve FBI istemeyerek vermişti bunu. Backman'ın mali durumu soruşturuluyordu, çünkü söylentilere göre adam bir müşterisini dolandırmış ve bir serveti gömmüş, gizlemişti. Peki ama neredeydi bu para? FBI bu konuda soruşturmasını sürdürürken Backman'ın seyahatlerini incelemeye almış, ama Backman o sırada aniden suçu kabul edip hapse girmişti. Suçu kabul etmesi Backman dosyasını kapamadı ama hiç kuşkusuz baskılar azalmıştı. Zaman içinde seyahatlerle ilgili araştırma tamamlandı ve rapor Langley'e gönderildi.

Backman suçlanıp, tutuklanıp kısıtlı bir kefaletle serbest bırakılmadan bir ay kadar önce Avrupa'ya iki hızlı seyahat gerçekleştirmişti. Backman ilk seyahatinde en sevdiği sekreteriyle beraber iş sınıfı biletle Paris'e uçmuş, orada birkaç gün kalıp turistik yerleri gezmişti. Sekreterin daha sonra sorgulayıcılara söylediğine göre, Backman bir sabah bir iş için Berlin'e uçmuş ve Alain Ducasse'daki akşam yemeğine yetişmişti. Sekreter bu iş seyahatine katılmamıştı.

Backman'ın o hafta herhangi bir havayolu uçağıyla Berlin'e ya da Avrupa'da başka bir yere uçtuğuna dair hiçbir kayıt yoktu. Böyle bir uçuşta hiç kuşkusuz pasaport gerekliydi, ama Backman pasaportunu kullanmamıştı bu uçuşta, FBI emindi bundan. Ama tren yolculuğu için pasaport gerekmiyordu. Cenevre, Bern, Lozan ve Zürih şehirleri Paris'e trenle dört saatlik mesafedeydi.

Backman'ın ikinci seyahati Dulles'tan Lufthansa ile birinci sınıf olarak Frankfurt uçuşuydu, bu

da bir iş seyahatiydi ama bunda da bir iş teması izine rastlanmamıştı. Backman lüks bir Frankfurt otelinde iki gece kalmıştı ve başka bir yerde kaldığı hakkında da bilgi yoktu. İsviçre bankaları, Paris'ten olduğu gibi, Frankfurt'tan da trenle sadece birkaç saatlik mesafedeydi.

Julia Javier dosyayı bulup raporu okuduktan sonra hemen Whitaker'ı arayıp, "Adam İsviçre'ye gidiyor," dedi.

* * *

MADAMIN BEŞ KİŞİLİK BÜYÜK BİR aileye yetecek kadar bagajı vardı. Yorgun bir hamal koca bavulları birinci sınıf vagona güçlükle taşıyıp kompartımana getirdi, raflara yerleştirdi ve Madam da parfüm kokuları içinde gelip yerine oturdu. Kompartımanda altı koltuk vardı ama sanki dördü kadına ait gibiydi. Kadın gelip Marco'nun karşısındaki koltuğa oturdu ve koca poposunu yerleştirmek için birkaç kez kıpırdandı. Pencereye iyice yanaşmış olan Marco'ya baktı ve boğuk bir sesle, "Bonsoir," dedi. Marco onun Fransız olduğunu anladı ve İtalyanca yerine İngilizce olarak, "Merhaba," dedi.

"Ah, Amerikalısınız."

Marco artık lisansı, kimliği, isimleri, kültürü, geçmişi hakkında yalan söylemeye o kadar alışmıştı ki, hiç düşünmeden, "Hayır, Kanadalıyım," dedi.

Kadın yanındaki küçük çantayı düzeltip, "Ah, evet," dedi. Herhalde Kanadalılardan çok Amerikalılara daha fazla alıştı. Madam altmış yaşlarında iri yarı, sağlıklı bir kadındı, kalın bacakları vardı ve ayaklarına çok gezdiğini belli eden rahat mokasenler giymişti. Makyajlı gözleri şişmişti ve bunun nedeni biraz sonra anlaşıldı. Tren daha hareket etmeden çantasından büyükçe, yassı bir içki şişesi çıkardı, kapağını alıp bardak gibi doldurdu ve sert içkiden bir yudum aldı. Yutkundu, gülümseyerek Marco'ya baktı ve, "Alır mısınız?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Çok güzel bir konyak bu."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Pekâlâ." Madam yassı şişenin kapağını doldurup bir doz daha aldı, sonra şişeyi tekrar çantasına koydu.

Uzun tren yolculuğu daha da uzayacaktı.

Madam mükemmel bir İngilizceyle, "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Stuttgart. Ya siz?"

"Stuttgart'a ve oradan da Salzburg'a. Stuttgart'ta fazla kalamayacağım." Orada sanki lağım kokusu varmış gibi burnunu kırıştırdı.

Marco da onun bu davranışına karşılık olarak, "Ben severim Stuttgart'ı," dedi.

Kadın, "Eh, olabilir," dedi ve ayakkabılarına baktıktan sonra onları ayaklarından fırlatıp attı. Marco kadının ayak kokusunu duyacağını sandı ama sürdüğü ucuz parfüm engelledi bunu.

Marco ondan korunmak için uykusu gelmiş gibi yaptı, başını yana yatırdı. Kadın birkaç dakika konuşmadı, ama sonra yüksek sesle, "Lehçe biliyor musunuz?" diye sordu. Marco'nun Lehçe şiir kitabına bakıyordu.

Marco birden toparlandı. "Şey, iyi bilmem," dedi. "Öğrenmeye çalışıyorum. Ailem Polonyalıdır da." Bunu söyledikten sonra sustu, kadının iyi bir Lehçeyle ona bir şeyler söyleyip her şeyi mahvetmesinden korkuyordu.

Kadın, "Anlıyorum," dedi ama aslında pek bir şey anlamamıştı.

Saat tam 6.15'te bir düdük sesi duyuldu ve tren hareket etti. Çok şükür ki kompartımana başka yolcu gelmemişti. Birkaç yolcu kapıda durup içeri bakmış, ama kadının geniş bir alanı işgal ettiğini görünce geçip gitmişlerdi.

Tren ağır ağır harekete geçerken Marco perona bakıyordu, ama otobüsteki adam ortalarda

görünmüyordu.

Madam birkaç yudum daha konyak içtikten sonra horlamaya başladı. Bir süre sonra bilet kontrolü için gelen kondüktör tarafından uyandırıldı. O sırada arabayla içecekler satan bir görevli koridordan geçiyordu, Marco bir bira aldı ve kadına da ikram etmek istedi, ama kadın yine burnunu kırıstırdı, istemedi.

İlk durak Como/San Giovanni’de iki dakika durdular, ama trene binen olmadı. Beş dakika sonraki istasyon Chiasso idi. Hava kararmaya başlamıştı ve Marco trenden inip kaçmayı planlıyordu. Tren tarifesine göre Zürih’e kadar biri İtalya’da, üçü de İsviçre’de olmak üzere dört durak daha vardı. Hangi ülkede inmesi daha iyi olurdu acaba?

Marco artık bu takipten kurtulmak istiyordu. Trene de bindiklerine göre onu Bolonya’dan itibaren izliyorlar demektir, izini kaybettirmeyi başaramamıştı. Bu adamlar profesyoneldi, onlarla başa çıkamazdı. Marco birasını yudumlarken kendini acemi, sefil bir amatör gibi hissetti.

Madam bir süre sonra Marco’nun makasla kesilip kısaltılmış pantolon paçalarına ve değişik tip bowling ayakkabılarına bakmaya başladı, ama kadını bunun için suçlayamazdı elbette, bunlar gerçekten de bakılacak şeylerdi. Kadın biraz sonra onun kolundaki parlak kırmızı kayışlı kol saatine baktı ve şaşkınlığını gizleyemedi, bu Amerikalı ya da Kanadalılar gerçekten de garip insanlardı.

Marco dışarı bakınca Lugano Gölünün ışıldayan sularını gördü. Göller bölgesinden geçiyor ve irtifa kazanıyorlardı. İsviçre yakınlarında bir yerdeydi.

Kompartıman dışındaki koridordan arada sırada bazı yolcular gelip geçiyordu. Bazıları camdan içeri bakıyor, sonra vagonun arkasındaki tuvalete doğru yürüyordu. Madam koca ayaklarını hiç çekinmeden karşı koltuğa, Marco’nun yan tarafına uzatmıştı. Tren hareket edeli bir saat olmuş ve kadın eşyalarını kompartımanın her tarafına yaymıştı. Marco yerinden kalkıp koltuğunu boş bırakmaya korkuyordu.

Marco sonunda yorgunluğa dayanamadı ve uykuya daldı. İsviçre’deki ilk istasyon olan Bellinzona’da dışardan gelen seslerle uyandı. Bir yolcu birinci sınıf vagona binmiş, ama kendine uygun bir yer bulamamıştı. Madamla Marco’nun oturduğu kompartımanın kapısını açıp baktı ve içerdeki karmaşayı görünce çıkıp kondüktöre seslendi. Ona başka bir yer buldular. Madam elindeki moda dergisinden başını kaldırıp bakmadı bile.

Bir sonraki istasyon bir saat kırk beş dakika sonraydı ve Marco, kadının yine içki şişesine el attığını görünce, “Ben de bir yudum alabilirim,” dedi. Kadın saatlerden beri ilk kez gülümsedi. Yalnız başına içmekten sıkılmıyordu ama bir içki arkadaşı olunca içmek daha da zevkli oluyordu. Ama Marco birkaç yudumdan sonra tekrar uykuya daldı.

* * *

TREN ARTH–GOLDAU İSTASYONUNA girerken yavaşladı ve sarsıldı. Marco’nun başı da trenle birlikte sarsıldı ve başındaki şapka düştü. Madam dikkatle ona bakıyordu. Marco gözlerini açınca kadın, “Garip bir adam size bakıp duruyordu,” dedi.

“Nerde?”

“Nerde mi? Elbette burada, trende. En az üç kez geçti buradan. Kapıda durup dikkatle size bakıyor, sonra gidiyordu.”

Adam belki de onun ayakkabılarına, paçası kesik pantolonuna ya da kırmızı kayışlı kol saatine bakıyordu. Gözlerini ovaladı ve böyle şeyler sanki her zaman oluyormuş gibi davranmaya çalıştı.

“Nasıl bir adam bu?”

“Sarışın, yaklaşık otuz beş yaşlarında, şirin biri. Kahverengi ceket giyiyor. Tanıyor musunuz onu?”

“Hayır, tanımıyorum.” Modena’da otobüste onu izleyen adam sarışın ve kahverengi ceketli

değildi ama bunların önemi kalmamıştı artık. Marco o kadar korkuyordu ki planını değiştirebilirdi.

Zürih'ten önceki istasyon olan Zug'a yirmi beş dakika sonra varacaklardı. Peşindekileri Zürih'e götürme riskini göze alamazdı. İstasyona on dakika kala tuvalete gideceğini söyledi. Kadın onun koltuğuyla kapı arasında oturuyordu, ondan sıyrılıp kapıya giderken çantasıyla bastonunu koltuğuna bıraktı.

Dört kompartıman geçti, hepsinde üçer yolcu vardı ama hiçbiri de ona kuşkulu insanlar gibi gelmedi. Tuvalete gitti, kapıyı kilitledi ve tren yavaşlayıncaya kadar bekledi. Tren birden durdu. Zug'da iki dakika duracaklardı ve tren şimdiye kadar her istasyona tam zamanında girmişti. Marco bir dakika bekledi, sonra hızlı adımlarla kompartımanına dönüp Madama hiçbir şey söylemeden çantasını ve silah olarak kullanabileceği bastonunu aldı, tekrar vagonun arka tarafına koşup perona atladı.

Burası küçük bir istasyondur, peron yüksektedir ve biraz aşağıda bir sokak vardır. Marco koşar adımlarla merdivenden kaldırıma indi ve bekleyen tek taksinin yanına gitti, şoför uyukluyordu. Arabaya atladı, şoföre, "Otele lütfen," dedi ve şoför kendini hemen toparlayıp arabayı çalıştırdı. Adam Almanca bir şey söyledi ama Marco İtalyanca cevap verdi ona. "Küçük bir otel istiyorum, rezervasyonum yok."

Şoför, "Tamam efendim," dedi. Araba hareket ederken Marco arkasına baktı ve trenin istasyondan ayrıldığını gördü. Peşinden gelen hiç kimse yoktu.

Dört blok kadar gittikten sonra sakin bir sokakta bir binanın önünde durdular ve şoför İtalyanca, "Burası çok iyi bir oteldir bayım," dedi.

"İyiye benziyor, teşekkür ederim. Arabayla Zürih ne kadar sürer buradan?"

"Yaklaşık iki saat kadar. Trafiğe bağlı elbet."

"Yarın sabah saat dokuzda Zürih'in merkezinde bulunmam gerekiyor. Beni oraya götürebilir misin?"

Şoför cevap vermeden önce biraz tereddüt etti, sonra iyi para alacağını düşündü ve, "Olabilir," dedi.

"Ücret ne kadar tutar?"

Şoför çenesini kaşdı, sonra omuz silkip, "İki yüz avro," dedi.

"Tamam, saat altıda yola çıkalım."

"Altı, tamam, burada olacağım."

Marco adama teşekkür etti ve uzaklaşan arabanın arkasından baktı. Otele girerken kapıda bir zil çaldı. Resepsiyonda kimse yoktu, ama geride bir yerden televizyon sesi geliyordu. On dokuz yirmi yaşlarında bir delikanlı gözlerini ovarak geldi ve gülümseyerek, "Guten abend," dedi.

Marco, "Parla İngilizce?" diye sordu.

Delikanlı başını iki yana salladı.

"İtalyanca?"

"Biraz."

Marco İtalyanca konuşarak, "Ben de az bilirim," dedi. "Bu gece için bir oda istiyorum."

Delikanlı ona kayıt fişini uzattı ve Marco pasaporttaki adı ve ezberlediği numarayı yazdı. Sonra Bolonya'da uydurma bir adresle telefon numarası verdi. Pasaport ceketinin iç cebindeydi ve sorulduğu takdirde, istemese de çıkarıp gösterecekti onu.

Fakat saat geç olmuştu ve resepsiyon memuru çocuk televizyonda bir şeyler izliyordu, İsviçrelilerin o rahat tavrıyla, İtalyanca konuşarak, "Kırk iki avro," dedi, pasaportu görmek istemedi.

Giovanni parayı tezgâhın üstüne koydu ve delikanlı ona 26 numaralı odanın anahtarını verdi. Marco ya da Giovanni, çok güzel bir İtalyancayla çocuğa, kendisini sabah 5'te uyandırmasını söyledi. Sonra, "Diş fırçamı kaybettim," dedi. "Sizde diş fırçası bulunur mu acaba?"

Resepsiyon memuru bir çekmece açtı ve oradan bir kutu çıkardı, kutuda diş fırçası, diş macunu, tıraş bıçağı, tıraş köpüğü, aspirin ve daha birçok gerekli malzeme bulunuyordu. Giovanni kutudan birkaç parça tuvalet malzemesi aldı ve karşılığında çocuğa on avro verdi.

O geceki haliyle Ritz'deki lüks bir daire bile ona 26 numaralı odadan daha rahat gelemezdi. Küçük oda tertemizdi, sıcaktı, yatak çok rahattı ve kapı, onu sabahtan beri izleyen adamlardan korumak üzere iki kez kilitleniyordu. Önce sıcak, uzun bir duş aldı, sakal tıraşı oldu ve dişlerini uzun uzun fırçaladı.

Televizyonun altındaki dolapta bir minibar bulunca çok sevindi, iki paket bisküvi yedi, iki minik şişe viski içti, sonra da yattı, kafası karmakarışık, vücudu da çok yorgundu. Bastonu hemen yatağın kenarına koydu, belki saçmaydı ama elinde değildi bu.

* * *

HAPİSTEYKEN MAVİ NEHİRLERİ, TERTEMİZ sokakları, modern dükkân ve mağazalarıyla Zürih'i düşünürdü hep, işlerine giden ve İsviçreli olmaktan gurur duyan insanların yaşadığı Zürih'i. Bir zamanlar o insanlarla birlikte elektrikli sessiz tramvaya biner ve şehrin finans merkezine giderdi. O dönemde çok seyahat edemeyecek kadar meşguldü, Washington'daki önemli işleri bırakamayacak kadar önemli bir adamdı, ama Zürih gördüğü birkaç yabancı şehirden biriydi. Burası onun beğendiği tipte bir şehirdi, fazla turist ve çok yoğun trafik yoktu, burada katedralleri, müzeleri gezecek ya da son iki bin yılın eserlerine tapacak zamanı olmuyordu. Zürih parayla uğraşanların şehriydi, Backman'ın bir zamanlar geliştirdiği parasal işlemlerin gerçekleştiği yeri.

İşte, şimdi tren istasyonu yakınlarında yine tramvaya binmiş, Zürih merkezindeki en büyük cadde olan Bahnhofstrasse'de gidiyordu. Saat sabahın 9'una geliyordu. UBS'ye, Credit Suisse'e ya da daha az tanınan ama yine zengin kuruluşlar olan diğer şirketlere giden şık giyimli insanların arasında o da vardı. Herkesin üzerinde koyu renk takım elbiseler, çoğu renkli olan gömlekler, bağları kalın pahalı kravatlar ve ayaklarında bağcıklı siyah ya da koyu kahverengi ayakkabılar vardı. Son altı yılda moda hafifçe değişmişti, ama yine her şey muhafazakârdı. Bolonya'daki genç profesyonellerin moda düşkünlüğü burada pek yok gibiydi, yine de her şey çok güzeldi.

Herkesin elinde okuyacağı bir şey vardı, tramvaylar hızla gelip geçiyordu. Marco da elindeki Newsweek'i okur gibi yapıyor, ama aslında dikkatle çevresindeki insanları inceliyordu.

Kimse ona bakmıyor, kimse de ayağındaki garip ayakkabılarla ilgilenmiyordu. Aslında tren istasyonu yakınında, rahat giyimli bir genç adamın ayağında da böyle ayakkabılar görmüştü. Hasır şapkası da kimsenin umurunda değildi. Otel resepsiyonundan aldığı bir dikiş takımıyla pantolon paçalarını elinden geldiğince düzeltmeyi başarmıştı Marco. Arada bir garip kıyafetine bakanlar da oluyordu ama umurunda değildi. Luigi ve diğerleri olmadan Zürih'e kadar gelebilmişti ve şanslı biraz daha yardım ederse başaracaktı işi.

Doğudan ve batıdan gelen tramvaylar Paradeplatz'da durup boşalıyor, inen genç bankacılar gruplar halinde büyük binalara girip gözden kayboluyorlardı. Marco da onların arasındaydı ve hasır şapkasını bir tramvay koltuğunun altına bırakmıştı.

Yedi senede hiçbir şey değişmemişti. Paradeplatz yine eskisi gibi çevresinde kafeler ve dükkânlar olan koca bir meydandı. Civardaki bankalar belki yüzlerce yıldır oradaydılar, bazıları adlarını neon ışıklı levhalarla belirtirken bazıları da tamamen gizleniyordu. Marco güneş gözlüklerinin arkasından etrafı dikkatle gözetlerken, idman torbalarını omuzlarına atmış üç genç adamı yakın mesafeden izliyordu. Genç adamlar meydanın doğu kenarındaki Rhineland Bank'a doğru yürüyorlardı. Bir süre sonra onların arkasından bankaya girdi ve eğlence başladı.

Danışma masasının yeri de yedi yıldan beri hiç değişmemişti ve masada oturan şık giyimli kadın da ona tanıdık geldi. Marco yumuşak bir sesle, "Bay Mikel Van Thiessen'i görmek istiyorum," dedi.

"Adınız lütfen?"

"Marco Lazzeri." Joel Backman adını daha sonra, üst katta kullanabilirdi, ama burada

kullanmak istemiyordu, endişeliydi. Neal'ın, Van Thiessen'le e-posta haberleşmesinde onun sahte adından söz etmiş olmasını umuyordu. Bankacıya, eğer mümkünse, bir iki hafta kadar şehirden ayrılmamasını rica etmişlerdi.

Kadın telefonla konuşurken bir yandan da bilgisayar klavyesini tuşluyordu. "Biraz bekler misiniz lütfen Bay Lazzeri," dedi.

Marco, "Hayır," dedi. Yıllardır bu anın hayaliyle yaşıyordu, bekleyemezdi. Ama bir sandalyeye oturdu, ayakkabılarına baktı ve onları sandalyenin altına sakladı. O anda kendisini birçok yerden gözetlediklerini biliyordu ama önemli değildi bu. Belki bazıları lobide bekleyen adamı tanıyabilir, onun Backman olduğunu anlayabilirdi. Belki de bazıları monitörde ona bakıp kafasını kaşıyor ve, "Bilemiyorum, bu adam çok daha zayıf, ona benziyor ama o bu kadar zayıf olamaz," diyordu. "Saç boyası da berbat."

Joel onlara yardımcı olmak için gözlerindeki Giovanni gözlüğünü çıkardı.

Beş dakika kadar sonra, nereden çıktığını göremediği ciddi yüzlü bir güvenlik görevlisi yanına yaklaşmış, "Bay Lazzeri, lütfen beni izleyin," dedi.

Özel bir asansöre binip üçüncü kata çıktılar. Güvenlik görevlisi onu küçük bir odaya götürdü. Rhineland Bankasının tüm odalarında olduğu gibi bu odanın duvarları da çok kalındı. Kapıda iki güvenlik görevlisi daha bekliyordu, biri hafifçe gülümsedi ama diğeri ciddiyetini bozmadı. Ona, her iki elini de bir biyometrik parmak izi tarayıcısına tutmasını söylediler. Bu cihazdaki parmak izleri yedi yıl önce yine burada alınan parmak izlerine uyarsa, ona gülen yüzler artacak, daha güzel bir odaya alınacak, kahve ya da meyve suyu gibi şeyler ikram edilecekti. Bay Backman'ın istediği her şey yapılacaktı o zaman.

O sabah kahvaltı etmediği için bir bardak portakal suyu istedi. Güvenlik görevlileri eski yerlerine çekilmişlerdi. Bay Backman'e şimdi, Bay Van Thiessen'in güzel yardımcılarında biri olan Elke yardımcı oluyordu. Genç kadın, "Kendisi biraz sonra geliyor," dedi. "Sizi bu sabah beklemiyordu."

Tuvaletlerde saklanırken randevu almak zordu elbette. Joel kadına gülümsedi. Eski Marco artık tarih olmuştu, iki aylık kaçıktan sonra kaybolabilirdi artık. Marco kimliği onun yaşamasını sağlamış, İtalyanca öğretmiş, Treviso ve Bolonya'da çok işine yaramış, bir de kolay kolay unutamayacağı Francesca ile tanışmasına yardım etmişti.

Fakat Marco onun ölümüne de neden olabilirdi, onun için, patronunu bekleyen Elke'nin yüksek topuklarına bakarken o kimliği Rhineland Bankasının üçüncü katında bıraktı. Marco artık geri dönmek üzere gitmişti.

Mikel Van Thiessen'in bürosu zengin müşterilerini etkileyecek şekilde tasarlanmış ve döşenmişti. Kalın Acem halısı, deri kaplı divan ve koltuklar, hapisteki hücrelerine sığmayacak kadar büyük olan antika maun çalışma masası ve bürodaki elektronik aletler, burada oturan adamın ne kadar güçlü biri olduğunu gösteriyordu. Van Thiessen onu bürosunun kalın meşe kapısında karşıladı ve elini sıktı, ama eski bir dostun tokalaşmasına benzemiyordu bu. Çünkü daha önce sadece bir kez karşılaşmışlardı.

İlk görüşmelerinden bu yana Joel yaklaşık yirmi beş kilo kaybetmişse, kaybolan o kiloların çoğunu sanki Van Thiessen almıştı. Adamın saçları iyice kırlaşmıştı ve Joel'in tramvayda gördüğü genç bankacılar gibi sağlıklı ve dinç görünmüyordu. Van Thiessen ona deri koltuklardan birini gösterirken Elke ile diğer bir yardımcı onlara kahve ve pasta hazırlıyordu.

Yardımcılar çıkıp kapı kapandıktan sonra Van Thiessen, "Hakkınızda yazılanları okuyorum," dedi.

"Öyle mi? Neler okudunuz bakalım?"

"Affedilmek için bir başkana rüşvet verdiğiniz yazıldı, Bay Backman. Bunu yapmak o kadar kolay mı orada?"

Joel onun şaka yapıp yapmadığını anlayamadı. Canı çok sıkılıyordu, yorgundu ama buradaki işini de bitirmeliydi.

"Aslına bakarsanız ben kimseye rüşvet filan vermedim."

"Şey, evet, gazeteler hep spekülasyon yaparlar zaten." Adamın ses tonundan sanki onu itham

eder gibi konuştuğu belliydi ve Joel fazla vakit kaybetmek istemiyordu.

“Gazetede okuduğunuz her şeye inanır mısınız siz?”

“Elbette inanmam Bay Backman.”

“Buraya gelmemin üç nedeni var, önce kiralık kasamı görmek, sonra hesabıma bakmak, daha sonra da on bin dolar çekmek istiyorum. Sonradan başka taleplerim de olabilir.”

Van Thiessen ağzına bir kurabiye atıp yedi ve, “Elbette,” dedi. “Bu talepleriniz konusunda bir sorun çıkacağını sanmıyorum.”

“Neden sorun çıksın ki?”

“Sorun yok efendim. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım olacak.”

“Neden?”

“Bir meslektaşına danışmam gerekiyor.”

“Bunu hemen yapar mısınız?”

Van Thiessen koşar adımlarla bürosundan çıktı ve kapıyı arkasından hızla kapadı. Joel midesindeki ağrının açıklıktan olmadığını biliyordu. İşler ters giderse uygulayabileceği bir B planı yoktu. Sorun çıkarsa yine parasız olarak bankadan çıkıp bir tramvaya binecekti ama gidebileceği hiçbir yeri olmayacaktı. Kaçışının sonu demekti bu. Marco geri gelecek, sonunda onun ölümüne neden olacaktı.

Zaman adeta durmuştu, Joel affını düşünüyordu. Affedilmişti ve artık çekeceği bir cezası yoktu. ABD hükümeti hesabının dondurulması için İsviçre’ye baskı yapamazdı. İsviçre bankaları hesapları dondurmazdı! İsviçre’nin baskılara karşı bağımsızlığı vardı! Bunun için İsviçre bankaları dünyanın her yanından gelen kara paralarla doluydu.

Burası İsviçre’ydi!

Biraz sonra Elke geldi ve ona kendisiyle birlikte aşağı gelmesini rica etti. Başka bir zaman olsa Elke’nin peşinden her yere gidebilirdi ama şimdi sadece alt kata iniyordu.

Daha önce geldiğinde bodrum kattaki kasa dairesine inmişti Joel, burası yerin birkaç kat altındaydı ama müşteriler yerin kaç kat altına indiklerini hiç bilmezlerdi. Burada her kapının kalınlığı otuz santimdi, her duvar sanki kurşundan yapılmıştı ve her tavanda gözetleme kameraları vardı. Elke onu tekrar Van Thiessen’in yanına getirdi.

Her iki baş parmağın taraması eski parmak izleriyle karşılaştırıldı ve optik bir tarayıcı onun fotoğrafını çekti. Van Thiessen ona bir yer gösterdi, “Yedi numara, sizi orada bekleyeceğim,” dedi ve bir kapıdan içeri girip kayboldu.

Joel kısa koridorda yürüdü, penceresi olmayan altı çelik kapının önünden geçti ve yedinci kapının önüne geldi. Bir düğmeye bastı, içerden bir takım metalik sesler duyuldu ve bir süre sonra kapı yavaşça açıldı. Joel içeri girdi, Van Thiessen orada onu bekliyordu.

Burası oldukça küçük bir odaydı ve üç duvarda, çoğu ayakkabı kutusu büyüklüğünde kiralık kasalar vardı.

Van Thiessen, “Kasa numaranız?” diye sordu.

“L2270.”

“Doğru.”

Van Thiessen onun sağına çekildi ve hafifçe eğilip L2270’e döndü. Kasanın üzerindeki şifreli kilidin rakamlarıyla biraz oynadı ve sonra doğrularak, “Lütfen,” dedi.

Joel adamın dikkatli bakışları altında kiralık kasasına yaklaştı ve şifresini girdi. Bunu yaparken beynine kazınmış olan rakamları da içinden söylüyordu: “Seksen–bir, elli–beş, doksan–dört, doksan–üç, yirmi üç.” Şifreli kilit üzerinde küçük yeşil bir ışık yanıp sönmeye başladı. Van Thiessen gülümseyerek, “Sizi ön tarafta bekliyorum. İşiniz bitince zili çalın,” dedi.

Joel yalnız kalınca çelik kutuyu yerinden çıkardı ve kapağını açtı. Kutudaki kalın mektup zarfını aldı ve açarak içindeki dört adet iki–gigabyte Jaz disketini çekip aldı, bir zamanlar bunların değeri bir milyar dolardı.

Bir süre durup derin nefesler aldı, ama buna ancak altmış saniye devam etti. O zamanlar kendini çok güvende hissediyordu ve şu anda da o günleri düşünmesinin bir zararı yoktu.

Neptün sistemini keşfeden, sonra da onu kontrol altına alabilmek için yazılımlar üreten Safi

Mirza, Fazıl Şerif ve Faruk Han isimli bilgisayar dehalarını düşündü. Fazla açgözlü olmaları ve yanlış avukat seçmeleri yüzünden üçü de ölmüştü. Herkesi dolandıran, tüm kariyeri boyunca seçmenleri kandırıp oy toplayan, sonunda yine hırsı yüzünden ölen üçkâğıtçı Jacy Hubbard'ı düşündü. Cari Pratt'ı, Kim Bolling'i ve zengin firmasına getirip ortak ettiği tüm diğer avukatları hatırladı, hepsinin hayatı elinde tuttuğu şu küçük disketler yüzünden mahvolmuştu. Oğlunun da rezil olmasına, aşağılanmasına neden olmuş, Washington'da patlayan skandaldan sonra hapse girip oraya sığınmaktan başka çıkar yol bulamamıştı.

Kendini de düşündü, aslında bencillik değildi bu, kendine acımıyor, suçu başkalarının üstüne de atmıyordu. En azından şimdiye kadar sefil bir yaşam sürmüştü. Yıllarca geri gidip başka türlü, daha dürüstçe bir yaşam seçmek isterdi ama artık çok geçti bunun için. Kendi kendine, 'Joel, Marco, Giovanni, ya da adın her neyse, artık fazla ömrün kalmadı dostum,' diye mırıldandı. 'Şu çürümüş yaşamında neden ilk kez olarak kazançlı olanı değil de doğru olanı yapmıyorsun?'

Diskleri zarfa, zarfı çantasına koydu, çelik kasayı yerine yerleştirdi ve zile basıp Van Thiessen'e çağırdı.

* * *

VAN THIESSEN'İN BÜROSUNA DÖNDÜKLERİNDE adam ona içinde sadece bir kâğıt tabakası olan bir dosya uzattı. "Hesabınızın özeti burada," dedi. "Her şey eskisi gibi, biliyorsunuz bu hesapta hiçbir hareket olmadı."

Joel, "Bunca zamandır ödediğiniz faiz sadece yüzde bir," dedi.

"Hesabı açarken faiz oranlarımızı biliyordunuz, Bay Backman."

"Evet, biliyordum."

"Paranızı değişik yollardan koruyoruz."

"Elbette." Joel dosyayı kapayıp ona geri verdi. "Dosyayı istemiyorum. Para hazır mı?"

"Evet, biraz sonra geliyor."

"Güzel. Bazı şeylere ihtiyacım var."

Van Thiessen not defterini önüne çekti ve yazmaya hazırlandı. "Evet, nedir?"

"Washington'da bir bankaya yüz bin dolar transfer etmek istiyorum. Bana bir banka tavsiye edebilir misiniz?"

"Elbette. Biz Maryland Trust'la çalışırız."

"Güzel, parayı oraya gönderin ve orada bir hesap açın. Çek yazmayacak, sadece gerektiğinde para çekeceğim oradan."

"Hesap hangi isme açılacak?"

"Joel Backman ve Neal Backman." Eski ve gerçek adına yeniden alışıyor, artık çekinmeden söyleyebiliyordu bunu. Kendisine kurşun sıkılacak diye korkmuyordu artık. Güzel bir histi bu.

Van Thiessen, "Pekâlâ," dedi. Artık her şey mümkündü.

"ABD'ye uçmak için yardıma ihtiyacım var. Yardımcınız hanım Philadelphia ve New York'a uçan Lufthansa seferlerini öğrenebilir mi acaba?"

"Elbette, ne zaman ve nereden uçacaksınız?"

"Bugün, en kısa zamanda uçmak isterim. Ama buradaki havaalanından kaçınmak durumundayım. Arabayla Münih ne kadar sürer buradan?"

"Arabayla üç dört saat sürebilir."

"Bana araba bulabilir misiniz?"

"Sanırım bunu ayarlayabiliriz."

"Buradan, bodrum katından çıkmak isterim arabayla, direksiyondaki adam da şoför gibi giyinmesin. Siyah araba da istemem, dikkati çekmeyen bir şey olsun."

Van Thiessen not aldıktan sonra meraklı bir ifadeyle ona baktı. "Tehlikede misiniz Bay

Backman?”

“Olabilir. Emin değilim ama işi şansa bırakmak istemiyorum.”

Van Thiessen biraz düşündü, sonra, “Uçak rezervasyonunuzu yapmamızı ister misiniz?” diye sordu.

“Evet.”

“O halde pasaportunuzu görmemiz gerekir.”

Joel elini cebine attı ve Giovanni'nin pasaportunu çıkardı. Van Thiessen pasaportu aldı ve uzun zaman inceledi, şaşkınlığı yüzünden belli oluyordu. Adamın kafası karışmıştı ve endişeli görünüyordu. Sonunda, “Bay Backman, başkasının pasaportuyla uçacaksınız,” dedi.

“Evet öyle.”

“Geçerli mi bu pasaport?”

“Elbette.”

“Herhalde sizin kendi pasaportunuz yok.”

“Onu benden uzun zaman önce aldılar.”

“Bankamız bu tür bir suça destek vermek, buna katılmak istemez. Eğer bu pasaport çalındıysa...”

“Çalınmadığından emin olabilirsiniz.”

“Peki ama o zaman nasıl...”

“Bunu ödünç olarak aldığımı varsayalım, tamam mı?”

“Fakat başkasının pasaportunu kullanmak yasalara göre suçtur.”

“ABD pasaport yasalarını tartışmayalım şimdi, Bay Van Thiessen. Siz uçuş tarifelerini bulun, ben nasıl uçacağıma karar veririm. Yardımcınız uçak biletlerini hesabımdan ödeyebilir. Bana bir arabayla bir şoför bulun, bunun harcamasını da hesabımdan düşebilirsiniz. Her şey bu kadar basit işte.”

Bu sadece bir pasaporttu işte. Bazı banka müşterilerinde üç dört pasaport bile olabiliyordu. Van Thiessen pasaportu ona geri verip, “Pekâlâ,” dedi. “İstedığınız başka bir şey var mıydı acaba?”

“Evet, internete girip bir mesaj göndermek istiyorum. Bilgisayarlarınız güvenlidir, değil mi?”

“Kesinlikle.”

* * *

JOEL'DEN NEAL'A GİDEN e-posta mesajı şöyleydi:

Grinch, bir aksilik olmazsa bu gece ABD'deyim. Bugün yeni bir cep telefonu al. Onu gözünün önünden ayırma. Yarın sabah Washington da Hilton, Marriott ve Sheraton'u ara.

'Giovanni Ferro'yu sor, bu benim. Bu sabah ilk iş olarak yeni telefonla Cari Pratt'ı ara. Washington da Senatör Clayburn'a ulaşmaya çalış, onun harcamalarını karşılarız. Ona işin acele olduğunu söyle. Eski bir dostu bir iyilik yapacak, hayır cevabını kabul etme sakın. Ülkeye dönene kadar başka e-posta yok. Marco.'

Joel Backman, Van Thiessen'in bürosunda bir sandviç yiyip bir Cola içtikten sonra yeşil renkli, dört kapılı bir BMW sedan arabayla bankadan ayrıldı. Artık güvende sayılırdı, yine de otoyola çıkıncaya kadar yüzünü bir İsviçre gazetesiyle kapamayı ihmal etmedi. Şoförün adı Franz'dı ve adam kendini Formula Bir oto yarışçılarından sanıyordu. Yolda Joel ona acelesi olduğunu söyleyince, otoyolda sol şeride geçti ve arabanın hızını hemen saatte 150 kilometreye çıkardı.

* * *

LUFTHANSA 747 UÇAĞI MÜNİH havaalanında öğleden sonra 1.55'te körüklü kapıdan geri çekilerek uzaklaşırken Joel Backman birinci sınıf yolcu kabininin geniş koltuğunda rahatça oturuyordu. On dakikadan beri önünde duran şampanya kadehine ancak uçak harekete geçip taksirutta gitmeye başlayınca uzandı. Uçak pist başına gelip kaptan pilot kalkış öncesi son kontrollerini yaparken şampanya kadehi de boşaldı. Tekerlekler pistten kesilirken Joel de gözlerini kapadı ve rahatlayıp derin bir iç çekti.

* * *

OĞLU NEAL İSE TAM AYNI ANDA, ABD saatiyle sabah 7.55'te, eline her geçeni fırlatacak kadar sinirliydi. Hemen yeni bir cep telefonu satın alacak, Cari Pratt'ı yeniden arayıp ondan tekrar iyilik isteyecek ve huysuz bir ihtiyar olan Ocracoke, Kuzey Carolina'lı eski senatöre, her işini bırak hemen hiç sevmediğin Washington'a gel diyecekti. Yani bunları yapması gerekiyordu, ama nasıl? İmkânsız gibi görünen bu işler bir yana, Neal Backman'ın büroda yapması gereken bir sürü işi vardı. Kendi işleri belki kaçak babasını kurtarmak kadar acil olmayabilirdi ama, ne olursa olsun müvekkilleriyle ve davalarla ilgili hemen yapılması gereken işlerdi.

Jerry Java'dan ayrıldı, ama büroya gideceği yerde evine gitti. Lisa kızını yıkıyordu ve onu evde görünce şaşırıldı. "Ne işin var senin evde?" diye sordu.

"Konuşmamız gerekiyor. Hemen şimdi."

Neal, York, Pennsylvania'dan postaya verilen mektup, aldığı 4000 dolar banka kredisi ve akıllı telefonla başlayıp şifreli haberleşmelere kadar her şeyi anlattı karısına. Karısının hemen isyan etmemesi onu rahatlatmıştı.

Lisa onu dinlerken birkaç kez, "Bunları bana daha önce anlatmalıydın," dedi.

"Evet, haklısın, özür dilerim."

Karısı onunla kavga etmedi, tartışmadı. Sadakat onun en büyük özelliklerinden biriydi. Sonunda, "Ona yardım etmeliyiz," deyince Neal onu kollarına aldı.

"Onun için harcadığım paraları geri ödeyecek zaten."

"Para konusunu daha sonra düşüyoruz. Hayatı tehlikede mi?"

"Sanırım."

"Pekâlâ, önce ne yapıyoruz?"

"Büroya telefon et ve grip olup yattığımı söyle."

* * *

NEAL İLE KARISININ KONUŞMALARI MOSSAD tarafından odanın tavanındaki ampul girişine yerleştirilen minik mikrofondan olduğu gibi dinlendi. Konuşmalar mikrofondan tavan arasındaki bir vericiye, oradan da, çeyrek mil mesafede bulunan ve Washington'dan bir adama altı ay için kiralanan eski bir depodaki bir alıcıya gidiyordu. Orada konuşmaları iki kez dinleyen bir teknisyen bunu hemen Washington'daki İsrail büyükelçiliğinde çalışan bir ajana e-postayla yolladı.

Backman'ın yirmi dört saatten fazla bir süre önce Bolonya'da ortadan kaybolmasından sonra, oğlu Neal'ın evine yerleştirilen dinleme cihazları daha da sıkı kontrol edilmeye başlanmıştı.

Washington'a geçilen e-postanın sonunda "JB eve dönüyor" ibaresi vardı.

Neyse ki Neal karısıyla konuşurken babasının yeni adı "Giovanni Ferro"dan hiç söz etmemişti. Ama Marriott ve Sheraton olarak iki otel adını söylemesi büyük talihsizlikti.

Backman'ın dönüşüne en büyük öncelik verildi. ABD'nin doğu sahilinde görevli on bir Mossad ajanı vardı ve hepsi birden Washington'a gönderildi.

* * *

LISA KÜÇÜK KIZINI ANNESİNİN EVİNE BIRAKTI, sonra da Neal ile birlikte yarım saat güneyde bulunan Charlottesville'e gittiler. Kasabanın kuzeyindeki bir alışveriş merkezinde ABD Cep Telefonları bürosunu buldular, bir hesap açtılar, bir telefon satın aldılar ve yarım saat sonra tekrar yoldaydılar. Arabayı Lisa kullanırken Neal da Cari Pratt'ı arıyordu.

* * *

JOEL İKRAM EDİLEN ŞAMPANYA VE şarapların yardımıyla Atlantic üzerinde birkaç saat uyudu. Ama uçak öğleden sonra 4.30'da JFK havaalanına indiğinde huzuru yine kaçtı, içinde bir sıkıntı vardı ve sık sık omzunun üstünden arkasına bakıyordu.

Pasaport kontrolü için önce Avrupa'dan dönen Amerikalıların kuyruğuna girdi, bu sırada daha az insan vardı. Yabancı yolcuların sıra beklediği kuyruk çok daha uzun ve sıkıcıydı. Ama Joel bir süre sonra çevresine bakındı, içinden küfretti ve yabancılar kuyruğuna geçti.

Nasıl yapmıştı bu aptallığı peki?

Bronx'dan olduğu belli, kalın enseli, üniformalı bir delikanlı yolculara hangi kuyruğa girmeleri gerektiğini bağırarak söylüyor, düzeni sağlamaya çalışıyordu. Amerika'ya gelmişti işte. Hiç de özlemediği şeylerdi bunlar.

Pasaport kontrol memuru Giovanni'nin pasaportuna baktı ve kaşlarını çattı, ama bütün pasaportlara aynı şeyi yapıyordu zaten. Joel bir süredir ucuz güneş gözlüğünün arkasından gözetliyordu onu.

Memur, "Gözlüğü çıkarır mısınız lütfen?" dedi.

Joel İtalyan olduğunu göstermek ister gibi yüksek sesle, "Certamente," dedi. Güneş gözlüğünü çıkardı, fazla ışıktan kamaşmış gibi gözlerini kıstı ve adam onun yüzüne bakarken eliyle ovaladı. Memur isteksiz bir tavırla pasaportu damgalayıp ona uzattı. Gümrüğe tabi eşyası olmadığını söyledi ve gümrük memurları ona bakmadılar bile. Joel kalabalığın arasından sıyrılıp taksi durağına gitti, sırası gelince arabaya atlayıp, "Penn istasyonu," dedi. Taksi şoförü üç bilgisayar dâhisinin en genci olan Faruk Han'a benziyordu ve Joel onları hatırlayınca çantasını kucağına iyice bastırdı.

Akşam saatlerinin yoğun trafiğinde Penn istasyonuna varmaları kırk beş dakika sürdü. Washington için bir tren bileti aldı ve saat 7'de New York'tan ayrıldı.

* * *

TAKSİ KUZEBATI WASHINGTON'DA Brandywine Sokağında durdu. Saat on bire geliyordu ve evlerin çoğunda ışıklar sönmüştü. Backman koltuğunun arkalığını biraz yatırıp kestirmeye hazırlanan şoföre bir şeyler söyledi.

Kapının zili çaldığında, Bayan Pratt yatmış uyumaya çalışıyordu. Hemen kalkıp sabahlığını

giydi ve merdivenden aşağı indi. Kocasını çok içtiği, uykusuzluk çektiği, uyurken de çok horladığı için çoğu zaman bodrum katında yatar ve şimdi de orada olmalıydı.

Kadın, “Kim o?” diye sordu.

Kapıdaki kişi, “Joel Backman,” deyince kadın birinin şaka yaptığını sandı.

“Kimsiniz?”

“Donna, benim, Joel. Aç kapıyı.”

Kadın kapı deliğinden baktı ama dışarıdaki yabancı adamı tanıyamadı. “Bir dakika,” dedi ve aşağıya, bodruma, haberleri dinleyen Carl’ın yanına koştu. Carl bir dakika sonra sırtına bir eşofman üstü geçirmiş olarak kapıya gitti, elinde tabancası vardı.

“Kim var orada?” diye sordu.

“Carl benim, Joel. Tabancayı bırak da aç kapıyı.”

Carl sesi tanıdı, kapıyı açtı ve Joel Backman tekrar onun hayatına girdi. Eski karabasan yine başlıyordu. Birbirlerine sarılmadılar, tokalaşmadılar, sadece hafifçe gülümsediler. Pratt’ler onu merakla incelediler, adam çok değişmişti, çok kilo vermişti, saçları daha kısa, daha koyu renkliydi ve kıyafeti de bir garipti. Donna dayanamayıp, “Ne arıyorsun sen burada?” diye sordu.

Joel sakin bir tavırla, “Güzel soru,” dedi. Planlama konusunda avantajlı durumdaydı, onları gafil avlamıştı. “Şu silahı bırakır mısın elinden?”

Pratt tabancayı yan taraftaki sehpaye bıraktı.

Backman, “Neal ile konuştun mu?” diye sordu.

“Bütün gün.”

Donna, “Neler oluyor Carl?” diye sorarak kocasına baktı.

“Ben de bilmiyorum.”

“Konuşabilir miyiz? Sizinle konuşmak için geldim buraya, telefonlara güvenmiyorum artık.”

Donna, “Neyi konuşacağız?” diye sordu.

Joel nazik bir ifadeyle, “Bize biraz kahve yapar mısın Donna?” dedi.

“Kahretsin, hayır.”

“Boş ver kahveyi.”

Carl çenesini kaşıyor, durum değerlendirmesi yapmaya çalışıyordu. “Donna, özel konuşmamız gerekiyor. Eski hukuk firması konuları. Ben sana neler olduğunu daha sonra anlatırım.”

Kadın ikisine de, ‘Cehenneme gidin’ der gibi baktı, sonra merdivenden yukarı çıktı. Çalışma odasına girdiler ve Carl, “Bir şey içmek ister misin?” diye sordu.

“Evet, sert bir şey olsun.”

Carl köşedeki küçük bara gidip iki double viski hazırladı. Birini Joel’e verdi ve hafifçe gülümseyip, “Şerefe,” dedi.

“Şerefe. Seni gördüğüme sevindim Carl.”

“Elbette sevinirsin. Aslında on dört yıl daha kimseyi göremeyecektin.”

“Demek gün sayıyordun ha?”

“Hâlâ senin pisliğini temizliyoruz Joel. Bir sürü iyi insan senin yüzünden zarar gördü. Donna ve ben seni gördüğümüze pek sevinmedik, özür dilerim. Bu şehirde seni görünce sevinecek fazla insan bulunacağını pek sanmıyorum.”

“Beni vurmak isteyen çok insan var, biliyorum.”

Carl hafifçe başını çevirip tabancasına baktı.

Backman, “Şimdi bunu düşünecek vaktim yok,” diye devam etti. “Geri dönüp her şeyi düzeltmeyi çok isterim ama bunun için artık çok geç. Şu anda hayatımı kurtarmak için çabalıyorum Carl ve yardıma ihtiyacım var.”

“Ben artık senin işlerine karışmak istemiyorum.”

“Seni suçlamıyorum. Fakat bana bir iyilik yapmalısın, büyük bir iyilik. Şimdi bana yardım edersen bir daha asla kapını çalmam.”

“Zaten bir daha gelersen vururum seni.”

“Tamam, şimdi söyle bana, Senatör Clayburn nerede? Henüz sağ, değil mi?”

“Evet sağ, üstelik şanslısın.”

“Nasıl yani?”

“Adam burada, Washington’da.”

“Neden?”

“Hallis Maples uzun yıllar Senatoda görev yaptıktan sonra emekli oluyor. Bu akşam onun emekliliğini kutladılar. Tüm eski politikacılar oradaydı.”

“Maples mı? O adam on yıl önce saçmalamaya başlamıştı.”

“Her neyse, artık gidiyor işte. O ve Clayburn çok iyi dosttur.”

“Clayburn’le konuştun mu sen?”

“Evet.”

“Eee?”

“Bu iş zor olabilir Joel, adam senin adını duyunca bile huylandı. Senin vatan haini sayılman ve kurşuna dizilmen gerektiğini söylüyor.”

“Her neyse, ona söyle, bu işi yaparsa kendini gerçek bir vatansever sayabilir.”

“Nedir bu iş?”

“Yazılım bende Carl, tüm paket. Onu altı yıldan fazla bir zamandır durduğu bir Zürih bankası kasasından bu sabah aldım. Sen Clayburn’ü al ve sabahleyin benim odama gelin, göstereyim size.”

“Ben onu görmek istemiyorum.”

“Evet, istiyorsun.”

Pratt duble viskisini bir seferde içip bitirdi, sonra bara gidip bardağını tekrar doldurdu. “Nereye ve kaçta gelelim?”

“Yirmi İkinci Sokakta Marriott otelinde, oda yirmi beş. Sabah saat dokuzda.”

“Ben neden karışayım ki bu işe Joel?”

“Eski bir arkadaşına bir iyilik yapıyorsun.”

“Sana iyilik yapmak zorunda değilim, borcum yok sana. O dediğin eski dost uzun zaman önce gitti.”

“Lütfen Carl. Sen Clayburn’ü getir, yarın öğle olduğunda senin adın duyulmayacak bile. Sana söz veriyorum, beni bir daha asla görmeyeceksin.”

“Bak bu iyi olur işte.”

* * *

ŞOFÖRE ACELE ETMEMESİNİ SÖYLEDİ JOEL. Georgetown’da biraz dolaştılar, gecenin geç saatlerine kadar açık olan restoranları, barları ve öğrenci kafeleriyle K Sokağından geçtiler, her yer doluydu ve insanlar yaşamın tadını çıkarıyordu. Tarih 22 Marttı ve bahar geliyordu. Hava ısınıyor, öğrenciler gece yarısı bile dışarıda olmaktan zevk alıyorlardı.

Taksi I Sokağıyla On Dördüncü Sokak kavşağında yavaşladı ve Joel uzakta, New York Caddesindeki eski bürosunun silüetini gördü. Bir zamanlar orada, üst katta küçük krallığını yönetmiş, emrinde çalışanlara her istediğini yaptırmıştı. Onun için nostaljik bir an değildi bu. Para peşinde koştuğu, dost, kadın dahil bir büyük patronun sahip olmak istediği her şeyi rahatça satın aldığı o rezil hayatını hiç özlemiyordu. Taksi yoluna devam etti ve bir yanda hükümet kuruluşlarının, diğer yanda lobi şirketlerinin bulunduğu caddelerden geçtiler.

Joel şoföre daha güzel yerlere gitmesini söyledi. Constitution’a döndüler, Mall’dan geçtiler ve Washington Anıtını arkada bıraktılar. Küçük kızı Anna Lee kendisini bir bahar günü Mall’da gezdirmesi için yıllarca yalvarmıştı ona, sınıfındaki diğer çocuklar hep geziyordu babalarıyla. Kızı Bay Lincoln’ü görmek, Smithsonian’da bir gün geçirmek isterdi hep. Joel ona hep söz vermiş, ama kızı sonunda gitmişti. Anna Lee şimdi Denver’daydı ve Joel torununu hiç görmemişti.

Capitol’ün kubbesine doğru giderlerken Joel artık yeter dedi. Böyle dolaşip eski anıları hatırlamak mahvediyordu onu. Yaşamındaki anıları hiç hoş değildi.

Şoföre, “Tamam, artık otele götür beni,” dedi.

* * *

NEAL GÜNÜN İLK KAHVESİNİ YAPTI VE verandanın serin tuğla zeminine çıkıp baharın ilk günlerinden birinde güneşin doğuşunu seyretmeye başladı, harika bir manzaraydı bu.

Eğer babası gerçekten VWashington’a geldiyse sabahın altı buçuğunda uyuması doğru olmazdı. Neal bir gece önce yeni cep telefonuna Washington otellerinin numaralarını girmişti ve güneş biraz yükseldikten sonra aramaya Sheraton’dan başladı. Orada Giovanni Ferro adında bir müşteri yoktu. Sonra Marriott’u aradı.

Otel santralı, “Bir saniye lütfen,” dedi ve odanın telefonu çaldı. Birkaç saniye sonra tanıdık ses, “Alo,” diye cevap verdi.

Neal, “Marco lütfen,” dedi.

“Ben Marco, Grinch misin?”

“Evet.”

“Şu anda neredesin?”

“Verandada güneşi seyrediyorum.”

“Hangi tip telefon kullanıyorsun?”

“Dün satın aldığımdan beri cebimde duran yeni bir Motorola.”

“Güvenli olduğundan emin misin?”

“Evet.”

Joel birkaç saniye durdu, derin bir nefes alıp, “Sesini duyduğuma sevindim oğlum,” dedi.

“Ben de senin sesini duyduğuma sevindim baba. Yolculuk nasıldı?”

“Olaylı geçti. Washington’a gelebilir misin?”

“Ne zaman?”

“Bugün, bu sabah.”

“Evet, bürodakiler grip olduğumu sanıyor. Bugün aramazlar. Ne zaman ve nereye geleyim?”

“Yirmi ikinci Sokakta Marriott Otele gel. Sekiz kırk beşte lobiye gir, asansörle altıncı kata çık, merdivenden beşinci kata in, oda beş yüz yirmi.”

“Bütün bunlar gerekli mi?”

“Güven bana. Başka bir araba kullanabilir misin?”

“Bilemiyorum. Kimin arabasını.”

“Lisa’nın annesinin arabasını al ve izlenmediğinden emin ol. Şehre gelince arabayı On Altıncı Sokaktaki otoparka bırak, Marriott’a yürüyerek gel. Arkamı sürekli kolla. Kuşku bir şey görürsen bana telefon et, buluşmayı iptal edelim.”

Neal arka bahçesinde etrafa bakındı, sanki siyah kıyafetli ajanların her an çıkıp ona saldırmasını bekler gibiydi. Babası bu casusluk oyunlarını nerede öğrenmişti acaba? Hapiste, hücrede geçen altı yıl mıydı bunun nedeni? Belki de bir sürü casus romanı okumuştur.

Joel, “Hâlâ orada mısın?” diye sordu.

“Evet, tamam. Yola çıkıyorum.”

* * *

IRA CLAYBURN HAYATININ OTUZ DÖRT YILINI ABD Senatosunda değil de bir balıkçı teknesinde geçirmiş bir adama benziyordu. Ataları yüz yıl boyunca Kuzey Carolina’da, Outer

Banks'da, Ocracoke'daki memleketlerinin kıyılarında balıkçılık yapmışlardı. Ira da belki onlar gibi balıkçı olacaktı, ama okuldaki matematik öğretmeni onun olağanüstü IQ'sunu keşfetmişti. Chapel Hill'de kazandığı bir burs onu evinden uzaklaştırdı. Yale bursu ona bir lisansüstü derece kazandırdı. Stanford'dan aldığı üçüncü burs ise adının önüne "Doktor" unvanını getirdi. Davidson'da ekonomi dersleri verirken Senato seçimlerine girdi ve uzun yıllar Senatör olarak görev yaptı. Bir süre sonra politikadan ve Washington'dan uzaklaşmak istedi, ama bunu ancak yetmiş bir yaşında başarabildi. Senatodan ayrılırken ona ABD istihbarat master derecesi verildi ki başka hiçbir politikacıda yoktu bu unvan.

Clayburn tenis kulübünden eski bir arkadaşı olan Carl Pratt'la Marriott Otele gitmeyi kabul etti, ama sadece merakından... Bildiği kadarıyla Neptün gizemi asla çözülememişti. Ama kendisi son beş yıldır hemen her gün balığa çıkıyor, Hatteras'tan Cape Lookodut'a kadar geniş bir bölgede balık tutuyor, dünyayla pek ilgilenmiyordu.

Senato yaşamının sonlarına doğru Joel Backman'ın büyük ücretlerle çalışan zorlu lobicilerden biri olduğunu görmüş, bir süre izlemişti onu. Layık olduğu belayı bulan bir başka kobra olan Jacy Hubbard öldürüldüğünde Clayburn de Washington'dan ayrılmak üzereydi.

O tip adamlarla işi yoktu Clayburn'ün.

520 numaralı odanın kapısı açıldığında Clayburn, Carl Pratt'ın arkasından içeri girdi ve şeytanın kendisiyle yüz yüze geldi.

Fakat şeytan şimdi nazik, adeta cana yakın bir adam olmuştu, farklıydı, değişmişti. Onu değiştiren cezaevi olmalıydı.

Joel Senatör Clayburn'le tanıştıktan sonra oğlu Neal'ı da tanıştırdı. Herkes birbirinin elini sıktı, teşekkür etti. Küçük otel dairesindeki sehpanın üstünde çeşitli kurabiyeler, kahve ve meyve suları vardı. Dört koltuk geniş bir daire şeklinde dizilmişti ve hepsi oturdular.

Joel, "Fazla vaktinizi almayacağım," diye başladı söze. "Senatör, yardımınıza ihtiyacım var. Beni birkaç yıl dünyadan uzaklaştıran rezil olay konusunda neler bildiğinizi bilmiyorum, ama..."

"Konuyu biliyorum ama cevapsız kalan birçok soru vardı."

"Bunların cevaplarını bildiğimi sanıyorum."

"Pekâlâ, bu uydu sistemi kime ait?"

Joel yerinde oturamadı, kalkıp pencereden dışarı baktı, ama bir şey görmüyor gibiydi, derin bir nefes aldı ve, "Bu uydu sistemini Kızıl Çin yaptı," diye cevap verdi. "Ve bunun için çok büyük paralar harcadılar. Bildiğiniz gibi Çilliler konvansiyonel silahlar konusunda bizden çok gerideler, bunun için de ileri teknoloji sistemlerine çok para harcıyorlar. Bizim teknolojimizin bir kısmını çaldılar ve Neptün adını verdikleri uydu sistemini yaparak başarıyla uzaya gönderdiler, CIA'in de haberi olmadı bundan."

"Nasıl yaptılar peki?"

"Orman yangını gibi bir alçak teknoloji kullandılar. Ülkenin kuzeyinde bir gece büyük bir orman yangını çıkardılar. Bu büyük orman yangınının çıkardığı muazzam dumanlar içinde, her birinde üç uydu olan üç roket fırlattılar."

Clayburn, "Bunu bir kez Ruslar da yapmıştı," dedi.

"Ve Rusların oyunu kendilerini kandırdı bu kez. Onlar da Neptün'ü gözden kaçırdılar, hiçbir ülkenin haberi olmadı bu uydu sisteminden. Benim müşterilerim tesadüfen bulana kadar kimse bilmiyordu bu sistemi."

"Şu Pakistanlı bilgisayarıcılar."

"Evet, ayrıca üçü de öldü."

"Kim öldürdü onları?"

"Kızıl Çin ajanları sanıyorum."

"Jacy Hubbard'ı kim öldürdü peki?"

"Aynı kişiler."

"Bu adamlar seni mi izliyor şimdi? Ne kadar yakınlar sana?"

"İstemediğim kadar yakındalar."

Clayburn masaya uzanıp bir parça kek aldı ve Pratt de bardağına biraz portakal suyu koydu.

Joel, “Şu anda yazılım bende,” diye devam etti. “Yani JAM denen yazılım. Bundan sadece bir kopya vardı.”

Clayburn, “Senin satmak istediğin kopya mı yani?” diye sordu.

“Evet. Ve gerçekten de kurtulmak istiyorum bundan. Bu yazılım fazla ölümcül olmaya başladı ve bir an önce elimden çıkarmak istiyorum. Ama kime verebileceğimi bilemiyorum.”

O ana kadar hiç konuşmamış olan Pratt, bir şey söylemiş olmak için, “CIA’ne ne diyorsun?” dedi.

Clayburn hemen başını iki yana salladı.

Joel, “Onlara güvenemiyorum,” diye cevap verdi. “Teddy Maynard benim affımı sağladı, sonra da oturdu, birilerinin gelip beni öldürmesini bekledi. Şimdi de geçici bir başkan var orada.”

Clayburn, “Ve de yeni bir Başkanımız var,” diye ekledi. “Şu anda CIA rezalet durumda. Ben de olsam asla yaklaşmam onlara.” Ve Clayburn bunu söyleyerek, artık olaya sadece bir seyirci gibi değil de danışman olarak yaklaştığını belli etti.

Joel, “Kiminle konuşabilirim bu konuda?” diye sordu. “Kime güvenebilirim?”

Clayburn hiç düşünmeden, “DIA, Savunma İstihbarat Dairesi,” dedi. “Teşkilatın başında Binbaşı Wes Roland var, eski bir dostumdur.”

“Ne zamandan beri orada?”

Clayburn biraz düşündü, sonra, “On, belki de on iki yıldan beri orada,” diye cevap verdi. “Çok zeki ve tecrübeli bir adamdır, aynı zamanda da çok dürüsttür.”

“Onunla konuşabilir misiniz?”

“Elbette, ara sıra görüşürüz zaten.”

Pratt, “CIA başkanına rapor vermek zorunda değil mi o?” diye sordu.

“Evet, ama herkes yapıyor bunu zaten. Şu anda ülkede en azından on beş ayrı istihbarat teşkilatı var, hepsi de CIA’ne rapor vermek zorunda, bunu ortadan kaldırmak için yirmi yıl uğraştım ama başaramadım.”

Joel, “O zaman Wes Roland kendisine verdiklerimi CIA’ne mi teslim edecek yani?” diye sordu.

“Buna mecbur, yasalar böyle diyor. Ama bunu yapmanın çeşitli yolları vardır. Roland hassas bir adamdır ve politik oyunları iyi bilir. Onun için bu kadar uzun süre orada kaldı zaten.”

“Onunla görüşmemizi sağlayabilir misiniz?”

“Elbette, ama bu görüşmede ne olacak?”

“JAM’i onun kucağına atacak ve oradan kaçacağım.”

“Karşılığında ne istiyorsun peki?”

“Bu kolay bir anlaşma olacak Senatör. Para istemiyorum, sadece yardım etmek istiyorum.”

“Ne?”

“Bu konuyu onunla konuşmak isterim, elbette siz de oradayken.”

Clayburn yere bakıp düşünürken odada derin bir sessizlik oldu. Neal masaya gidip bir parça kek alırken Joel kendine biraz daha kahve koydu. Pratt hiç kuşkusuz akşamdan kalmaydı yine, bir bardak daha portakal suyu aldı.

Clayburn sonunda koltuğunda arkaya yaslandı. “Sanırım bu durumda acele etmemiz gerekiyor,” dedi.

“Hem de çok acele etmeliyiz, eğer Binbaşı Roland’ın zamanı uygunsa onunla hemen ve istediği yerde görüşebilirim.”

“Bu konu için her işini bırakacağına eminim.”

“Telefon şurada.”

Clayburn ayağa kalktı ve telefona doğru giderken Pratt boğazını temizledi, “Bakın çocuklar,” dedi. “Ben bu noktada bu işten sıyrılmak istiyorum. Başka bir şey duymak, buna tanık olmak, suçlanmak ya da bir başka kurban olmak istemiyorum. Onun için izin verirseniz hemen büroma gitmek isterim.”

Bunu söyler söylemez onların cevabını bile beklemedi ve odadan hızla çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Diğerleri onun bu ani gidişine şaşırılmışlardı ve kapanan kapıya bir süre baktılar.

Clayburn, “Zavallı Carl, her zaman gölgesinden korkar,” dedi ve telefonu alıp birkaç rakam

tuşladı.

Clayburn, Pentagona ikinci ve toplam dördüncü telefonun ortasında ahizeyi eliyle kapadı ve Joel'e bakarak, "Seninle Pentagonda görüşmek istiyorlar," dedi.

Ama Joel başını iki yana salladı. "Hayır efendim, anlaşma olmadan önce oraya gitmek istemiyorum. Diskleri yanıma almadan gidebilirim oraya, onlara daha sonra verebilirim bunu, ama yazılımla beraber girmem o binaya."

Clayburn onun bu söylediğini karşı tarafa aktardı ve bir süre onları dinledi. Sonra tekrar ahizeyi kapayarak, "Bu yazılımda neler var?" diye sordu.

"Bunlar dört tane disk."

"Bunu kontrol etmek istiyorlar, anlarsın işte, değil mi?"

"Pekâlâ, Pentagona iki diski götürürüm. Yani yazılımın yarısı sayılır bu. Onları kısa sürede kontrol edebilirler."

Clayburn bunu da hattın diğer ucundaki muhatabına aktardı ve yine bir süre dinledi. "Pekâlâ, onları şimdi bana gösterebilir misin?"

"Evet."

Joel çantasını alırken Clayburn telefon elinde bekledi. Joel çantadan zarfı çıkardı, içinden dört diski aldı ve Neal ile Clayburn'ün şaşkın bakışları altında yatağın üstüne koydu. Clayburn hattın diğer ucundaki kişiye, "Şu anda dört disk görüyorum," dedi. "Bay Backman bana bunların söylediği şey olduğunu doğruluyor." Bir süre muhatabının söylediklerini dinledi, sonra Joel'e baktı.

"Hemen Pentagona gitmemizi istiyorlar."

"O halde gidelim."

Clayburn telefonu kapayıp, "Pentagon telaşlandı," dedi. "Sanırım herkes heyecanla bunları bekliyor. Hemen gidelim."

Joel, "Beş dakika sonra sizinle lobide buluşuruz," dedi.

Clayburn odadan çıktıktan sonra Joel disklerden ikisini alıp ceketinin iç cebine attı. Üçüncü ve dördüncü diskleri tekrar çantaya koydu ve çantayı Neal'a verdi. "Biz gittikten sonra aşağı inip kendine bir oda tut, odana çık ve buraya bir mesaj bırakıp bana oda numaranı bildir, sonra da benden haber bekle."

"Tamam baba, umarım ne yaptığını biliyorsundur."

"Bu sadece bir anlaşma olacak oğlum, tıpkı eski günlerdeki gibi."

* * *

TAKSİ ONLARI PENTAGONUN GÜNEY tarafında, metro istasyonu yakınında bıraktı. Binbaşı Roland'ın iki üniformalı subayı onları ana giriş kapısının hemen önünde bekliyordu. İkisini alıp güvenlik kontrolünden geçirdiler ve geçici kimlik kartları için gerekli olan fotoğraflarını çektiler. Clayburn bu sıkı bürokratik işlemleri görünce, geçmişte buraya ne kadar kolayca girip çıktığını hatırladı.

Ama eski günler geride kalmıştı işte, bir zamanlar büyük bir dolandırıcı olarak gördüğü adama şimdi yardım ediyor, Backman'ın planına destek veriyordu. İkinci katın geniş koridorlarında yürürken, 'Eskiden, sadece iki süper güç varken ne rahattık,' diye düşündü. 'Her zaman Sovyetlerin önündeydik ve kötü adamları tanımak kolay oluyordu.'

Onlara refakat eden subaylarla birlikte merdivenden üçüncü kata çıktılar, C kanadına geçtiler ve birkaç kapıdan geçtikten sonra beklendikleri odaya girdiler. Binbaşı Roland onları ayakta bekliyordu. Adam altmış yaşlarında vardı ama haki üniforması içinde hâlâ çok sağlıklı ve dinç görünüyordu. Tanışma faslı bitince toplantı odasına geçtiler. Uzun, geniş masanın bir ucunda üç teknisyen, oraya yeni konduğu belli olan büyük bir bilgisayar kontrol ediyorlardı.

Binbaşı Roland iki yardımcısını çağırmak için nezaket gereği Joel'den izin istedi. Joel elbette dedi, buna itirazı olamazdı.

Roland, "Toplantıyı videoya çekersek sizce sakıncası olur mu?" diye sordu.

Joel, "Neden çekeceksiniz?" diyerek soruyla karşılık verdi.

"Üstlerimizden biri görmek istediği takdirde gösterebilmek için elbette."

"Örneğin kim?"

"Belki Başkan görmek isteyebilir toplantının nasıl geçtiğini."

Joel döndü ve Clayburn'e baktı, görünüşte olsa bile odada tek tanıdığı ve dost bildiği adam oyd.

Joel, "CIA de görmek ister mi?" diye sordu.

"Belki."

"En azından toplantı başlarında videoyu bırakalım. Belki biraz konuştuktan sonra kamerayı açabiliriz."

"Pekâlâ. Kahve ya da başka bir içecek alır mısınız?"

O anda kimse bir şey istemedi. Binbaşı Roland bilgisayar teknisyenlerine sistemin hazır olup olmadığını sordu. Bilgisayar hazırdı ve teknisyenler dışarı çıktılar.

Masanın bir tarafına Joel ve Clayburn, karşı tarafına ise Roland ile iki yardımcısı oturdular. Üçünün de önünde not defterleri ve kalemleri hazırdı. Joel ile Clayburn'ün önünde ise hiçbir şey yoktu.

Backman toplantının baş aktörü olmaya kararlıymış gibi bir tavırla, "Önce CIA ile ilgili bazı şeyleri konuşup bu konuyu bitirelim isterseniz," diye başladı. "Yasalara göre, ya da eskiden işlerin nasıl yürüdüğünü hatırladığım kadarıyla, tüm istihbarat teşkilatlarının çalışmaları CIA tarafından kontrol edilmektedir."

Roland, "Bu doğru," dedi.

"Size vereceğim bu bilgiyi ne yapacaksınız o zaman?"

Binbaşı sağ tarafından oturan yardımcısına baktı, ikisi de birkaç saniye şaşırılmış gibi düşündüler. "Sizin de söylediğiniz gibi CIA başkanı bu bilgiden haberdar olmak ister ve bu da onun hakkıdır."

Backman gülümsedi ve boğazını temizledi. "Binbaşım, CIA beni öldürtmek istedi, tamam mı? Ve yanılmıyorsam hâlâ da peşimdeler. Langley'deki o insanlara hiç güvenim yok benim."

"Bay Maynard gitti, Bay Backman."

"Ama onun yerine başka biri geldi. Ben sizden para istemiyorum Binbaşım, sadece koruma istiyorum. Her şeyden önce kendi hükümetimin beni rahat bırakmasını istiyorum."

Roland kendinden emin bir ifadeyle, "Bunu sağlayabiliriz," dedi.

"Başka birkaç kişi için de yardım istiyorum sizden."

"Bize her şeyi açıkça söyleyin Bay Backman. Ne kadar çok şey bilirsek size o kadar çok yardımcı olabiliriz."

Joel Backman bu dünyada oğlu Neal'dan başka hiç kimseye güvenmiyordu. Ama artık her şeyi açıkça anlatmasının, sonra da umutla sonucu beklemesinin zamanı gelmişti. Kovalamaca bitmiş, artık kaçacak yeri kalmamıştı.

Onlara Neptün uydu sistemini, Çinlilerin bunu ABD savunma sanayii firmalarından teknoloji çalarak nasıl yaptıklarını, duman perdesi altında nasıl uzaya fırlattıklarını ve sadece ABD'yi değil, Rusları, İngilizleri, İsrailileri de nasıl aldattıklarını anlattı. Sonra dâhi bilgisayar uzmanı Pakistanlı üç gençten, onların Neptün'ü keşfetmelerinden, daha sonra da sistemi kontrol edebilen bir yazılımı gerçekleştirdiklerinden söz etti. Kendisi de JAM denen bu yazılımı çeşitli hükümetlere satmak ve büyük paralar kazanmak istemiş, korkunç hırsına yenilmişti. Bu konuda Jacy Hubbard'la işbirliğine gitmiş ve ikisi çılgınca şeyler yapmışlardı. Hatalarını kabul ediyor, neden olduğu felaketin suçunu üstleniyordu. Joel bunları anlattıktan sonra biraz durup düşündü, sonra tekrar başladı konuşmaya.

Ruslar onun satmak istediği yazılımla ilgilenmemişlerdi. Onların kendi uyduları vardı ve daha fazlasına para harcamak istemiyorlardı.

İsrail’le hiçbir anlaşma yapmamıştı. Ama onlar, kendisinin Suudilerle bir anlaşma yapmak üzere olduğunu öğrenmişlerdi. Suudiler JAM yazılımını almayı çok istiyorlardı. Birkaç uyduları vardı ama Neptün gibi çok geliştirilmiş bir sisteme sahip olmak için her şeyi yapabilirlerdi.

Neptün uydu sistemiyle başka hiçbir sistem başa çıkamazdı, en son kuşak Amerikan uyduları bile onun gerisinde kalmıştı.

Aslında Suudiler bu dört diski görmüşlerdi. Pakistanlı bilgisayar uzmanı üç genç, çok sıkı kontrol altında yapılan bir gösteride, iki Suudi ajanına bu yazılımın neler yapabildiğini göstermişlerdi. Bu deney Maryland Üniversitesi kampüsündeki bir bilgisayar laboratuvarında gerçekleştirilmiş ve Suudi ajanları gördüklerinden tatmin olmuşlardı. Bu gösteride Backman ve Hubbard da bulunmuşlardı.

Suudiler JAM yazılım sistemi için 100 milyon dolar teklif etmişlerdi. Kendini Suudilerin yakın dostu olarak gören Hubbard bu görüşmelerde aracılık etmişti. “Aracılık ücreti” olarak bir milyon dolar ödenmiş, para bir Zürih bankasına transfer edilmişti. Sonra Hubbard ve Backman yarım milyar teklifini getirmişlerdi.

Ondan sonra ortalık karışmış, federaller olaya el koymuş, suçlamalar, soruşturmalar, tutuklamalar birbirini izlemiş ve Suudiler korkup geri çekilmişlerdi. O sırada Hubbard öldürülmüş, Joel de ölümden kaçmak için hapse girmeyi kabul etmiş, ama arkasında bu olaydan zarar gören ve kendisine kin duyan bir sürü insan bırakmıştı.

* * *

JOEL’İN KONUŞMASI KIRK BEŞ DAKİKA sürdü ve sözü hiç kesilmedi. Joel konuşmasını bitirdiğinde masanın karşısında oturan üçlüden hiçbiri not almamıştı. Sadece büyük bir dikkatle onu dinlemişlerdi.

Joel sustuğunda Roland, “İsraillilerle konuşabiliriz, bundan eminim,” dedi. “Eğer JAM’in Suudilerin eline geçmeyeceğini öğrenirlerse rahatlarlar. Onlarla yıllardan beri konuşup görüşüyoruz. JAM konusunda da çok görüşmemiz oldu. Onları yatıştıracağımızdan eminim.”

“Ya Suudiler?”

“Onlar da bu konuda en üst düzeylerde temas ettiler bizimle. Bugünlerde pek çok ortak çıkarımız var onlarla. Yazılımın bizde olduğunu ve başka kimsenin eline geçmeyeceğini öğrenince onlar da rahatlayacaklardır. Suudileri iyi tanırım, bu olayı kapatacak, kötü bir anlaşma olduğunu kabul ederek üzerine sünger çekeceklerdir. Sadece şu aracılık ücreti olarak ödenmiş olan para var.”

“Bir milyon dolar onlar için cep harçlığı sayılır, küçük para, bunu tartışmayalım.”

“Pekâlâ, böylece geriye Çinliler kalıyor.”

“Bu konuda ne diyeceksiniz peki?”

Clayburn şimdiye kadar sesini çıkarmamıştı ama dirseklerini masaya koyup hafifçe öne doğru eğildi ve, “Bana sorarsanız onlar bunu asla unutmazlar,” dedi. “Müşterilerin onların milyarlarca dolarlık sisteminin kontrolünü ele geçirdiler. Çinliler şimdiye kadar yapılmış en mükemmel uydu sistemini yaptılar ama şu anda kullanamıyorlar onu. Bunu unutacaklarını ve yapanları affedeceklerini hiç sanmıyorum, bunun için onları suçlayamam da. Ama ne yazık ki istihbarat konularında Pekin’le pek anlaşığımız da söylenemez.”

Roland başını salladı. “Korkarım Senatör bu konuda haklı. Yazılımın bizde olduğunu söyleyemeyiz onlara, ama gerçekten de unutmayacaklardır bunu.”

“Ben de suçlamıyorum onları. Ben sadece yaşamak istiyorum, hepsi bu.”

“Çinlileri yumuşatmaya çalışır, elimizden geleni yaparız, ama yapabileceğimiz fazla bir şey olduğunu da sanmıyorum.”

“Pekâlâ, anlaşma şu beyler. CIA’i peşimden çekip İsrail’i ve Suudileri yumuşatmak için hemen

harekete geçecek, bunun için söz vereceksiniz bana. Çinlilerle de bir şeyler yapmaya çalışın. Ve biri Avustralya, diğeri Kanada, iki pasaport istiyorum. Bunlar hazır olur olmaz, ve bunun bugün öğleden sonra olmasını çok isterim, pasaportları bana getirin, diğeri iki diski alın.”

Roland, “Anlaştık,” dedi. “Ama yazılımı kontrol etmemiz gerekecek.”

Joel elini cebine atıp bir ve iki numaralı diskleri çıkardı. Roland iki bilgisayarıcıyı içeri çağırdı ve hepsi birden büyük monitörün başına toplandılar.

* * *

KOD ADI ALBERT OLAN MOSSAD AJANI Yirmi İkinci Sokaktaki Marriott Oteline giren adamın Neal Backman olduğunu sanıyordu. Hemen şefini aradı ve yarım saat içinde iki ajan daha geldi otelin lobisine. Albert, Neal’ı bir saat sonra tekrar gördü, Neal otele geldiğinde elinde çanta yoktu, ama bu kez asansörden bir evrak çantasıyla çıktı ve resepsiyona gidip bir oda tutar gibi fiş doldurdu. Sonra cüzdanını çıkardı ve resepsiyon memuruna bir kredi kartı uzattı.

Neal tekrar asansöre gitti ve Albert birkaç saniye içinde gözden kaybetti onu.

Joel Backman’ın Marriott Otelde kaldığı öğrenilmişti, çok önemliydi bu, ama aynı zamanda sorunlu bir durumdu. Her şeyden önce Amerikan topraklarında bir Amerikalıyı öldürmek çok hassas bir operasyondur ve bunun için başbakanın onay vermesi gerekirdi. Ayrıca bu koca otelde hedefi bulmak da kolay olmayacaktı. Otelde altı yüz oda, yüzlerce müşteri, yüzlerce çalışan ve yine yüzlerce ziyaretçi vardı, o sırada beş toplantı odasında da toplantılar yapılıyordu.

Her şeye rağmen operasyon planı hızlı yapıldı.

* * *

LOBİCİLER VE ESKİ POLİTİKACILAR tarafından birlikte görülüp yine bir sürü dedikodunun çıkmasını önlemek için, senatörle birlikte öğle yemeğini Dupont Circle yakınlarında küçük bir Vietnam restoranının arka tarafında yediler. Joel ve Neal, bir saat süreyle baharatlı, çok acı makarnayı yemeğe uğraşırken, Ocracoke’lu balıkçının Washington’daki muhteşem eski günlerinden kalan anılarını, hikâyelerini dinlediler. Yaşlı, eski politikacı politikayı hiç özlemediğini birkaç kez tekrarladı, ama o günlere ait anıları hep entrikalar, espriler ve bir sürü dostluklarla doluydu.

Clayburn o sabah Joel Backman’ın kafasına bir kurşun sıkılmasının iyi olacağını düşünüyordu, ama yemekten sonra restoranın önünde onlardan ayrılırken fikri tamamen değişmişti, gelip teknesini görmesi için Joel’i davet etti ve Neal’ı da getirmesini istedi. Joel çocukluğundan beri balığa çıkmamıştı ve Outer Banks’e asla gidemeyeceğini biliyordu, yine de senatöre olan minnettarlığını göstermek için gelmeye çalışacağını söyledi.

Bir süre sonra, Joel’in başına gerçekten de bir kurşun sıkılmasına pek uzun zaman kalmamıştı. Öğle yemeğinden sonra Neal’la birlikte Connecticut Caddesinde yürürlerken Mossad ajanları tarafından dikkatle izleniyorlardı. Bir keskin nişancı, kiralanmış bir kapalı kamyonetin arkasında emir bekliyordu. Ama operasyon emri Tel Aviv’den gelecekti. Ve kaldırım da çok kalabalıktı.

Neal otel odasındaki telefon rehberini karıştırmış ve satın alınan elbiseleri bir gecede müşterinin ölçülerine uygun hale getiren bir elbise mağazası bulmuştu. Babasının yeni elbiselere ihtiyacı vardı ve ona yardım etmeyi çok istiyordu. Mağazaya gittiler, Joel lacivert, yeşil, siyah takım elbise, beyaz bir gömlek, iki kravat, birkaç rahat giyecek, iki çift siyah ayakkabı satın aldı ve hepsi

için nakit olarak 3100 dolar ödedi. Bowling ayakkabıları, tezgâhtar onlar hakkında övücü şeyler söylemiş olsa da, çöp sepetine atıldı.

Öğleden sonra saat 4'te Massachusetts Caddesindeki Starbucks kafede oturlurken Neal cep telefonunu çıkardı, Roland'ın verdiği numarayı tuşladı ve telefonu babasına uzattı.

Roland telefona cevap verip, "Geliyoruz," dedi.

Joel kahve için diğer müşterilere bakarken, "Oda beş yüz yirmi," dedi. "Kaç kişi geliyor?"

Roland, "Küçük bir grup," diye cevap verdi.

"Kaç kişi getirdiğin umurumda değil, ama yanındakileri lobide bırak."

"Pekâlâ, tamam."

Oradan çıkıp on blok mesafedeki Marriott'a doğru yürürken silahlı Mossad ajanları tarafından sürekli olarak izleniyorlardı. Tel Aviv'den hâlâ haber gelmemiştir.

Backman'ler odaya girdikten birkaç dakika sonra kapı vuruldu.

Joel endişeli bir ifadeyle oğlunun yüzüne baktı, Neal de en az babası kadar tedirgin görünüyordu. Joel içinden, galiba buraya kadar, diye söylendi. Bolonya sokaklarında yaya olarak başlayan, sonra otobüsle Modena'ya, oradan taksiyle Milano'ya devam eden, daha sonra trenle Stuttgart'a, Zürih'e, 150 kilometre hızla Münih'e kadar süren yolculuk Lufthansa uçağının lüks koltuğunda son bulmuş ve ülkesine sağ olarak dönmeyi başarmıştı, ama hepsi buraya kadardı işte, yolun sonuna gelmişti.

Joel kapıya doğru yaklaştı, "Kim o?" diye sordu.

"Wes Roland."

Joel kapı deliğinden baktı ama kimseyi göremedi. Derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Binbaşı spor ceket giymiş, kravat takmıştı, yalnızdı ve elleri boştu. En azından yalnız görünüyordu, Joel koridordan aşağı bakınca saklanmaya çalışan insanlar gördü. Kapıyı kapadı ve oğlunu Roland'la tanıştırdı.

Roland elini cebine atıp iki pasaport çıkardı ve, "İşte pasaportlar," dedi. Bir pasaport koyu mavi renkteydi ve üzerinde yaldızlı harflerle AVUSTRALYA yazıyordu, Joel açıp resmine baktı, teknisyenler güvenlikte çekilen resmini kullanmış, saçlarını biraz açmış, gözlüklerle yüzündeki birkaç kırışıklığı yok ederek onu daha yakışıklı yapmışlardı. Adı Simon Wilson McAvoy'du. Joel, "Fena değil," dedi.

Lacivert renkli ikinci pasaportun kapağında da yine sarı yaldızla KANADA yazıyordu, aynı resim kullanılmıştı ve bundaki adı da lan Rex Hatteboro idi. Joel beğendiğini belirtmek için başını salladı ve bakması için pasaportları Neal'a verdi.

Roland, "Af skandalıyla ilgili bir soruşturma başlatılmış," dedi. "Bunu toplantıda konuşmadık."

"Binbaşım, bu işle ilgim olmadığını sen de biliyorsun ben de. CIA'in, temiz olduğum konusunda Hoover'daki adamları ikna edeceğine inanıyorum. Affedileceğimi bilmiyordum ben. Bu skandalda benim parmağım yok."

"Soruşturma komisyonu önüne çıkman gerekebilir."

"Güzel, bunun için gönüllü olacağım. Onların önünde fazla kalacağımı sanmam."

Roland ona inanmış gibiydi, zaten sadece bir haberciydi kendisi. Etrafa bakınarak, "Evet, gelelim şu yazılıma," dedi.

Joel, "O diskler burada değil," dedi, abartılı bir tavırdı bu. Neal'a bakıp başını salladı ve Neal odadan çıktı. Roland kaşlarını kaldırıp gözlerini kısarken Joel, "Biraz bekle," dedi.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece paket başka bir odada. Özür dilerim, uzun zamandan beri casusluk oynuyorum da."

"Senin durumunda olan bir adam için iyi bir çalışma."

"Sanırım bu artık bir yaşam biçimi oldu."

"Bizim teknik adamlar hâlâ o iki diskle uğraşıyorlar. Gerçekten de insanı çok etkileyen bir çalışma yapmış adamlar."

"Müşterilerim çok zeki ve iyi insanlardı Binbaşım. Ama biraz fazla açgözlülük ettiler galiba."

Böyle davranan başkaları da oldu tabii.”

Biraz sonra kapı vuruldu ve Neal geldi. Joel zarfı ondan alıp iki diski çıkardı ve Roland’a uzattı. Roland, “Teşekkür ederim,” dedi. “Bu iş cesaret isterdi doğrusu.”

“Bazı insanlarda beyinden çok cesaret oluyor galiba.”

Sorun halledilmiş, artık konuşulacak bir şey kalmamıştı. Roland kapıya gidip tokmağı tuttu ve o anda bir şey hatırlamış gibi durdu. “Haberin olsun, CIA Sammy Tin’in bugün öğleden sonra New York’a indiğini sanıyor. Milano’dan gelen uçaktan inmiş.”

Joel, “Teşekkür ederim,” dedi.

Roland çıkınca Joel yatağına uzandı ve gözlerini kapadı. Neal minibardan iki bira alıp bir koltuğa oturdu. Biralardan birini açıp bir yudum aldı, “Kim bu Sammy Tin baba?” diye sordu.

“Bunu bilmesen daha iyi.”

“Her şeyi bilmek istiyorum ve sen de bana söyleyeceksin.”

* * *

LISA’NIN ANNESİNİN ARABASI AKŞAM saat 6’da Georgetown’da, Wisconsin Caddesinde, bir berber salonunun önünde durdu, Joel arabadan indi ve Neal evine doğru yola çıktı.

Neal berber randevusunu iki saat önce almış ve saç boyasını yapacak olan berberin 500 dolar kazanacağını söylemişti. Maureen adlı iri kadın berber onu bekliyordu, evine geç kalacağı için pek mutlu değildi ama alacağı parayı düşününce rahatlamıştı.

Joel parayı peşin ödedi, telefonla randevuyu veren kıza ve Maureen’e teşekkür ederek koltuğa oturdu.

Maureen, “Yıklatmak istiyor musunuz?” diye sordu.

“Hayır, fazla vaktim yok, acele edelim.”

Kadın onun saçlarına dokunup, “Kim yaptı bu boyayı?” diye sordu.

“İtalya’da bir hanım.”

“Ne renk istiyorsunuz?”

“Ağarmış saç istiyorum.”

“Doğal mı olsun?”

“Doğalın da ötesinde. Beyaza yakın olmasını istiyorum.”

Kadın garip bir ifadeyle telefon başındaki kıza baktı. Bize her türlü insan gelir demek istiyordu herhalde.

Maureen çalışmaya başlarken telefona bakan kız çıkıp evine gitti. Birkaç dakika sonra Joel, “Yarın çalışıyor musun?” diye sordu.

“Hayır, yarın izin günüm. Neden sordunuz?”

“Çünkü yarın öğleye doğru yine geleceğim buraya. Yarın biraz daha koyu bir boya isteyeceğim, yani şimdi yaptığın rengi biraz koyulaştıracağım.”

Kadın durdu ve aynadan ona baktı.

“Neyiniz var sizin bayım?”

“Yarın öğle vakti beni bekle burada, sana nakit bin dolar vereceğim.”

“Elbette, ya ertesi gün?”

“Ağarmış saçların bir kısmı gidince iyi olacak.”

* * *

TELEFON ÇALDIĞINDA Dan Sandberg Post'daki masasında oturuyordu, akşam olmak üzereydi. Telefon eden kişi adının Joel Backman olduğunu söyledi, onunla konuşmak istiyordu. Sandberg'in telefonunda arayanın numarası vardı ama bilmediği bir numaraydı bu.

Sandberg dizüstü bilgisayarını hemen önüne çekip, "Gerçek Joel Backman mi?" diye sordu.

"Ben bir tane tanıyorum."

"Memnun oldum. Seni son gördüğümde mahkemede tüm suçlamaları kabul ediyordun."

"Başkanlık affıyla ilgili tüm suçlamalar düştü."

"Dünyanın diğer ucundasın sanıyordum."

"Evet, Avrupa'dan bıktım. Eski yerlerimi özledim, geri döndüm ve işe yeniden başlıyorum."

"Nasıl bir iş bu?"

"Benim uzman olduğum iş elbette. Seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

"Mutlu olurum. Ama afla ilgili soru sormak isterim. Bu konuda bir sürü söylenti var."

"Önce onu konuşacağız zaten, Bay Sandberg. Yarın sabah saat dokuz iyi mi?"

"Bunu asla kaçırmam. Nerede buluyoruz?"

"Hay-Adams kral dairesinde olacağım. Fotoğrafçı da getirebilirsin. Komisyoncu kente döndü."

Sandberg telefonu kapadı ve hemen CIA'deki en iyi haber kaynağı Rusty Lowell'i aradı. Ama Lowell dışarıdaydı ve kimse de nerede olduğunu bilmiyordu. Langley'deki başka bir kaynağını aradı ama onu da bulamadı.

* * *

WHITAKER MİLANO'DAN DULLES havaalanına uçan Alitalia uçağının birinci mevkisindeydi. Birinci sınıf kabinde içki serbestti ve Whitaker da bundan alabildiğince yararlanmak istedi. Julia Javier'nin telefonu onu şoke etmişti. Kadın önce tatlı bir sesle konuşmuş, sonra aniden, "Oralarda Marco'yu gören var mı Whitaker?" diye soruvermişti.

"Hayır ama arıyoruz onu."

"Bulabilecek misiniz peki?"

"Elbette, fazla uzaklara gidemez."

"Başkan hanım çok endişeli Whitaker. Marco'yu bulup bulamayacağınızı öğrenmek istiyor."

"Bulacağımızı söyle ona."

"Peki onu nerede arıyorsunuz Whitaker?"

"Milano ile Zürih arasında her yerde."

"Evet ama vaktinizi boşa harcıyorsunuz Whitaker, senin eski dostun Marco birden Washington'da çıkıverdi ortaya. Bugün öğleden sonra Pentagonla toplantı yaptı. Gözünüzün önünden kayboldu ve bizi rezil etti Whitaker."

"Nee?"

"Buraya gelmeni istiyorum Whitaker, hemen gel."

Luigi Whitaker'dan yirmi dört sıra geride, turist sınıfında, rap müziği dinleyen on iki yaşında bir kız çocuğunun yanındaki koltukta oturuyordu. Dördüncü içkisini içmişti, burada içki bedava değildi ama umurunda değildi, içecekti işte.

Whitaker hiç kuşkusuz ön tarafta notlar alıyor, suçu Luigi'nin üstüne yıkmak için kim bilir neler uyduruyordu. O da aynı şeyi yapmalı, savunmasını hazırlamalıydı ama şu anda canı içmek istiyordu. Gelecek hafta Washington'da hayat hiç de kolay olmayacaktı.

* * *

DOĞU STANDART SAATİNE GÖRE akşam üzeri tam 6.02'de, Tel Aviv'den Backman'ın öldürülmesi planının iptal edildiği haberi geldi. Ajanlar Backman'ın peşini bırakacak ve eski görev yerlerine geri döneceklerdi, kimse ölmeyecekti.

Ajanlar bu yeni emre sevindiler. Onlar görevlerini kimseye görünmeden, belli etmeden yapıp arkalarında hiçbir iz bırakmadan yerlerine dönecek şekilde eğitilmişlerdi. Aslında Bolonya böyle bir görev için Washington'un kalabalık caddelerinden çok daha uygun bir yerdi.

Joel bir saat sonra Marriott'u terk etti ve serin havada uzun bir yürüyüş yaptı. Fakat kalabalık caddelerde dolaştı ve fazla da zaman harcamadı. Burası Bolonya değildi. Akşam karanlığından sonra çok daha farklı olurdu bu şehir. Çalışanlar evlerine gittikten ve trafik azaldıktan sonra sokaklar tehlikeli olmaya başladılar.

Hay-Adams'ın resepsiyon memuru kredi kartını nakit paraya yeğlerdi, muhasebenin işini kolaylaştırıyordu bu plastik kartlar. Müşterilerin içinde nakit ödeme yapmak isteyen çok az çıkardı ama bu müşteri nedense nakit ödeme konusunda ısrarlıydı. Adamın rezervasyonu da yapılmıştı, memur gülümsedi ve Bay Ferro'yu otele kabul etti.

“Bagajımız efendim?”

“Yok.”

Konuşma orada bitti.

Bay Ferro elinde sadece ucuz görünüşlü, siyah renkli bir deri evrak çantası taşıyarak asansöre doğru yürüdü.

* * *

HAY-ADAMS OTELİNİN KRAL DAİRESİ sekizinci kattaydı ve üç geniş pencereden biri H Sokağını, ikincisi Lafayette Parkını, üçüncüsü de Beyaz Sarayı görüyordu. Dairede geniş bir yatak, sarı pirinç ve mermer kaplı bir banyo odası, antika mobilyalarla döşenmiş bir salon, eski moda bir televizyon, telefon ve az kullanılan bir faks makinesi vardı. Dairenin geceliği 3000 dolardı ama komisyoncunun umurunda mıydı bu?

Sandberg saat dokuzda kapıyı vurduğunda sadece iki saniye bekledi, kapı hemen açıldı ve neşeli bir ses, “Günaydın Dan!” diyerek onu karşıladı. Backman onun elini yakalayıp kuvvetle sıktı ve içeri aldı.

“Gelmene sevindim dostum. Biraz kahve alır mısın?”

“Elbette, sade lütfen.”

Sandberg el çantasını bir koltuğa bıraktı ve gümüş bir kahve kabından fincana kahve koyan Backman'e baktı. Adam epey kilo vermiş, zayıflamıştı, saçları kısa ve beyaza yakın bir renkteydi. Mahkemedeki sanık Backman'e biraz benziyordu, ama ondan oldukça farklı bir görünüme sahipti.

Backman, “Rahatına bak,” dedi. “Kahvaltı istedim, birazdan getirirler.”

Divanın önündeki sehpanın üstüne dolu iki kahve kupası koydu ve, “Burada çalışalım,” dedi. “Kayıt cihazı kullanacak mısın?”

“Sakıncası yoksa kullanırım.”

“Ben de kullanmanı yeğlerim. Böylece ortada anlaşmazlık kalmaz.” Oturdular, Sandberg sehpanın üstüne küçük bir kayıt cihazı koydu ve not defterini, kalemını hazırladı. Backman gülümseyerek koltuğa oturdu, bacak bacak üstüne attı ve kendinden emin bir adam gibi gazeteciye baktı. Sandberg onun ayaklarındaki kösele tabanlı ve henüz hiç kullanılmamış ayakkabılara baktı. Ayakkabıların derisinde en küçük bir toz toprak yoktu, pırıl pırıldı ikisi de. Avukat lacivert takım elbisesi, manşetli, parlak beyaz gömleği, altın kol düğmeleri, yaka çubuğu, kırmızı ve altın rengi çizgili kravatıyla çok şıktı.

“Pekâlâ, ilk soru, nerelerdeydin?”

“Avrupa’da geziyordum, eski kıtayı görüp öğreniyordum.”

“İki ay süreyle mi?”

“Evet, bu kadarı yeterliydi.”

“Özellikle gittiğin bir yer var mıydı?”

“Pek yoktu, zamanımın çoğu trenlerde geçti, trenle seyahat etmek çok güzel oluyor, insan pek çok şey görüyor.”

“Neden döndün buraya?”

“Burası benim ülkem, başka nereye gidebilirim ki? Başka ne yapabilirim? Avrupa’da dolaşıp durmak, gezmek güzel bir şey elbette, ama bir iş değil ki bu. Yapılacak bir sürü işim var.”

“Nasıl işler bunlar?”

“Her zaman yaptığım işler. Hükümet ilişkileri, danışmanlık.”

“Yani lobicilik, değil mi?”

“Şirketimde lobicilik yapan bir bölüm de var, evet. Bu da işimizin önemli bir bölümü tabii, ama en önemli bölümü değil.”

“Hangi şirket bu?”

“Yeni bir şirket.”

“Bana bunun adını söyler misiniz Bay Backman?”

“Backman Grubu adıyla yeni bir şirket kuruyorum, burada, New York’ta ve San Francisco’da bürolarımız olacak. Başlangıçta altı ortak olacağız, ama bir yıl içinde ortak sayısı yirmiye kadar çıkabilir.”

“Ortaklarınız kimler peki?”

“Ah, onların adını şu anda veremem, henüz ayrıntıları görüşüyor, işin hassas noktalarını saptıyoruz. Şirketin açılışını Mayıs başında yapmayı planlıyoruz, büyük haber olacak bu açılış.”

“Hiç kuşkusuz. Bir hukuk firması olmayacak mı bu?”

“Hayır ama daha sonra bir de hukuk bölümü kuracağız.”

“O zaman avukatlık belgenizi kaybettiğinizi...”

“Evet, o zaman kaybetmişim, ama affedildikten sonra yeniden baro sınavına girebileceğim. Bazıları hakkında dava açmaya başlarsam kitapları yeniden açacak ve avukatlık belgesi alacağım. Ama bunun için biraz zaman geçmesi gerekiyor, çünkü yapılacak çok iş var.”

“Ne tür işler bunlar?”

“Bu firmayı başlatmak, yeterli sermayeyi toplamak ve hepsinden önemlisi potansiyel müşterileri bulup onlarla görüşmek gibi işler işte.”

“Bana müşterilerinizden bazılarının adlarını verebilir misiniz?”

“Şu anda hayır, veremem, ama sabırlı olup birkaç hafta beklersen hepsini kolayca öğrenebileceksin.”

O sırada salondaki telefon çaldı ve Backman, “Özür dilerim,” dedi. “Birinden telefon bekliyordum.” Gidip telefonu aldı ve, “Alo, merhaba Bob,” dedi. “Evet, yarın New York’ta olacağım. Bak, seni bir saat sonra ararım, tamam mı? Şu anda bir toplantı halindeyim.” Telefonu kapadı, “Tekrar özür dilerim,” dedi.

Telefon eden Neal’dı, planlandığı gibi tam 9.15’te aramıştı ve bir saat süresince her on dakikada bir arayacaktı Joel’i.

Sandberg, “Önemli değil,” dedi. “Şu af meselesini konuşalım. Affın başkana rüşvet vererek sağlandığına dair olan haberleri biliyorsun, değil mi?”

“Bilmek mi? Şu anda bir savunma ekibi bu konu üzerinde çalışıyor Dan. Eğer federaller bir soruşturma komisyonu isterlerse oraya çıkıp konuşacak ilk tanık ben olacağım, bunu onlara da söyledim. Saklayacak hiçbir şeyim yok benim ve rüşvet karşılığı affedildiğimi söyleyenlere dava açma hakkım doğacak.”

“Dava açmayı düşünüyor musun peki?”

“Kesinlikle. Avukatlarım şu anda The New York Times ve iftiracı muhabiri Heath Frick aleyhine dava açmaya hazırlanıyorlar. Korkunç bir dava olacak bu. Bana büyük bir tazminat ödemeye mahkûm ettireceğim onları.”

“Bunu yazmamı gerçekten istiyor musun?”

“Elbette. Ayrıca seni ve gazeteni de şimdiye kadar gösterdiğiniz davranış biçimi için kutlar, saygılarımı sunarım. Benim aleyhime yazmamış olmanız oldukça olağandışı aslında, ama takdir edilecek bir davranış tarzı.”

Sandberg’in kral dairesine yaptığı bu ziyaretin haberi zaten çok önemliydi ama şimdi iyice önem kazanmıştı ve yarın sabahki gazetenin ilk sayfasında olacaktı.

“Kayıtlar için tekrar soruyorum, af için para ödediğini inkâr mı ediyorsun?”

“Kesinlikle kabul etmiyorum bunu. Ve bunu söyleyen herkesi dava edeceğim.”

“O halde neden affedildin?”

Backman oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı, uzun bir konuşma yapacaktı ama o sırada kapının zili çaldı. Backman, “Hah, kahvaltı geldi,” diyerek ayağa fırladı. Kapıyı açtı ve beyaz ceketli bir garson servis arabasını içeri doğru sürdü, arabanın üstünde bir tabak havyar, omlet ve daha bir sürü yiyeceklerle birlikte buz kovası içinde bir şişe de Krug şampanyası vardı. Backman faturayı imzalarken garson da şampanyayı açtı.

“Şampanya için bir kadeh mi iki mi efendim?”

“Bir kadeh şampanya, Dan?”

Sandberg hiç düşünmeden saatine baktı, içki için vakit çok erkendi ama ne olacaktı ki? Beyaz Sarayı gören bir kral dairesinde şişesi 300 dolar olan şampanyadan içme fırsatını kaç kez bulabilecekti? “Elbette,” dedi. “Ama birkaç yudum yeter.”

Garson iki kadehe şampanya koyup masaya bıraktı ve odadan çıkarken telefon yine çaldı. Bu kez arayan Boston’dan Randall’dı ve o da Backman’in bir saat sonra kendisini aramasını bekleyecekti.

Backman telefonu kapayıp, “Biraz bir şeyler ye Dan,” dedi. “Kahvaltıyı zaten iki kişilik istemiştim.”

Gazeteci, “Hayır, teşekkür ederim, sabah bir şeyler atıştırmıştım,” dedi ve şampanya kadehini alarak bir yudum içti.

Backman bir parça kraker alıp havyara daldırdı ve patates cipsi yiyen bir çocuk gibi ağzına attı, sonra şampanya kadehini aldı ve salonda dolaşmaya başladı.

“Evet, şu benim af konusunda şunu söyleyebilirim sana, Başkan Morgan’a bu olaya bakmasını rica etmiştim. Aslında ilgisi yoktu bu işle, ama çok zeki bir adamdı o.”

“Arthur Morgan mı?”

“Evet, onu başkan olarak iyi değerlendiremediler Dan. O şekilde dışlanmayı hak etmemişti o adam. İnsanlar özleyecektir onu. Her neyse, Morgan konunun içine girdikçe daha çok ilgilenmeye başladı. Hükümetin sis perdesi arasından bir şeyler gördü, onların yalanlarını yakaladı. O da eski bir savunma avukatıydı ve federallerin masum bir insanı suçlamak için neler yapabileceğini iyi biliyordu.”

“Yani sen şimdi masum olduğumu mu söylüyorsun?”

“Kesinlikle. Yanlış hiçbir şey yapmadım ben.”

“Ama suçlanmayı kabul ettin.”

“Başka seçeneğim yoktu. Önce beni ve Jacy Hubbard’ı düzmece suçlarla suçladılar. Biz gerilemedik ve, ‘Mahkemeye gidelim,’ dedik. ‘Bizi jüri önüne çıkarın.’ Federalleri öyle korkuttuk ki onlar da her zaman yaptıklarını yaptılar. Ailelerimizin ve dostlarımızın peşine düştüler. Bu gestapo sersemlemler dosyalarım konusunda hiçbir şey bilmeyen ve hukuk fakültesini yeni bitirmiş olan oğlumu suçladılar, Dan. Neden yazmadın bunu?”

“Yazdım.”

“Her neyse, başka seçeneğim yoktu ve suçlamayı kabul ettim. Bu benim için bir şerefti. Oğlumu ve ortaklarımı suçlanmaktan kurtarmak için tüm suçlamaları üstlendim. Başkan Morgan bunu gördü, anladı ve onun için affetti beni. Bunu hak etmiştim ben.”

Backman ağzına bir parça daha havyar ve kraker attı, sonra bir yudum daha şampanya içti. Şimdi ceketini çıkarmış, salonda dolaşıp duruyordu, içini boşaltmak istediği belliydi. Sonra birden durup, “Geçmiş konusunda bu kadar konuşmak yeter Dan,” dedi. “Yarınları konuşalım.”

Şuradaki Beyaz Saraya bak. Oradaki bir ziyafete gittin mi hiç? Resmi kıyafetle, deniz piyadelerinin arasından geçtin mi, güzel hanımları gördün mü?”

“Hayır.”

Backman pencerenin önünde durdu ve Beyaz Saray’a bakmaya başladı. Sonra içini çekti, “Ben bunu iki kez yaşadım,” diye devam etti. “Ve yine gideceğim oraya. İki, belki üç yıl ver bana, bir gün yine o yaldızlı, kalın kartondan davetiyelerden birini elden gönderecekler bana, göreceksin, hani üzerinde ‘Başkan ve Eşi salonlarımızı şereflendirmenizi dilerler...’ yazan davetiyeler...”

Döndü ve kendinden emin bir adam tavrıyla ona baktı. “İşte, güç diye buna denir, Dan,” dedi. “Ben bu güç için yaşıyorum sadece.”

Güzel laflardı bunlar ama Sandberg’in istediği bu değildi. Birden, “Jacy Hubbard’ı kim öldürdü?” diye sordu ve Backman’i hayaller dünyasından çekip çıkardı.

Backman’in omuzları düştü ve kadehine tekrar şampanya koydu. “O bir intihardı Dan, tam anlamıyla bir intihardı. Jacy inanılmayacak derecede aşağılanmıştı. Federaller adamı mahvettiler, o da buna dayanamadı.”

“Evet ama onun intihar ettiğine sadece sen inanıyorsun bu şehirde.”

“Gerçeği bilen tek kişi benim de ondan. Yaz bunu, olur mu?”

“Yazacağım zaten.”

“Başka şeylerden söz edelim artık.”

“Aslında senin geçmişin geleceğinden çok daha ilginç Bay Backman. Çok güvendiğim kaynaklardan aldığım bilgilere göre, affedildin, çünkü CIA senin affedilmeni istedi, Morgan CIA başkanı Teddy Maynard’ın baskısı altındaydı, CIA seni bir yerlere götürdü ve kim tarafından öldürüleceğini görmek istedi.”

“Senin yeni haber kaynaklarına ihtiyacın var dostum.”

“Yani şimdi tüm bunları inkâr...”

Backman, her şeyinin açık olduğunu ona göstermek ister gibi kollarını iki yana açıp, “Ben buradayım işte!” dedi. “Görüyorsun ki yaşıyorum! Eğer CIA benim ölmemi isteseydi şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdum, değil mi?” Durdu ve bir yudum şampanya aldı. “Daha güvenli haber kaynakları bulmalısın. Biraz omlet ister misin? Soğuyor.”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Backman bir tabağa biraz omlet aldı ve pencereler arasında gidip gelirken yemeğe başladı, ama Beyaz Saray’a bakıyordu hep. “Mantarlı omleti çok güzel yapmışlar.”

“İstemem, teşekkür ederim. Kahvaltıda sık yer misin bunları?”

“Hayır, her zaman yemem.”

“Bob Critz’i tanyordun, değil mi?”

“Elbette, herkes tanır Critz’i. O da benim kadar eskidir buralarda.”

“O öldüğü zaman nerelerdeydin sen?”

“San Francisco’da bir arkadaşta kalıyordum, haberlerde öğrendim onun öldüğünü. Çok üzülmüştüm. Critz’in benimle ne ilgisi var şimdi?”

“Hiiiç, merak ettim sadece.”

“Yani soruların bitti mi?”

Sandberg notlarını karıştırırken telefon yine çaldı. Bu kez arayan Ollie idi ve Backman onu da daha sonra arayacaktı.

Sandberg, “Fotoğrafçım aşağıda bekliyor,” dedi. “Editör birkaç da resim istemişti.”

“Elbette.”

Joel ceketini giydi, aynada saçlarını, kravatını düzeltti ve fotoğrafçı gelene kadar biraz daha havyar yedi. Fotoğrafçı ışık ayarını yaparken Sandberg de birkaç soru daha sordu ve teybe aldı.

Fotoğrafçı ile Sandberg’in en çok beğendiği fotoğraf, Joel’in, arkasına bir duvar tablosu olarak deri divanda çektiği resim oldu. Birkaç fotoğraf da pencere önünde, arkasına Beyaz Saray’ı olarak çekti.

Telefon birkaç kez daha çaldı ama Joel onlara cevap bile vermedi. Plana göre, Joel telefona cevap verirse Neal on dakikada bir, cevap vermezse beş dakikada bir arayacaktı. Fotoğrafçı yirmi

dakika kadar çalıştı, ama telefon da onları çıldırtmaya başlamıştı.

Komisyoncu çok meşgul bir adamdı.

Fotoğrafçı işini bitirip gitti ve birkaç dakika sonra Sandberg'in söyleşi de sona erdi. Gazeteci kapıda durup, "Yarın büyük bir haber olacak bu, Bay Backman," dedi. "Ama bilesin diye söylüyorum, anlattıklarının yarısına bile inanmadım."

"Hangi yarısına?"

"Bal gibi suçluydun sen. Hubbard da öyleydi. Hubbard intihar etmedi, sen de kendini kurtarmak için girdin hapse. Maynard seni affettirdi. Arthur Morgan ise hiçbir şey bilmiyordu."

"Güzel. Bu yarı önemli değil zaten."

"Önemli olan ne peki?"

"Komisyoncunun, yani benim geri dönmüş olmam. Bunun birinci sayfada verilmesini sağla yeter."

* * *

MAUREEN ÇOK MUTLUYDU, hayatının hiçbir izinli gününde bin dolar kazanmamıştı. Backman'ı alıp büyük kuaför salonunda saç yaptıran kadın müşterilerin arasından geçirek arkada bir odaya götürdü. Birlikte saç renklerini incelediler ve sürdürülmesi kolay bir renk buldular. Kadın için 'sürdürülmesi kolay' demek, her beş haftada bir, bin dolar kazanabilme şansı demekti.

Joel ise umursamıyordu bunu. Kadını tekrar görmeyecekti nasıl olsa.

Kuaför kadın onun beyaza yakın olan saç rengini biraz koyulaştırdı, biraz da kahverengi kattı ve beş yaş gençleştirdi onu. Joel kendini daha çok beğenebilirdi şimdi.

Genç olmanın önemi yoktu aslında, o sadece gizlenmek istiyordu.

* * *

OTEL DAİRESİNE GELEN SON ziyaretçileri onun gözlerini yaşarttı. Oğlu Neal'ı çok iyi tanımamış, sadece hayalini kurduğu iki yaşındaki torunu Carrie'yi kucığına veren gelini Lisa'yı daha önce hiç görmemişti. Küçük kız önce biraz ağladı ama dedesi onu pencere önüne götürüp Beyaz Sarayı gösterince sustu. Joel küçük torununu pencereden pencereye, odadan odaya götürüp gezdirerek onunla konuştu, sanki daha önce bir düzine torunla uğraşmış kadar tecrübeli görünüyordu. Neal birkaç fotoğraf daha çekti ama bu resimlerdeki adam daha değişikti, farklıydı. Sırtındaki takım elbiseyi çıkarmış, spor bir kıyafet, ekose gömlek giymişti. Artık kibirli büyük işadamı değildi Joel, sadece basit bir dedeydi.

Öğle yemeği vakti biraz geçmişti, ama oda servisi, çorbalar ve salatalardan oluşan hafif bir yemek servisi yaptı. Joel uzun yıllardan beri ilk kez olarak ailesiyle birlikte bir yemek yiyordu. Tek eliyle yiyordu, çünkü diğer eliyle dizine oturduğu Carrie'yi tutuyor, küçük kıza durmadan hafifçe hoplatıyordu.

Joel onlara yarınki Post'ta çıkacak haberi anlattı ve bunun arkasındaki motivasyondan söz etti. Washington'da olduğunun bilinmesi çok önemliydi onun için. Bu ona biraz zaman kazandıracak, peşinde olanların kafalarını karıştıracaktı. Herkes şaşırarak ve o gittikten sonra bile günlerce onun hakkında konuşacaklardı.

Lisa tehlikenin büyüklüğünü sorunca, Joel bunu bilmediğini söyledi. Bir süre ortadan kaybolacak, buralardan uzaklaşacak, ama hep dikkatli olacaktı. Son iki ayda çok şey öğrenmişti.

“Birkaç hafta sonra geri döneceğim,” dedi. “Arada bir gelip sizi göreceğim. Umarım birkaç yıl sonra her şey daha güvenli olacaktır.”

Neal, “Şimdi nereye gideceksin?” diye sordu.

“Trenle Philly’ye, oradan da uçakla Oakland’a gideceğim. Annemi görmek istiyorum, sen de ona bir kart atarsan iyi olur. Hiç acelem yok, Avrupa’da bir yerlere gidebilirim.”

“Hangi pasaportu kullanacaksın?”

“Dün verilenleri değil.”

“Ne?”

“CIA’in yine beni izlemesini istemiyorum. Zorunlu olmadıkça kullanmayacağım onları.”

“Seyahatlerinde ne yapacaksın peki?”

“Başka bir pasaportum var, bir arkadaş vermişti.”

Neal ‘arkadaş’ sözcüğünün anlamını tahmin eder gibi kuşkuyla gözlerle baktı ona. Lisa bir şey fark etmedi ama küçük Carrie o sırada altındaki bezi ıslattı. Joel çocuğu annesine verdi.

Lisa kızının altını değiştirmek için banyoya gidince Joel alçak sesle, “Her şeyden önce evini, arabayı ve büronu bir güvenlik şirketine arattır,” dedi. “Oralarda seni şaşırtacak şeyler bulunabilir. Bu güvenlik taraması on bin dolara patlayabilir ama mutlaka yapılmalı. İkincisi, babaannen için buralara yakın bir yerde bir yaşlılar evi bulmalısın, annem Oakland’da yalnız kaldı, arayan soran kimsesi yok oralarda. Aylık ücreti üç ya da dört bin dolara iyi bir yer bulunabilir.”

“Herhalde paran var.”

“Üçüncüsü, evet, param var. Burada, Maryland Trust’ta bir hesapta para var. Hesapta senin adın da bulunuyor. Şimdiye kadar yaptığın harcamaları kapatmak için yirmi beş bin dolar çek, gerisini acil durumlar için hesapta tut.”

“O kadarına ihtiyacım yok.”

“Pekâlâ, istediğin kadar çek öyleyse. Biraz rahatla. Kızını alıp Disney World’e götür.”

“Nasıl haberleşeceğiz peki?”

“Şimdilik şu Grinch yöntemiyle ve e-postayla. Bu işleri artık iyi öğrendim, biliyor musun?”

“Güvendesin, değil mi baba?”

“En kötü günler geride kaldı sayılır.”

Lisa kızının altını değiştirip geri geldi, ama küçük Carrie yine dedesinin dizinde zıplatılmak istiyordu. Joel onu tekrar dizine oturttu ve yoruluncaya kadar zıplattı.

* * *

LİSA İLE CARRİE ARABANIN İÇİNDE beklerken babayla oğlu Union Garına girdiler. Gardaki kalabalık Joel’i yine heyecanlandırdı, endişelendirdi, eski alışkanlıklardan kurtulmak kolay olmayacaktı elbette. Tüm eşyasını küçük bir el valizine koymuştu.

Joel Philadelphia için bir bilet aldı ve peronda yürürlerken Neal, “Nereye gittiğini bilmek istiyorum baba,” dedi.

Joel durdu ve onun yüzüne baktı. “Bolonya’ya geri dönüyorsunuz evlat.”

“Orada bir dost var, değil mi?”

“Evet.”

“Karşı cinsten, değil mi?”

“Ah, evet.”

“Neden şaşırtmadı acaba bu beni?”

“Elimde değil evlat. Bu her zaman benim zayıf yanımdır.”

“Kadın İtalyan mı?”

“Hem de ne İtalyan! Gerçekten çok özel bir kadın.”

“Eskiler de özeldi.”
“Ama bu kadın benim hayatımı kurtardı.”
“Senin oraya döneceğini biliyor mu peki?”
“Sanırım.”
“Lütfen dikkatli ol baba.”
“Bir ay kadar sonra görüşürüz.”
Baba oğul kucaklaştılar ve vedalaştılar.

